

KIRÁLY LÁSZLÓ

VÉR és ARANY

avagy

SZEMBEN az ÁRRAL

A folytatólagos családtregényt példának szántam azok elé, akik elmenekülve vagy elúzve hazájukból, vagyonokat szereztek, míg az otthon maradottak vérüket adták az elorzott szabadságért!

Szerző

Harmincegy év kényszerű távollét után, megfogyatkozva bár, de nem reményvesztve érkezünk haza! A Haza szó számomra mindig és mindenütt az édes szülőföldemet jelentette, mert átlagonfelüli jólétem ellenére, sehol nem éreztem magam igazán otthon!

Mivel Ákos fiam - Ő vezette a gépet - leszállás előtt előbb egy tiszteletkört írt szeretett Fővárosunk fölé, volt időm elmerengeni, aránylag hosszúra sikeredett számkivetésünk fontosabb eseményei körül! Nem mondom, hogy hála Istennek, de oly bőséggel halmozódtak fel emlékezetemben, hogy nem kellett kutatnom, inkább válogatnom, de talán, hogy ne keletkezzen vákuum, azzal a repülőtéri fogadtatással kezdem, amely itthonról való távozásunk első napján, Zürichben zajlott le:

Jóformán egyik lábam még a levegőben volt, máris nekem rontott a három asszony: Gitta, Emmi és Edina, utóbbi akkor még nagy hassal! Ha figyelembe vesszük kiutazásunk előzményeit, nem csodálkozunk azon, hogy mindhárman hangosan zokogtak, de inkább az örömtől, hisz nem sokkal előtte még kétséges volt, hogy az életben még viszontlátjuk egymást! Meglepetésemre ott somolyogtak mögöttük Betti, Szilvia és Szőke, azaz Anna, a három lány is.

- Okosabbnak véltük - magyarázta Szőke - ezt a kis kitérőt. Legalább megismerhetjük családunk számunkra eleddig ismeretlen tagjait és ha úgy döntenék, hogy a nyarat mégis inkább északon töltitek, akkor együtt utazhatunk tovább!

A lányok elképzelése nagyon is ésszerű volt, Jörg, vele együtt Nellike, valamint Gitta is azonnal csatlakoztak volna hozzájuk, Franz - svájci bankár barátunk - felesége azonban megmakacsolta magát: ragaszkodott a Margitkával kényszerűségből kötött házasságom rövidtávú felbontásához, s mivel az ügylet lebonyolításához az én jelenlétemre is szükség volt, velem együtt Ők is Lausanne-ba indultak, a lányok pedig kénytelen-kelletlen - Szilviának és Bettinek bemutatkozó fellépése volt /balett/ Stockholmban, Szőkének pedig ugyanott az egyetemen kellett határidőre jelentkeznie - tovább utaztak az eredeti tervnek megfelelően!

A gyerekek persze mit sem tudtak a válásról, azt követőleg a Gittával megismételt házasságkötésünkről sem, így szinte felhőtlen volt a búcsúvétel édes, valamint fogadott anyjuktól! Az izgalom, hogy a földteke legtöbb ember számára örökismeretlen északi, fenyvesekkel tarkított sztyeppéin tölthetik a nyarat, teljességgel lekötötte figyelmüket, sőt: a nagyobbak már gondolatban a félvad rénszarvasokon lovagoltak! Szegénykéim...! Honnan tudhatták volna, hogy egyikük, másikuk majd ott, a fjordokkal csipkézett norvég partok melletti jeges vízben fogja aludni örök álmát! Persze addig még sok-sok öröm forrása lesz a tajtékozó hullámok által koptatott, kietlen, sziklás partvonulat!

A gyorsított ütemben lefolytatott válás, majd a megismételt házasságkötés után Margitkát pár napos kisleány hátrahagyva - Franz, feleségével egyetértésben hímestojásként kezelte őket, abban a tudatban, hogy legalább apai ágon a nagy bankárdinasztia örökösét dédelgetik - mi Emmivel - Franz egész nyárra szabadságolta - valamint kisleányunkkal, Melanival felszaporodva, útnak indultunk Stockholmba, azaz csak érintettük a svéd fővárost, onnét Gallivare, majd a végállomás: Kiruna következett! Melani kisleányomat ötévesen, Zürichben ismertem meg, természetes apaságomról Emmi kívül senkinek nem volt tudomása. Gallivareből az út hátralévő részét Jörg, azaz annak végrendelete szerint unokája, Ákos fiam vállalati buszán tettük meg! Ezzel az utazással kezdetét vette egy tizenhét évig tartó, nyugodtan mondhatom: életem legoptimálisabb szakasza: nyáron északon, Kirunában, télen Lausanneben! Én persze ingajaratban voltam, mert itt is, ott is csak-csak nekem kellett a prímet vinnem, s az idő múlásával még Franz szerepe is rámhárult! Annak igazán ma sem tudnám magyarázatát adni, mi volt az a kötőanyag, ami a sok esetben hosszabb ideig tartó távollét és a nagy távolságok ellenére összetartotta a nagy családot! Ezen idő alatt Gitta - Ő volt végig törvényes feleségem - szült még három gyermeket, egy fiút és két kisleányt, mellette Szilvia, aki már hazulról terhesen távozott szintén megszülte kisleányomat: Fannikát! A kicsi Fannika is a többi

gyerekkel együtt nevelődött, sőt Melani is, és még csak meg sem merte kérdőjelezni senki kilétüket: miként kerültek a családba kisJózsi és Judit Viktória mellé, akik szintén más-más anyától származtak!

Szöke, vagyis Anna kivételével valamennyi - életbenlévő - asszony kitartott mellettem, Szidóniát, Viktória kislányom édesanyjának a húgát már nem is említem, mert ő már elköltözésünk első évében annyira beleesett a kétszerannyi idős Jörgbe, hogy vele a rokoni kapcsolaton kívül szorosabb nexusom nem volt! Margitka és Emmi kivételével tehát, akik itthonról való távozásunk után, de méginkább előbb Franzhoz csapódtak, közvetlen volt szerelmi kapcsolatom is, gyermekáldás azonban csak Gittánál adatott meg - addig!

Betti, s vele együtt Katinka is meddő maradt! Előbbi talán, mert Szilviával ikrek lévén, Szilvia mohóbb volt a szaporodásban szerepet játszó hormonokat illetőleg, Katinka pedig - ha egyáltalán lehetséges - azokat is feláldozta a rák gyógyításával kapcsolatos kísérleteihez!

Az eddig elmondottak alapján eléggé zavaros képletet alkothatnak rólam, de való igaz: első fiam, KisJózsi édesanyjának tragikus halálát követően szinte mindig, mindenkiben Őt kerestem!

Itthonról való távozásunk 17-ik évében borzalmas tragédia apasztotta meg nagy családjunkat! KisJózsi - akkor már nagy - szűkebb családjával - Diana egyik lányát vette nőül és már nekik is született két piciny „vörös tündér”, Jörg, valamint felesége Szidónia - a szép magyar cigánylány - gyermekük nem volt, és hát természetesen velük tartott Gitta is a fiatalabb fiunkkal és a még fiatalabb kislányunkkal - sétarepülésre mentek a partok mentén! KisJózsi - nekem csak kicsi maradt - akkor már túl volt az egyetemen, két diplomával a tarsolyában, általános orvosi, valamint biokémia, továbbá érdeklődése az aviatika iránt ráadásként - mint aviatikus is kitűnő eredménnyel végzett, s mint első osztályú pilóta, sok esetben hajmeresztő gyakorlatokat végzett a sziklás hasadékok között, a sokszor veszedelmes magasságba felcsapó hullámokkal incselkedve! A család tagjai feszélyezettség nélkül bízhatták rá magukat a már több ízben is megismételt, szerencsés kimenetelű sétautazásra! Mivel tiszta, szép idő volt, messze távolodtak a parttól, s a hirtelen keletkező vihar foglyai, egyben áldozatai lettek! A partok közelében szakadt darabjaira a gép, s Ők valamennyien a jeges hullámokban lelték halálukat! Mindent elkövettem, hogy legalább a holttesteket visszakapjam, de hiábavaló fáradozás volt, a tenger örökre és visszavonhatatlanul elnyelte Őket.

KisJózsi halálával édesanyja: Magdaléna, valamint fogadott anyukája: Amálka után, már csak a tőlük örökölt svájci és németországi vagyon feloszthatatlansága volt kötőanyaga a még mindig nagy családnak, Gitta örökrészére ugyanis még maradtak hárman: Ákos, Theresa és Auguszt! Franz és feleségének halála után Margitka rendelkezett az ugyancsak tőlem származott, örökbefogadott fiuk, a kiskorú Franz öröksége felett, a gond, a vagyon forgatása azonban minden esetben rám hárult! Szerencse a szerencsétlenségben, hogy Margitka idősebb fiai, akik még zsenge gyermekkorban veszítették el apjukat, mint gyakorlott bankárok, orosz-lánrészt vállaltak mellettem, erre feljogosította őket részben az, hogy ők is apjuknak tekintettek, öccsük, Franz után pedig a vérszerinti kötődés is! Később pedig a középső fiú, Lehel, Viktória lányomat vette nőül, aki a Sorbonne-on diplomázott közgazdaságtanból! Ennyit előrebocsájtva a jobb megértés kedvéért, azaz, de már csak röviden:

Két és fél éves gyász után - közben előbb Franz, majd röviddel utána felesége is elhunyt - a család egyöntetű határozata, de az általánosan elfogadott morál is arra kötelezett, hogy törvényes házasságra lépjek ismét valamelyik, úgymond: élettársammal! A választás Szilviára esett! Mint tudjuk, neki már volt tőlem egy kislánya: Fannika! Igazság szerint Margitka is számbajöhetett volna, ő azonban már közel volt az 50-hez, s fiatalabb, energikusabb asszonyra volt szükség! Szilvia felhagyott a művészettel /balett/, s a rákövetkező évben hála Istennek - negyvenedik évében - ismét egészséges leánygyermeket szült! Gondolni való, hogy fogadta

a család: Ákos - akkor legidősebb fiam - a huszonkettedik, Auguszt, a legfiatalabb lányom a hetedik évét taposta! Auguszt kivételével valamennyien az egyetemmel birkóztak és mégis olyan örömmámorban úsztak, mint a kisgyerek, midőn jutalmul aranyhöröcsögöt kap! De elég legyen a merengésből - a nagy veszteség ellenére sem tudnám hirtelen megmondani a család összlétszámát, s mivel már ereszkedik a gép, csak azokra szorítkozom, akik velem együtt érkeznek: Szilvia és Betti, Gréta, a most legkisebb, a még agglegény Ákos és a két idősödő lányom - vénlányok - Melani, valamint Fanni, mindketten egyetemi tanárok Stockholmban!

A gép nagyot huppant, földet értünk! A kis Gréta - 12 éves - gyorsan kikapcsolja a biztonsági övet és lelkendezve ugrálni kezd

- Anya, apa! Megérkeztünk! Igyekeztek!

- Csak lassan kicsikém - csitítja Szilvia - ne feledd, hogy hol vagyunk! Megvárnak minket Melinda nénédék, ha egyáltalán kijöttek élénk...!

De mennyire, hogy kijöttek! - Melinda hosszú éveken keresztül előbb csak két lányával, később azok családjával gyakran járt nálunk és Gréta, aki már jól ismerte valamennyiüket, futólépésben igyekezett feléjük! Megtudták ugyanis, hogy hol fog leparkolni a gépünk és már jöttek élénk!

- Nem látom köztük Konrádot - szóltam feleségemhez - beteg tán? Nem jelezték!

- Nem kell mindjárt rosszra gondolni kedvesem - próbált nyugtatni - ők még mindig aktívak és az ügyvédi praxisban váratlan dolgok is előadódhatnak! Ő valóban nincs köztük, de nézd, amott kik jönnek: Viktória és Lehel! - Lehel, Margitka fia Viktória lányomat vette nőül, s rokoni látogatáson tartózkodtak itthon! De mögöttük is nagy léptekkel igyekeztek.

- Hát ezeket..., te hívtad talán? - fordultam csodálkozva feleségemhez.

- Ugyan...!? Inkább Te, vagy valamelyik lányunk!

- Csak nem Edina hölgykoszorúja jön élénk? - Betti, aki közvetlen mellettem lépkedett el-nevette magát:

- Edina tudtommal Amerikában turnézik lányaival kedvesem, ellenben Pisti és Anti barátaink!

- Igen! Már én is felismerem őket! Valószínűleg Viktóriától értesülhettek jövetelünk felől! Vagy tán angyali hírnököt fogadtak delíriumos álmukban?! Bármint volt is, kijövetelük örömmel tölt el és szeretném, ha ti is kedvesek lennétek hozzájuk! Harmincegy év hosszú idő és...!

- Mi egészen természetes, hogy kedvesek leszünk, kedvesem - mondta feleségem egészen közel hajolva fülemhez -, de mit szól majd Melinda és lányai?

- Ne riadozz előre, kedvesem! Tudnak ők alkalmazkodni!

Épphogy befejeztem a mondatot, összeért a kis csapat, aztán vége-hossza nem volt a kölcsönös üdvözléseknek...!

- És Konrád? - első szavam volt Melindához, amint karomba zártam. Szemközt nézett velem, mintha fürkészett volna rajtam valamit, majd hirtelen vállamra hajtotta fejét és felzokogott -! Linda, idősebb lánya mellénk lépett és elkezdte simogatni a fejét:

- Nyugodj meg anyuka, még nincs veszve semmi - hozzám pedig - apukát kisebb szélütés érte Józsi bácsi, az amerika úti kórházban fekszik, nagyon várja már magát!

- Istenem! Mikor történt - kérdezte Szilvia - mért nem jeleztétek? Anyja helyett ismét Linda válaszolt:

- Attól tartottunk, hogy esetleg megváltoztatjátok hazajöveteli szándékotokat!

- Drágaságom - mondtam - legfeljebb jobban sietünk...! Mikor látogathatjuk meg? Legszívesebben mindjárt hozzá indulnék!

- Délután, Józsi bácsi! Én majd bemegyek előbb és felkészítem! Ti induljatok anyukával haza - úgy mint hozzátok, mert sikerült a régi házból kiköltöztetni a lakókat és minden elő van készítve a fogadástokra!

Pisti, aki Antival egyszerre érkezett mellénk, meghallván a hírt Konrád betegségéről, méltatlankodva felkapta fejét:

- Még hogy Ó?! Akkor már inkább engem kapott volna el az a fránya agyvérzés! Nálam lett volna oka, de mint látjátok a vitriolt is megihatom és kutya bajom, pedig már hetvenhat éves vagyok!

- Na-na! Ne bízd el magad - toldotta meg Anti -, Konrád és én is vele együtt raboskodtunk a hatvanas évek legelején - te sem vagy egészen normális már és jobban tennéd, ha felhagynál a töménnyel!

Tovább nem figyeltem rájuk, mert Melani lányom előbb két kézzel integetni, majd futni kezdett egy közeledő, már koros hölgy és délceg fiatalember felé...!

- Ezzel meg mi történt? - kicsit bambán fordultam a többiekhez, de hasonló volt a válasz...!

- Nem ismered őket, kedvesem - feleségem hangja elbizonytalanodott -, amint látom Melanihoz egészen közel állhatnak!

- Min csodálkoztok? - A megjegyzést Ákos tette, aki a gép bebiztosítását elvégezvén akkorra érkezett mellénk. - Ki hitte volna, apuka, hogy az én szépséges nővérkém ilyesmire is képes?!

Melani látható gyönyörűséggel hosszan ölelte a férfit, majd hasonló vehemenséggel szorította kebléhez a hölgyet és még mindig őt karolva elkezdett integetni felénk:

- Igyekeztek - kiáltotta -!

- Nem ismerek rá lányunkra, apuka! Titkolt szerelem lenne köztük? - Szilvia megfogta kezem és kezdett feljűk húzni: - Siessünk, kedvesem, megöl a kíváncsiság!

- Nincs ebben semmi titokzatosság, kedvesem - mondtam -, elég rég éli már önálló életét lányunk, nem kell, hogy számot adjon tetteiről! - mindazonáltal meggyorsítottam lépéseimet -! Már csak néhány lépésnyire lehettem, midőn a felismerés majdhogynem hanyatt vágott: a csúnya lány és a fia!

- Istenem! Tilda...! - Nem tudom hangosan, vagy halkán ejtettem-e ki a szavakat, de annyi biztos, hogy színre lépésük nagyon felizgatott! '57-ben, egyetlenegy alkalommal volt szerencsénk egymáshoz, az akkor még csúnyasága ellenére is - csak arca volt kissé deformált - kívánatos öreglány merev tekintete semmi biztatót nem sugallt, a mellette álló fiatalember pedig - annak az egyetlenegy alkalomnak a gyümölcse - úgy szorította magához Melanit, mintha valami szörnyűségtől kellene megvédenie!

- Bocsáss meg - szólalt meg az általam Tildának nevezett hölgy -, Melani nem közölte, hogy ti is jöttök, ha tudom...!

- Nekem kell megbocsátanotok - szólt közbe szerényen Melani -, de honnan tudhattam volna, hogy ismeritek egymást, mikor soha nem említette egyiktek sem a másikat és én meglepetésnek szántam eljegyzésünk bejelentését!

- Szent Isten! - de ezt inkább csak magamban, hangosan pedig: ennél nagyobb öröm nem érhetett volna bennünket, kedvesem! - Ajkamhoz emeltem Tilda félig felémnyújtott kezét, hosszan csókoltam, majd magamhoz öleltem a még mindig egyenes, de szikár asszonyt!

- Én - mondtam - már bocsánatodért sem merek esedezni, kedvesem, de ha adsz rá alkalmat és futja még az időmből, boldogan kezdem törleszteni adósságomat!

- Nem tartozunk egymásnak semmivel, kedvesem - szólt ő, s közben szemeit inkább a népes családon legeltette -, különben a legdrágábbat kaptam tőled és ami esetleg fennmaradt volna még, azt apja halála után duplán megkapta tőled Melani, fiunk menyasszonya!

Mivel Gréta akkorra már a jegyesek nyakában csüngött, jobbnak láttam a további magyarázkodást máskorra hagyni és, mint akitől a legtöbbet kaptam itthoni szorult helyzetemben, mutattam be Tildát családomnak! Persze a legnagyobb szeretettel öleltem magamhoz addig soha nem látott fiamat: Ádámot is, majd, hogy elegendő időt nyerjek a sokkoló hatású fejlemények megemésztéséhez arra kértem feleségemet, hogy a már előre kirendelt busszal vigye az egész társaságot hozzánk, én pedig előbb, Linda helyett inkább az anyjával, Melindával, Konrád barátomat látogatom meg!

- Mi nem mehetnének veletek? Faképnél hagynál bennünket, aranykomám? Konrádhoz engem, legalábbis a tiédhez hasonló szoros barátság köt! - Anti - 1960-ban együtt voltunk Baracskán - megütközve nézett szembe velem -! Emlékeztetőül: a repülőszerencsétlenség után is szoros családi kapcsolatot tartottunk fenn, de inkább csak Anti családjával, mint tudjuk Anti, Judit Viktória lányom mamájának, Viktóriának édestestvére! Viktória - ezután csak így fogom nevezni - férjével éppen náluk vendégeskedett -!

- Nem mintha útban lennétek, aranykomám - válaszoltam -, de előbb szeretnék magam körülnézni vele kapcsolatban és -, majd utána együtt! Szeretném, ha Ákossal bevárnátok Nellikét - a 80 éves, még mindig jó mozgású nagyanyó nem bízott unokájában és inkább a rendszeres MALÉV járatot választotta -! Szeretném továbbá, ha velük együtt mennétek ti is a házszenelőre! Ígérem: igyekezni fogunk mi is!

Hátrahagyva tehát őket, mi többiek kifelé indultunk, s miután a család elfoglalta helyét a buszon, én Melindával, fiatalabb lánya kocsijával, kettesben indultunk tovább az amerika úti kórházhoz -!

- Félek Józsika - Melinda egyidős velem, s a hosszú évek gyakran ismétlődő találkozásai egyre közelebb sodortak bennünket! Talán közelebb állok az igazsághoz, ha azt mondom, hogy inkább csak a lelke ragaszkodott Konrádhoz, férjéhez, a teste, intim kapcsolatunk kezdetétől hozzám tartozott, bizonyosság rá két lánya: mindkettő tőlem! E kettősség ellenére Konrád mindvégig a legszeretettelőbb hitvest tisztelhetette benne. A lelki kötődés oly erős volt kettejük között, hogy nemzéseképtelensége nem változtatta féktelen féltékenységgé szerelmét felesége iránt, inkább még a hozzám való barátsága is fokozódott, mint tudjuk /Csendélet a paradicsomban c. könyv/ a második gyermeket, Esztert közvetlenül az ő felkérésére hoztuk össze!

- Ne félj, kedvesem - mondtam, s végigsimítottam arcán, amely idős kora ellenére megnyerő, sőt: egyenesen vonzó maradt - ha egyoldalú az agyvérvzése, akkor esetleges bénulása ellenére is velünk marad! Amennyiben itt nem tudnának segíteni, akkor azonnal visszük oda, ahol még ha csak a legcsekélyebb reménnyel is, de biztatnak! Ha pedig mindkét oldalára átkerjed, akkor...! De végre is...! Egy család vagyunk bármi történik! Bármelyikünk végleges eltávazása sem hagy maga mögött magárahagyott özvegyet, árvát! Íme Amikánk családkoncepciója már többszörösen is beigazolódott! Ákos fiam talán azért sem nősült eddig, hogy halálom után megkülönböztetés nélkül tudja képviselni valamennyitek ügyét!

- Pedig, ha arra gondolok mekkora a szerelem még mindig Eszter lányunk és közte - Melinda vállamra hajtotta fejét és szorosan mellém húzódtott -, nem gondolod, hogy kár volt felvilágosítani őket származásuk eredetéről? Előfordult már, hogy apa és lánya is egészséges gyer-

meknek adtak életet, meg aztán, ha arra gondolunk, hogy az első emberpárban is ugyanaz a vér csörgedezett, hátha..!

- De, kedvesem, az ő vérük még mentes volt az idegen ártalmaktól! Úgyszólván Isten köldökén keresztül áramlott beléjük az életelixír, míg ma...? Ki tudhatná hányféle vérengző vadállattal is rokonságba keveredtünk! Aztán az öröklődő nyavalyák...! Nagyon nagy felelősség hárul ránk!

- Nem tudom...?! Ügyvéd vagyok! A jogok és kötelességek felesküdt tudora, mégsem merném határozottan állítani, hogy helyesen cselekedtünk, s most, hogy Melani lányod közölte szándékát, szeget ütött a fejembe a jövőendő anyós megjegyzése, miszerint apja halála után...! Úgy tudtam Melani tőled származik, mint az én lányaim, vagy nem...? Mit tennél, ha tegyük fel, köztük is fennállna ugyanaz a vérségi kötelék, ami Ákos, valamint Eszter között? Te nyilván elleneznéd az ő házasságukat is!

- Na látod...! Olvasol a gondolataimban! Éppen emiatt akartam kettesben lenni veled! Te mit tanácsolsz? Ugyanis Melani és Ádám valóban féltestvérek! Melani hasonló körülményeknek köszönheti létét, mint a te lányaid, azaz lányaink! Ádám viszont egy még feltöretlen szűzföld terméke, de gondolom - inkább saját félszége miatt maradt érintetlen addig, mert a kissé deformált arcot többszörösen pótolta kimondottan jó alakja mellett szuper műveltsége! Nem tudom, mennyiben állja meg a helyét az a tétel, hogy az ember sorsa már eleve elrendeltetett, mert ha akkor nem lettem volna egy másiknak lekötelezve, minden valószínűség szerint mellette kötök ki és egészen más irányt vesz az életem. A tőle emlékebe kapott nagyértékű gyűrű, melyet ma viszont láttam ujján, akkor mindenesetre legalább annyit jelentett számomra, mint a zsidóknak a sivatagi manna!

- Abban az esetben elkerülöd ugye a börtönt, azt nem mondom, hogy könnyebb, de bizonyára nyugodtabb életed lett volna egy figyelmes, talán nem tévedek: féltékeny asszony oldalán, jómagam és a többiek pedig...! Na, nem hiszem, hogy beskatulyázva teljesebb életet éltél volna! A vele való találkozás csupán véletlen műve! Mesebeli tündérként életed egyik legválóságosabb pillanatában bukkant fel, hogy átsegítsen egy, a sorsodat keresztező akadályon! A nagy ugrás Amálka mellett következett be! Sorsod igazi asszonya ő volt! Terméketlen szerelme volt az a lösz, melyből a nagy család kinőtte magát! S ha sorsunk valóban elrendeltetett, akkor minden más ezt a végkifejletet volt hivatva szolgálni! Most pedig, ha tényleg azért akartál kettesben maradni velem, hogy kikérd tanácsomat, ne lepődj meg, ha azt mondom: ne állj gyermekeid útjába! Tildának, mint szavaiból kitűnt, nincs tudomása a vérségi kapcsolatról, Emmi pedig mielőtt még beavatkozhatott volna - ha egyáltalán sejtett valamit - elköltözött férje után! - Melinda itt elhallgatott, kis ideig maga elé meredt, majd: kedvesem - folytatta - a sors következményei a torzszülöttek is! S hacsak megközelítőleg is helytálló a kálvinizmus azon tétele, mely szerint Isten eleve elrendelt minden embert az üdvösségre, vagy a kárhozatra, akkor lehetséges, hogy éppen a torz test az a tégely, melyben a lélek alkalmassá érik az üdvösségre!

- Bocsáss meg, kedvesem, de nem osztom véleményedet, mert legjobb tudomásom szerint a testi fogyatékosok legtöbb esetben agresszívabbak! Na és a közmondás is: ép testben ép lélek! De persze vannak kivételek, mint mindenben! Hogy van a család: Linda, Eszter, férjeik, a gyerekek?

- A lehetőségekhez mérten úgy tudom jól vannak, de ne próbáld meg kerülni a megkezdett témát, szeretném, ha egyenes választ adnál, mert ha keresztbe akarsz tenni nekik, akkor most tedd, talán még idejében lesz!

- Ha kérhetlek, engedd, hogy átgondoljam, ugyanis mindkét esetben számolni kell a következményekkel! Inkább sűrítsük gondolatainkat Konrádra, most ő a leggyengébb és úgy gondolom

mindkettőnknek kedves! - Melindának ideje sem volt válaszolni, mert megérkeztünk a kórházhoz, s rövid tanakodás után úgy határoztunk, hogy megkíséreljük azonnal kapcsolatot teremteni az illetékes főorvossal!

A portás markába csúsztatott borraivaló segítségével sikerült is bejutni a kapun, de bár ne tettük volna, mert érdeklődésünkre egyik szolgálatban lévő nővér, az osztály folyosóján, a kórterem ajtaja felé bökött:

- Most nem ajánlom, asszonyom, hogy bemenjenek hozzá, mert éppen férjével kapcsolatban tartanak konzíliumot a főorvos úrék, ha tehetik, várjanak kicsit, már vagy félórása elkezdtek, gondolom hamarosan befejezik, s majd utána...!

Valóban nem sokat váraoztunk, nyílt az ajtó, s kilépett a főorvos, Melinda már ismerte, nyomában még hat orvos sorakozott, ugyanakkor a folyosó középső részén lévő lift ajtaja is nyílt, s egy üres tolókosci gördült ki rajta egyenesen a kórterem felé irányítva...! Melinda rosszat sejtve belekapaszkodott a karomba, de jómagam is különös hideglelés-félét éreztem..., csak nem?!

- Gondoltam -! Akkorra azonban mellénk érkezett a főorvos és - a kórházban szokatlan - meleg részvétellel szólította meg Melindát:

- Mély részvétem, asszonyom! Sajnos a második vérömleny végzetes volt kedves férje számára! - Hozzám pedig: Testvére volt a megboldogult?!

- Annál több! Barátom!

- Azt hiszem Önre várt utolsó pillanatig! Kérem, fogadja Ön is mély részvétem, és ugye nem kell kérnem, hogy maradjon a hölgy mellett?! Sajnos mennem kell egy hasonló esethez! Még, ha kérhetem, várják meg, míg kijönnek vele...!

Nem tudom mit válaszoltam, vagy válaszoltam-e egyáltalán az orvosnak, vagy csak átöleltem Melindát és..., csak akkor szólaltam meg, midőn kitolták a betegszobából Konrád barátom tetemét:

- Kedvesem! Akarod látni? - A kérdés azonban felesleges volt, mert Melinda kiszakította magát karjaimból, lerántotta a lepedőt és ráborult:

- Kedvesem! Szerelmem! - Hogy miket suttogott még..., szavai azonban elvesztek a könnyek közt -! Szegénykém - gondoltam - mindannyiunkra sor fog kerülni! Ez az egyetlen igazság ezen a földön! A születést még el lehet kerülni, a halált azonban nem!

A kórházi alkalmazott szabadkozott:

- Nem szabad! Nem engedhetem! - én azonban neki is markába nyomtam egy már erre a célra előkészített alkalmatosságot, majd félrelöktem, mondván:

- Hagyja kérem, a felesége, semmi baj nem történhet, nem ragályos, és még meleg...! - Melinda háta mögé lépve - mintegy oltalmul - kíváncsian néztem én is a viaszsárga arcot, mely holtában is vonzó, intelligens volt! Istenem - gondoltam -, milyen nyugodt, kisimult, valószínűleg sorsába belenyugodva távozott, pedig mennyire vártuk mindketten, hogy szót válthassunk még mielőtt...! De hát?! Szegény barátom, bármint volt is utána, nyomot hagyott benned az a tizenöt év fegyház, majd börtön! Bűnrel terhelt is döglesztő, ártatlanul pedig...! S te az voltál! Ámbár az utóbbi három évnek volt bizonyos alapja: az a pofon, melyet a kiskorú gyermek védelmében a rendőr őrnagynak adtál! A többi azonban egy viszonzatlan szerelem miatt kiprovokált hazaárulódsdi, vagyis: a legmélyebb haza-, illetve emberszeretetből vállalt társadalmi szerep fasiszta szervezkedésnek minősítése...! A Turul Szövetség ifjúsági vezetője és a zsidó egyetemista lány több mint ötven éve tartó szerelme, degenerálódás helyett a legtisztább, legemberibb érzések immáron szimbólummá érett kristályosodását eredményez-

te! Ki, mi válhatott volna belőled, ha legtermékenyebb éveidet, nem töltöd szigorúan őrzött falak között, mikor azzal terhelten is magasan kortársaid fölé emelkedtél?! Persze csak az egyszerű emberek szemében! Jelszavad: vox populi, vox dei!, megmérgezte viszonyodat a közepszerűségük ellenére is törtető, karrierista, a nép nevében, a nép ellenében hatalmaskodó „diktátorok” talpnyalóival szemben! Sajnos, de minő paradoxon: ma is ők helyezkedhetnek, sőt - míg téged s a hozzád hasonlókat felemésztette a gyengébbek érdekében folytatott örökös, hol sikeres, hol sikertelen vagdalkozás... -

- Uram! - a kórházi alkalmazott könyörgőre fogta - engedjék kérem, hogy tovább menjek, mert már eddigi engedékenységem is elegendő ahhoz, hogy kirúgjanak! Emeljék fel a fejüket és...! - Valóban - fel sem kellett emelni ahhoz, hogy lássam: a folyosón végig, orvosok, ápolók nyújtogatták a nyakukat sűrűn gesztikulálva felénk! Átfogtam az asszony vállát és:

- Gyere, kedvesem - mondtam - számunkra nem halt meg férjed, magunkkal visszük! - majd egy újabb borraivaló átadása után vissza, betakartam - ezúttal én - a kedves, idős kora ellenére is szinte gyerekesen bohó, majd mindig mosolyra kész arcot - indulhat, kérem - szóltam az alkalmazottnak - ha kellemetlensége lenne engedékenysége miatt, itt a névkártyám - mielőtt átadtam volna, ráfirkantottam budai lakásunk címét - keressen meg!

- Köszönöm, uram - válaszolt amaz -, ígérem, hogy a legmélyebb tisztelettel látom el kedves halottukat! - Majd be sem fejezve mondanivalóját, elindította a tolókcocsit kedves terhével a lift irányába! Egészen addig mellette haladtunk mi is, miután pedig bezárult a lift - igazából csak akkor fogtam fel mi is történt - belekaroltam Melindába és erősen magamhoz szorítva a lépcsőház felé indultam! Arra nem is gondoltam, hogy igénybe vehetnék a liftboyt, pedig észrevehetőleg ránk várakozott!

- Mindent inkább el tudtam volna képzelni - fakadtam ki, de már a kocsiban, Melindáék zuglói lakása felé haladván -, de az istenit, valahogy nem jól van ez megtervezve! Mért nem azok fordulnak fel előbb, akik már beleszületnek a jóba és életük végéig dúskálódhatnak a javakban, vagy azok, akik hasznos munka nélkül, piócaként mások véréen élőködnek! Velem együtt már a negyvenediket töltöttétek ti is mikorra elmondhattátok, hogy: na, nem kell többé garaszkodni, taposni, könyökölni, áttekinthetünk az élet szebb oldalára is! Ő persze mostanáig csak a „paradicsom” országaiban nézhetett körül! Élete végéig viselnie kellett a galádul rásütött szégyenbélyeget, s ma, amikor az ártatlanul rásütött bélyeg a meghurcoltak büszkesége lehetne ő, ők többnyire már üvegesedő, vagy üveges szemmel, vagy üreges szemgödörrel csak a számukra már nagy semmibe tekinthetnek!

Azért nem egészen így van! - Melinda - szorosan mellettem ült, s gyengéden átfogta derekam: ne emészd magad, kedvesem! Ő természet adta közvetlensége folytán talán nálad is közelebb került gyermekeinkhez és több szeretetet kapott tőlük, mint te, természetes apjuk! Linda, valamint Eszter kivételezettsége - sajátjaiként tartotta őket számon - nem gyengítette a többiek iránti szeretetét! Aztán míg KisJózsi élt, többször értünk jött gépével, de inkább csak a jugoszláv tengerpartig, s átloptuk őt is a „vad” nyugatra! Tehát nem volt ismeretlen előtte a paradicsomon túli élet sem, bekalandozhatta velünk a vén Európát, s még hozzá a magasból gyönyörködhetett antik szépségében! Bár hagytuk volna, hogy Ákos és Eszter szerelme beteljesedjen, akkor nem szünetelnek immár több mint 10 éve azok a csodálatos, nyarankénti utazások, melyeket előtted titkolnunk kellett...!

- Kérlek, kedvesem, ne nyissuk fel a már rég behegedt sebeket! Eszter is, Ákos is megértették, hogy mint féltestvérek nem házasodhatnak össze!

- Ha nem hozzuk tudomásukra, akkor...?!

- Akkor Konrád világosítja fel őket!

- Jó, nem alkalmas a pillanat arra, hogy ezen vitatkozzunk, de percig sem hiszem, hogy Ákos csupán a családra való tekintettel nem nősült meg eddig, ugyanakkor azt sem, hogy a repülést csupán szenvedélyből üzi! Gondoltál-e már arra, hogy esetleg szerelmi bánata az indíték? Keresi a veszedelmes pillanatokat! Arra gondolni sem merek, hogy ő is KisJózsi sorsára jut, ha vakmerő mutatványait abba nem hagyja! Ha megjegyyezhetem: Eszter lányunk sem boldog! Az az érzésem, hogy nem élnek már régtől házaseséletet a férjével, a gyerekeket pedig tudod, hogy mi neveltük eddig, hogy ezután hogy lesz...?

- Mért nem figyelmeztetted eddig? De különben nem is bánnám, ha az a mulya férje lemaradna mellőle! Hasonló Diana első férjéhez, aki talán még ma sem fejezte be a kísérletsorozatot és mint értesülve vagyok, egyáltalán nem hiányolja lányait! Amennyiben nem ellenezné, Eszterke gyermekei átjöhetnének hozzánk, ő pedig intenzívebben bekapcsolódhatna az üzleti életbe, aztán - ha Isten ne adja - a közvetlen fiúörökösök valami folytán át kellene, hogy adják a család irányítását a női nemnek, Ő a legmegfelelőbb személy erre a posztra, mindenféle szempontból! Nos - látod - azért jó a nagy család: mindenkor, mindenre megvan a megfelelő megoldás! De nem jobb lenne, ha most egyenesen hozzánk vinnélek? Ott együtt, majd a fiatalok intézik az ilyenkor szükséges hivatalos teendőket, te pedig..., de különben sem hagyhatnának most percig sem egyedül!

- Igen...! Megyek hozzátok, kedvesem, előbb azonban össze kell készítenem a holmiját szegénykémnek! Pizsamában nem temethetjük el, az volt éppen rajta, midőn beszállítottuk a kórházba! Nem időzünk, sokáig, hisz együtt van minden szükséges, ugyanis mindkettőnk számára már előre összecsomagoltam! Meg aztán át is kell öltöznöm, de nehogy tovább hajts...! Ugye, kedvesem már azt is elfeledted, hogy hol lakunk?! Harmincegy év bizony hosszú idő! Lassíts! Ott, az a háromemeletes, világosbarna! Azóta renoválták!

Fölfelé menet - a lift nem működött - eléggé meglepődtünk, ugyanis Melinda szomszéd-asszonya azzal fogadott bennünket, hogy Eszterke röviddel előttünk érkezett egy idegen úrral!

- Hogy a fenébe lehet, hisz mi jöttünk a kocsijával - mondta Melinda, majd az asszony kérdésére: hogy van kedves férje? - nem válaszolt, hanem előrerohant, s majdhogynem úgy lökte be az ajtót - nem volt kulcsra zárva - eltűnt előlünk -!

- Csak nincs nagyobb baj? - firtatta tovább az asszony -.

- Meghalt - válaszoltam és tovább léptem -!

- Istenem - Istenem! Ez a jó ember...! - jajdult fel az asszony, szavai azonban belevesztek Melinda sikolyába, mely egyazon pillanatban hangzott fel, majd ágaskodó hajjal, örült tekintettel belemeredt az ajtónyílásba:

- Meghaltak - motyogta, majd eszméletét veszve a karjaimba zuhant!

Persze hirtelen fel sem foghattam, hogy mi is történt, ösztönösen vissza, behúztam a lakásba és becsaptam magam mögött az ajtót. Első dolgom volt, hogy valami alkalmatosságon elhelyezzem az ájult asszonyt, majd Eszter nevét ismételve elkezdtem szemrevételezni a helyiségeket! Mivel mindenütt a legnagyobb rend volt tapasztalható, s szólóingatásomra válasz nem jött, már indultam vissza Melindához, midőn megakadt a szemem a fürdőszoba félig nyitott ajtaján, s miután tettem két lépést feléje, a fürdőkádban egymásba fonódó két mezítelen testben felismertem Ákos és Eszter gyermekeimet, a család két reménységét! Melléjük ugrottam - már ahogy egy 71 éves embertől telik, a méreg azonban azonnal végzett velük - ciánkáli -, felesleges lett volna bármifajta életmentő kísérlet, ezért csak arra szorítottam, hogy szétszedjem őket és még rugalmas állapotban a megfelelő pózba helyezzem!

A nehéz testekkel való ide-oda cipekedés már egymagában is megerőltető volt, s hozzá még a számomra sokadik tragédia, miután a botránytól tartva, mely még tetőzte volna, elhárítottam

az öngyilkosság látszatát aztán..., egyensúlyt veszítve elvágódtam én is! Hogy meddig feküdhettem? Valószínűleg nem sokáig, mert feleszmélve ugyanaz a szomszédasszony hajolt fölém, aki a lépcsőházban megállított bennünket...!

- Értesített már valakiket? - kérdeztem -.

- Most jöttem be - válaszolt a sápirozástól akadozva -, sejtettem, hogy valami szörnyű dolog történt, ezért mivel nem kaptam választ kopogtatásomra, benyitottam!

- Jól tette, kedves! Akkor most arra kérem, vegye gondjaiba az ügyvédnőt, én pedig intézkedem, azaz - ha segítene - egyik fotel karfájába kapaszkodva megpróbáltam felállni, de visszahanyatlottam!

Amíg az asszony velem bajlódott, Melinda is magához tért, odajött hozzánk és segített bemelni a fotelba!

- Legalább te ne hagyj itt, kedvesem - kezdte simogatni a fejem, az arcom -, mihez kezdenék nélküled? A többiek...!

- A többiekre éppúgy számíthatsz, mint rám, kedvesem! Ők valamennyien közvetlen hozzátartozóid és mindent megtennének érted, ha esetleg..., de gondolom még nem jött el az én időm - majd szomszédasszonyához: Nagyon-nagyon köszönjük kedves segítségét és szeretnénk, ha továbbra is számíthatnánk rá, főképp a ténymegállapításnál! Most azonban megbocsát ugye, ha arra kérem: hagyna minket magunkra, aztán, ha rendbetettük szeretteinket, ismét örömmel vesszük jelenlétét!

Az asszony távoztával szinte a gondolat és érzelm közelség reflexeként ráborultunk szerencsétlen gyermekeink tetemeire és a nagy fájdalomtól-e, de egy ideig egyetlen szót sem tudtunk kiejteni, csak sírtunk! Talán pontosabb meghatározás, hogy lebénelva a gyors egymásutánban ránk szakadt veszteségtől, értetlenül bámultuk hol egymást, hol a két mozdulatlan, erőszakkal szétválasztott testet!

- Úgy kellett volna eltemetni Őket - mondtam nagysokára én, majd erőltetve, de felálltam - őket is az '56-os áldozatok közé sorolhatjuk - folytattam - meddig még...?! - Az évszám felemlítésére Melinda megrázkódott, majd mintha akarattal lassította volna, felemelkedett mellém:

- Anélkül mi sem találkozunk, kedves és minden bizonnyal ők sincsenek! Sok öröm, s most még nagyobb fájdalom forrásai...! Azaz -, de hagyjuk!

- Szilvia lélekvándorlására gondolsz...? Hogy ők mindenképp megszületnek újra és újra, csak esetleg másutt?!

- Ki tudhatná - válaszolta halkán -, a lélekvándorlásban sem hisznek kevesebben, mint Jézus istenségében, de akármelyik hordozza is az igazságot: ők még itt vannak és amennyire tőlünk telik, tegyük jóvá az ellenük való vétkünket! Tartsuk itt őket, amíg megérkeznek szeretteink, hátha éppen Melani és Ádám lesznek sorsuk további hordozói! Mert - remélem ezek után nem fogod megtagadni tőlük is a szerelmet?! De lássunk hozzá! Öltöztessük fel őket, aztán előbb a rendőrséget, vagy a mieinket hívjuk?!

A lépcsőházban egyre erősödött a lárma, vagy már Melinda sikolyára felfigyeltek a lakók, vagy a szomszédasszony pusmogására jöttek elő, tovább nem tétlenkedhettünk...!

- Csak annyira, hogy ne tűnjön elő meztelenségük - mondtam -, tettük a jelekből ítélve egyértelmű, nem szükséges különösebb magyarázat sem egyiknek, sem a másinak! A közelemben lévő telefonhoz léptem, s előbb a mieinket tárcsáztam:

- Készüljetek fel a legrosszabbra - mondtam Szilviának, aki lelkesedve adta hírül: mintha múzeumba jöttünk volna, semmi sem változott, kedvesem - legalábbis a régi változatban találtunk mindent! De miért készüljünk a legrosszabbra? Tán meghalt Konrád?

- Nemcsak ő, Ákos és Eszter is! De ne csináljatok nagy felhajtást, rád bízom: készítsd fel a többieket! A gyerekeknek egyelőre ne szóljatok! Fannika maradjon velük!

A rendőrséget csak az öngyilkosság tényéről tájékoztattam! Magyarázattal nem szolgáltam, hisz napnál világosabb, hogy szerelmi tragédia történt, az idős asszony tanúsága pedig elégséges majd arra nézve, hogy rajtuk kívül senki nem játszhatott közre! Mivel feleségemnek sem mondtam többet, ők lóhalálában jöttek, míg a rendőrség, a rá jellemző ódzkodással, kb. egy órára rá, hogy az értesítést kapta!

A család tagjai közül elsőnek Lehel, Viktória lányom férje ocsúdott fel, ő fogadta a megérkező hatósági személyeket, én kábán behúzódtam az egyik ablakmélyedésbe, míg a többiek - már a mieink - egy másik szobában Melindát vigasztalgatták, s főképp Szilvia volt elemében: ismételten kamatoztathatta hitbéli meggyőződését! Nem tudom - lehetséges-e egyáltalán, hogy egy szuper művelt embert ennyire hatalmába kerítsen a hit?! Mert bigottnak semmiképp sem mondható! Tény, hogy még a családot megharmadoló repülőgép-katasztrófa sem váltott ki nála különösebb megdöbbenést! De hogy miképp tudták ennyire titokban tartani, hogy még csak nem is sejtettem Ákos és Eszter szerelmi viszonyának folyamatosságát, majd tíz éven keresztül...? Előbb kellett volna figyelmeztetni őket vérszerinti kapcsolatukra! De mikor előbb, hisz már gyermekként is imádták egymást! Melinda, vagy Szilvia össze kellett játsszon velük, különben...! És most megint: Melani és Ádám! A Gittával kötött újbóli házasságom miatt Emmi megorrolt rám, és - bár nem állt utamba, hogy Melaniról gondoskodjam, természetes apjának - önmagát is ámitva - Gábort tudta be! De hogy Tildának sem nyilatkozott meg és viszont -, holott mindketten tisztában voltak szerepemmel gyermekük nemzését illetően?! Hisz rendben is lenne -, nem tudom ugyan, hogy miért kellett nekik ennyi ideig várni, vagy tán mindkét szülő a másik halálára várt, s majd azután?! Nos - szegény Emmi korán elment, s most itt az alkalom: együtt a család és...! Nem állok útjukba, megfogadom Melinda tanácsát! Szeressék egymást! Egy újabb tragédiát már én sem élnék túl, meg aztán...! Csak hát - lesz-e gyümölcs a fán, mi több, életképes lesz-e?

A különös egybeesések: majdhogynem a sír mellől indultam útnak harmincegy évvel ezelőtt -, s most első ténykedésem ismét temetés lesz, a tavaszutó, vagy inkább nyárelő csak ráadás az akác valamint jázminillattal együtt, kicsit, de talán nagyon is összezavartak bennem mindent, s anélkül, hogy bárkinek is szóltam volna, indulni akartam lefelé az utcára, midőn mintha csak arcul csaptak volna, megütötte fülem Eszterkém férjének a hangja:

- Mocskos ribanc! Hát ezért nem kellettem én! - De alig fejezte be, hatalmas pofon csattant, s nyomban utána Szilvia szólalt meg, gondolom a rendőrökre való tekintettel, elfojtott dühtől csukladozva:

- Te disznó! Hát ezért szedted fel azt a nyavalyát, hogy bosszút állj rajtuk?! De te sem viszed sokáig! Hagytad volna legalább őket élni, ha másért nem, a gyerekeitek miatt!

- A történetek után ki tudhatná, hogy kinek a gyerekei - vágott vissza a férj -, a gyerekeknek lesz mit aprítaniuk a tejbe ezután is, de ők nem fognak rajtam röhögni!

Szilvia tehát tudott mindenről - gondoltam -, de nemcsak én figyeltem fel a szóváltásra, hanem az egyik nyomozó is, aki azonnal átlépett hozzájuk és rákérdezett:

- Megtudhatnám én is, asszonyom, hogy milyen nyavalyáról van szó? Ha ugyanis összefügg ezeknek a szerencsétleneknek a halálával, akkor ugye nem tusolható el a család által!

- Vejünk - mondta Szilvia -, a fiatalasszony ugyanis férjem természetes gyermeke, már hosszabb ideje immunhiányos /AIDS betegség/ vírushordozójaként áll kezelés alatt! Lányunknak tudomásom szerint, eddig sikerült magát távortartani tőle, a történetek után azonban azt kell hinnünk, hogy mégsem egészen...!

- És a férfi - a nyomozó Ákos tetemére mutatott -, van valami magyarázat arra vonatkozólag, hogy itt és együtt követték el a...! - Szilvia be sem hagyta fejezni a mondatot:

- Testvérek! Nagyon szerettek egymást! Csak valószínűsíthető, hogy fiunk, azzal, hogy csatlakozott hűgához, meg akarta könnyíteni annak amúgy is rövidesen bekövetkező halálát!

- Ha megengedi, kedves művésznő - Eszter férje csak művésznőként volt hajlandó megnevezni Szilviát - ők nemcsak testvérek voltak, mert már jóval házasságunk előtt bűnös testvérszerelme alakult ki köztük és később sem voltak hajlandóak szakítani! Nem véletlen műve volt, hogy prostiknál kerestem kielégülést...!

- Megmondaná azt is, hogy hol és kivel? - vágott szavába a nyomozó - mostantól, ugyanis népegészségügyi szempontokat is figyelembe kell vennünk! Tehát kiktől szerezte és kiket fertőzött meg a feleségén kívül!

- Megnyugtatom, uram, hogy figyelemmel voltam mindenre - válaszolt amaz -, a Szt. László kórház fertőző osztályától felvilágosítást kaphat mindkettőnk állapotáról!

- És a gyerekeik? A család többi tagja?

- Ők bizonyára negatívok!! A velük való érintkezésben kerültük a fertőzés lehetőségét!

- Ebben az esetben - a nyomozó elgondolkodott - tekintettel a bizonytalansági tényezőkre, kérem kell, hogy a szükséges vizsgálatok megtörténteig valamennyien tartózkodjanak a lakásban! Röviden: kénytelen vagyok elrendelni a háziőrizetet!

E szavakat hallván, de már az előbbieket is olyannyira felkavartak, hogy kihasználva a döbbenetet - nemcsak hozzátartozóim, a nyomozók is megrettentek a fertőződés lehetőségétől - hogyisne - gondoltam - hetvenegy éves fejjel vessem magam alá egy AIDS vizsgálatnak -, kiléptem az ablakmélyedésből, aztán le az utcára, ismeretlen lévén, senki nem állta utamat, ott bevágódtam egy várakozó taxiba - mint a sofőrtől megtudtam Ákosra és Eszterkére várakozott - aztán belevetettem magam a pesti éjszakába! Na nem úgy, mint harmincegy évvel előtte tettem volna, és csak másnap dél körül érkeztem haza, a visszavásárolt budai lakásba!

Feleségem, valamint a többiek is valamennyien átestek már a vizsgálaton és kétségek között várakoztak rám! Még Pisti és Anti sem távoztak, úgymond: míg nem tudnak bizonyosat felőlem, nem tudnak nyugalomra hajtani fejüket. Tudatták velem, hogy városszerte köröztettek, legjobban teszem, ha magamtól jelentkezem a szűrésen. Nagyon diszkréten kezelnek bennünket, talán éppen Katinka professzornő kérésére, akit Szilvia még Konrádékától felhívott az éj folyamán. Nemcsak a hazából való távozásunk volt tehát körülményes, hazajövetelünk is! Egy bizonytalan közegből, egy még bizonytalanabb közegbe! De a legfontosabb: nem lapultak már spionok az ablak alatt, vagy ha igen, azok a népszabadság és a népegészség „nemzetőre”-i voltak!

Az élet szép, de nem mindenkinek! Mielőtt az egyik testvér-párost utolsó útjára, a másikat pedig az élet sűrűjébe bocsátanánk, tekintsük át eleddig is bonyolult, köznapiak semmiképp sem nevezhető életüket:

Az egyetlen, ami közös volt bennük, az, az apa azonossága! Őszinte leszek: nem tudom, hogy magamat melyik népcsoportba soroljam, rajtam kívül azonban sváb, osztrák, zsidó és svéd vér

kavargott bennük! De lássuk előbb az előbbieket, tekintve, hogy tőlük örökre búcsút kell vennünk:

Eszterke még hat éves sem volt, midőn első ízben nyaralt nálunk, fenn északon, Kirunában! Már akkor feltűnt, mennyivel erősebb kötődése a nála három évvel idősebb Ákoshoz, mint a többiekhez, pedig ugyancsak keresték kegyeit a nagyobbak is! A nyarakat Margitka gyermekei is általában nálunk fenn északon töltötték. A következő években - azontúl, hogy minden harmadik évben Lindával, testvérnővérével egymást váltva legálisan jöhettek - rendszeresen átloptuk őket Jörg, Gitta papájának különgépén, melyet később a hivatásos pilótát felváltva KisJózsi vezetett! Azt, hogy mennyi feledhetetlen napot szerzett számomra is a két kis „kukac” - majdnem állandó mezítelenségük miatt kapták e becenevet - meg sem próbálom leírni, inkább háttérbe húzódva - szövegmagyarázóként - figyelem én is őket, beszéljenek ők, a maguk természetes, még romlatlan nyelvezetén!

- Ne - rohanj Koska! - A zsúfolt pesti utcákhoz szokott kislánynak fárasztó volt a mégoly rövid út is, a hatalmas, természetes körülmények között nőtt, százados fenyővel teletűzdelt ősi parkban! A hasított sziklából felhúzott falakat még Jörg papa feleségének valamelyik normann ük-ükapja építette a második ezredforduló elején. De a falakon belül magasodó inkább masszív, mint szép kastély is arról tanúskodott, hogy a régmúltban nem fukarkodtak sem a telekkel, sem az anyaggal! A kicsik most épp a park határában elterülő tó felé loholnak /a Torne alv forrásvidék/ ahol előttük, hol mögöttük ugrándozó két, hatalmas, életmentésre nevelt bernáthegyi mintegy kiegészítette tündéri kilétüket, de hallgassuk meg miként enyeleg egymásközt a jövő Rómeó és Júliá-ja:

- Nem értelek Töke - Tike helyett becézte Tökének Esztikét a fiú -, úgy jössz, mint egy alvajáró! - Pedig szegényke igencsak loholt a fiú mellett - ülj a nyakamba aztán usdi, különben mire odaérünk a bungalóhoz, indulhatunk vissza!

- Jó, de előbb pisilek egyet, nehogy a rázkódástól a nyakadba ereszsem! - Ákoska megáll, Esztike odébb akar lépni:

- Hová mégy - mordul rá a fiú -, hogy azzal is időt veszítsünk? Ide mellém! Mi még kicsik vagyunk, nem kell elbújnunk egymás elől!

- Azért mégis..., kicsit szégyellem magam így előtted! - mentegetőzik a kislány, majd helyben leguggolva megereszti. - Vannak itt vadállatok, Koska - vált át hirtelen más témára és belekapaszkodik a fiú karjába -!

- Ne félj! Végezd nyugodtan - biztatja a gyerek - itt vagyok melletted! Meg aztán szarvason kívül itt még nem láttam nagy vadat! A jegesmedvék tanyája messze van, de ha mégis megakarna támadni valami, Sátán és Belzebúb - a kutyákra célzott - egy-kettőre széttépnek! Igyekezz!

- Már végeztem - állt fel a kislány -, csak kis türelmet kérek még! - Kis kézitáskájából papírzsebkendőt vesz elő, hogy megtörölje...!

- Minek az? - Ákoska elnevette magát - utánozod a felnőtteket?

- Buta vagy! Ha tényleg nyakadba veszel, nem nedvesíthetlek be a pinuskámmal!

- Azt akkor is nedvesnek érzem, ha megtörölöd, hiszen csupasz!, de láttad-e Melaniét? Az övé már kezd feketedni! KisJózsi meg Buda azt mondják: Melaninak már nő a bajusza! De gyere már! - lehajol, Tike nyakába penderül, aztán galoppban egész a bungalóig. Koska ügyesen kezelte az evezőlapátot, az úszásban sem volt utolsó, de hallgatva a felnőttek tanácsára, csak partközelen forgolódtak, a bernáthegyiek pedig, mintegy a mentésre állandó készenlétben, mellettük úszkáltak!

- Te Koska - kezdte kis idő múltán Tike -, hogyan van az, hogy Melani haja szőke, mint a tiéd, ott lent pedig fekete? Lehetséges, hogy az enyém majd szőke lesz? - Dús, majdnem göndör, sötétbarna haja volt - nem szeretném, mert az olyan, mintha nem is lenne rajta!

- És az tetszene-e neked, ha az enyémen is szőke nőne?

- A fityüldön? - A kislány elnevette magát - az más, te férfi vagy és én, bármilyen szőr nőne rajta, akkor is szeretnék! - szavait mintegy megerősítendő, hozzádörzsölődött és belekukkantott a fiú ölébe, majd: milyen helyes, kicsike!

- Mekkora legyen? Még én is kicsi vagyok!

- Igaz - folytatta a kislány -, ha nagy lenne, nem játszhatnánk papást-mamást! A papádnak hány felesége van Koska? Mert apucimnak csak egy! Neked is több lesz, ha nagy leszel?

- Csacsiságokat beszélsz, Töke! A papámnak is csak egy felesége van: Anyuci és nekem is csak egy lesz, ha te is akarod, megvárlak!

- Komolyan mondod?

- Halálos komolyan!

- Ha így van, akkor már most is együtt fekehetünk! Minek nekem külön szoba?

- Igazad van, de tudod az okosok másképp vélekednek! Persze úgy, ahogy most, estére is mellém jöhetsz! Ha nem tetszene nekik, majd szólnak! Nem éhezted meg? Én farkaséhes vagyok! Kimegyünk kajálni, ha hagytak nekünk is a többiek! - A hűtő naponta friss élelmiszerral lett feltöltve - megtömjük mi is a hasikánkat aztán heverünk egyet, jó?

- Nagyon jó! De hol lehetnek a többiek?

- Valahol itt a közelben! De ők már nagyobbak, messzebb bemerészkednek!

- Mennyivel nagyobbak?! Az az egy-két év is számít valamit?

- Bizony számít, Töke! Bár te is annyi lennél már mint én, akkor komolyabban játszhatnánk!

- Én most is komolyan gondolok mindent, Koska! De - tényleg jobb lenne, ha idősebb lennék! Irányítsd kifelé akkor a csónakot, nehogy a többiek megelőzzenek bennünket, mert én is farkaséhes vagyok!

- Ha nem mondod is, azt teszem - válaszolt Koska, majd egy-két lapát-húzás még, s máris a cölöpökre épített bungaló mellé simult, néhány perc múlva pedig már jóízűen falatoztak, a falatozásból nem hagyva ki a kutyákat sem, aztán végigdőltek a bungaló hajópadlóját betérítő jegesmedve bundán és egymás ölébe húzódva elaludtak, a kutyák pedig ugyancsak szunyókálva vigyázták őket!

Nos, hogy hasonlóképp beszélgethettek, könnyű volt következtetni a néhány szóból, amit nekünk felnőtteknek is szabad volt tudni, ezenkívül a mód, ahogy egymáshoz viszonyultak, azt már nem is említem, hogy értük, vagy elibük menve, mert sokáig elmaradtak, legtöbbször összebújva találtuk őket, persze nem láttunk benne semmi rosszat. Az egymáshoz való vonzalmat pedig természetesnek vettük! A játék évről-évre megisméltődött - rendszerint az NDK tengerpartról loptuk át a lányt, s még arra sem figyeltünk fel különösebben, midőn 13 évesen ziláltan és zihálva menekült a felizgult, s erőszakoskodni akaró 16 éves fiú elől, mert egyszerűen a megszokott játéknak tűnt! Ám három év múltán - a repülő-szerencsétlenség hetében: azért maradtak életben, mert okosabbnak vélték, ha kettesben töltik inkább az amúgy is szűkre szabott szabadságot - megisméltődött az eset és szemtelenül elénk álltak - a gyászra és temetésre való tekintettel Melinda, Eszterke mamája is nálunk tartózkodott -, hogy ők ezentúl akár házasság révén, akár anélkül, együtt kívánnak élni! Nem tehattünk mást:

vallomást tettünk előttük vérszerinti eredetüket illetően! a felvilágosítás túl későn érkezett számukra ahhoz, hogy egyik percről a másikra meg tudták volna emésztetni, sőt...! Ákos előbb értetlenül bámult rám, remélte talán, hogy kijelentésemet cáfolat követi, de mivel hallgattam, lehajtotta fejét, s mint a letaglózott bika, földre vetette tekintetét! Esztikét sírógörcs fogta el, toporzékolni kezdett, majd elkapta a fiú karját:

- Gyere, Koska! - A következő pillanatban arrafelé rohant, amerről jöttek, kézenfogva persze a fiút -! Már nem jártak csupaszon, napozó volt mindkettőjükön, amit a tó közelébe érve szoktak lehúzni, akkor is lehúzták, inkább lerántották magukról, majd egyenest a bungalót célozták meg, ami pedig bent történt...! Csak sejtethetjük!

- Ha előbb szólnak, nem szerettünk volna egymásba ugye, Koska? Vagy akkor is...?! - Szólt meg Eszterke egy hosszú szerelmi virtuozitás után -!

- Szerintem bármint alakult volna is helyzetünk, előbb vagy utóbb bekövetkezett volna az, ami most! Őszintén megvallom neked, hogy már kilenc évesen is örültem kíváncsodnak - válaszolt a fiú -, de kérek, most inkább hallgassunk, hagyd, hogy a lelkedig hatoljak, hogy megcsókolhassam azt is, aztán...! De mi lenne, ha így átkarolva egymást, alámerülnénk a vízbe? Még szereteteinkkel is összefuthatnánk...!

- Azt nem, még nem! Ellenben bennem elmerülhetsz, ameddig csak bírsz! Bennem van a te mennyországod, Kedvesem! Bár már akkor, midőn először akartad, engedtelek volna! Hányszor -, és mennyi boldog órától fosztottalak meg hülye rátartisággal, pedig mennyire kíváncsod én is! Azt tartják nálunk: rokonnak egyfeljebb! Tedd hát szerelmem! Holnap úgyszólván haza kell mennem a mamikámmal és mindent el fognak követni, hogy szétválasszanak bennünket! Mindazonáltal, amíg a papámmal nem beszéltem és ő is meg nem erősíti származásunkat, maradjon köztünk minden a régiben! Utána is ráérünk azon meditatálni: nem jobban tennénk-e, ha alámerülnénk, aztán esetleg - Szilvia szerint - újra kezdeni az életet!

- Nem értem apámékat - kezdte újból a fiú, azaz Ákos már meglett férfi volt és Eszter is egy jól kifejlett lány - mi akadály lenne annak, hogy együtt éljünk? Legfeljebb nem lesz gyermekünk, de teljesítette ő helyettünk is a normát! Nem vagyok benne biztos, de valószínűnek tartom, hogy akik itt körülöttünk sündörögnek, valamennyien apjukat tisztelhetik benne, függetlenül attól, hogy más-más anya hozta őket világra!

- Bármint legyen is, nem szabad így beszélni róluk, Kedvesem! Nem tudhatjuk, és talán sosem fogjuk megtudni, mi vitte rá őket arra, hogy egy - eddig legalábbis - keresztény világban szokatlan közösséget hozzanak létre! Ami pedig az eredményt illeti: igazán nem panaszkodhatunk hogylétünkre, ráadásul valamennyien egészségesek vagyunk! Ha KisJózsi nem hal meg, talán nem ítéli apánk végzetesnek szerelmünket a családra nézve! Az ő helyére kell lépned, felkészülni arra a különleges szerepre, amely családon belül vár rád!

- Ugyan szerelmem - először nevezte Ákos szerelmemnek Esztert, addig a legmeghittebb pillanatokban is csak Töke volt - féltetvérek lévén, mekkora a valószínűsége egy vérfertőzésnek, mert ugye attól tartanak, hogy gyermekeink csenevésznek lesznek, alkalmatlanok arra, hogy a családi vagyont eredményesen kezeljék! De hisz itt vannak a lányok! Vagy nem ugyanaz, ha fiú vagy lány utód révén biztosított a család és a vagyon további szerepe? - Ákos elpilledve a vad vágától hanyatt vágta magát, s inkább csak magában meditálva próbált volna kitérőt keresni a szülői akarat elől, Eszter azonban még elemében volt, nem óhajtott merengéssel tölteni együttlétük amúgy is bizonytalanná vált idejét, ezért olyan megoldást ajánlott, amely látszólag méltányolná a szülők kívánságát, ugyanakkor szabad utat hagyna szerelmük előtt is:

- Bizonyára van alapja annak, amitől félnek szüleink, de ők sem gondolhatják, hogy mi most ukk-mukkra lemondjunk egymásról, hogy most, amikor végre egyesülhettünk, egyúttal el is

váljunk! Tehát: még neked is hátra van néhány év az egyetemből, nekem pedig -, mert én sem akarok háztartásbeliként éledegni még a te oldaladon sem, minimum hét év gimnázium, valamint egyetem, mert úgy döntöttem, persze, ha te is akarsz, hogy jogot tanulok, s ha feleséged nem is lehetnék, mamikámhoz hasonlóan, nemcsak tanácsot adhatnék neked, hanem teljes önmagam, bármikor szólítanál! Befejezem a gimit Pesten, egyetemre pedig Stockholmba jövök Szilvia néniékhez! Ha jó lesz az előmenetelünk, előadások után akkor és úgy szeretkezünk, ahogy nekünk tetszik! Nos, mit szólsz hozzá?

- Hogy te máris milyen talpraesetten oldod meg a dolgokat - a gondolataiba merült fiú felvidult - te már kislány korodban is gyakorlatiasabb voltál nálam, s talán már most is alkalmazhatnának mellettem tanácsadóként! De félre a tréfával, nehezen bár, de azt a hátralévő néhány évet kibőjtöljük, aztán...!

- Aztán, aztán - nevetett fel a lány - most nincs aztán! Most, azonnal!

- Nem tartasz attól, hogy jönnek értünk és úgy találunk?!

- Meghalljuk, mert nyikorog a hajópadló, gyerünk! - Egymásba borultak ismét és úgy belemerültek, hogy tőlük aztán nyikoroghatott volna a hajópadló!

De nem zavarta meg őket senki! A szülők tapintatosabbak voltak, semhogy megzavarták volna őket, nyugodtan turbékolhattak, hanem jól sejtette a lány: az eset után annyira körülbástyázták őket, hogy több mint két évig nem találkozhattak, még levelezés útján sem érintkezhetek egymással. A tiltás eredménye persze egyenlő volt a nullával! A szülők által óhajtott testvéri viszony helyett szerelmük a távolság és a kielégítetlenség miatt egyre inkább fokozódott, s hogy pótolják állandó kényszerhelyzetüket, újabb kapcsolat helyett a tanulásba menekültek, ami olyannyira megtévesztette a szülőket, hogy a brioni szigeten tartott esküvő - Szilviával - napján, aggodalmaskodás nélkül kiengedték őket a tengerre...! Legalább kimagyarázkodnak, volt az általános vélemény, pedig mennyire másként történt minden!

Miután engedélyt kaptak a csónakázásra, természetesen előbb mélyen behatoltak a tengerre, majd oldalt fordulva - néhány kötélhossznyira a házassági ceremóniát kiszolgáló szállodától - nagy kanyarral behatoltak egy kisebb, Ákos által már régebben felfedezett lagúnába! A víz csendes volt, az alkony fényei lilára festették az egyébként zöldesen csillogó felszín, mivel nem kellett tartaniuk attól, hogy az áramlat elsodorja a csónakot, benne maradtak, s előbb csak lehúzódván a fenekére szemmel falták egymást, majd anélkül, hogy szót váltottak volna egymásra fordultak, s úgy összetapadtak, mint a giliszták párzáskor, tényleg csak szétvágni lehetett volna őket! Mikor pedig kifogytak a szuszából, féloldalt szembefordulva, hogy minden pillanatban újrakezdhessék, csendesen, mint aki fél a kérdéstől, megszólalt Ákos:

- Te is tudod, én is tudom, miért nem találkozhattunk eddig! Most inkább csak a papád - Konrád - reaklására vagyok kíváncsi, kedvesem!

- Felkészültél a legrosszabbra is? - Eszter egyenes jelleméből adódóan okosabbnak vélte, ha mindjárt az elején tisztázzák egymásközt a vitatott kérdéseket -!

- Igen! - válaszolta Ákos - de előre kijelentem, hogy irántad érzett szerelmemet semmi sem fogja megingatni!

- Köszönöm, Kedvesem! Hasonlóképpen gondolom én is! Sajnos azonban, a realitásokat is figyelembe kell vennünk: Konrád papa, bár nehezére esett, megerősítette, hogy egy apától származunk! Ő ugyanis a hosszú börtönvevekkel együtt, maga mögött hagyta nemzőképességét is! Mivel nem akartak utód nélkül maradni, mamucival együtt közös papánkat tartották legalkalmasabbnak és legméltóbbnak az utód nemzését illetőleg! Vele már előtte is szoros barátságban voltak, sőt - egy szerencsés véletlen folytán Linda nővérem is tőle származott, de az ő története külön regényt érdemel...! Most csak ennyit! Ha visszagondolunk eddigi életünkre,

azt a szeretetet, melyet közös apánktól kaptunk, akarattal sem lehetne félreérteni! Tudom, te most arra gondolsz: miért csak akkor ismertették velünk származásunkat, amikor észrevették, hogy - szerintük - veszélyes irányba sodródunk! Ha - tegyük fel - a testvéri szereteten kívül közömbösek lennének egymáshoz, mint pl. Linda és te, vagy Fannika - Viktóriát azért nem említem, mert ő Lehellel, akárcsak mi már kicsi korától együtt jár - akkor a titok soha nem kerül napvilágra és azt hiszem valamennyiünk számára az lenne jobb! Én főképpen Konrád papát sajnálom, aki igazán mindent elkövetett, hogy hús-vér apának tekintsük, de hogy kinek milyen és mekkora hátránya származik abból, hogy mi egymáséi lettünk, azzal most ne foglalkozzunk, inkább csak magunkkal! Ne azon törjük a fejünket, hogy mi lesz? Mi van! A nagyobb szabadság érdekében javaslom: tegyünk mi is úgy, mintha különösebben nem érdekelnénk egymást! Meglásd, ők is megváltoznak irántunk és legalább egyetemi éveim alatt szabad lesz a vásár, aztán pedig: vagy úgy mint édes mami Konrád és édes papival, vagy mint édes papi és „háremhölgyei!” Egy leszek én is a többi között! Persze szeretném, ha ebben az esetben is az egyetlen lennék, míg a többiek csak szükségszerűségből! Hát nem mindegy, hogy ki fogja szülni neked a soron következő kis normannt?! Fő, hogy ki ne vesszen a magjuk! Most pedig még egyszer, aztán feltűnés nélkül haza! Majd Szilvia mostohánkat én megpuhítom, különben Fannika nővérünkkel, az ő lányával is megtörténhetett volna mindaz, ami velem...!

- Hozzád képest, kedvesem, ő száraz kóró! Akkor inkább...!

- Na, nem is annyira száraz és főképp nem kóró! Én nagyon szeretem őt, s hogy férfiak helyett a könyvet öleli magához -, nagyon is tiszteletreméltó!

- Jó-jó! Azért nem kell dicshimnusz zengened róla! Én sem utálok, csak nem szeretem! Úgy idézi Platont, Cicerót, s a többi ókori bölcsőt, mintha csak köztük élt volna, s úgy jár-kelet köztünk, mint aki a szellemi értékeken kívül teljesen érzéketlen lenne minden más iránt! Aztán nem örvendek apa új házasságának sem: 59 éves! Mit akarhat még?! Azonkívül itt vannak a húgaim: Theresa és Augusztia is, mindketten alkalmasak már arra, hogy a kastély úrnői legyenek!

- Na igen! De nem feleségként, Kedvesem! És ne feledd, hogy Szilvia már eddig is élettársa volt a papának! Most csak a társadalmi előírásoknak tettek eleget! Ami pedig Fannikát illeti: belőled lehet jó bankelnök, belőlem jó ügyvéd, ő minden bizonnyal jó tudós lesz! Féltestvéreiként is büszkék lehetünk előmenetelére, ha igazán szeretsz, akkor legyőzöd ellenszenvet irántuk, mert a következő években szükségünk lesz mind az anyára, mind a lányára tapintatára...!

Közelükben turistahajó húzott el, a felkavart hullámok megbillentették a csónakot és akarva-akaratlanul egymásra csúsztak! A még egyszerből még egyszer lett, a sok „vérveszteség”-től kicsit el is szunyókáltak, s ha egy nagy hal, feltehetőleg cápa prüsszkölése fel nem riasztja őket, éjszakára is kinnrekednek...!

- Ha még egyszer újrászületnénk, akkor is téged választanálak - kezdte Koska, miközben ügyesen lavírozott az egyenetlen, de már éjszakai kivilágításban tündöklő partvonal mentén -, ha nem lehetsz a feleségem, nőtlen maradok életem végéig!

- Szamár vagy! Bocsáss meg - Eszter hátulról átkarolta a kormányrudat szorító Ákos nyakát és hosszan csókolta - és ha a közeli vérrokonságból eredően egy korcs magzatot hoznék világra, akkor is...?

- Pokolba az ijesztgetésekkel - hörkent fel ismét a fiú -, neked is, nekem is törvényes házasságban élő szüleink vannak, voltak, s ha mi akarjuk, ők meg sem akadályozhatják egybekelésünket!

- Nem is tőlük félek, Kedvesem, magunkat félttem és, esetleges gyermekeinket! De, mint mondtam, házasságon kívül is egymáséi lehetünk, akár életünk végéig! Arra kérlek: ne tégy semmi olyat, ami akadály lehetne Stockholmba költözésemnek, ha pedig már ott leszek, minden további akadály elhárítását magamra vállalom!

A szállodába való késői visszaérkezésükre senki sem figyelt fel! Persze kis szerencsénk is volt: a család tagjait, de nem kevésbé a meghívott vendégeket is lekötötték a menyegzői bál előkészületei és észrevétlenül surranhattak szobáikba. Hanem Eszter jól kalkulált, amikor a következő évekre számításba vette Szilviát, valamint lányát, Fannikát is kettejük szerelmi viszonyát illetően, de szerepet kapott mellettük Betti is, aki Szilviával, valamint Fannikával Jörg ősi családi fészket lakta a repülőgép katasztrófa utáni években, az operaház primabalerináiként! Mivel az esküvő után Szilvia felmondta az operával kötött szerződését és Kirunába költözött - persze csak a nyári hónapokra - közben pedig teherbe esett Grétával, Betti lett a család Stockholmban tanuló, jobbára egyetemista lányainak - talán leghelyesebb kifejezéssel élek - édes-mostohája! Az ő csendes, előkelő modorának, szuper műveltségének irányítása mellett a lányok, de nemcsak ők - partnereik is teljes biztonságban érezhették magukat! Betti szárnyai alatt nemcsak a szex területén igazodtak el könnyedén - Edina iskolája /Csendélet a Paradicsomban c. könyvemben/ az öreg normann házban duplán kamatozott! Azok a szemináriumok, melyeket Ákos és Lehel, Margitka fia segítségével szervezett, sok tekintetben felülmúlták az egyetemi oktatást! Mint tudjuk: Ákos Eszterke miatt, Lehel pedig Viktória miatt, diplomát diplomára halmozott, és nemcsak papírból, a különböző tudományok terén egymással is versenyezve jeleskedtek, s mivel az egyetemi órákat kivéve alig-alig mozdultak a szeretett kedves mellől, majd mindig megtalálhatóak voltak, de szerénységük miatt is bátran fordultak hozzájuk, akik egy s másból instruálásra szorultak... -

Előbb-utóbb azonban mindennek vége szakad! Augusztá kivételével a lányok valamennyien befejezték az egyetemet! Lehel és Judit-Viktória miután előbb egybekeltek, Svájcba költöztek, hogy elfoglalják Franz megüresedett helyét a bankban - melleleg előbb alapos kiképzésben részesültek Buda, Lehel idősebb fivére mellett, aki addig a bankot vezette Franz halála után, apósának, Janzennek - Diána férje - betegsége azonban időlegesen hazaszólitotta Svédhonba! Esztert, aki nemzetközi jogból doktorált, szülei hazarendelték azzal az indokkal, hogy mellettük majd nagyobb gyakorlatra tesz szert, az igazi indok azonban, hogy Eszter is, Ákos is rádöbbenjenek arra, hogy nekik nem szabad azonos úton haladniuk. Esztert sikerült meggyőztetniük azzal az ígérettel, hogy miután előbb férjhez megy - persze nem Ákoshoz - átveheti édesanyjától vállalatának jogi képviselőjét, s mint olyan, képviselheti Ákos mellett a család anyagi dolgait!

Ákos, aki egyébként közepes vérmérsékletű volt, előbb dühkitöréssel fogadta a hírt, majd egyik napról a másikra átnyergelt az aviatikához, s mint bátyja, KisJózsi, rövidesen a legvadabb-látványosabb mutatványokkal kápráztatta el előbb oktatóit, majd nem kis megrökönyödésére a család tagjainak, az „északi fjordok sasmadara” címet kapta!

Eszter, aki végül is beadta derekát, s hozzáment egy vegyészmérnök képesítésű, ám jellegtelen férfihez - persze a két család közvetítésével - miután hiába küldte egymásután szerelmes leveleit Ákosnak, azok válaszolatlanok maradtak, szült egy aranyos fiúgyermeket, majd megelégtelve Ákos makacsságát, útnak indult, hogy visszaszerezze szerelmét, ugyanis férjéhez csak a szülők iránti engedelmesség kötötte! Ákos a norvég Narvikban épp egy északi expedícióra készülődött, s hiába sírt, könyörgött neki Eszter, próbálta volna megmagyarázni tettét, még csak szóra sem méltatta egészen a felszállásig - Eszter természetesen a gépre is követte - s ott fenn, a kéklő égen, a mélység és a magasság között szólalt meg először:

- Felkészültél a halálra is?!

- Ha neked örömdre szolgál, igen - volt a válasz -!

- Akkor imádkozz! És kapaszkodj, hogy ne sodródjunk messze egymástól! - Még el sem hangzott a szó a gép zuhanni kezdett, majd teljesen orrára fordult és...!

- Isten veled, Kedvesem - sóhajtott fel Eszter - ellenállhatatlan vágyat érzek, hogy egyesüljek veled!

- Kettővel kevesebben szennyezzük környezetünket - így Ákos -!

- Hárommal! Ismét terhes vagyok, Kedvesem!

Már látszottak a fjord két oldalának sziklái, Eszter szinte érezte, amint belevágnak húsába, belekapaszkodott a vállait szorító hevederbe és nagyot szippantott a hús tengeri levegőből - utoljára,- gondolta - ennyi luxust megengedhetek magamnak! Vagy mégse...? Szinte a víz színe felett egy teljes fordulatot vett a gép, s farkával a hullámokat súrolva, belefúrta orrát a felette feszülő levegőóceánba!

- Mi történt - kérdezte az asszony -, nem lett volna elég egyszer? Többszörös halált érdemel-nénk?! Ó igen! Büntess, Kedvesem - sóhajtott fel ismét - testünknek meg kell semmisülnie ahhoz, hogy lelkünk megtisztulva újrakezdhesse, mint ahogy a lenge szárnyú pillangó is a hernyó ocsmány vackából bújik elő! - Már felkészült mindenre, elbúcsúzott szeretteitől, midőn fenn, a magasban egyszer csak oldalára billent a gép, majd vízszintes állásba egyen-súlyozva magát Kiruna felé fordult...!

- Arra képtelen lennék, hogy egy ártatlan életet is kioltjak - inkább magához beszélt Ákos - s úgy lehet, igazságtalan lennék veled szemben is! - Ezt azonban már hangosan -! Bocsáss meg, talán időben fordultunk vissza az örökkévalóság kapujából és alkalmunk lesz alaposabban felkészülni...! Meg aztán - lefelé zuhanvást átvillant agyamon: van- e egyáltalán jogom ahhoz, hogy kiszakítsalak a családból, mivel csak mások akaratának engedve vállaltad a férjhez menés következményeit?! Igazad lehet abban, hogy nincs más kiút ahhoz, hogy egymáséi legyünk, azt azonban nem kívánhatod, hogy én is megnősüljek és egymást csalva turkáljunk a máséban! Vagy éljünk mi is szüleink módján, vagy mint a fákon ugráló őseink: az erősebb, kiüti a gyengébbet! Nem, kedvesem! Én megmaradok neked, s megeleégszem azzal is, ha sze-relmünket, mint szép emléket őrzöd szíved egyik csücskében! Úgy gondoltam, ideje leven-nem apám válláról a munka nehezét, aztán majd ahogy alakulnak a dolgok! Egyet tudok biztosan, ha Te nem lehetsz a feleségem, máshoz nem kötöm magam!

- Nem is kell, szerelmem! Hisz azért jöttem, hogy melletted maradjak! Leróttam a családom-mal szembeni tartozásomat, férjhez mentem, szültem egy gyermeket, a másik már bennem van, azt azonban nem hagyom, hogy mások határozzák meg, hogy kivel legyek boldog! Itt vagyok, készen arra, hogy apánk elé, álljunk és meggyőzzük őt arról, hogy mi csak együtt akarunk ezután élni és dolgozni! Ne akadályozzanak bennünket! Így ketten sokkal hatéko-nyabban képviselhetjük a család megnövekedett ügyeit! Ami pedig a vérfertőzéssel szembeni félelmüket illeti: a mi szerelmünk csak virágot hoz, magja nem lesz, az utódlást pedig Konrád papához hasonlóan, már is megoldottnak tekinthetjük!

- És a férjed? A gyerekek?!

- Az engedelmisségen kívül semmi nem kötött férjemhez! Majd kiegyezünk! A gyermekek pedig - emlékezz Amálka anyánkra! - Az ő mottója volt, hogy a nagy családban minden könnyebben oldódik meg!, ha tagjai a számukra legalkalmasabb posztot kapják! Neki nem adatott meg, hogy természetes gyermekét ölelhesse keblére és mégis - veled együtt - rá emlékeznek legszívesebben azok, akik még részesülhettek szeretetében!

- Igaz! Még majdcsak karon ülő voltam, mikor meghalt, s ha rá gondolok - márpedig gyakran - szinte érzem leheletét, csókja ízét, akaratlanul kinyújtom karom, hogy átölelnem, s befúrjam fejem két csodálatosan fehér emlője közé! Igen, igaz! Ma is erőteljesebben kötődöm emlé-

kéhez, mint szülőanyáméhoz! Ő ugyanis velem együtt szült öt gyereket, mégis jobban eligazodott a matematikában, mint a gyereknevelésben! Azt inkább másokra bízta! Lehetséges, hogy mi is hozzá hasonló hivatásra vagyunk predesztinálva! De - megérkeztünk! Nézz csak le, ott jobbra! - Eszter annyira el volt foglalva saját gondolataival, ha Ákos nem figyelmezteti, fel sem tűnik számára, hogy már jó ideje a szárazföldre hosszan benyúló tó felett repülnek!

- Igen! Valóban! Ereszkedj lejjebb, ha szabad! Azok ott a csónakban nővéreink lennének?!

- De mennyire, hogy azok! Méghozzá a bakjaikkal! Úgy néznek ki ott a csónakok fenekén, mint az egymáshoz tapadó giliszták!

- Mért mondod így? Mi is voltunk hozzájuk hasonló állapotban! A mezítelenség még nem jelent egyúttal erkölcstelenséget, Kedvesem! Otthon most kezdi bontogatni szárnyát a nudizmus, itt nálatok, vagyis nálunk, pedig már régtől nem istenkáromlás ádámkosztümben napfürdőzni! Mintha kissé prúd lennél, Kedvesem! Emlékezz vissza azokra az időkre, amikor mi még, mint gyerekek, majd szerelmes bakfisként hancúroztunk a tó partján, később pedig...!

- Nem kell, hogy figyelmeztess! Lassan két éve lesz, hogy mást sem teszek, mint azokra az időkre emlékezem, de éppen ideje lenne már mást is csinálni! Húzd le magad, kicsit megfürösztjük őket! - olyan mélyre ereszkedett, hogy a gép szárnya érintette a vizet, végigseperve a gyanútlanul fürdőzők felett! Azok persze ismerték a gépet, tudták, hogy nem fog kárt tenni bennük, a biztonság kedvéért azonban mégis vízbe ugráltak!

- Mért jöttél vissza - kiáltott a gép után Augusztá, a fiatalabbik hűg - Eszter keresett!

- Dugd ki a fejed, ha megfordulunk, de jól kapaszkodj meg - szólt Eszterhez Ákos -, hadd lássák, hogy rám találtál! - Eszter kihajolt, hogy jól lássák, mire a vízben lubickolók előbb a gépre is felhallatszó káromkodással, azt követőleg pedig: hurrá! Eszter-Koska, Eszter-Koska kiáltásokkal üdvözölték őket! Augusztá még azt is hozzátette: halló bátyus! Hamar megjártad az északi sarkot!

- Kedvesek a hűgánk - kezdte Eszter -, látod ők vállalhatnák Amálka anyánk szerepét! A tanulásához amúgy sem nagyon fűlik a foguk, a gyermekeket pedig nagyon szeretik!

- Azért nekik is megvan a magukhoz való eszük! Gyermekeket pedig csináltatnak maguknak is eleget! A tiédet inkább Fannikára bízom, persze, ha kijöhetnek hozzánk! Ő igaz, mint már megállapítottuk: tudós elme, könyvmoly! Névadója is az volt! Ellenben annak ellenére, hogy férfiaktól elzárkózik, a gyerekeket imádja és...! Képzeld a múltkorában akaratom ellenére kihallgattam apáékat Fannika eredetét illetőleg és a jelekből ítélve Szilvia anyánk bigottságának vannak alapos ismérvei Fannika lánya természetében, de majd ha leszállunk...!

Mivel „Csendélet a Paradicsomban c.” könyvemben a Fannika nemzésére vonatkozó rész - legalábbis szerintem - kellő adalékkal szolgál a lélekvandorlás, a teremtés folyamatosságának mechanizmusára vonatkozólag, az élet csodáját szimbolizáló balett kreációban, itt ebben a kis kitérőben eltekintek az ismétléstől! De Ákos és Eszter történetét is befejezem azzal, hogy az aznapi „tetemrehívás” után senki és semmi nem keresztezte útjukat, Ákos nemcsak svédországi birodalmának irányítását vette át, azon túlmenőleg a család valamennyi vagyonának - a svájcit is beleértve - kezelését, na persze Eszter segédletével! Az asszony az utolsó félétet leszámítva csak az újabb szülésre tért haza, s látszólag férje is beletörődött a különélésbe, a válást azonban elutasította! A gyerekek - lévén tízen aluliak - a nagyszülőkkel maradtak, értem alatta Eszter szüleit, apjuk gyakran meglátogatta őket, a róluk való gondoskodás azonban szinte teljesen Eszterre és a nagyszülőkre hárult! Érthető tehát, hogy a kicsik hozzájuk kötődtek jobban! Tették ezt annak ellenére, hogy Eszter az év két legnagyobb ünnepét kivéve távol volt és csak a levelek jöttek, mentek, persze a nagyszülők tolmácsolása által!

Az elmúlt „utolsó” karácsonyt követően azonban Eszter, gyermekeinek örömeire, s a nagyszülők megnyugvására itthon maradt. Hazuról állandó telex összeköttetésben volt Ákossal, akit csak nagy nehezen tudott visszatartani attól, hogy érte ne jöjjön! A személyes, egyben családi tragédiát Szilvián kívül mindenki elől sikerült eltíkolnia, aki azonban szintúgy magába fojtotta és csak a már kihülőben lévő tetemek mellett robbant ki belőle a megvetés, gyűlölet a férfi iránt, aki a gyógyíthatatlan betegség továbbadása útján állt bosszút mellőzöttségéért! De, mint már jeleztem: ebben a könyvben csupán érinteni kívánom a különben regény-trilógiát érdemlő, tragikus véget érő életüket! Ha időből telik még, meg is írom! Most azonban tegyük kis kerülőt és vegyük szemügyre a másik testvérpáros: Melani, valamint Ádám életútját! Az a tény, hogy szerelmük tulajdonképpen csak Melani édesanyjának, Emminek halála után nőtt ki magát, és hogy addig egyikük sem mérlegelte komolyan, hogy házasságra is léphetnének, leginkább abból adódott, hogy egyiküknek sem volt bátorsága ahhoz, hogy magára hagyja addig is igencsak magányos édesanyját! Meg aztán - jobbára csak távismerettség kötötte őket: egyik nem jöhetett, a másik nem mehetett, tehát nem is alakulhatott ki köztük olyan igazi, minden más érzést maga alá gyűrő szerelmi kapcsolat. Emmi sírjánál azonban - hazaszállítottuk és a temetést Melindáék segítségével én intéztem, jelen azonban az ismert okok miatt nem lehettem - az addig csak parázsló tűz lángra lobbant! Melani részéről megszakadt a bűvkör - már csak hivatása kötötte Stockholmhöz - tanársegéd volt az egyetemen, míg Ádám az ipar- és kereskedelem-ügyi minisztérium osztályvezetőjeként a vagyoni-ügynökség és a kárpótlási ügyek tanácsadója volt, s mivel édesanyjával együtt több nyelven írt, beszélt, állásának felmondása körülményesebb volt, mint Melanié, ugyanakkor édesanyját sem hagyhatta faképnél, hisz egész életét neki áldozta!

Az elmondottak után érthető, hogy Ákoshoz hasonlóan Melani is kitörő örömmel fogadta bejelentésem, miszerint: amennyiben az itthoni körülmények konszolidálódnak, a svédországi ősi örökséget érintetlenül hagyva, a család többi vagyonát - a svájcit is - magunkkal együtt hazatelepítjük! Az alaptőke úgyis kis hazánk izzadmánya volt, miért ne járulhatnánk hozzá, hogy sokat szenvedett népünk mielőbb kiheverje a kommunista diktatúra pusztításait?! Elhatározásomat természetesen a család valamennyi tagja helyeselte és napot sem késve elkezdődött a visszaszámlálás, azaz: a visszatelepítés nem is egyszerű folyamata!

E két előrebocsátott fejezetből némi betekintést nyerhetünk előbbi köteteim világába is! Szükségesnek tartottam a könyvben szereplő személyeket, élőket, holtakat, bár csak vázlatosan felvillantani az egész anyag jobb megértése végett! Persze annak, aki megteheti, ajánlanám a sorozat valamennyi kötetének elolvasását!

Most pedig néhány sóhaj és egy mély lélegzetvétel után, ugorjunk egyenesen a rendszerváltás - proletárdiktatúrából egy még meg nem nevezhető, „valami van, de nem az igazi”, politikai, gazdasági folyamatába!

Az éjszakai kóborlásból hazatérve azzal kezdődött tehát az első nap itthon számomra is, hogy a kötelező AIDS vizsgálatra indultam, de már nem egyedül, velem tartott Melinda is, aki férjét és leányát szinte ugyanazon órában vesztette el, s az éjszakai kavargásban valahogy elkerülte a hivatalból megkövetelt vizsgálatot. Ádám, harminchárom éves korában megismert fiam vezette a kocsit, mellette Melani lányom, szinte velem egy időben érkeztek pesthidegkúti lakásunkba. Ugyanis Szilvia kérésére, Ákos és Eszter holttestének elszállításáig Melindáék lakásán maradtak. Arra gondolom nem kell kitérnem, hogy miért éppen őket hagyta ott Szilvia?!

- Hihetetlen - inkább csak hangosan gondolkodtam - Konrádot kihagyta volna számításából Szilvia?! - Melinda, aki a hátsó ülésen mellettem fejét keblemre hajtva ücsörgött, anélkül, hogy a legkisebb mozdulatot tette volna, rövid választ adott:

- Linda és férje - mindketten orvosok - a közelében vannak és előkészítenek mindent a temetésig! Ellenben - de erre már felemelte fejét - jól jegyezd meg - előremutatott Ádámmal és Melanira -, ha szándékodban áll megakadályozni az ő egybekelésüket is, megöllek! Pedig nagyon szeretlek és most már nincs is szégyellnivalóm miatt!

A támadás oly váratlanul ért, hogy hirtelenében szavakat sem találtam a válaszhoz, majd:

- Mit gondolsz, kedvesem, okos dolog lenne erőszakkal hozzájárulásomat vened? Kérlek, ne siessük el, most még ne mondjunk se a-t, se b-t, temessük el halottainkat, ráérünk utána is az élőkkel foglalkozni. Megnyugtatóan azonban -, de hagyjuk...!

- Nem, ne, most...! - Melinda izgatott hangvétele feltűnt Melaninak és hátratekintett:

- Ne izgasd fel magad nénikém! Ami történt, mindannyiunknak fájdalmas! Egyszerre egynek az elvesztése is sok, hát még háromé!? Sajnos egyet tehetünk csak: egymás iránti szeretetünket fokozzuk, hogy az úr, mely távozásukkal keletkezett, minél kisebbre zsugorodjon! Mit gondolsz, nem Isten rendelése-e, hogy apuka, Koskánk - ő is becenevén szólította bátyját - halála napján találkozott először sosem látott fiával, Ádámmal? Aztán, bocsáss meg, nem szeretném, ha tévednék: Eszter helyébe én szeretnék lépni, mint ahogy anyukám halála után te léptél az ő helyébe! Emlékezz arra, hogy akkor lányoddá fogadtál! Egybekelésünk után felmondom stockholmi állásom és egészén hazaköltözöm!

- Kedves vagy, kislányom - Melinda előrehajolt és belekapaszkodott Melani hátranyújtott kezébe -, szavaidat igyekszem kiérdekelni, s amennyiben apátok állja a szavát, vagyis hazaköltözteti a családot, erre minden bizonnyal mód és alkalom nyílik!

- Csak a legkritikább esetben, alapos indok esetén szoktam változtatni álláspontomon, kedveseim, de ennyire már ismerhetnétek! Most azonban szorítkozzunk csak az előttünk álló közvetlen feladatokra: essünk át ezen - a minek is nevezhetném vizsgálaton aztán -, de hogyan hogy te is lemaradtál lányom...?

- Szilvia mamától más megbízatást kaptunk, apuka! Ádámnak ugyan nem kellene, de hogy ne féljek, ő is aláveti magát...!

- Szerencsétlen egy helyzet, gyermekeim! - mondtam - milyen örömmel indultunk, s most...! De a rossz ómen ellenére sem hátrálunk meg! Ákos helyébe Ádám lép! Természetesen le kell mondania itthoni állásairól, hogy teljes energiáját a család szolgálatába állíthassa! Persze kizárólag önkéntes alapon gondolom! Ha nincs ellenetekre, akkor temetés után elsőnek a ti szerelmeitekre teszünk pontot, azzal együtt kezdjük a családi tűzhely új épületkomplexumának az építését a régi helyén - hozzá kell tennem: ha az új törvények nem állítanak áthághatatlan akadályt elénk! - Melinda - addig szinte ölemben tartottam - még szorosabban hozzám préselődött, majd:

- Köszönöm, Drágám, köszönöm! - Csak ketten tudtuk, mit jelent hirtelen fellobbanó öröme -! Különben megnyugtathatlak, hogy a telekkel nem lesz semmi probléma, mert az elvtársak, akik benne laktak, értem alatta az épületeket, arra sem fordítottak gondot, hogy a telekkönyvben átvezetessék tulajdonba jutásukat! Ma is KisJózsi és Ákos neve szerepel tulajdonosként! Annyi változtatás szükséges, hogy - gondolom leghelyesebb ismét összevonva, egyedüli örökösként a családot szerepeltetni! Kizárólagos jogokkal akár alapítványként is elképzelhető! Remélhetőleg a következő népvándorlásig szükségtelen lesz újabb változtatás!

Melinda még mondta volna, de megérkeztünk a kórház elé, s Ádám rövid szóváltás után behajtott a kapun. Ami utána következett: gyors útbaigazítás, igazolás, majd egy még gyorsabb vérvétel, utána semmi említésre méltó! Nem tudom, miért húzódoznak tőle legtöbben, hisz diszkrétebben már nem is kezelhetnék ezt a csúnya nyavalyát, meg aztán jobb, ha tisz-

tában van az ember önmagával! Már visszafelé haladtunk, elhagytuk a Margit-hidat is, midőn szót váltottunk:

- Kislányom - fordultam kérdéssel Melanihoz -, mit szólnál ahhoz, ha arra kérnélek, utazzál vissza a sasfészekbe, természetesen Ádámmal együtt - Kirunába - félek ugyanis, hogy Theresa és Augusztia nagyon összeroppannak testvérbátyjuk elvesztésének a hírére. Továbbá Ádámnak is hasznára válhat, ha még a temetés előtt összejön eleddig ismeretlen testvéreivel! Onnét húgaitokkal együtt Svájcba mennétek, ahol Franz - Margitka fia - és a többiek tartózkodnak jelenleg, s velük együtt indulnátok vissza hozzánk! Amennyiben sikerülne Vikit és Lehelt is csatlakoztatni hozzátok, mehetnétek a géppel, ők mindketten profik a repülőgép vezetésében és nem lennétek időhöz kötve!

- Örömmel teszünk eleget kérésednek, apuka - válaszolta a lány és Ádám is igent biccentett fejével -, de nem tudom Szilvia nem előzött-e meg bennünket? Tudomásom szerint már az éjszaka felhívta őket, de senki nem tartózkodott otthon. Hasonló eredményre jutott Svájcban is! Azóta azonban...! De Ádámra neked itt nagyobb szükséged lenne és én egyedül is...!

- Nem, kislányom! Bármint légyen is, ti együtt induljatok! Ott fontosabb a jelenlétetek! Nekem itt majd segítenek Linda lányom és a férje! Mindketten orvosok és itt most rájuk van nagyobb szükség! Különbem nem fogjuk elsietni a temetést, mert szeretném teljesíteni Amikánknak tett fogadalmamat, miszerint: a hivatalos idő lejártá után Izabellát, KisJózsi pótmamáját és Viktóriát, Viki mamáját is a kriptában, mellettük helyezjük el, de úgyszintén a kicsi Jutka maradványait is, ha egyáltalán találunk belőle valamit is! Na és Ákos, Eszter, Konrád... -

- Konrádot édes szülei mellé temetjük, Kedvesem - szólt közbe Melinda -, de a többiekkel kapcsolatban is előbb körül kell nézni a helyszínen! Nem tudjuk ugyanis, hogy milyen állapotban van a kripta? A célnak megfelelően használta-e fel a plébános rendszeres küldeményeket?

- Bizonyos vagyok abban, hogy igen - válaszoltam -!

- Apa kedves - szólalt meg ismét Melani -, ugye nem lesz ellenedre, ha útba ejtjük Londont is? Szeretném tiszteletemet tenni édesapa sírjánál mielőtt...!

- Drága kislányom - nem hagytam, hogy befejezze - ezt el is várnám nemcsak tőled, Ádámtól is! Hanem már régtől foglalkozom azzal a gondolattal, hogy hazahozatjuk anyukád mellé, hisz nekem is legjobb barátom volt a Konrád előtti időkben! - úgy találtam ez a legmegfelelőbb kifejezés mind Konrád, mind Melindára való tekintettel, aki mintegy hálaképp, megszorította kezem, majd akár az elhunytakkal való kommunikáció folytatásaként, tovább fűzte szavaimat:

- Amennyiben úgyis szándékodban áll megtartani az ősi birtokot fenn északon, helyénvalónak tartanám, hogyha Ákost, Eszterkénkkel együtt Jörgék kriptájában helyeznénk örök nyugalomra! Elég népes család vagyunk, még így is és hát - bizonyára nem lesz elhagyatva a „vikingek” hagyatéka sem!

- Hogy mennyire a szívemből szóltál, kedvesem - mondtam -, így legalább közelebb lesznek elhunyt szeretteikhez, s némi vigaszt nyújt számukra is, a konvenciókhoz való makacs ragaszkodásunk miatt! Persze ez utóbbit inkább csak magamnak szántam, hisz te és a többiek...! De - a történetek után soha nem fogjuk megtudni hogyan is lett volna jobb! Mindezek után, akkor még egy kötelesség vár rátok gyermekeim: méltóképpen felkészíteni az ősi kriptát testvéreitek befogadására!

- Magam is helyénvalónak tartom elhatározásodat, apuka, de ugye te is, Kedvesem?! - Ezt azonban már Ádámhoz - míg csak élünk, s utódainknak is szent kötelessége lesz szeretteink

emlékének ápolása! - Melani hangja oly meghatóan csengett, hogy akaratom ellenére elérzékenyültem: sós, meleg könnycsepp gördült végig arcomon, s mintegy menedéket keresve, ezúttal én húzódtam Melindához -!

Néhány órával később, hogy a beszélgetés lezajlott, Lehel vezérletével felszállt Ákos árván maradt repülőgépe, hogy Kirunába repítse a gyász hírnökeit. Viktória vállalkozott elsőnek a kapitány szerepére, Lehel azonban lebeszélte:

- Nem teheted, Szerelmem! Ők elsősorban mégis csak a ti testvéreitek voltak és nem tudnád figyelmedet a gép irányítására koncentrálni, pedig nekünk most nem szabad célt téveszteni, időben oda kell érni, nehogy a két lány - egyébként is kár volt őket magukra hagyni - valami meggondolatlan szamárságot kövessen el! - Ádám és persze Melani is helyt adtak Lehel érvelésének, mire Viktória kénytelen-kelletlen - bizonyára bizonyítani akart újsütetű bátyja előtt - karba tette kezét:

- Akkor hát sorsunk a kezekben, Szerelmem, vigyázz, hogy meg is érkezzünk! Ez már a sokadik tragédia a családjunkban!

- Bizony elég lenne belőle - válaszolt Lehel, s felszállás után le sem vette szeméit a műszerfalról, egész úton csak igennel, nemmel válaszolt a feltett kérdésekre, de azok sem voltak említésre méltók, mert a három testvér elsősorban is önmagával volt elfoglalva! Már meglelt emberként először ültek így egymás mellett és volt mit megemészteniük!

Istenem! Az emberi faj hány fajtája, nációja keveredett ebben a kis közösségben?! Hányféle világnézet, vagy vallási felfogás alakította, csiszolta ezt a különleges: vogul-mogul, germán, gót, szemita ötvözetet és mégis megférnek egymás mellett, sőt...! Persze vannak kivételek is, mint Eszterke férje, őt azonban nyilván féltékenysége kergette a gálád bűnbe!

Míg száll a gép, s a négy fiatal saját és a kis közösség jövőbeli esélyeit latolgatja, térjünk vissza az itthonmaradottakhoz, lássuk, miként bonyolódik itthon is az élet, mennyi eleddig csak felszín alatt bugyborékoló probléma tolatodik előtérbe! Hogy a rendszerváltás sokkal lassúbb, ám vér nélkül sem veszélytelenebb, mint vérrel, hogy a nyomor, melyet hazug propagandával a vörös lepel alá sepertek, a szabadpiac ingyenkonyháin nyer feloldozást, hogy a szabadságot a népnek nevezett konglomerátum csak megfizetheti, de nem gyakorolhatja! De gyakorolhatja-e bárki anélkül, hogy számot ne kellene adnia? Azért, hogy álmunk nyugodt legyen és asztalunkra mindennap kerüljön kenyér, mindnyájunknak adóznia kell! Aki kevesebbet beéri, annak kevesebbet, aki pedig többre vágyódik, annak többet! A szabadság egyúttal gond, kötelességvállalás és minél nagyobb az egyik, annál nagyobb a másik! Költői értelemben vett szabadsága sosem volt senkinek és nem is lesz! Robbanás akkor következik be, ha az elosztás fordított arányban történik, vagyis: azok kanyarintanak nagyobbat, akik kevesebbet, vagy semmit nem tettek érte!

Ezek a gondolatok a kis zalamegyei falu felé haladva forgolódtak agyamban, ugyanis a gyerekek távoztával az én feladatomban lett felderíteni: alkalmas-e a templom kriptája a már említett személyek tetemeinek a befogadására!? A kocsit Linda lányom férje vezette, Lindának otthon kellett maradnia édesanyja mellett, mert még a kórházból hazatérőben rosszul lett, úgy kellett kiemelni a kocsiból. Vejemhez, Simonhoz csatlakozott még feleségem Szilvia, valamint a család legfiatalabb tagja, Gréta lányom! Ha ő nincs velünk, úgyszólván anélkül, hogy szót váltottunk volna, üljük végig a majd kétórás utat! Vele azonban, ha egyik-másik kérdésére kényelmetlen volt is a felelet, végül is - szemben saját gondolattömegünkkel - a kocsival együtt, repült az idő is! Talán-talán kicsi lányomnak köszönhető, hogy a megrendítő eseménysorozat után oly fölényesen, szolidabb kifejezéssel élve: emelkedett hangnemben tettem túl magam azon a - rám nézve ugyancsak fájdalmas találkozáson, amely a parókián várt rám...!

A templom, és a parókia majdnem frissen volt renoválva! Mennyire igazam volt, midőn reggel, Melinda kétkedésével szemben abszolút bizalmamat nyilvánítottam a már ugyancsak idősödő pap iránt. Idősödő - azt mondtam - hát persze, őt is harmincegy éve láttam utoljára! Évente rendszeresen utaltattam a templom-parókia részére különböző összegeket, s íme az eredmény: a jó földbe vetett mag nem veszett kárba! Ám - ki tudja...? Ebédidőben érkeztünk és meglátván minket - nyitott verandán étkeztek - zsíros száját törölgetve igyekezett elénk, s kicsit rá is csodálkoztam:

- Minden nagyon szép, szentatyám és mégis mintha pokolba kívánna bennünket! - A nem éppen ildomos kifejezést azután jegyeztem meg, hogy előbb szívélyesen üdvözöltük egymást, majd bemutattam családomat -!

- Miből következtet, uram? Ugyanis ha rajtam állna, önök helyett inkább magamat küldeném pokolra! Nagyon is jókor jöttek! Legalább segítenek megoldani nagy problémámat: haza jött Németországból az öreg grófnő és ki akarja takarítani kedves halottainkat az övéi mellől...!

- Milyen joggal tenné ezt - mondtam, bizonyára látható meglepődéssel arcomon -, Magdaléna hitese feleségem volt, két gyermekem anyja, a másik kettő pedig... -

- Igen-igen! Én tájékoztattam őt mindenről, nem titkolva előtte az önök nagylelkűségét sem! Hisz itt minden, még az aránylag kemény vallásosság is az Önök adományaiból született újjá! Míg ő - eddig azt sem tudatta, hogy életben van és még számít hazajönni, most pedig a birtokkal együtt, a templom és a parókia tulajdonjogára is benyújtotta igényét! Ezek után megértheti, uram, ha lett volna is mosoly az arcomon, érkezésük láttára fintorrá változott!

- Na - azért ne essünk kétségbe, kedves Plébánosom - megfogtam kezét és morzsolgatni kezdtem ujjaimmal -, egyelőre az a fontos, hogy nekem és az enyéimnek, s bizonyára Önnek és híveinek is tetszik, ami itt eddig történt! Valószínűleg igaza van abban, hogy ezek a változások hozzájárultak a hitélet erősítéséhez, s ha másnak nem is, Istennek bizonyára öröme szolgálat! De figyelembe kell vennünk, hogy volt anyósom az ősiség jogán, igényt támaszthat volt tulajdonaira, szerintem jogosan! Hogy miként számol el vele az Úr előtt, az, az ő feladata! De - a jelenlegi törvények, elhunyt feleségem és gyermekeimre való tekintettel engem, azaz az én igényemet is figyelembe veszik, s én igyekezni fogok megfelelőképpen sáfárkodni mindazzal, ami törvény szerint engem illet! Kíváncsi lennék, mit szól ehhez a minnek is nevezhetném-hez az Ön felettes hatósága?!

- Csodálkozni fog! A püspök úr jogosnak tartja a grófnő igényét! A kriptával kapcsolatban pedig - egyszerűen lerázta a nyakáról: - Oldja meg valahogy - mondta nekem, midőn a grófnő unszolására becitáltatott a rezidenciájára -! - De bocsássanak meg - a parókia ablakára figyelt, amelyen egy kamasz fiú dugta ki fejét - a fiam, gondolom, Önök nem botránkoznak meg miatta, mint főnökeim, amiért nem titkoltam el a nyilvánosság elől, mint általában teszik...!

- Sőt...! - feleségem vette át a szót - nagyra becsüljük érte, kedves Plébános úr!

- Köszönöm, Asszonyom! Önök igazán nagyvonalúak hozzám! Engedelmeikkel egy percre beugranék, ugyanis a fiamat útra kell bocsátanom, a pesti buszhoz már nem sok van hátra és nem vetne rá jó fényt, ha későn érkezne!

- Maradjon, Plébános úr! A fia velünk előbb érkezik Pestre, mint busszal...! - Kezdem volna ismét, midőn megakadt a szemem egy botra támaszkodó idős asszonyon, furcsa érzés kerített hatalmába, hirtelen Magdaléna arca tűnt fel előttem - netán Ő lenne az öreg grófnő, volt anyósom - egészen halkán kérdeztem is, válaszoltam is, de inkább csak magamnak, a Plébános azonban így is megértette és azonnal válaszolt:

- Igen, Uram! Ő az! Mindennap eljön ilyentájt a templomba imádkozni! Valószínűleg van mit letudnia! Ha akarja, uram, bemutatathatom Önöket neki, előbb azonban - felkiáltott a fiúhoz -,

légy türelemmel fiam, az urak magukkal visznek! - Nos - folytatta - akkor talán közelítsünk mi is feléje!

Majdnem egy időben érkeztünk a templom elé, s ott a pap, miután végignéztük egymást, engedelmét kérte, hogy mint eleddig ismeretlen rokonait bemutasson bennünket...!

- Tudomásom szerint az egy lányomon kívül közelebbi rokonaim nem voltak, de kérem...! Kíváncsivá tett, kedves Plébános úr!

- Nos, az úr - kezdte a pap - kedves lányának, Magdalénának férje, a hölgy és a kislány pedig jelenlegi felesége és lánya! A másik úr pedig az úr veje!

Az idős hölgy egy lépést tett felém, de anélkül, hogy kezét nyújtotta volna, megállt:

- Eszerint Ön lenne az a szélhámos, aki lányom korai halálát okozta?!

- Kedves Grófnő - kezdtem én is, de anélkül, hogy nevem említettem volna -, ha én, aki kedves lányát felkaroltam, miután Ön faképnél hagyta, szélhámos lennék, akkor Önt minek nevezhetném? De bocsásson meg, nem szeretném egy ide illő kifejezéssel megbántani az emlékéet sem Magdalénának, akit én annak idején mindenkinél jobban szerettem és emléke ma is szent nekem!

- Ha szent az emléke, akkor miért helyeztette melléje következő feleségét, sőt - annak nevelőnőjét is!? Miért nem a lányom gyermekeit, hisz ha információim megbízhatóak, ők is eltávoztak az élők sorából!

- Annyiban megbízhatóak, kedves Grófnő, hogy mindkét unokája meghalt! Annak azonban, hogy miért nem kerültek édesanyjuk mellé, nyomós okai vannak: kislányunk, Judit halt meg előbb! Amivel abban az időben rendelkeztem, szinte mindenemet feláldoztam, sajnos hiába, itthon nem tudták megmenteni, külföldre vinni pedig nem állt módomban! A fiunkat pedig, aki örökölte a kriptában Magdaléna mellé elhelyezett bárónő összes vagyonát - hirtelen meg sem tudnám mondani, hogy svájci frankban mennyit tett ki - nem adta vissza a tenger és még csak vádolni sem tudok senkit, mert ő vezette a gépet, amely vele és a család kétharmadával a hullámsírba vészelt! Nem tudom, hogy honnét szerezte információit, de ez az igazság! Most pedig - idejövetelem célja: szeretnék eleget tenni a bárónő kérésének: elhelyezni a kriptában Judit kislányom maradványait, Izabellát, akire Magdaléna két gyermekét bízta halála előtt és Viktóriát, aki Izabellához hasonlóan, saját gyermekeként nevelte és szerette KisJózsit, fiunkat! Izabella öngyilkos lett a börtönben, midőn szabadulni akarván kiúttalan helyzetünkből a menekülést választottuk! Viktória pedig egy ugyancsak nem saját kisgyermek védelmében gyilkosság áldozata lett! Az általam elmondottakat dokumentálni tudom, de ha az indítékok ellenére továbbra is ragaszkodik ahhoz, hogy családjához „méltatlan” személyek tetemeit eltávolítsák a kriptából, én az övékkel együtt Magdalénáét is elszállítom, vagy ha, mint hallom, Ön visszaigényli itteni birtokait, nem tudom, hogy s mint óhajt velük boldogulni, de amennyiben tovább akarná adni, vevőként elsőnek jelentkezem! Ha megegyezünk, maradhat minden, a birtok, a templom kriptájával együtt, a faluközösség s... - Az idős asszony savós szeme eddig meg sem rebbent, ekkor azonban:

- Nagyon előre futott, Uram - mondta érzelem nélküli száraz, torokhangon -, megható a történet, de nem annyira, hogy megváltoztatnám a kriptával kapcsolatos elhatározásomat, attól pedig még messze vagyok, hogy visszaigényelt birtokaimat licitre bocsáthatnám!

- Szeretném - mondtam -, ha elfogadná segítségemet! Több mint három évtizedig külföldön tartózkodtam én is, de üzleti és egyéb összeköttetésem révén hazai kapcsolatom állandó volt! Persze ehhez, mint volt anyósomnak, meg kellene bíznia bennem, de ha rokoni kötelekeinket semmisnek tekinti, erre feljogosítja közös sorsunk is! A régi arisztokrácia hagyományaival együtt a múlté Asszonyom, de ebben az esetben sem kellene szégyenkeznie miattam, mert bár

egyszerű, de tisztességes családból származom, s az Ön lányán kívül még egy született grófnő, majd egy született bárónő feleségem volt, ma pedig a balett egyik híressége!

- Csak volt híressége, Kedvesem - szólt közbe Szilvia -, de mint látom, ez kevésbé érdekli a grófnőt! Ő nem akar a feltámadás napján együtt ébredni a pórral, pedig, ha jól emlékszem, Magdaléna édesapja is polgári származású volt! Minden tisztelem volt feleségeidé, de magamat sem tartom alacsonyabb rendűnek és hogy őszinte legyek: holtomban sem érezném jól magam olyan környezetben, ahol rang és származás szerint soroltatnak egymás mellé!

- Ne folytassa, Kedvesem - a grófnő pergamen arca még sárgább lett -, öreg vagyok és minimálisra csökkent alkalmazkodó képességem, de azért mérlegelni még tudok! Vejem, ha egyáltalán nevezhetem annak, ajánlata elgondolkoztató! Bármint vélekedhetnek rólam, mégis úgy határoztam: elfogadom a felajánlott segítséget és amennyiben sikerül közös nevezőre jutnunk, itt, most, a Plébános jelenlétében szavamat adom, hogy minden tekintetben Önöké lesz az elsőbbség, magam már úgysem tudnék mit kezdeni vele! A pénz ellenben jól jönne, mert Bajor-honban fekvő birtokaim is jelzáloggal terheltek, csak hogy már a visszaigényléshez is nagyobb összegre lenne szükségem, mert a részemre juttatott kárpótlási jegy csak kis hányadát fedezi, aztán a püspök úr szerint sem lehetséges a birtok teljes terjedelmében való, ha úgy tetszik: visszavásárlása, mert abban az esetben az egész faluközösség vele jönne, az pedig - nekem már magas! Nehezen tudom megemészteni, hogy ami ezer évig apáról fiúra, jelen esetben lányára szállt, rövid negyvenöt év alatt így szétforgácsolódhatott!

- Sajnos! Vagy ki tudhatná...? - Kedves grófnő!

- Szólíthat nyugodtan, fiam, anyámnak - na, lám - gondoltam - nem is olyan begyepesedett vén szatyor - már nincs módunkban változtatni rokoni kapcsolatunkon és jelen ismerkedésünk után egyébként sem tenném!

- Nem tudom, mennyire vagyok bizalomgerjesztő, mindenesetre köszönöm, hogy első találkozásunk alkalmával megváltoztatta rólam alkotott véleményét! Ismételten köszönöm - mondtam kihangsúlyozottan - a többit pedig rábízzhatjuk régtől jól bevált jogászaimra! A birtok privatizálásával kapcsolatban nincsenek kétségeim, hisz mint hallom: a vállalatok, szövetkezetek privatizálása a jelenlegi ütemben halad, rövidesen az országház is kalapács alá kerül!

- Annyira azért nem hiszem, hogy lesüllyedt volna népünk, de maradjunk csak a bennünket közvetlenül érintő témánál: komolyan gondolja a nagybirtokok visszarendezését? Mi lesz a falu lakosaival? Nem hiszem, hogy a volt TSZ-tagok vállalnák a konvenciók cselédsort!

- De hisz eddig is cselédek voltak, bocsásson meg, csak másképp nevezték őket! Annyi változás lesz, hogy az eddigi névleges szabadság tényleges lesz! A faluközösség egy család lesz velünk! Mindenki tehetségéhez mérten veszi ki részét a közös munkából, a beinduláshoz szükséges pénzösszeget családunk kamatmentesen biztosítja, a jövőre való tekintettel pedig: a plusz, ami eddig kézen-közön folyt el, az adóra fordítandó összeg kivételével a faluközösség vagyonát képezi, amely a családok szükségleteinek fegyelembevételével kerül felosztásra!

- De Uram - szólalt meg a pap -, hasonló falu, város közösségeket hoztak létre a mormonok Észak-Amerikában! Mi itt majdnem szintiszta katolikus falu vagyunk!

- Hogy katolikusok, az lehetséges, de hogy tiszták-e? Kedves Plébánosom a materialista szélhámósok talajvesztése után meglepő módon mind gyakrabban és mind többen hivatkoznak a krisztusi hagyatékra, hát itt az alkalom, legyünk elsők egy krisztusi értelemben vett kommuna kialakításában! A templom Isten dicsőségére emeltetett! Véleményem szerint teljesen közömbös vallás szerinti hovatartozásunk, ha benne, már a templomban, de azon kívül is cselekedeteinkben az Ő, mármint Isten parancsait tartjuk szem előtt! Nekem tökéletesen mindegy, hogy melyik vallás rituáléja szerint, nőtlen vagy nő a pap, ha Isten dicsőségét és a nép javát

szolgálja! Mint mondotta: feljebbvalói előtt már eddig is olyan szükségből megtartott bárány volt a fia miatt, hallotta feleségem véleményét -, segítsen a falu lakóinak meggyőzésében és bennünk megtalálja mindazt, amit szorgalma után elvárhatott volna mind hívei, mind felette-sei részéről!

A Grófnő, aki csendben, de látható érdeklődéssel hallgatta végig magyarázatomat, hirtelen felélénkült:

- Ha öregségemre való tekintettel nem utasítanak vissza, fiam, elsőként jelentkezem a kommunába! Ebben az esetben természetesen lemondanék a kommuna javára minden követelésemről!

- Önnek, anyám, anélkül is minden segítséget megadnánk - mondottam -, de, hogy ne feledjem, van tisztességes szállása? Tudom ugyanis, hogy a kastély leégett, a téglát pedig felhasználták a falu lakói...!

- Van, fiam! Egy magamkorú tanítónőnél szállásoltam be! Szívesen megismerkednék azonban az egész családdal! Most pedig szeretnék frissiben hálát adni az úrnak, amiért ilyen szerencsésen oldódnak az egyébként kényes dolgok!

- Köszönöm, anyám, a megértését! Ezek szerint a kripta is...!

- A kripta is, fiam! Majdcsak beszorítotok valamelyik sarokba!

- Nekünk még van némi elintéznivalónk, de imádkozzon értünk is, anyám! Holnap pedig kocsit küldök Önért, hogy addig is, míg itt rendbe nem hozzuk a dolgokat, kényelmes otthona legyen!

- Jó nekem itt is, fiam! Egyedül van Nusika is! Kellemetlen lenne azt mondani neki: köszönöm a szállást, de jobb kínálkozik és inkább oda...! Ellenben bármikor szívesen találkozom veletek! Egészen másnak látlak, fiam, mint amilyenek lefestettek előttem: börtöntöltelék és mi egyébnek...! Nem akartam hinni a Plébános úrnak, pedig meglátásom szerint ő mondott igazat rólatok, de hát róla - már a Plébánosról - is csak rosszat hallottam! Én sem egészen az vagyok, akinek a történetek után tarthatnátok, de hát ez hosszú történet...! Majd talán módunkban lesz még tisztázni magunkat egymás előtt!

- Ebben az esetben legalább egy hetet várnia kell, anyám, mert két hirtelen történt haláleset miatt vissza kell mennünk svédországi otthonunkba!

- Istenem! Csak nem megint...!?

- De igen! Fiam és lányom egyszerre! Ott akarjuk elhelyezni őket a család ősi kriptájában!

- A bemutatkozásom után el sem hiszitek, fiam, hogy mennyire együtt érzek veletek! Bár mehetnék én is, de látjátok: a lábaim...! Istenem, Istenem! Hogy mennyire igaz, miszerint a szerencse és a balszerencse ikertestvérek! Várlak benneteket és járjatok ezúttal szerencsével!

- Köszönöm, anyám! Vigyázzon addig is magára! A kommunánk szervezésénél nagy szükség lesz az ön jelenlétére! - Az idős grófnő savanyú arca egyre inkább felengedett és már röpkem mosolyt is megengedhetett magának! Miután pedig elköszöntünk - már sokkal barátságosabban - felbotorkált a lépcsőn és eltűnt a templom homályában...!

- Nem hittem volna - jegyezte meg a pap - kezdem hinni, hogy vannak emberek, akiknek pusztá jelenléte a vasat is meglágyítja! Most már csak a napot kell meghatározni Uram! Elhárult az akadály kedves halottaink újratemetése elől, de gondolom célszerű lesz egyetlen napra időzíteni és... -

- Igen-igen, kedves...! - kissé talán hosszan elgondolkodtam a folytatáson - valószínű, hogy ő is volt már hasonló hullámvölgyben - a grófnőre gondoltam -, de míg mi körülnézünk,

készítsék fel a fiút, mert azonnal indulunk vissza! Hála Istennek, hogy nem komplikálódtak a dolgok! Kellemetlen lett volna...! Mintha néhány lépéssel előttünk járna a gondviselés!

- Ez bizonyára így is van, Uram! Jó vagy rossz sorsunk következő epizódja, ő kedvező vagy kedvezőtlen irányban befolyásolhatja! Mivel pedig ilyen szerencsésen, és gyorsan túljutottunk a nehéznek ígérkező találkozón, tisztelettel kérem: tiszteljék meg szerény hajlékomat, ezentúl: hajlékunkat, hisz szívvel, lélekkel a legjobb megoldásnak ígérkező „új” szolgálatába állok! - A pap eszmélkedett illetén, itt azonban megállt, figyelmét a parókia felé irányította, majd: Kicsit gondban vagyok, ugyanis nem tudom, miképp mutathatnám be fiam édesanyját!?

Természetesen mi is észrevettük a parókia felől közeledő hölgyet: sötét haj, barna bőr, harminc, negyven közötti, de még ígézően vonzó s a mosoly az ajkán...!?

- Ejnye, Plébános úr - mondtam -, szememet le sem véve a közeledőről -, amennyiben a birtokkal együtt a faluközösség tulajdonába kerül a kápolna is, Önnek megszűnnek az efféle gondjai! Mi ugyanis Krisztus kommunája leszünk és ő nem kötelezte követőit cölibátusra /nőtlenség/.

- Igen! De...?

- Kedves Papom! Isten előtt nincs mit takargatnia! A láthatatlan tudati energia isteni koncentrációjának erővonalai úgy hálózzák be az Univerzumot, mint testünket a hajszalerek! Nincs tehát hová bújni előle, a felettesei pedig jobban tennék, ha immáron hagynák, hogy ami eddig titokban vagy elkendőzve, de volt, törvényes keretek közé kerüljön! - Mivel tőlünk pár méterre az asszony is megállt, s bizonytalanul tekintgetett hol ránk, hol az atyára, Szilvia eléje sietett és karonragadta, mondván:

- Jöjjön bátran, Aranyoskám! A Plébános úr már tájékoztatott minket viszonyukról és ami a fiút illeti: mi nem tudjuk eléggé nagyra értékelni bátor kiállásukat!

- Asszonyom - hebegett a szép papné -, én a Plébános úrnak csupán házvezetónője vagyok! A fiam pedig csupán emberi gyengeségünk eredménye, amiért a klérus és a hívők egyaránt megvetnek...! Nem egyszer akartam már fiammal eltávozni innét, de Ő ragaszkodik ahhoz, hogy itt maradjunk! Az ő-nél már ott álltak mellettünk s félénken a pap karja után nyúlt, majd: Nekünk, már a fiamnak és nekem, még lenne hova menni, mert aránylag fiatalok még a szüleim is, de mi lenne vele?! Ezért inkább - mondjanak amit csak akarnak, mi így vagyunk egy egész és...! Bocsánat, nem tudom hogyan szólíthatom Önöket? Ha nem csalódom, Önök a svédországi Kovács úrék, az egyházközség és a templom jótevői! Igazán boldogok lennénk, ha csak néhány percre is vendégül láthatnánk Önöket! Jöjjenek kedves asszonyom! Önök igazán nagylelkűek hozzánk, legalább mi is...!

- Kedvesem - szólalt meg Szilvia -, igazán szívesen elidőzünk maguknál, most igaz csak néhány percig, de reméljük nemsokára bőven lesz alkalmunk egymáshoz, amennyiben valóra válik férjem - egyelőre csak elképzelése az itteni körülmények alapjaiban történő megváltoztatására! Barátságunk még szorosabbá válásának első megnyilvánulásaként meg kell szabadulnia a bűntudattól! Hogy is lehetne bűn az élet továbbadása? Én ugyan, húgommal együtt hithű buddhista vagyok, de férjem és az egész család hisz a Teremtő Génuszban, s függetlenül attól, hogy egyenlőség jelet tesznek a különböző vallások közé, tisztelik valamennyit! - Miközben feleségem igyekezett meggyőzni az asszonykát: mi sem vagyunk csodabogarak, hús-vér emberek vagyunk, mint ők! Lassan felfele lépegettek a parókia előtti emelkedőn, mi pedig követtük őket, míg a kis Gréta előre futott, hogy elsőnek érjen a házba, a küszöbnél azonban megállt, előbb előre meredt, majd felénk, előtte a hosszúra nyúlott kamasz tüzes szeme sziporkázott, mintha irritálta volna a kislány megjelenése, Gréta azonban hamar fel találta magát:

- Mi a neved? - kérdezte mielőtt ő maga bemutatkozott volna -.
- Tamás vagyok - mondta a fiú - honnan jöttetek? Mit akartok?
- A nevem Gréta - válaszolta a kislány -, Kirunából jöttünk és mindent akarunk! Legelőbb azonban szeretnék felmenni a templomtoronyba körülnézni, milyen is itt nálatok, mert ha nem tetszik, lebeszélem apukámat az üzlet megkötéséről!
- Most nem tehetem - mondta a fiú -!
- Tudom, Pestre indultál, de ne izgulj, mi magunkkal viszünk!
- Akkor gyerünk, de gyorsan - szólt a fiú és mikorra észbe kaphattunk volna, már elsurrantak mellettünk, futtából kiáltva vissza:
- A toronyba megyünk!
- Nem kell félni, hogy valami bajuk esik - fordultam a paphoz -, kislányunk nagyon eleven és önálló!
- Megnyugodhat, uram - a pap helyett az asszony válaszolt kérdéseimre -, de hogy egészen biztosak legyenek, utánuk megyek!
- Nem kell! Maradjon csak, kedves! Azért nem szeleburdi, mindig pontosan tudja, mit kell tennie! Ezenkívül: első benyomásom a fiatalemberről: előbb gondolkodik, azután cselekszik!
- Ezt ha szabadna tudnom mikor és miből állapította meg, Uram? - a pap szája tátva maradt az ámulattól -.
- Mikor kihajolt az ablakon, az arcminikájából!
- Egyezik a véleményünk, Kedvesem - erősítette meg szavaimat feleségem -, különben sem árt, ha kicsit körbenézeget kislányunk! Legszívesebben itt hagynám, amíg a temetések le nem zajlanak!
- Komolyan gondolja, asszonyom - a papné arca valósággal kivirult -, nagyon boldoggá tenné talán Tomika iskolai beiratása sem szenved behozhatatlan hátrányt, ha vele marad!
- Ez az egyházi gimnázium az idén indul és mint hallom, nagyon sok a jelentkező, nem hagyhatjuk későbbre, de a kislány nélküle is jól fogja magát érezni és különben is csak egy-két napig marad fenn a fővárosban! - A pap igyekezetét, hogy meggyőzze az asszonyt kétségei felől, helyénvalónak tartottam, de mindjárt hozzátettem:
- Ha kedvezően alakulnak a dolgok, már a következő évben magániskolát szándékozom alapítani, amely később az egyetemig is felfejlődhet! Első osztályú tanerő áll máris rendelkezésünkre családon belül, később pedig ugyancsak családon belül szükség szerint fejleszthető! Persze mindez a lakosság szociális ellátásához szükséges intézményekkel egy időben! Orvosi rendelők stb...! - összenéztem vejemmel, aki biccentett fejével, hogy érti, mire gondolok - de - folytattam - mindez csakis a faluközösség, valójában családon belül megoldva...!
- Kedves uram - szólt a pap -, ha sikerülne mindezt összehozni, haló porainkban is áldanának az emberek, de talán lépjünk beljebb - a lépcső előtt álltunk -, a tervnek már az elképzelése is megérdemel egy áldomást!
- Talán inkább itt kinn a szabadban - a nyitott verandát vadszőlőindák árnyékolták be -, ez a kis szellő szinte jót tesz és a gyerekekre is figyelhetünk! Előbb észrevesszük, ha esetleg...! - De ebben a pillanatban kiáltás harsant a torony felől:
- Anyuka! Apuka! Figyeljete! - arrafelé néztünk és a torony ablaknyílásának zöld zsalugátere közül a két gyerekfej kandikált felénk kedélyesen mosolyogva... -!

- Vigyázzatok - kiáltott vissza a Plébános -, Tamás! A lelked a kislányon!

- Ezt inkább Grétának mondd, apám - válaszolt vissza a fiú - náluk több torony van és gyakorlottabb, mint én!

A jelenet után a gyerekek visszahúzták fejüket, s míg én a papnak és asszonykájának azt magyaráztam, hogy tulajdonképpen nem is a mi jótékonykodásunkról van szó, sokkal inkább arról, hogy számomra semmi sem drága, amennyiben elősegíti volt feleségem: Amália bárónő kérésének vagy inkább kívánságának teljesítését, továbbá: a kriptához való jog megszerzése minden egyébnek az indítéka, ők - a gyerekek - a falu terjedelmes határát vették szemügyre...!

- Azt mondtad: gyáraitok vannak több országban, fenn, északon pedig akkora erdőtök, hogy csak repülőgépről lehet áttekinteni, akkor miféle üzletet lát a te apukád ebben a kis, istenhátamögötti faluban? - kérdezte Tamás a lánytól -.

- Itt nem egyszerűen üzletről van szó - Gréta kis kerek arca, amely előbb még mosolytól sugárzott, hirtelen elkomorodott -, ismered azt az öregasszonyt, akivel a templom előtt beszélgettek szüleink?

- Igen!

- Na hát, tudd meg, ő az én apukám egyik feleségének az édesmamája és mivel Magduska mama meghalt, két testvérkém, az ő gyermekei szintén, apuka törvényesen is örököse ennek a volt grófi birtoknak!

- Az elmondottakból ítélve te is - szólt a fiú -, de mért akarja az öreg grófnő eltávolítani a kriptából azokat, akik nem kimondottan a családdhoz tartoztak?

- Már nem akarja! Megegyeztek apukámmal! Apukám visszavásárolja a birtokot, aztán a jelenlegi szövetkezet helyébe egy igazi kommunát akar...!

- Mit jelent az, szerinted, hogy igazi?

- Hát -, hogy senki nem nőhet a másik fejére!

- Ami a hajadat illeti az is elég hosszú, de az eszed sem sokkal rövidebb - mondta a fiú -, hol tanultál meg ilyen szépen magyarul? Azt mondtad: most jársz először hazánkban!

- Otthon, Kirunában, de Lausanne-ben is mindenki beszél magyarul! Mivel Svédországban születtem, az a második hazám, Svájc pedig a harmadik! Ott van a legtöbb gyárunk, de családunk nemzetközi kapcsolatai miatt a két anyanyelven kívül valamennyien beszélünk még angolul és németül is!

- Kár, hogy ilyen kicsi vagy, különben... - A fiú nem fejezte be, Gréta azonban azonnal kapcsolt:

- Én az éveimhez képest nem is vagyok olyan kicsi és ha akarod, szívesen haverkodom veled! Amint látom, szüleink is jól megvannak egymással, mi akadály lenne annak, hogy mi is...! A testvéreim már mind nagyok, legalább lenne egy fiú mellettem, aki még nem úgy nézne rám, mint egy selyem-pincsi, vagy arany-hörcsögre szoktak! Akarod?

- Örömmel! De hát - meddig lehetünk mi együtt? Elmentek és úgy lehet, többé sosem látjuk egymást!

- Azt hiszem tévedsz! Ha apukám elhatároz valamit, azt véghez is viszi! Ebben az esetben pedig sokat lehetünk együtt itt is, de csak egy szavamba kerül és jöhetsz velem Kirunába vagy Lausanne-be! Mindkét városban nagy tó mellett lakunk, játszunk, csónakázunk! Képzeld: már magam vezetem a motorcsónakot, de van evezős is! Pecázunk és közben megtanítlak az ottani nyelvet beszélni!

- Németül én is tudok, ha nem is olyan jól...! Kipróbáljuk?!

- Jó! Te mondd németül, én majd magyarul válaszolok, legalább meggyőződhetsz, hogy igazat mondtam!

Miközben Gréta és Tamás ide-oda bukdácsolva, játékosan vitatkoztak a harangtoronyban, szülei megegyeztek abban, hogy Gréta egyelőre a papéknál marad, Tamást felviszik Pestre, de az iskolai beiratkozás után nem marad a rokonoknál, mint azt eredetileg tervezték, hanem azonnal indulnak vele vissza! Én a történetek után - Ákos és Eszter halálára gondolok - nem voltam nagyon elragadtatva a tervtől, de Szilviával együtt megnyugtattak, hogy jobb, ha a kislány nem éli át a temetésekkel együtt járó lelki megrázkódtatásokat. Érdekes módon Gréta nem is nagyon szabadkozott, midőn kipirulva a sok lépcsőzéstől elének állt, hogy közölje, mit látott fentről. Ahhoz azonban ragaszkodott, hogy Tamást másnap viszontláthassa, mert ellenkezőleg, útnak indul ő is!

A pap templommal kapcsolatos kétségeit, miszerint a püspök bizonyára akadályozni fogja a magántulajdonba vételét, azzal oszlattam el, hogy az egyház is ragaszkodik régebbi tulajdonaihoz, miért ne tehetnék mi is?! A templom, mint a kriptá felépítménye, a család tulajdona volt, és a jövőben is az lesz! Ha másért nem, csupán azért is hálásak lehetünk a grófnőnek, önkéntes felajánlkozásáért! De - tettem még hozzá: a templom rendeltetése nem változik, vagy talán annyiban, hogy ökumenikusan egy időben, vagy ki-ki vallási meggyőződése szerint áldozhat benne az Úrnak! Isten ugyanis nem a különböző építészeti stílusokban leli kedvét a neki szentelt helyeken, hanem a hozzá megfelelő tisztelettel felemelkedni tudó szívekben! De - folytattam gondolatmenetemet - nem hiszem, hogy a település lakóira vallási identitásukra való hivatkozással tudnánk hatni elsősorban - itt ma a paraszti sorban élők is ugyanolyan létbizonytalanságban teng-lengnek, mint az ipari munkásság! A termelő szövetkezetek, az állami gazdaságok privatizálásához az állam csak csekély segítséget tud nyújtani, mert magának sincs miből. A svájci bankunkból egyelőre annyi tőkét telepítünk át, amennyi szükséges ahhoz, hogy a jelenlegi szövetkezeti tagság részére, minimális kamat ellenében, a kívánt összegben tudjunk hitelt biztosítani esetleges kárpótlási jegyeik mellé a földvisszavásárlás céljából. A visszamaradó földterületet a grófnő nevében mi vásároljuk fel, természetesen mi is gépesítjük, bizonyára még így is a legnagyobb földterület lesz - úgy értem: összefüggő! Aztán majd az eredmények és nem az erőszak tesz közkedveletté a kommunában történő gazdálkodást! Az ön segítsége, kedves Plébánosom, most leginkább ahhoz kell, hogy minél többen vegyék igénybe a hitelt! Hadd próbálkozzanak az egyéni termeléssel előbb, aztán ha maguktól rádöbbennek arra, hogy többen többre megyünk, ők fogják kérni felvételüket a kommunába! Erősebb lesz a kommuna, ha a családok egyenként kérik felvételüket, mintsem tömegével tennék!

Következő lépésként Katinka professzornő rákkutató intézetének áttelepítését jelöltem meg, s azzal egy időben és azonos helyen a család egészségügyi ellátásához szükséges szakrendelő és kórház létesítését! - Természetesen rád és Lindára számítok elsősorban - fordultam vejemhez -! Beszélgetés közben a papné a fiát, Szilvia pedig Grétát készítették fel, egyiket az útra, másikat a maradásra! Befejezésül még megjegyeztem:

- Nyugodtak lehetnek, kedves Plébános úr, fiuk iskolai beiratását magam fogom elintézni, aztán azonnal küldöm haza! Kislányunk ahhoz van szoktatva, hogy a szavak és a tettek ne vágják egymást!

- Ön is nyugodt szívvel távozhat, uram - a pap erősen - majd húsz évvel volt fiatalabb nálam - megszorította kezem -, én, bár semmiképp nem szeretnék tolakodónak feltűnni, igyekszem úgy intézni a dolgokat, mintha máris a családhoz tartoznék és kislányukra is akként vigyázok! Ha jól fogja magát érezni, akár az egész nyarat nálunk töltheti!

- Megelőzött, Kedves, ugyanis éppen az ellenkezőjét akartam ajánlani: Tamás tölthetné a nyarat nálunk Kirunában! Mi ugyan visszatérünk ide a temetés után, hogy itt is végső helyükre tegyük szeretteinket, utána pedig napot sem késve belevetjük magunkat a munkába, míg a gyerekek - még otthon is van egy gimnazista lányom - természetesen felügyelet mellett, élvezhetik a szabadságot! Továbbá még okosabbnak tartanám, ha Tamás egy évet kihagyna, nyár végével ugyan haza jöhetne látogatóba, de utána visszatérne Stockholmba, ahol természetesen a családom magasan képzett tagjainak közreműködése mellett, a következő iskolaév kezdetéig, kizárólag csak nyelveket tanulna, jövő ősszel pedig már az itteni magán gimnáziumunkban kezdhetné!

- Csak egyetlen kifogásom lehet, uram: szerencsétlen, szegény pap vagyok! Az Önök adományait láthatóan rendre beruháztam -, de maradok csak az egyetlennél: nem szeretném barátságunkat mindjárt a kezdet kezdetén megterhelni! A nyárra vonatkozólag örömmel nyugtázom, az iskola azonban maradjon a megbeszéltek szerint! Aztán majd - bízzuk jó szerencsénket a Gondviselésre és tegyünk meg mi is mindent érte!

- Rendben van - mondtam -, ebben maradunk! Kb. egy hét múlva találkozunk ismét, de készüljenek fel addigra, mert amint megérkezünk, a gép fordul vissza, hogy a gyerekek ki tudják használni az egyébként rövid ideig tartó, de csodálatosan szép nyarat! - Az utolsó mondatoknál a gyerekek már készenlétben várták, hogy befejezzük, Tamás nem volt nagyon elragadtatva, inkább maradt volna. Gréta azonban boldogan ugrott a nyakamba - Ő egyébként is gyorsan asszimilálódik, továbbá fizikailag is hozzászokott nemcsak a különböző népekhez, a különböző természeti adottságokhoz is!

- Csók, puszi, apukám! Miattam ne aggódjatok! Tudok vigyázni magamra, de azért igyekezzetek vissza! - Kint, a kocsinál pedig, mintha csere történt volna: Szilvia Tamást ölelte magához, a papné pedig Gréta fejét szorította kebléhez -!

- Látja, kedves Plébános uram - mondtam búcsúzásnál -, mennyi minden történhet egyetlen nap alatt, és - nagyon sokszor az ellenkezője annak, amire számítunk!

- Bizony így van, kedves Uram - a pap válasza hasonlóan lakonikus volt -, Isten útjai kifürkészhetetlenek! A csapás egyes esetekben lehet áldás és viszont: az áldás is lehet a csapás előjele! Ezért okosan tesszük, ha mindkettőt alázattal fogadjuk! Mi mindenestre azért imádkozunk, hogy áldás kísérje minden cselekedetüket, hisz a megpróbáltatásokból már Önök is kivették részüket!

Jól mondod barátom - ezt azonban már csak magamban gondoltam, miközben felkászálódtam vejem mellé - a hátsó ülésen feleségem bátorította a fiút -! Ki ismerhetné nálam jobban az utat, melyet eddig megjártam? Hogy a magam kálváriája említést sem érdemel azokéhoz képest, akik útközben elhullottak mellőlem, akik nálam úgy lehet alkalmasabbak voltak, vagy lettek volna nagy tettek véghezvitelére, s most mégis nekem kell eredeti medrébe terelni, vér és szenvedés helyett, a nép boldogulásának szolgálatába állítani a sokak által átkozott és még többek által áhított aranyat /tőkét/ -! Na persze, amit én egyelőre tehetek, az csak csepp a tengerben, de ha minden tőkés hasonló lépésre szánna el magát, akkor az emberiség tényleges paradicsomává válhatna a Föld!

Amíg a karcsú gép biztos kéz által vezérelve nyelte a kilométereket Svéd-hon legészakibb városa felé, s míg mi előbb egy szűkebb körű, majd a társadalom egy nagyobb közösségének jövőbe mutató átalakulásán alkudoztunk, Theresa és Augusztia lányaim, valamint Janzen barátom és Diána két vénlegény fia, Jörg és Janzen s a velük együtt nyaraló baráti kör a hozzájuk csatlakozó városiakkal, délelőtt a látványos, idomított rénszarvasok versenyén, délután pedig egy ugyancsak parádés vitorlás versenyen szórakoztak!

A versenyek fináléjaként a két felbukott rénszarvast forgatták éppen nyárson, midőn felfigyeltek a repülő motorjainak jellegzetes zajára. Mivel majd mindennap hallhatták, nemcsak a családhoz tartozók, a környékbeliek is azonnal felismerték és fellobbantották a lángokat, hogy felerősítsék az északi fény által bevilágított terepet. Ákoson kívül persze Viktória és Lehel is gyakran vezette a gépet, elegendő lett volna számukra a természetes megvilágítás is a leszálláshoz, jelen esetben azonban, ha a fellobbanó lángok fényénél észre nem veszik a leszállópályán megrendezett mulatságot, a tragédiák sorozatát idézik elő! Így is majdnem későn emelte vissza Lehel a gépet, hogy újabb két kör megtétele után ereszkedjenek le a szabaddá tett terepre. Csoda-e, hogy a gépet elhagyva, még a bajban is humorizálni tudó Viktória cifra káromkodást röppentett első üdvözlésként a gép köré tömörülők felé:

- A kurva - anyátokba! - akarta mondani, a második szót azonban visszanyelte és szinte szokatlanul tűnő szeretettel ölelte magához hozzájuk siető hűgait -! De Lehel sem válogatta meg szavait, főképp azokat, melyeket öccséhez, a szintén jelenlévő Csabához intézett:

- A fene látott ilyen barmokat! Tisztában vagy azzal, hogy most velünk együtt, jó néhányan közületek is holtan heverhetnének? Pont itt kellett megrendezni ezt a hepajt?

- Bocsáss meg nekünk, bátyó - még kicsi korában Antitól tanulta a bátyó szót, bátyám helyett - nem számítottunk rátok, de főként rátok nem, hisz még felénél sem tartotok a szabadságnak! Különbben mentségünkre legyen, hogy máskor is itt szoktuk megrendezni a hasonló mulatságokat. - Hirtelen abbahagyta, mert amit közvetlen mellette Melani mondott hűgáinak, érdekesebbnek tűnt:

- Bemutatom Nektek eddig soha nem látott bátyátokat, Ádámot, egyúttal eljegyzett vőlegényemet! Még hivatalosan nem történt meg, de apus is hozzájárulását adta! - Látván, hogy a két lány egymásra nézve csak hüledeznek, nem közelítenek újdonsült bátyjukhoz, hozzátette még: Apus is tegnap látta először Ádámot és nekem sem tűnt fel eddig, hogy apus fiatalkori hasonmásába lettem szerelmes! Nos -, kedvesem - Ádámhoz - ők, Theresa és Augustza hűgaid! Szólj már valamit, hátha téged...!

- Kedvesem, annyira bájosak, engedd, hogy nézzem őket kicsit! Hadd fedezzem fel magamat bennük is, mert ha annyira hasonlítok apushoz, akkor köztünk is kell valami közösnek lennie! - Nem folytathatta, mert Theresa a nyakába ugrott:

- Ó, hogy első pillanatban fel nem ismertelek, Kedves, de talán a homály miatt! Nézd meg jól Augustza, tisztára olyan, mint apus azon a Magdalénával közös fényképen!

- Ó - igen! - De akkor már ketten lógtak Ádám nyakában - ennél nagyobb öröm nem is érhetett volna! - Csabához pedig: Gyere gyorsan Csabikám - a Csabikám is majdnem egyidős volt Ádámmal -, de már évek óta Augustzára várt - képzeled, a bátyánk! Még álmomban sem mertem volna gondolni arra, hogy még egy, s főképp ilyen stramm bátyám létezik! Azt pedig mégúgy sem, hogy egyúttal a mi Melanink vőlegénye legyen! Ha vártok rám néhány napot, együtt tarthatjuk meg hivatalos eljegyzésünket!

- Nem hiszem, Kedvesem, hogy apa az érettségi után beleegyezését adná házasságunkhoz! Ragaszkodni fog az egyetem elvégzéséhez! Mindenesetre, gratulálok nektek! - Homlokon csókolta előbb Melanit, majd Ádámot. - Érzésem szerint - folytatta - érdemes volt várnotok egymásra!

Ádám kis ideig megilletődötten állt újdonsült testvérei körében, tudván azonban, hogy milyen kötelesség vár rá, igyekezett túltenni magát elérzékenyülésén, s miután a Janzen fivérekkel is megismerkedett, arra kérte övéit, vonuljanak egy kissé csendesebb helyre, mert aminek közlését apuka rábízta, nagyon szomorú és talán könnyebben viselik el, ha többük vállalát nyomja!

- Csaba, és ti is Theresa - az idősebbik Janzen fivér szólította meg őket - intézkedjétek, hogy rendben menjenek a dolgok, de jobb szeretném, ha rábíznátok az intézőre, aztán jönnétek utánunk! A bungaló felé indulunk, ott várunk rátok! Ti pedig - belekarolt Viktóriába - nyilván velünk tartatok! Fontos lehet Ádám közlendője, ha ti is megszakítottátok szabadságotokat!

Viktória maga elé nézett, majd akadozva megszólalt:

- Nem csak fontos, hanem - elakadt a szava, nem bírta tovább magában tartani a felgyülemlett feszültséget, ráborult Theresa vállára és szívszaggató zokogásba kezdett, majd miután kissé elcsendesedett: Meghalt Koskánk és Eszterke, húgocskáim! - Tovább nem futotta erejéből s a melléje lépő Lehel karjaiba esett -!

Theresa és Augusztá előbb Melanira, majd Ádámra függesztették szemüket, mintha csak Viktória szavainak cáfolatát várnák, de mivel hallgattak, Ők is szinte egyszerre felsikoltottak, majd veszett iramban, mintha egymást üldöznék, a tó felé rohantak... -

- Te, Lehel, maradj Viki mellett - szólalt meg csendesen Ádám - őket pedig bízzátok rám! Ha Csabáék itt végeztek, küldjétek őket is utánunk! - E szavak után Melanit is magára hagyva, a húgai után vetette magát, de csak közvetlenül a tó partjánál érte be őket, félig a vízben, félig a parton hasalva, egymást túlhasargva zokogtak -! Ádám, akinek addig még unokatestvérei sem voltak, értetlenül állt meg kissé távolabb húgaitól, hogy bevárja Melanit, ugyanis nem akarta, hogy ügyetlenkedésével még nagyobb fájdalmat okozzon nekik. Otthagyni persze nem akarta őket, hogy megakadályozza, ha esetleg kárt akarnának okozni magukban. Erre azonban nem került sor, s mire kissé lecsendesedtek odaérkezett Melani, nem sokkal utána pedig a Janzen fivérek és Csaba is! Nekik sem volt közömbös családjuk sorsa, hisz KisJózsi, valamint Csaba két bátyjának: Budának és Lehelnek házassága, vérségi kapcsolatot teremtett a két család között...!

Elsőként Csaba tért magához, már olyan értelemben, hogy ő fogta fel elsőként mit, illetve kit veszített el a két nővér - ők voltak édestestvérei Ákosnak, a repülőgép-katasztrófa után édestestvérek csak hárman maradtak, s bár sem a szülők, sem a testvérek nem tettek különbséget édes- és féltestvér között, azért az anya azonossága nyomot hagyott bennük nemcsak külsőleg, érzelmi kötődéseikben is! Koska, Theresa és Augusztá - mindhárman kitűnő matematikusok voltak, mint édesanyjuk, mindhárman a modern fizika /idealista filozófiai áramlat/ elkötelezettjei voltak ugyanakkor hajlamosak egyik végtelből a másikba átcsapni, szinte zuhanni egyik pillanatról a másikra, ráadásként mindhárman szalmaszőke hajjal voltak megáldva, mint édesanyjuk: Gitta!

- Gusztá, kicsi Gusztá, figyelj rám - szólíngatta Csaba s közben egyre közelebb kúszott Augusztához -, itt vagyok, szerelmem, melletted! Ezentúl Koska helyét én fogom betölteni, de ha akarod, apánk beleegyezését fogom kérni, hogy érettségi után mindjárt egymáséi lehessünk! Vigyázz, szerelmem, nehogy belecsússz egészen a vízbe! - mondta-mondta a magáét, aztán egy ugrással mellette termett és együtt merültek alá, de csak egy pillanatra! Miután felszínre jöttek, Augusztá még mindig zokogott, de már Csaba erős karjaiban, s ügyet sem vetve a többire, eltűntek a part borókabokros fűvenyében... -

Ádám, mint afféle vénlegény, még mindig huzakodott attól, hogy húgához Theresához érjen, hadd sírja ki magát - mondta Melaninak - előbb megnyugszik! Az idősebbik Janzen fiú azonban nem várta be a testvérek közbelépését, némi habozás után Theresa mellé térdelt, s vigasztalni kezdte:

- Ne hagyd el magad, nővérem, a mi családjuk csak ilyen: egyik megy, a másik jön! Hozzá kell szokjunk a változásokhoz! De az a pillanat talán alkalmas arra is, hogy végre színt valljunk egymásnak, ne bújócskázunk tovább, hisz mindketten tudjuk, hogy nem vagyunk közömbösek egymás iránt! Te arra hivatkozol, hogy idősebb vagy, mit számít az a néhány

hónap, később pedig -, de ki gondol ilyenkor későbbre? Gyere, a bungalóban van ruha, átöltözöl, s ha akarod, még talán ébren van a tiszteletes is, összeadhat minket, nagykorúak vagyunk, nem tartozunk senkinek számadással!

- Köszönöm, Jörg - Theresa felemelte fejét, majd egyik kezével magához húzta a fiatalembert - a vallomással boldoggá tettél, de kérlek, ne most, várjuk meg apáékat, s majd temetés után akár egyszerre hármas esküvő...!

- Eszerint igent mondasz?!

- Hát persze, hogy igen, te csacsi! Már előbb észre kellett volna vened magad, hisz lassan kimegyünk az időből!

- Ez igaz, de tudod te is, hogy kiskorunkban, majd később is, egész az egyetemi évekig jól megvoltunk, utána azonban, hogy te olyan gyorsan feltörtél, elbizonytalanodtam! Egy hegyi-vadász, egy rénszarvas pásztor, nevezhetnem magam a tundrák parasztjának is, hogy jön össze a stockholmi egyetem egyik legtehetségesebb tanárával? Egy szóval...!

- Kettővel sem Kedvesem! Hallgass és gyere velem! Különben az erdőmérnöki és a közgazdász diplomád sem kutyabőr, s mint a két birtok teljhatalmú agrárszakértőjét, nemcsak én, apám is respektál! - Ez utóbbi mondatokat már a bungaló felé haladván mondta Theresa, közbe-közbe még el-el csuklott, de a mód, ahogy ölelték egymást, meggyőzte nemcsak Ádámot és Melanit, hanem Jörg fiatalabb fivéréét is arról, hogy az ő jelenlétük, esetleges beavatkozásuk okafogyottá vált, elindultak tehát ők is, de visszafelé, a kastélyhoz, amelyet Ádám addig csak tompított kivilágításban láthatott a megérkezés pillanatában.

Janzen - a fiatalabb Janzen fiú neve - előre sietett, hogy megfelelő fogadtatásról gondoskodjon! Az intéző igyekezete, hogy az évenként többször is megismétlődő tömegszórakozásra összecsoportolt csoportokat szétszlassa eredménytelen maradt! A repülőgép útjából félretolt máglyarakások mellett még mindig sokan szórakoztak, arról persze nem volt tudomásuk, hogy a rendezvény gazdái miért távoztak olyan megrendítő körülmények közepett! Tájékozatlanságuknak tudható be, hogy Melanit kis híján elragadják Ádám mellől, s körbe táncolják vele a máglyarakásokat. Szerencsére a hangosbemondó többször is megismételve Melanit és Ádámot szólította telefonhoz, s mivel jól ismerték valamennyien Melanit, kiengedték a körből, de inkább gyűrűből!

- A repülőgéphez menjenek, kérem - az intéző már jött eléjük, hogy útba igazítsa őket -, ott várják már Önöket Viktória asszony és a férje!

- Mi gondjuk lehet a géppel - kérdezte Ádám - csak nem sérült meg a leszállásnál?

- Nincs semmi baj - válaszolta az intéző -, csak annyi történt, hogy a fiatalasszonyék vissza-bezártak a gépbe, az úr pedig rádiótelefonon keresztül körözi Önöket! Gondolom otthonról!

- Köszönjük, Gusztáv - Melani megpróbált mosolyogni -, kérem, várjon ránk, ha esetleg sürgős intézkedésre lenne szükség -! Apus nem szokott ok nélkül jelentkezni!

- Készséggel várok, kisasszony!

Melani harminchárom éves létére nem nézett ki többnek 23-25-nél, az elmúlt 24 óra azonban rajta is nagyon meglátszott és nyilván feltűnt az intézőnek is, aki felhasználta az alkalmat, hogy részvétét nyilvánítsa:

- Itt maradok a gép közelében, s ha szükség lenne közreműködésekre, természetesen rendelkezésükre állok! De kérem, adja át az úrnak mély részvétem! Lehel úr említette, hogy Ákos fiatalúr és Eszterke...! Nagyon sajnálom őket! Nehéz lesz pótolni!

Viktória és Lehel észrevették az érkezőket és kitárták az ajtót:

- Theresa -, Augusztá...?! Nem történt bajuk? - Egyszerre kérdezték mindketten -!

- Nem kell aggódnok miattuk! Csaba és Jörg vigyáznak rájuk! Bizonyára a legjobb kezekben vannak! De mi van apáékka? - Ádám hangja bizonytalanul csengett -, csak nincs valami baj otthon? Már szinte félek, az utóbbi 24 órában annyi minden történt!

- Nincs baj, kedvesem! Azután érdeklődött édesapa, hogy rendben megérkeztünk-e, de ugorjatok már, mert türelmetlen! - Ezek Viktória szavai voltak, aki állát Lehel vállán nyugtatta -!

- Halló, Apuka - Ádám arcán a fény és árnyék hatások folytán valósággal kirajzolódott a szó élvezete: egy eladdig ismeretlen személyben önnön magát felfedezni 33 éves korában, ráadásul nem is olyan akárki az illető, nem kis gyönyörűség -, mint már értesültél róla szerencsésen megérkeztünk! Jövetelünk váratlanul érte hűgaimat - egy nagy multság közepett - talán éppen ezért váltott ki bennük olyan mély fájdalmat a szörnyű hír, de ne izgasd fel magad, már ők is lecsendesedtek! Hogy hogyan? Bizonyára nem ismeretlen előtted Augusztá és Csaba, fogadott fiad szerelme, de ami lehetséges, hogy meglep: Theresa és Jörg is...! Nem illő, tudom, most felvetni, de jobb, ha nem ér felkészületlenül egy temetés utáni hármasküvő! Késleltetése gondolom több szempontból sem ajánlatos! Ma már senkivel sem tudunk érdemben beszélni, de holnap reggel mindjárt elkezdjük s amennyiben akadály adódna, megkeresünk! Szeretnék minél előbb elrendezni itt mindent, hogy segítségére legyek otthon - tudom milyen nehézkesen mennek a dolgok és én mégiscsak jobban ismerem az otthoni körülményeket. Az intéző: Gusztáv megkért, hogy adjuk át mély részvétét! Nagyon fájlalja Ákos és Eszter elvesztését, de erről most ne többet! Akarod Melanit?

- Még nem, fiam! Azért hívtalak, mert a vártnál gyorsabban mennek a dolgok! A hatóságokkal sikerült megállapodni abban, hogy holnap kiadják halottainkat és a legközelebbi géppel elszállíthatjuk őket! Amint kivettem szavukból: itt még a halottaktól való fertőződéstől is tartanak! Ez a félelem a család jövőjére való tekintettel is tiszteletet kell ébresszen bennünk! De térjünk a tárgyra: mi a kis Gréta kivételével a halottas géppel érkezünk Stockholmba kb. délután 5-re! Te és Lehel induljatok elénk a géppel - úgy értem: a miénkkel, de - inkább ti várjatok ránk, s közben intézkedjete, hogy az átrakodás minél gyorsabban és zavarmentesebben menjen végbe! Aztán haza! Ami pedig benneteket illet - gondolok a lányokra is - szeretném a legrövidebb úton lerendezni, hogy főképp te, minél előbb átvehesd Ákos organizációs szerepkörét! Nem kell félned a nehézségektől, anyukáddal már átbeszél-tük, mindenben mellettetek lesz! Persze ehhez még a családi tanács hozzájárulása is szükséges, de nem hinném, hogy bármelyik is helytelenítené döntésemet, hisz Ákost követőleg te vagy a legképzettebb! Tudom, hogy Ákos mellett ott volt Eszter, mint a nemzetközi jog tudora, de te sem maradsz magadra és ezt nyomatékkal mondhatom, mert Augusztá és a kis Gréta kivételével a család valamennyi tagja magas iskolai végzettséggel bír! Most pedig add Melanit! Csókollak!

- Halló, Apuskám - kezdte Melani -, nem szabad ilyen hosszan beszélned! Hallottam a beszélgetéseket, eszerint London most elmarad és a svájciak is idejönnek...! Jól van ez így! Már csak arra kérlek: hozzátok magatokkal Tilda mamát is!

- Ez egészen természetes, lányom!

- Akkor most már csak annyit: itt minden kívánságotok szerint fog történni, de hogy fogtok férni a gépen, mert gondolom Melinda mamáék családja is jön...?

- Megoldjuk lányom, csak ott legyünk Stockholmban, onnét a gép kétszer, háromszor is fordulhat, meg aztán jönnek Budáék is, velük is mehetünk néhányan. A tiszteletest rád bízom! Úgy kell intézni a dolgokat, hogy egy hét múlva már itt, Magyarországon is befejezzük sze-

retteink exhumálását, aztán - természetesen ti már mint férj-feleség, rögvést elkezdjük előbb a tőke, utána vagy párhuzamosan a család áttelepítését is ide! Most pedig - itt vannak mellettem Szilvia és Tilda mamátok, átadom nekik...!

- Csók, drága Apuska és mindent nagyon köszönök!

- Nekem van köszönni valóm, kicsim...!

E sorsdöntő beszélgetés után szinte óramű pontossággal előbb Svédhonban, majd itthon követték egymást az események! Ákos és Eszterke kirunai temetésén Gréta és Eszter férjén kívül a család még élő, valamennyi tagja jelen volt. Ugyancsak a temetést követő hármass es-küvön is, azon azonban már a különgéppel hazaszállított Gréta és az őt kísérő zalai plébános is családjával együtt. Theresa és Augusztia ragaszkodtak ahhoz, hogy a gyermekkoruktól ismert és szeretett tiszteletesünk celebrálja a szertartást, míg Ádám, valamint Melani a katolikus szertartást választották, így a mi plébánosunk sem panaszkodhatott. A temetésre való tekintettel a házasságkötések mondhatnám zárt körben zajlottak le, s jómagam mindjárt utána küldtem volna a fiatalokat nászútra, a rábeszélés azonban csak Theresa és Jörg esetében sikerült, mert Viktória édesanyjának újratemetéséről lévén szó, ő és férje, Lehel mellett annak édes testvérei, valamint féltestvére, a svájci bank-dinasztia örököse, Franz is követte édesanyjukat: Margitkát. Ugye őt nem kell bemutatnom - hatvankettőben, Magyarországról való kiűzetésünk alkalmával, mint férj-feleség hagytuk el az országot. Névházasságot kötöttünk, hogy adoptálhassam három kiskorú gyermekét, különben nem vihettük volna magunkkal őket a száműzetésbe! Na és természetesen velünk tartott az országból való távozásunk idején még csak friss diplomás Katinka, akkor azonban már híres gyermeksebész, s a rákkutatásban elért eredményeiért többszörösen kitüntetett Professzornő is!

A zalai plébános is szívesen maradt volna még Kirunában, Tamás fia, valamint élettársa - ebben a könyvben én csak papnének fogom nevezni, bár tudom, hogy sokakban megütközést keltek vele, de tehetek-e én róla?, sokszor teremt kellemetlen szituációt a katolikus papok cölibátusa - ugyanis otthon maradtak a kis Gréta mellett, hogy élvezzék a rövid, de annál szebb, kellemesebb északi nyarat! Rájuk nem volt szükség az újratemetésnél, míg a papra igen! De megígértem neki, hogy Diana családjával együtt visszatérhet övéihez és bőven lesz módja gyönyörködni az északi fényben!

Az exhumálás, majd újratemetés már sokkal csendesebben zajlott le, talán azért, mert rég behegedt sebeket érintettek, vagy mert Konrád aznap délelőtti temetésén a jelenlévők már elhullatták könnyeiket! Szegény Melinda...! Nagyon megtörte a két haláleset, nem mintha engem nem érintettek volna hasonló fájdalommal, hisz én egyszerre hármukat veszítettem el: két édesgyermekemet s egy pótolhatatlan barátot, rajtuk kívül a régebbiek is elsősorban belőlem szakadtak ki, de hát én mégiscsak férfi vagyok és inkább befelé szoktam hullatni könnyeimet! Nem örömmel, de nem is gyűlölettel itt egy pillanatra visszatérek Eszterke férjéhez, aki bár megbocsáthatatlan bűnt követett el, mégiscsak ő volt a két ragyogó, életvidám és egészséges, inkább Eszterke féktelen, ugyanakkor kiváló képességeit is öröklő fiú unokám apja, s már a betegség végső stádiumában az Szt. László kórházban töltötte napjait. Amit tehettem, megtettem érte: a lehető legjobb ellátást biztosítottam számára, a vele való találkozást azonban elkerültem! Na, nem a betegségtől való félelem miatt, egyszerűen nem tudtam volna kezet nyújtani, aki talán már nem is féltékenységből, inkább bosszúból, két nagyra hívatott gyermekem halálát okozta! Láthatta, hogy tudják nélkülözni, nézett volna más partner után, s mint vegyész mérnök, kissé nyám-nyám alak létére is érvényesülhetett volna, nem beszélve a családban élvezett javadalmazásról! Az egyházi szertartás, majd a koporsók kriptában való elhelyezése után, hogy kiszellőztessük magunkból a nehéz gondolatokat, sétára indultunk a kis faluban! Azért nevezem kicsinek, mert nem egészen ötven éve még csak olyan grófi szerűként, legfeljebb katonai térképeken jelezheték! A kápolna és a parókia is inkább a

lerombolt kastélyhoz, mintsem a cselédlakásokhoz tartozott - persze ma már egyszerű, de takaros kis pirostető házak uralják a volt urasági épületek helyét, valamint valaha nagy kiterjedésű parkot! De maradjunk tárgyánál: elől a plébános haladt Szilvia és Betti által közrefogva, mögöttük Katinka és Margitka engem karoltak! Rég volt már, hogy így hármásban lehattunk! Katinka Eszterke férjéről kérdezősködött:

- Nem szeretném felszítani fájdalmadat - mondta kedvesen hozzám dörzsölődve -, de szeretném, ha jobban beavatnátok ennek a szerencsétlennek a sorsába, egy kicsit mintha hasonló lenne az én volt szerelmem végzetéhez, csak ő az öngyilkosság egyszerűbb módját választotta!

- Másról beszéljünk inkább, Kedvesem - mondtam -, egyik sem érdemli meg, hogy tettének okát pszichológia elferdüléssel magyarázzuk!

- Ez igaz! Ellenben engem minden olyan betegség érdekel, amely kapcsolatba hozható a vérrel, a rákkal, ugyanis bármelyik kiiktatására megfelelő gyógymódot találunk, az korszakalkotó lesz, főképp a jövőre vonatkoztatva, mert egyre inkább ki leszünk téve sugárfertőzésnek!

- Nos, akkor helyben vagyunk - mondtam ismételten elterelő szándékkal -, folytassuk tehát az általad vezetett intézet és egy alapanyaggyártó gyárrészleg áttelepítésével! Itt helyben, persze kissé távolabb a falutól építenénk fel mindkettőt. Azt nem is kell hangsúlyoznom, hogy a falu határa mennyire ideális terep mind a szükséges növénykultúra, mind a kísérleti, valamint alapanyagként felhasználható állatvilág kialakításához. Arról már beszéltünk ugye, hogy itt helyben építenénk fel az intézményeket kiszolgáló személyzet felkészítéséhez szükséges iskolatípusokat, kezdve az általánossal!

- De hisz ez borzasztó sok pénzt emésztene fel, kedvesem és egyelőre hol a megfelelő munkaerő mindehhez?

- Megengeditek, hogy én is közbeszóljak - a kérdést Margitka tette fel -, mennyi lenne az az összeg, amelyből ezt a komplexumot létre lehetne hozni?

- Számításaim szerint úgy három-négy milliárd dollárból már be is lehet indítani!

- Akkor vegyétek úgy, hogy egyik felét Franz hagyatékából fogjuk fedezni! Az én fiaim sem fogják akadályozni, hogy szülőházjukat gazdagítsuk! - Ugye tudjuk, hogy Margitka legfiatalabb fia, Franz természetes apja ugyanúgy én vagyok, mint Melinda két lányáé! Nem az asszonyok hűtlensége folytán, inkább a férfiak terméketlensége miatt! Persze mindkét részről nevelőapjuk nevét kapták a gyerekek!

- Kedvesem - szóltam -, én nem mondom, hogy a másik felét pedig a miénkből, mert minden, amit magaménak mondhatnék az örökösök elhalálózása folytán, a tiétek is, a család valamennyi tagjáé! Az a két milliárd, amit áthozunk ide, nem fogja megingatni sem a svéd befektetéseinket, sem a svájcit, a nagyobb gondot a szükséges munkaerő jelenti, azaz csak jelentené, mert jelenleg itt már eddig is többszázezer munkanélküli van és főleg építőipari kapacitásból! Úgy gondolom Ádám örömet okoz a munkaügyi miniszternek, amikor tudomására hozza szándékunkat. Csaba kitűnő építész, Augusztia lányom is inkább a műszaki ismeretek iránt érez vonzalmat, bár lehetséges, hogy csupán Csaba iránti szerelmét akarván azzal is bizonyítani! Gondoltunk-e valaha erre az összefonódásra? De hála Istennek, hogy így vagyunk! Nos Augusztát felvetetjük a pesti műszaki egyetemre! A magyart ugyanúgy bírja, mint a svédet, vagy az angolt, nem hiszem, hogy protekcióra szüksége lenne, de ha igen, emlékeztek még bizonyára a kis Szökére, Annára, nos férjével együtt a pesti műszaki egyetem professzora! Gitta életében le szoktak jönni hozzánk, vagyis inkább fel, Kirunába, nyaranként! Azóta is találkoztunk, de ritkábban, most majd felmelegítjük a kapcsolatot! Bizonyára örömmel csatlakoznak Csaba mellé! A munkálatok idejére magam vállalom az organizátor szerepét, ti

vigyáztok az egészségemre, Anti és Pisti pedig már alig várják, hogy immár nemes cél érdekében is munkálkodhassanak! Egyszerű emberek, de akar külön-külön is rá mernék bízni mindenikükre egy egész vállalatot!

- Szilviát és Bettit kihagynád a számításaidból? - Margitka tette fel a kérdést -.

- Dehogy, dehogy, Kedvesem! Csak mivel ők a táncparkettre és az ágyba születtek inkább, ők reprezentálják, Ádám pedig Ákos helyébe lépve koordinálni fogja az egész családi vagyont! Gondolom jól meglesznek majd Budával, míg Lehel feleségével Viktóriával együtt előbb itt helyben fogják irányítani a bankügyleteket, később pedig a konzorcium egész Magyarországra kiterjedő befektetéseinek a képviselői lesznek!

- Ez úgy hangzik, mintha te máris eldöntöttél volna mindent - jegyezte meg Katinka Prof.nő -, ezek a tervek, mert ugye még csak tervek, nagyon nagy örömet jelentenek számomra! Azt is vállalom, hogy havonta egy hetet itt töltök köztetek, hogy amennyire lehetséges karban tartsalak benneteket, azonban - legalábbis egyelőre - egy nagyon fontos kísérlet-sorozat miatt, hosszabb távollétet nem engedhetek meg magamnak. Persze attól a pillanattól, hogy a kísérletek szempontjából hátrányos időkiesés nélkül folytathatjuk itt a munkát, már itt is vagyok! Akár végleg! Hisz lassan mindegy lesz, hogy Európa mely részén dolgozunk, csak hát a szülőföld az Szülőföld és gondolom ti is azért összpontosítanátok hovatovább ide mindent. Mindazonáltal nem kell tartanod attól, hogy a sok asszony mellett asszony nélkül maradsz, mert Margitka - megállt és szemközt nézett az 58 éves barátnővel, majd - ugye Kedves, Te nem hagyod magára Jóskát és engem is pótolsz, amennyiben még hagytak számunkra is valamicskét abból a - nem akarom nevén nevezni...!

- Nyugodtan nevén nevezheted, Kedvesem, mert még te is megköszönnéd, csak ma már ritkábban, de te ezt jobban tudod mint én, hogy miért!?

- Akkor tudod mit - a Prof.nő még fiatalos, egészen csinos arca belepirult -, Szilvia és Betti a plébános társaságában holnap Dianáékkal visszatérnek Kirunába, jómagam vállalom, hogy a MALÉV járattal utazzak vissza Bázélbe csak azért, hogy egy-két napot így hármában együtt tölthessünk el! Nos?

Katinka szavai visszaröpítettek bennünket a múltba, amely a sok fájdalmas emlék ellenére azért sok olyannal is megajándékozott minket, melyekre szívesen gondolunk vissza és mintha csak összebeszéltünk volna, hangosan felcacagtunk, de olyan feltűnően, hogy az előttünk haladók önkéntelenül hátratekintettek:

- Valami nagyon érdekes lehet, hogy így feldobott benneteket - szólt hátra Szilvia -, nem árulnátok el nekünk is?!

- Nem lehet, Kedvesem! Ne adj Isten még megbotránkoztatnánk a plébános urat és lemondaná a veletek való Kirunába utazásról, pedig mi hárman már beleéltük magunkat, hogy néhány napot együtt töltünk a magára hagyott plébánián! Persze, ha nem ott, akkor sátrat kellene vernünk, mert a kutatóintézet, valamint a gyár telephelyének kiválasztását együtt kell elvégezzük!

- Nyugodtak lehetnek, Uram, nem maradok vissza - mondta a pap - két ilyen csodálatos asszony társaságában eltölteni néhány napot, maga a mennyország! Álmomban sem mertem volna remélni, hogy egykor két világhírű prímabalerina között sétálgatok, azt meg pláne, hogy mindkettő a buddhizmus lelkes híve, hirdetője legyen! Öszintén mondom: nehezen jutok szóhoz mellettük, annyira meggyőző az érvelésük!

- Kellemetlen lenne, hogy ha hazatértek a lélekvándorlásról kezdene prédikálni! Bár magam is vallom, hogy az ember tudat nélkül semmiben sem különbözne az oktalan állattól, de mint látja, immár harmincéves együttélés után sem változtattam meg vallásomat! Igaz, én nem

egészen azt vallom, amit Ön, de rendíthetetlenül hiszek az egy igaz Istenben, a Mindenható Géniuszban! Minden rajta kívül létezőnek az okában! Az ember, s főképp fizikai életében nem láthat bele a teremtés titkaiba és bármely vallás állítja ennek ellenkezőjét, hihető magyarázata nincs! Te mit szólna hozzá? - fordultam Katinkához -

- Én egyikben sem hiszek! De persze ettől függetlenül tisztelem egyiket is, másikat is, ha tudatosan, önzetlenül, nem pedig érdekből követi a beleszületett, vagy választott vallást! Azt hiszem, Margitka is hasonlóképp van velük!

- Igaz - szólalt meg Margitka, hogy ő is tegyen hozzá valamit -, én valaha semmiben sem hittem, a létező életjelenségeken kívül, és ma is csak a tiszta szeretetben! Meggyőződésem, hogy ahol az felüti fejét, ott Isten is jelen van!

- Egyszerű, de okos megnyilatkozás - hagyta helyben a pap -, azt gondolom, hogy ebben az utolsó mondatban minden benne foglaltatik és talán inkább másról, a jövőről vitathatnánk meg elképzeléseinket, vagy gondolom az öreg grófnő már befejezte imáját és nem lenne okos dolog megvárakoztatni! A fiatalokat még nem ismeri és mint tapasztaltam az ügyvédnő /Melinda/ sem a legjobb állapotban van, ami nem is csoda, hisz...!

- Az ügyvédnő mellett ott a lánya meg a veje - szólt közbe Szilvia -, mindkettő orvos, ellenben fenemód megnyílt szimpátiátok az öreg hölgy iránt! Egy héttel ezelőtt még..., vagy annyira fontos személy lenne?

- Vannak bizonyára, akiknek igen - mondta a pap -, egy héttel ezelőtt még ismeretlenek voltak számára, azóta azonban..., és főképp a kis Gréta...! A néhány nap alatt annyira összebarátkoztak, hogy úgy hiszem, kizárólag a kislány kérésének tesz eleget azzal, ha vállalkozik a hosszú útra! Önök előtt nem ismeretlen, hogy rövid idő alatt milyen mély barátság szövődhet az idős ember és a gyermek között! Gréta már nem is szólította másképp a grófnőt, mint: nagy! Ő pedig: kisunokám! De hát nem említette otthon a kislány?

- Nem is volt ideje, Plébános úr - válaszoltam én -, őszintén örülök ennek a barátságnak, de bizonyára Önöknek is volt némi közük ehhez a barátsághoz, s nagyon hálás vagyok érte! Most pedig csatlakozom Önhöz, bizony induljunk visszafelé, mert tényleg megsokallják távolmaradásunkat és elmennek mielőtt visszaérnénk!

Az igyekezet nem volt hiábavaló, mert valóban a templom és a parókia közti térségen várakoztak már a többiek, sőt Melinda, Linda lányunkkal és férjével beültek kocsijukba. Persze nem mintha faképnél akartak volna hagyni minket, Melindának erős agygörcei voltak és nyugtatót adtak be neki injekció útján! Érdekes módon az öreg grófnő elemében volt: fiatalos mozdulatokkal, kezében a bottal Viktóriának és Lehelnek mutogatta, hol volt a kastély, milyen építészeti stílusban építették, meddig terjedt a park - egyetlen fát sem hagytak az évszázados platánokból -! Augusztá és Csaba kis ideig távolabbról hallgatták, majd midőn látták, hogy mi többiek Melindáékkal vagyunk elfoglalva, csatlakoztak ők is a grófnőhöz, sőt Janzen és Diana is családdal együttesen! Elindulásig annyira belopta magát valamennyiük szívébe az öreg lány, hogy már abban az esetben sem hagyták volna lemaradni maguk mellől, ha időközben meggondolja magát és lemondja az utat... -

Ádám, Melanival együtt arra kértek, hogy a munkák beindulásáig maradhatnának mellettem, utána is ráérnek nászútra menni és különben is nekik egymás megismerésétől kezdve minden együtt töltött perc a nászút része volt! Előbb szabadkoztam, aztán azonban, hogy Lehel és Viktória is felfigyelve vitatkozásunkra, melléjük szegődve támogatták álláspontjukat: a munkálatok beindulásánál nem nélkülözhetem segítségüket és egyébként is: az építkezésekhez 10 percnyre van a Balaton és máris Mallorcán érezhetik magukat! Hagytam tehát meggyőzni magam! Első teendőként egy helikopter vásárlására adtam engedélyt:

- A kocsit itt lassú lesz, apucika - Viktória lányomnak mindvégig apucika voltam -, a repülőgép nem szállhat le mindenütt, a helikopter ellenben bárhol és mellette gyors!

- Rendben van, kislányom - mondtam -, de tudomásom szerint ahhoz külön jogosítvány kell!

- Ha eddig nem tudtad volna, Drága, most biztosítalak, hogy férjemmel együtt ugyanolyan jól vezetem a helikoptert is, mint a repülőgépet! Ami pedig a jogosítványt illeti, az is birtokunkban van! Utólagos engedéllyel Jörg helyett nem egyszer mi ellenőriztük az északi területeket, s mihelyt itt szabaddá tehetjük magunkat, megyünk haza, hogy míg nászúton lesznek, addig se hiányolják a figyelő szemeket! Már a szarvasok is szinte csordába verődnek a helikopter közeledésére, a pásztorok pedig...!

- Rendben van, kislányom - mondtam ismételten -, ha van rá mód, holnap elsőként azt szerezzétek be, aztán irány anyucitok szülőfaluja! Úgy döntöttem ugyanis, hogy a munkálatok egész tartamára az ott élő cigányságot veszem első sorban igénybe! Anti bátyátok panaszkodott, hogy hovatovább mindenünnen kitűrják sorstársait, s ha tovább nő a munkanélküliek száma, nem fogja tudni kézben tartani a dolgokat és inkább lemond a vajdaságról, semmint akarata ellenére törvénytelen ségekbe rángassák bele! A segédmunkálatokhoz nagyon megfelelnek ők is, szakmunkásokat pedig a munkaügyi minisztérium útján szükség szerint fogjuk igényelni! Ez azonban már Ádám bátyád feladata lesz!

- Látod, fiam - Ádám éppen mellettem állt, vállára tettem a kezem -, előbb még azon voltam, hogy mielőbb induljatok és élvezzétek az életet, ahogy ilyenkor szokás, most mégis úgy érzem, okosan teszitek, ha későbbre halasztjátok, mert neked bármint határozzon is a családi tanács a koordinátor személyét illetően, fel kell mondanod magyarországi állásodat, hogy bármelyik pillanatban átvehesd tőlem a staféta-botot. Magyarországi tapasztalataidra nagy szükségünk lesz a jövőben és nálunk egész emberre lesz szükség!

- Úgy lesz, apuka! Holnap első dolgom lesz közölni felettesemmel felmondási szándékomat, de talán okosabb lenne előbb fizetetlen szabadságra menni! Egy félévet kaphatnék, és ezen idő alatt be tudnám magam dolgozni annyira a család ügyeibe, hogy téged mentesíthetnék! Meg aztán arra is gondoltam: könnyebben átfutnak majd a különböző hivatalok tekervényes labirintusain engedélyezési kérelmeink, mert azért majd mindenütt akad valaki, aki valamilyen régebbi ügyből kifolyólag leköteleztem...!

- Nem bánom fiam! Tégy legjobb belátásod szerint! Bizonyára hasznát veszed Melani lányunk tanácsainak is, főképp nyelvismeretei révén! Ismeritek a perspektívákat: üljtek össze Pesten még mielőtt Budáék távoznának és beszéljétek át a teendőket! Én a magam részéről most csak annyit kérek: hagyjatok két-három napig itt a Prof.asszony és Margitka mamátok társaságában, részben pihenni, részben a feladatok átbeszélése végett! Annyit még - Viktóriához és Lehelhez - ha jöttök vissza, hozzátok magatokkal Pisti bátyátokat, valamint Antit is, de közöljétek velük, hogy hosszabb távra fogunk itt berendezkedni! Legalább el lesznek foglalva, nekünk pedig komoly segítséget jelentenek!

- De Kedvesem - az utolsó mondatokra Szilvia is felneszelt -, hová fogjuk tenni őket, hisz ha visszajönnek a Plébános úrék, nekünk sem lesz hová behúzódjunk és ne hidd ám, hogy hosszabb időre nélkülözni tudnánk!

- Megnyugodhatsz, anyuka - szólt közbe a mellénk érkező Csaba -, itt rövid időn belül úszómedencével ellátott lakosztály áll majd rendelkezésedre, addig pedig - nyár van, a Balaton partján kibérelünk egy 100x100-as telket, húzunk rá néhány sátrat és akár 200 fő részére is elfogadható férőhelyet tudunk biztosítani. Még a gyerekeinket is kihozzuk, Fannikának bizonyára örömet okozunk vele, őszre pedig, majd meglátjuk - de ezt már Viktória tette hozzá -.

- Engedjük át a terepet Csabának és Augusztának! Ők ugyanis itt, és munkával akarják megünnepelni szerelmük beteljesülését! Jól beszélek, kis húgom? - Augusztához -, aki a grófnőt karolva lépett a már igencsak egy csoportba verődött társaság közé -!

- Még annál is jobban - válaszolta a kérdezt -, de azt hiszem időszerű lenne most már tényleg búcsút venni az itt maradótól, aztán haza! Vagy - ugye nem gondoltátok ti sem komolyan az itt maradást, Apuka?

- De igen, kislányom - válaszoltam -, nagy dolgok előtt állunk és alaposan körül kell nézzünk, mielőtt bármihez is hozzánkérdenénk!

- Megyünk vagy maradunk? - A grófnő hirtelen közbeszólása mindenkit meglepett - aranyoskám - folytatta -, amit egyszer már eldöntöttünk azon csak szépíteni szabad! Itt legelőbb orvosi rendelőre van szükség! Mint hallom, orvos már van! Iskola: alap-, közép- és felsőfokú, kutatóintézet, gyár -, de úgy kell a befektetéseket alkalmazni, hogy már menet közben is profitáljanak, különben együtt bukunk! Én sajnos rossz befektető voltam, s ha nem jöttök, csak pofázni tudtam volna, amit a mostani „demokratikus” urak sem akceptálnak! Hálát adok Istennek, hogy így alakultak a dolgok, hogy a gyűlölet, amely hazaérkezésemkor szívembe költözött, immár véglegesen átadta helyét a szeretetnek, rátok bízom gyermekeim magammal együtt mindenemet! Jelenleg nincs más kívánságom, csak mielőbb a kis unokám közelében lehessen! Lesz bizonyára, aki képmutatásnak tudja be ragaszkodásom a kis Grétához, mert úgymond: vér a vérből!, de hát valamennyien egy töről fakadunk! Vagy hazugság, csalás a bibliával, az evangéliummal együtt minden? Öreg vagyok, aranyoskám! Sok jóban és még több rosszban volt részem. Sokat imádkoztam vejem, apáttal történt első találkozásom óta és mindinkább arra a meggyőződésre jutok, hogy Ő járja a helyes utat: mindenkit részeltetni akar abból, amit az Úr neki adott...! Nem mondom, kevés tőkés gondolkodik ma hasonló módon, pedig valószínű, hogy ez az egyetlen módja annak, hogy az emberiség - a tékozló fiú hazataláljon! Most pedig gyerekek! De ismétlem: csak abban az esetben megyek, ha visszafelé a kislányt is hozzuk magunkkal. - Mielőtt beszélt - besegítették volna a kocsiba, a Prof.nő, valamint Margitka után először csókolt homlokot engem is, majd karját felemelve - persze csak játékosan - megfenyegetett: - Nagy kujon vagy fiam! - Mivel a többiek derültek szavain, még hozzátette: Viccesnek találjátok ugye? Pedig ha annak idején velem találkozok és nem a lányommal, tegnap, ma, vagy holnap, itt egy másik családra hullna az Isten átka, vagy áldása!

Nekem már nem állt módomban válaszolni, mert otthagya hármukat a kocsik elhajtottak, s hogy Szilvia vagy Betti, mert kettőjük közé emelték be - egyáltalán reagáltak-e valamilyen formában az idős hölgy megjegyzésére, nem tudhatom, de hogy szavai nem légből kapottak voltak azt magam is éreztem, hisz mindössze öt év korkülönbség volt köztünk és éppen negyven éve múlt akkor, hogy lányát megismertem, aki aztán valamivel később a feleségem lett! Egy kicsit talán el is méltáztam a dolgot, s Katinka szavai mintha soha vissza nem térő múltból röpködtek volna felém:

- Nos - fiatalúr - mehetünk?! Vagy csak vagánykodtunk az előbb? Ne félj tőlünk, mi kevessebbel is beérjük, mint feleségeid - Szilviára és Bettire célzott -, vagy már Ők sem a régiek?

- Ők már messze járnak, Kedvesem, nem versenyezhetek velük! Különben Margitka kivételével alig három év korkülönbség van köztetek, tehát kíváncsivá tettél, hamarosan megtudjuk, mire vagy képes!

Margitka csak mosolygott:

- Bolondok vagytok! Mintha nem ismernénk egymás legpikánsabb ízlését, mozdulatát is! A mai eseménysorozat után azonban a legkisebb porcikám sem kívánja azt, amire gondoltok! Annyira szétdúlt vagyok, nem tudnék koncentrálni, de természetesen nem akadályozlak

titeket, sőt: Katinkának, ha nem vagyok indiszkrét, már a pók is benőtte, az utóbbi időben nagyon ritkán látogatod, mással pedig - én legalábbis esküszöm rá, még soha nem érintkezett, kivéve persze azt az egyet!

A parókia felől a harangozó felesége közeledett kulcsosomót rázogatva a kezében:

- Uram - szólított meg -, a Plébános úr megkért, hogy távollétük alatt tartsam rendben a parókiát és gondoskodjak az Önök szükségleteiről! A vacsora egyelőre hideg felvágott, terítve van! Az ágyneműt áthúztam mind a három szobában, ha ezenkívül van valami különleges óhajuk, kérem, szíveskedjenek közölni, ha nincs, akkor - reggel jövök és...! - Katinka megragadta a karom:

- Itt mégse, kedvesem! - úgy súgta, s csak én hallhattam - gyerünk Mária nénihez /később a grófnő után Erzsébetnek szólítottuk/, a grófnő szobája üres, nem tehetek róla, de itt nem tudnám úgy átadni magam, mint szeretném, pedig nagyon vágyom rá! Most végre szeretnék egy teljes értékű kielégülést! Kocsival menjünk, s ha szükségünk lenne segédeszközre, hoztam magammal!

- Most mi légyen - szemközt néztem a harangozónéval, aki nyújtotta volna a kulcsokat -, a professzornőre allergikus hatással van a tömjén és a faggyú szag, talán inkább igénybe vesszük a tanítónő lakását, de természetesen az Ön segítségét is igénybe vesszük a Prof.nő távoztával, addig pedig... -

- Nincs addig pedig - szólt közbe Margitka -, én maradok! Adja csak, kedves, a kulcsokat! Látom, Katinka máris belesápadt, tényleg rossz hatással van rá ez a...! Pedig egészen kellemes, engem szinte feldob, s ha arra gondolok, hogy a közeli napokban mennyi kellemes órát tölthetek itt, már előre élvezem! No meg, nem sérthetjük meg ezt a kedves asszonykát és a Plébánosékat sem! Kedvesek voltak, hogy felajánlották a lakást, amíg össze nem ütnek nekünk is egy ideiglenes valamit!

Margitka szavai egyértelműek voltak, fogtuk tehát magunkat, beültünk a kocsiba - a Prof.nő Margitkával egy külön kocsival érkezett - és elhajtottunk, hogy próbára tegyük női, férfiúi képességeinket! Azt azonban, hogy miként szeretkezik egy 54 éves nő egy 70 éves férfival, úgy gondolom felesleges tolmácsolnom, inkább tegyünk egy nagy lépést és nézzünk körül Kirunában, ott is inkább a két kamaszra fordítsuk figyelmünket /Gréta szellemileg is, testileg is Tamáshoz képest koraérett volt/. A kislány anélkül, hogy bárki is felhívta volna rá figyelmét, felvette Eszterke szokásait: kicsi korában szinte mindenütt, kamasz-, majd érettebb korban a tóparton, a vízben, a parti sziklák között valósággal élvezte a mezítlenséget! Ez azonban nála nem a szabadosságot, a morállal szembeni érzéketlenséget jelentette, sokkal inkább az ember visszarendeződését a természetes környezetbe!

Gréta már az első nap reggelén, hogy szülei visszautaztak Magyarországra, ébren várta a pirkadatot, s amint a nap vörös karéja megjelent a látóhatáron, leugrott ágyikójáról, s minden - egyébként a kastélyban szokásban lévő etikettet mellőzve, mezítlábasan, hálóingben trappolt a fiú szobájába! Mivel Tamás még javában durmolt - a tiszta, északi áramlású levegő valósággal letaglózta - s az egyébként is lányos fizikumú fiúnak elég lett volna a hosszú repülőút aznapra, Ő azonban nyomban beleszóppent egy, talán épp puritánsága miatt magával ragadó hármaskövöbe. Az lett volna csoda, ha mindezt, mint a takaróját rángató kis barátnője, mert ugye már nevezhetjük annak - fel sem veszi!

- Hol vagyok? - kérdezte a fiú előbb inkább csak magától, szeméit dörzsölve, majd feleszmélve, miközben kezdte visszahúzni magára a takarót - mit keresel itt? - folytatta, de ebben a pillanatban a kislány rántott egyet és a takaró a kezében maradt - te szégyentelen - sápítózott a fiú, majd a takarót kikapta a lány kezéből s ismét magára húzta -!

- Szamár vagy - méltatlankodott Gréta - hát nem akarsz lejönni velem a tóra, hisz este azzal váltunk el, hogy reggel, de inkább hajnalban, azzal kezdjük a napot!

- Dehogynem akarok - válaszolt a fiú -, csak elaludtam! Hagyj magamra, hogy felöltözhessek! Na meg te is, hisz ezen a pókhálószerű valamin minden látható...!

- Én még kislány vagyok - mondta Gréta -, ha akarod ezt is ledobhatom magamról! Itt kora reggel nyáron is hűvös van, de én már hozzászoktam! Néhány nap elteltével te sem fogsz fájni!

- Nem a fázás miatt kell felöltözni - mondta a fiú erősen markolva a takarót -, vagy nálatok nem ismerik a szégyenérzetet? Fiúk és lányok együtt öltöznek? Tán együtt is alszanak?

- Az attól függ - volt a válasz -, mi, amint látom még a te pöcsöd is csupasz, akár együtt is alhatnánk! De mifénének szemérmeskedsz előttem? Nem erőszakollak meg! Kapd össze magad, aztán utánam! Tudod itt rövid ideig tart a nyár, keveset napozhatunk, s talán azért meztelenkedünk többet ilyenkor, hogy szervezetünk minél többet fogadhasson be magába az éltető napsugarakból!

- Te többet tudsz, mint általában a korodbeliek! Olvastam egy könyvben, hogy a zord időjáráshoz alkalmazkodnak az állatok és a növények is: előbb érnek be! Valószínűleg az emberek is! Ne haragudj rám, amiért ilyen mamlasz vagyok! Egyik napról a másikra nem változik meg az ember! Engem így neveltek, nemcsak azért, mert az apám pap, ráadásul katolikus és én csak olyan fattyú vagyok, vagyis: zabigyerek, otthon nálunk a rosszakat kivéve majd minden gyerek hozzám hasonlóan viselkedik, de ott az a természetes! Légy türelemmel hozzám s már csak azért is alkalmazkodni fogok hozzád, mert okos, és ha nem tudnád: nagyon szép lány vagy. Most pedig fogd a paplant - felugrott, s Gréta hangos kacarászása közben a paplan mögött felrántotta a nadrágot - na, látod, így már indulhatunk, de te nem cseréled ki ezt a...!

- Gyerünk már - kiáltott a kislány -, kezdesz unalmas lenni! - Elhajította a spanyolfalként használt takarót, aztán ki az ajtón - fuss utánam, s ha meg tudsz fogni, ezt is letépheted rólam!

Ezzel elkezdődött a versenyfutás! Tamás bármennyire szégyenlős volt is, szerette volna elkapni s megszorogatni, Gréta, azonban mint aki biztos a dolgában, szinte az út teljes hosszán tartotta a távolságot, a tóhoz érve pedig elhajította a pókhálót is, s úgy anyaszült meztelenül be a vízbe...! A fiú utána vetette magát, de nadrágostól! Jó úszó volt ő is, nyaranta sok időt töltött a lakóhelyéhez közeli Balaton vizében, mire azonban a merülésből felemelkedett, a lány eltűnt a szeme elől! Kereste, kutatta, de épp a vízben nem, pedig eléggé átlátszó volt, s egyszer csak, zsupsz! Le a nadrág, majd közvetlen előtte felemelkedett a lány! Tamás valószínűleg kővé meredt - ilyesmi még nem fordult vele elő! Hogy egy lánnyal, még ha ő kicsinek is mondja magát, szemtől-szemben meztelenül...! Utána kapott a nadrágnak, de Gréta nagy hahota közepett elhajította, majd:

- Nézz körül a parton s amott a sziklákon is! Látsz egyetlen személyt is ruhástul? Itt ez a módi, kisapám! Nem azért mert rosszak, hanem, mint mondtam: az ínséges napokra gyűjtik magukba a nap sugarait! Még nem találtak fel olyan napelemet, amely az emberi testhez hasonlóan raktározza, majd a szükségletekhez mérten adagolja, amikor természetes körülmények között már nem jut hozzá szervezetünk!

- Honnét veszed Te ezt a tudományos magyarázatot - Tamás egyik ámulatból a másikba esett, és már arról is megfeledkezett, hogy meztelenek, kíváncsisága erősebbnek bizonyult a szégyenérzetnél - tudtommal te még az általánosban is az alsó tagozathoz tartozol!?

- Már nem - válaszolt a lány -, eggyel feljebb léptem, de vedd figyelembe azt is, hogy van három egyetemi tanár nővérem, a bátyáimat már nem is említem, mert van azokból is néhány, és főképp Koskánk egy fenomen! /Még nem közölte vele senki Ákos és Eszter halálát/

Képzeld: van négy, vagy öt diplomája, azt pedig nem is tudom, hogy hány nyelvet beszél! Már harminc felett van és még nőtlen! Most apuskám helyett is ő képviseli családunkat, de őt látnod és hallanod kellene, hogy kellőképpen csodálni tudd, mint én! Anyuskám azt tartja, hogy minden ember egy-egy Isten, csak egyik többre képes, mint a másik! Azt hiszem, az ő esetében, mármint Koskánkéban, ez a magyarázat nagyon is helyén való, de ne szaporítsuk a szót, gyerünk a bungalóhoz, aztán be a csónakba! Tapasztalni fogod, hogy én is a családja közelébe pottyantam le! - E szavak után ismét alámerült, hogy néhány pillanattal később a bungaló cölöpjeihez kötött két motorcsónak között emelkedjen fel:

- Álmos vagy még, vagy nem mersz utánozni? - kiáltott vissza a még mindig helyben taposó fiúhoz -.

- Inkább majd a vízfelszínen úszva közelítelek meg - kiáltott a fiú -, nehogy megint szem elől tűnhess!

Gréta pillanatok alatt megállapította, melyik csónak tartályában van több üzemanyag, s mire a fiú odaért, már kioldotta az egyébként bonyolult tengerész-kötést, elfoglalta helyét a kormánykerék mögött, s beindította a motort...!

- Kapaszkodj meg jól, mert repülni fogunk! - szólt hátra, miután a fiú is elhelyezkedett - kösd le magad gurtnival, mint én! Ha kész vagy kiált!

- Indulhatunk - kiáltott a fiú -, de vigyázz! Túl merész vagy! - Tamás utolsó szavait már nem hallhatta Gréta, mert teljes sebességre kapcsolva kiröpítette a csónakot a vízre és a napok óta pihenőben lévő motor, mint az istállóba kényszerített táltos, kiszabadulva a falak közül, valósággal nyerített!

- Állj meg te kis szörnyeteg! - ordított rémulten a fiú, de mindhiába, a csónak már nem is a vizet, a levegőt szántotta s a lány bizonyára nem hallotta, de ha hallja, sem állt volna meg! Tamás bepréselte magát a csónak farába, görcsösen markolta annak oldalát, s mikor újból előretekintett, már nem is Grétát látta a csónak orránál, hanem egy lobogó hajú, antik szépségű istennőt, előreszegett állal! Istenem - jajdult fel - de már nem a félelem motiválta, inkább a csodálkozás: apja szépművészeti lexikonjában látott hozzá hasonlót: Aphroditének vagy Pallasz Athénének hívják...! Lehetséges lenne, hogy Gréta egy személyben mindkettő?! Erre azonban csak jóval később kap feleletet...!

Az újratemetés harmadnapjára megérkezett a Bécsben vásárolt helikopter. Katinka Prof. nőt búcsúztattuk éppen a parókia előtt, midőn Pest felől megjelent nagy zúgással a közeledő gépmadár! Két vagy három kört írt le a templom feletti légtérben, majd mintha csak számítógép vezérelte volna, olyan pontosan középre leereszkedett a templom melletti térségre! Lehelnek sürgős bankügyletek miatt Pesten kellett maradnia, s mivel Antinak, valamint Pistinek már nagyon viszkedett a feneké - még soha nem ültek semmiféle repülő alkalmatosságon, Viktória vállalkozott rá, hogy elhozza a két rosszcsontot! Meg kell említsem itt, hogy Ádám fiam nagyon okosan tette, hogy nem siette el a felmondást előbbi munkahelyén, mert kimondottan az ő összeköttetései voltak köszönhető, hogy Viktória és férje - az új törvények szerint már magyar állampolgároknak számítottak - órák alatt hozzájutottak a helikopter üzemeltetéséhez szükséges okmányokhoz. Ugye, nemcsak az állampárt idején dívott a „szocialista” összeköttetés! Megmarad biz az a sarjadó kapitalizmusban is, csak hatványozottabban!

- Fordulok vissza, apucika - kiáltott felénk Viktória -, csak bátyóékat hoztam! De - mint látom Katinka mama is indulni készül! Örömmel állok rendelkezésedre, nénékém! Ha velem jössz, csodálatos utazásban lesz részed, nem lesz fárasztó, mint a volán mögött! Persze szeretném, ha maradhatnál még, hisz az üdvözlésen kívül alig váltottunk néhány szót!

- Nem maradhatok, Aranyoskám - válaszolt Katinka a mellénk lépő Viktóriának -, elpusztulnak a gilisztáim, aztán fuccs a kísérletsorozatnak! Majd jövök! Ezentúl havonta néhány napot itthon töltök!

- Miféle gilisztákról beszélsz, nénikém? Ha jól értettem, az egyszerűbb és tömegben termelhető-szaporítható élőlények veszik át a majmok, kutyák, macskák, patkányok, egerek szerepét...!?

- Még nem biztos, Aranyoskám! Sokat várok ettől a kísérletsorozattól! Addig próbálkozunk ezzel is, azzal is, amíg nem sikerül...!

Pisti, aki Anti oldalán szintén mellénk érkezett, tagadólag rázta fejét:

- Van még egyáltalán valami, amit te ki ne próbáltál volna - Katinkához -, ha ezek a giliszták szerepet kaphatnának a rákgyógyításban akár magázhatnánk is őket?!

- Ez kicsit túlzás - mondtam -, hisz egyszerű földgilisztákról van szó! Katinka álmában kapta a direktívát és hát: próba-szerencse! Bár sikerülne a belőlük készítendő preparátummal megoldást találni az egyre szaporodó daganatos betegségek likvidálására!

Az öreg Pisti - akkor volt 76 éves - egyre csak csavargatta fejét:

- Óriási lenne, ha a mi kis Katinkánknak sikerülne ez a kísérlet! Háromszoros Nobel-díjat kellene kapnia! Nem is márványból, gyémántból kellene a szobrát kifaragni!

- Kedvesem - szólt szerényen a Prof.nő -, nem az én érdemem lenne az eredmény, hanem a mi Amálkánké, Friedman bárónőé! Nélküle mi aligha tervezgethetnénk! Most pedig gyerünk, Aranyoskám - belekarolt Viktóriába -, valamit enned kell, mielőtt elindulnánk, különben -, ugye jól sejtem: ma még nem is ettél?!

- Reggel pár falatot, nénikém! De csak ha nem kell érte messze menni!

- Van itt minden, Aranyoskám! Gyerünk be -, aztán indulás, nehogy lekéssem a zürichi gépet! - Ők bementek a parókiára, még jócskán maradt délről elemőzsia, én pedig - mivel Margitka is az asszonyokkal tartott - folytattam Pistivel és Antival az eszmecsere-t:

- Várjuk az utasítást! - kezdte volna Anti -, előbbi könyveimben már találkoztunk vele, azóta azonban, hogy mi külföldre távoztunk, nagyon megváltozott, megkomolyodott, s már vagy 15 éve a falu cigánységének vajdájaként tevékenykedett -!

- Várj pajtikám - állította le Pisti -, előbb hadd fejezem be én - tudom - de ezt már hozzám - künn bármibe kezdted, megdupláztad a pénzt, de itt...! Mit akarsz itt? Ha nem tudnád, nekem elhiheted, sokkal nagyobb a kupi, mint bármikor előtte! Futóbolondok vagyunk valamennyien, te azonban nagyobb leszel mindenkinél - mármint bolond - ha azt az összeget, mint hallom kétmilliárd dollár!, ide investálsz be! Arról nem is beszélve, hogy egy családba tömörítenéd a falu lakosait a miénkkel! - Pisti nyugdíj kiegészítésként rendszeres pótlást kapott tőlünk nyugdíjazása óta és a család törzsgárdájához tartozónak vallotta magát. - Már az első családban is bonyodalmak voltak - folytatta -, pedig Isten még ugyancsak rajtuk tartotta szemét! Ha a néhány rendes ember kedvéért befogadjuk a sok munkakerülőt, naplopót is, ugyanúgy járunk, mint Lenin a kommunizmussal: azok is kiutálnak bennünket, akikért feláldozzuk egzisztenciánkat. Hagyni kell, hadd boldoguljon mindenki magának, legfeljebb ott besegíteni, ahol megvan az akarat az előbbre jutáshoz, de a korlátozott anyagi lehetőségek miatt akadályba ütköznek!

- Pajtikám - mondtam -, először is engedd meg nekem, hogy kedvemre kigyönyörködjem magam bennetek, hisz az üdvözlésen kívül nekünk sem volt időnk jóformán szót váltani sem! Aztán annyi mindent összehordtál hirtelenében, hogy inkább a végén kezdem: én is úgy

gondolom - előbb lehetőséget kell adni mindenkinek ahhoz, hogy a maga erejéből kapaszkodjon, de egyúttal azt is meg kell mutassuk nekik, hogy mennyivel előrébb jutunk mi az erő és a tudás koncentrálásával! Nevezzük családnak, vagy bármilyen szövetségnek, ha jóakarattal párosul, előbb lesz eredményes, mint egyedül...! Azt sem hiszem, hogy az emberek többsége munkakerülő, naplopó lenne, inkább azt, hogy a többség jó szándékú! A lenini elv azért bukott meg, mert a vezetőség jobbára lumpen elemekből verbuválódott és vagy nem hagyta dolgozni azokat sem, akik akartak, mint jómagamat, vagy munkájuk gyümölcsét saját és egyéb esztelen célok érdekében elherdálta. Jól ismered a különböző nagyberuházásokat...! A vége az lett, hogy majd mindenki szabotálta a munkát! Ehhez járult aztán az adósság felhalmozódása!

- Nem tudom, miféle párhuzamot húzhatunk a volt állampárt lumpen elemei és a ma hatalmat gyakorló pártok „elit” értelmiségéhez tartozó vezetők között, de mintha tökéletesen meggyeznének abban, hogy mindenkinek elsősorban maga felé hajlik a keze! Honnan jöttek ezek az urak, értem alatta a mostaniakat? Majdnem kivétel nélkül az állampárt idején doktoráltak, legtöbben közülük már akkor is magas állásokat töltöttek be, mi teszi őket antikommunistává, hisz abban az időben többször is lekádereztek a vezető posztok várományosait?! Lehetséges lenne a közös gyökér? Az egyik a nyomor szélére taszította az országot, a másik már bele is taszította! - Pisti eszmélkedésének Anti vetett véget! Látszott rajta: ha nem mondhatja ki a benne összegyülemlt szentenciát, gutaütést kap:

- Az előbbieket, ha hitelből fedezték is, legalább a létminimumot mindenkinek biztosították! Tették ezt annak ellenére, hogy egyesek kerülték, mások elszabotálták a munkát! A maiak már eddig is csak a többszázezer munkanélküli és ingyen-konyháikra lehetnek „büszké”, de ez a büszkeség is mások babérait szorítkozik, ugyanis a munkanélküliek többségét a volt állampárt visszamaradt gazdasági szakemberei szorították ki az utcára, hogy azzal is bizonyítsák nélkülözhetetlenségüket, az ingyen-konyhákat pedig a különböző egyházak, jótékonyági egyesületek, magánemberek pl.: Klapka György úr tartják fenn!

- Azt mondhatod - de ezt már Pisti -, hogy azért nagyon sokan dolgoznak a munkanélküliek közül is, és tulajdonképpen örülnek, ha felmondanak nekik, mert így egy ideig két, esetleg több helyről is húzhatják a sápot! Káosz! Anarchia!

- Nem tudom, mivel csillapíthatnák le benneteket, talán induljunk a hölgyek után, még van abból a badacsonyi boroskából, amit baráti gesztusként a polgármester küldött! De addig is: hogy mi volt, és mi van most, aztán, hogy ki honnan jött, és kinek a barátja, előttek tisztábban kell álljon, mint előttem, aki egy fél emberöltőt idegenben töltöttem el, kényszer száműzetésben! Most, hogy hazajöttem, és az új törvények értelmében magyar állampolgárnak számítok, nem azon töröm a fejem, hogy kinek hol tartsak be, ellenkezőleg, hogy kinek miben, hogyan segíthetek! Az az érzésem, hogy itthon, és az idegenbe szakadt honfitársaim közül is legtöbben rosszul értelmezik az ölükbe pottyant szabadságot, mert az az igazság, hogy Gorbacsov és a reform kommunisták nélkül még sokáig csak ábrándozhattunk volna róla! Annak idején, még Reagan amerikai elnök külügyminisztere is /George Schultz/ 2010-2020-ig tartotta lehetségesnek a kommunista „világbirodalom” fennállását! Szerintem, aki ma magyarnak vallja magát, annak arra kell törekednie, hogy a bármilyen megfontolásból eddig közénk emelt hegyeket, halmokat, gátakat ne növeljük, hanem gyaluljuk le, bontsuk le! Mert ha egyre-másra a múltban elszenvedett sérelmeinket toljuk előtérbe, akkor vagy visszafelé megyünk, vagy helyben tapodunk! Amilyen gyalázatos dolog volt a kommunista hatalom részéről a Francia Kiss Mihályok kivégzése a bűntény /mert az volt/ elévülése után, ugyanolyan gyalázatos dolog lenne ellenkező oldalról megismételni azt! Nekünk nem az egyes emberek érdekeit kell elsősorban szem előtt tartani most, hanem az egész nemzetét! Én ehhez tartom magam, és minden befolyásomat ennek érdekében veszem igénybe! Íme, itt vagyok, ez

vagyok, a perspektívákat ismeritek, az a kérésem hozzátok, hogy segítsetek nekem! Úgy sem tudtok mit kezdeni magatokkal, pedig már nemcsak a nappalok, az éjszakák is hosszúak számotokra! Nos?!

- Nos - megint Pisti válaszolt -, te aztán értesz ahhoz, hogy hogyan kell leszerelni a háborgó embert! Nem hiszek sem a jó, sem a rossz szellemeiben, de hogy jó lóra tettem, akkor mikor te is munkanélküli lévén tétován báméskodtál a SZERIP udvarán és a hónod alá nyúltam, az szentség! Bár élne szegény zsidó gyerek is, aki munkakönyvedet legalulra csúsztatta, hogy bár szerény, de lehetőséget biztosítson számodra! Most együtt koccinthatnánk vele a szebb jövő reményében! Ez a szebb jövő persze nekünk már nem sok örömet hoz, de amíg mozogni tudunk - vállon ragadta Antit -, ugye pajtikám, jóban, rosszban, melletted leszünk! Nekem rajtatok kívül nincs senkim! Ezt a szerencsétlent is itt hagyta az asszonya! Szegényt kisuvasztotta a sok gyerek! Itt legalább megint úgy érezhetjük magunkat, mint annak idején a..., na azért is kimondom - az asszonyok jöttek kifelé, s egy pillanatra elbátortalanodott - nem nagyképűség hölgyeim, de a hatvanas években ezzel a csokival /Anti/ minden rekordot döntöttünk az alagsori kupiban is! Gondolom itt is bővében leszünk munkának is, meg kur - kurvát akart mondani, de elharapta a szót - bocsánat kedves hölgyeim, én már csak ilyen maradok!

- Maguknak, Pistike, panoptikumot fogunk berendezni haláluk után, de ne ijedjenek meg, nem fogjuk azt siettetni! - Katinka szavai humorosan csengetek, s mégis mintha elszontyolította volna öreg barátomat, ezért hozzátette még: A magam részéről mindent el fogok követni, hogy a legvégső határig kitoljuk, sőt - ha nincs ellene kifogásuk, a spermabankban is előkelő helyet biztosítunk!

- Hálásan köszönjük, aranyoskám, az ajánlatát, de mi inkább megmaradunk a jól bevált gyakorlat mellett! Már eddig is túlon túl sok csoki futkos az utcán és gyilkosokból is bőven vagyunk! /Pisti kicsapongó feleségét fojtotta meg/

- Ó bocsánat, kedves - Katinka átölelte a vénembert -, ha valaki együtt érez magával, az én vagyok! Hogy a tragédia után mért nem nősült meg, s én mért nem mentem férjhez, magunk között nem kell magyaráznom, de ideje lenne már megszabadulni a sokktól, vagy tényleg élete végéig gyűlölni fog bennünket, nőket? Láthatja, én sem gyűlölöm a férfiakat, pedig nem kisebb megrázkódtatás ért! Maga megfojtotta a hűtlen asszonyt, nekem is azt kellett volna tennem a hűtlen férfival, meg is tettem volna, de szerencsémre megelőzött, önmaga vetett véget gyalázatos életének!

- Aranyoskám - szólt Pisti -, én a nőket mindig is gyűlölni fogom, Önök azonban, és a családhoz tartozók valamennyien kivételek! Mi a természet azon aklába tartozunk, amelyben a nemek közötti különbségek az egymásra utaltság és a szeretet állandó jelenléte folytán összemósódnak! Nem titkolom: egy kicsit utópisztikusnak tartom mindazt, ami családunkkal van kapcsolatban, lehetséges azonban, hogy ez már egy kicsi a jövőből! Szeretnék egy hosszabb, kimerítőbb eszmecsere-t folytatni, Katinka drága, magával, de látom sietnek, nekem pedig, ha gyorsan nem kapok egy nyeletet, kiszárad a torkom!

- Ha minden a tervek szerint haladhat, akkor a jövőben sokat leszünk együtt, Pistike! Most azonban csak ennyire telik - homlokon csókolta az öreget, s hozzátette még: Aztán azért nagyon bele ne merüljenek, csak csínján bánni mindennel! Egy hónap múlva ismét jövök és szeretném hasonló vagy még jobb egészségben találni mindannyiukat! - Végigcsókolta bennünket, majd megragadta Viktória karját: Gyerünk kislányom, mert még itt ragadunk, pedig nagyon nagy kár származna abból, ha nem érkezem meg időre!

Mivel utolsónak engem hagyott, s egy kicsivel talán hosszabban tartotta rajtam tekintetét, cinkos mosolya még a gép felemelkedése után is sokáig ott vibrált előttem:

- Nem bántad meg - súgta fülembé csók közben - én repülni tudnék, valósággal kicserélődtem! - Válaszul persze csak annyit mondhattam:

- Sőt...! - A többit kiolvashatta a szememből -!

Szívesen merengtem volna tovább a még egészen friss élményhalmaz egymáshoz illesztésén, de Margitka nem hagyott kétséget afelől, hogy a Katinkával engedélyezett szeánszomnak vége, sorrendben ő következik!

- Nos, Kedveseim, a szitakötő elszállt - szólalt meg csendesesen, de sokat sejtetően -, immár nincs akadálya annak, hogy csillapítsuk mi is szomjunkat! Nemcsak Pisti bátyánké, az én torkom is a kiszáradás stádiumában van, s aztán - ettetek már valamit a nap folyamán, sógor-kám? - Antihoz: - Viki farkasétvágya mellé nem kell további bizonyíték ahhoz, hogy benneteket is éheztetett!

- Te mindig az elevenére tapintasz, sógorasszonykám! Bizony egész eddig csak csámcsogtunk a mi hercegnőnkkel, de enni vagy inni eszébe sem jutott! Az igazat megvallva nekem is csak most, hogy megérkeztünk kezdett szűkölni a gyomrom!

- Szó szerint - vágta el a további magyarázkodás lehetőségét Pisti -, lássuk, mit találunk a pap konyháján, aztán az a polgármesteri pint is izgat!

Elindultunk tehát befelé, s azt már menet közben jegyezte meg Margitka:

- A vendégszoba rendelkezésekre áll éjszakára, ebédlő azonban nincs, vagy a konyha, vagy az előtér szolgálhat étkezés céljára. Különbözik Viki közölte bizonyára veletek is, hogy már szállítás alatt van egy ideiglenes, elemekből órák alatt összerakható épület a részünkre. Remélhetőleg a felvonulási épületek is követik az elsőt és nem kell sokáig szűkösködnünk részben itt, részben a faluban. Egyelőre ti maradtok itt, Anti, de nehogy valami hülyeséget kövessetek el! Bármiben higgyünk, vagy semmiben, ez egy paplak és tekintettel kell legyünk a lakójára!

- Tán jobb lenne, ha ti maradnátok, és mi mennénk máshová - így Anti, de nyomban utána Pisti is hangot adott kételyeinek:

- Nem valami csapdába akartok bekényszeríteni minket, mert akkor inkább künn, a szérűn heverünk le. Különbözik sincs ínyemre ez az épület - túl közel van a templomhoz! A börtönben álmodtam egyszer, hogy jött értem az ördög és a nyakában lovagoltatva vitt a templomba. A gyóntatószék mellett állapodott meg, s kényszerített, hogy benyissak és letérdeljek a zsámolyra, de a fejem - mondta - csak akkor emelhetem fel, ha már kiosztották rám a penitenciát...!

- Érdekes - szóltam, már az előtérben, a terített asztal mellett -, mielőtt folytatnád, egyél valamit, nehogy túlságos nagy hülyeséget találj mondani!

- Előbb ihatnék - válaszolt Pisti, majd miután lekortyolt a torkán kétszer három decit, s konstátálta a bort - nos - folytatta - mondhatom? Ilyet még úgysem hallottatok s étvágygerjesztőnek sem rossz: nem emlékszem, hogy gyóntam-e valaha is, s hogy mit, vagy miket kell olyankor mondani, vagy mondtam-e egyáltalán valamit, a penitenciára azonban határozottan:

- Hogy bűneidre feloldozást nyerj, egy éjszakát velem kell töltened, fiam - szólt hozzám a titokzatos, rácsmögötti személy, valami fenséges, mélyszoprán hangon - és most emeld fel fejed, lásd, azzal büntetlek, amiben vétkeztél, hogy máskor ne kelljen küldöncöt küldenem érted! - Felemeltem a fejem, a rács eltűnt, előttem aranybrokáttal leterített heverőn egy angyal - a kezek helyén hattyúfehér szárnyak voltak, de különben semmiben sem különbözött egy jól kifejlett nőtől - Rembrandt képein láthatók hasonló hústömegek, csak a szeméremrészek kissé árnyaltabbak...!

- Ne nyújtsd, vágj a közepébe - kiáltott rá Anti -!

- Hallgass te barom, ne rontsd a poént! Tehát: ott feküdt előttem, mint egy ógörög vagy római hetéra, gerincre fordított testtel, hátrafesztett szárnyakkal, szétnyílt combjai között csatakos, vérbő pöcök...!

- Borulj kelyhemre gyermek - folytatta -, szürcsölj az élet forrásából, hogy többé ne furdaljon a lelkiismeret! - Belenéztem az ásító vörös hasadékba, s hirtelen szédülés fogott el, vagy inkább a fölém csapódó szárnyak okoztak kisebb agyrázkódást, aminek a következtében a folytatásra már nem emlékszem!

- Nem, mert most nem akarsz emlékezni - szólt közbe Anti hevesen -, bezzeg ha csak ketten lennénk!? De mért is nem dicsekedtél eddig velem?

- Mert nem tartozik rád pajtikám, most azonban kihozta belőlem a komikus helyzet: én, te, a parókia és a templom!

- Valld be őszintén - szólalt meg Margitka - félsz, hogy a templom közelsége miatt szagot kap ismét valamelyik éhes angyal és elküldi érted az ördögöt!

- Talán nem is bánám, ha egyedül lennék - válaszolt Pisti -, de itt lesz velem ez a szurtos, s az ördögöt is elijeszti...! Na - meg azért jobb lenne, ha ti maradnátok! Ti mégiscsak házasok voltatok és talán most is...!

- Na, ne akarj kitérni minden áron - már én sem állhattam szó nélkül -, valld be őszintén, hogy félsz a börtönbeli eset megisméltődésétől! Mindenképpen nektek kell itt maradnotok, mert csak két helyiség áll rendelkezésünkre és az a másik egy idős tanítónővel közös! Ti reggelig laskát csinálnátok belőle! Hogy őszinte legyek, a harangozó feleségét is félttem tőletek - ő van megbízva rendtartással a papék távollétében, ő azonban még fiatal és elég ereje van ahhoz, hogy kordában tartson benneteket! De sok beszédnek sok az alja! Helyette rakjátok tele a bendőtöket, gyűjtsétek az erőt, mert itt aztán ki lesztek zsigerelve!

- Még szót sem szóltál arról, hogy mit kezdesz majd az én purdéimmal - Anti beszéd közben nagyokat nyelt a kaviáros szendvicsekből -, Viki hebegett valamit, de hát te nem vályogból akarsz palotát, mi pedig csak ahhoz értünk!

- Ha-hó, Sógorkám! Máris inspiráltál valamire, amire pedig eddig nem is gondoltam: a tervem ugyanis az, hogy a te purdéidat vesszük igénybe a különböző segédmunkákra az építkezés alatt, utána pedig betanítjuk őket mindarra, helyesebben mindazon munkafolyamatokra, amelyek a gyár, a kutatóintézet üzemeltetésével járnak! Nálatok most is sok a munkanélküli, később még több lesz, és nem látom semmi perspektíváját annak, hogy a közeljövőben az ittenihez hasonló munkalehetőség adódna. De - apropó - a vályog! Nos - amennyire ismerem, elég agyagos itt a talaj, ha az idősebbek nem is, a fiatalok szép kis családi házakat fognak majd építeni maguknak vályogból, természetesen beton alapra!

- Arra gondolsz, hogy otthagynák a szülőfalujukat?! Ha semmi más, a temetők, szüleink sírjai visszatartanának minket! Ti sem tudtatok egészen elszakadni a szülőföldtől...!

- Ez nem ugyanaz, Pajtikám! Minket elűztek innét, benneteket pedig a megélhetés csalogat pár kilométerrel arrébb saját szülőföldetekre. Ami pedig a temetőt és a sírokat illeti - többször voltál-e Te mondjuk évente szüleid sírjánál, mint pl. Viktória lányom? Pedig ő sok esetben több ezer kilométer távolságból jött!

- Csapj a tenyerébe, Pajti - szólt rá Antira Pisti -, ott éhen dögletek, mert lassacskán nem lesz kinek vályogot vetni, itt pedig a mi testvérünk aranytálcán kínálja a kövér tyúkot! Aztán meddig tart nekünk elhozni ide a temetőt is sírjaival együtt, de ha az őseid is mindig hurcolták volna magukkal a temetőiket, számotokra már hely sem akadna! A holtak iránti tisztelet nem

lehet akadály a életnek! Ti pedig - de ezt már hozzám - nyugodtan mehettek a tanítónőhöz, mert ha másutt nem is, a börtönben ragadt ránk annyi intelligencia, hogy tudjuk mihez tartani magunkat, ha másért nem, hát rátok, a családra való tekintettel!

- Eddig rendben is lenne, de - Antit babonás lévén piszkálta Pisti éjszakai históriája - mihez kezdünk, ha mégis megjelenik az ördög, mert nem valószínű, hogy szurtosabb vagyok nála és visszariad!

- Ne izgasd magad, Pajtikám, emiatt! Ha jönne, átengedem neked az elsőbbséget, angyalhoz még úgysem volt szerencséd, meg aztán neked is van miért vezekelned!

Eddig jutott Pisti, midőn árnyék jelent meg a falon, de nem az ördög, hanem a harangozó felesége lépett az ajtónyílásba, s mivel széle-hossza egy volt, valósággal elzárta előlünk az amúgy is szürkülő világosságot. A másnapi rendelésért jött, Margitkával átmentek a konyhába, hogy összeírják a megnövekedett szükségletet, egyúttal időt hagyva Antinak és Pistinek arra, hogy felmérjék helyzetüket a tenyeres-talpas menyecskével szemben -!

- Pajtikám - szólt hozzám Pisti -, ez az asszony az angyalnál is félelmetesebb!

- Na, ne bolondozz - mondtam -, hisz olyan ábrázata van, mint a legszelídebb báránynak! Aranyos, kedves teremtés, majd tapasztaljátok! Persze nem ajánlom, hogy kipróbáljátok az erejét! Egyszer nektek is számot kell vetnetek magatokkal! Régen volt Pisti, amikor nemcsak a kis fekete, a padló is nyögött alattad! Aztán a tiédde is, Anti - legfeljebb harcsát lehetne fogni!

- Biz azt, pajtikám - válaszolta -, de igaz is, mi lett abból a feketéből, aki miatt az öregem késhegyre akart szúrni? Lett belőle építész?

- De még milyen! Franciaországban van a tervező irodája! Nagyot nézne biztos, ha egyszer meglátogatnád. Majd Szőke, azaz Anna többet tud mondani róla, de mi van Edinával? Leveztek egymással? Vagy már nem tart igényt szolgálataidra? Tudtommal mindketten szabadok vagytok és neki is van tőled egy fia! Szilvia szerint nagy balett tehetség!

- Meghiszem azt és büszke is vagyok rá - Anti kihúzta magát -, még ezen a nyáron turnéznak az Egyesült Államokban, de ősszel hazajönnek, s utána pedig már csak menedzselni fogja a fiunkat! Azt mondom fiunkat, pedig már ő is nős, van két szép gyereke neki is! Ebben is rám ütött, csak fiúkat nemz. Megmutathatnám őket fényképről, ha Viki el nem veszi. Nem tudom biztosan, de csakis ő lehet a ludas!

- Istenem - mondtam -, mikor utoljára találkoztunk mostani hazaérkezésünk előtt, még a fiad is csak útban volt, nem beszélve a többi kicsiről, akiket Rózsa szült számodra, részben „álombéli” bébikként! /Bárca nélkül c.könyv/. És már valamennyien családosa! Meg tudnád mondani unokáid számát?

- Saját gyerekeimét sem, Sógorkám, hisz tudod...! De itt majd módomban lesz megismerni valamennyit, ha egyáltalán rá tudom szedni őket, hogy eljöjjenek! - Margitka, aki éppen kifelé jött a konyhából, hallotta Anti szavait s csak úgy hirtelen rávágta:

- Ne add a tudatlant, Sógorkám, hisz Viki szerint már pakolászik az egész falu! Egy intés és sától bont a cigánytábor, hogy átköltözzön ide! Előttünk nem kell alakoskodnod, kéretni magad, a fene nagy rangodat sem kell féltened, itt is vajdászkodhatsz, persze nem önkényesen, hanem a mindenkire vonatkozó törvényes kereteken belül! Hogy őszinte legyek hozzád, én jobban szerettem benned azt a természetes vidámságú, mindenütt és mindenben otthonosan mozgó Antit!

- Jól beszélsz, Sógorasszonykám! Magam is jobban érezném magam a régebbi énemben! Nem volt könnyű megbarátkozni az új idők változó magatartásnormáival. Ha azonban nem

akarjuk, hogy népünk továbbra is az immár több évszázados vackán tetvéskedjen, vagy haladásra való képtelensége miatt halálra ítéltessék az úgynevezett többségi, gazda nép által, akkor itt az ideje, hogy egyszerre nagyot lépjünk. Vikitől tudom, hogy svéd honban a csak párezer cigánynak saját anyanyelvi iskolái vannak, miért nyugodnánk bele abba, hogy nálunk, ahol majd egymilliónyi vagyunk cigányok, gyerekeink többsége kiegészítő iskolákban legyen kénytelen elsajátítani a legszükségesebbet, a megfelelő szaktudás híján képtelenek legyenek ezután is a kitörésre. Hát, látod, én alkalmazkodom családunk magasabb régióinak szokásaihoz. Ez nem alakoskodás részemről, mint vajda, jó példával kell elől járjak azok előtt, akik bizalmukkal tüntettek ki! Egyet azonban meg kell értenetek: én itt, már a kezdet-kezdetén olyan körülményeket tartok szükségesnek, hogy lehetetlen legyen a visszalépés! Ezért van részemről a körülményeskedés!

- Őszre elkészül az iskola is, Pajtás, ráadásul azon a nyelven tanulhatnak gyermekeitek, amelyik kedvesebb lesz számukra. Amennyiben ragaszkodtok anyanyelvetekhez, gondoskodom cigány tanerőről, ha nem, ha megfelel számotokra a magyar, hisz az is anyanyelvetek több mint hétszáz éves múlttal, akkor családom tagjaiból olyan tanerőt hozok össze, amelyik az elemi ismeretektől kezdve, az egyetemi tanulmányok utáni gyakorló évekig, szinte átmenet nélkül a legmagasabb képzést biztosítja! Az sem mellékes, hogy az anyanyelv mellett kitűnően beszél valamennyi hazatelepülő családtag svéd, német, angol nyelven! Viktória pedig anyai nagynénjétől, Szidóniától megtanulta még a cigány nyelvet is, s mivel a közgazd. egyetemet Sorbonne-on végezte, kitűnően beszél a franciát is! Kezdetnek elégséges?

- Meggyőztél, Sógorkám! Nincs ellenvetésem! Holnap indulhatunk is, hogy útnak indítsam az első csoportot...!

- Várj! Most én mondom, hogy ne siessük el! Előbb berendezzük az ideiglenes tábor: egyelőre sátoztábor a Balaton partján! Csabának és Augusztának a feladata, hogy elfogadható állapotokat teremtsenek! Gondolom, Ádámnak nem okoz nehézséget hozzáértő szakmunkásokat toborozni a Munkaügyi Minisztérium közvetítése útján! A mi feladatunk elsősorban itt elfogadtatni magunkat! - A harangozó felesége, aki időközben végzett a konyhában és előkészítette a vendégszobát a két „fiatalembernek”- Margitka nyilván tájékoztatta őt - kis ideje már a másnapi rendelés kiegészítésére várakozva hallgatózott, hirtelen közbeszólt:

- Az aztán nem lesz nehéz, kedves Uram! Máig az a szóbeszéd a faluban, hogy szívesen csatlakoznának Önökhöz akár csak közös művelésre, akár értékesítésre! Ha nem sikerül önökkel megegyezniük, akkor nagyobbrészt eladják kárpótlási jegyeiket a többet kínálóknak. Ebben az esetben pedig nem kétséges, hogy ősszel már ismét egy tagban szánthatják a falu határát az Önök traktorai, ami, ha az ősi jogot veszik figyelembe, egészen természetes, hisz a kis grófnő, valamint gyermekeinek halálát követően az öreg grófnő után egyedüli örökös, Kovács úr! A Plébános úr szerint a régi végrendelet csak haszonélvezőként nevezi meg az öreg grófnőt!

- Erről most hallok először - mondtam kis meglepődéssel - és hol található ez a végrendelet, azt nem említette a Plébános úr?

- Ő nem mondta, mi pedig nem kérdeztük! Érzésem szerint a püspöki levéltárban! De nem mindegy? Az új törvények szerint úgymint csak visszavásárolhatja! Nem hiszem, hogy egyvalaki is akadna, aki Önnel versenyezhetne a liciten!

- Köszönöm, Verka, a felvilágosítást - mondtam -, egyelőre sok is! Én mindenesetre tartom magam korábbi elhatározásomhoz: úgy összehozni a falu határát, hogy senki ne károsodjon általa! Ez pedig csak családi alapon lehetséges!

- Csak nem a bukott kollektívizmust akarod visszacsempészni? - Pisti értetlenül bámult rám - annak lóttek, Pajtás!

- Nem, egyáltalán nem, Barátom! Isten ments attól! Alapnak a mi családunkat tekintem, s ahhoz nyitva hagyom a csatlakozás lehetőségét! Előbb azonban, minimális kamat mellett hitelt biztosítok a rászorulóknak! Nem szabad elvenni a kedvét senkinek, amennyiben maga akar boldogulni!

- Ismerem a képességeidet, Pajtás - ismét Pisti -, amíg te élsz, fog is menni olajozottan, hanem utánad...?! Te éppúgy ismered az elit lélektanát, mint a munkásét, ellenben Ádám és a többi soron következő is csak másodkézből ismeri a munkás identitását...!

- Kedves Barátom! A családon belül mindenki munkás, akár szellemi, akár fizikai megbízást kap, képességei szerint szolgálja a közösséget! Ami pedig az úr és a szolga kifejezést illeti: a nálunk használatban lévő szótárakból is törölni fogom!

- Igen - ám - Pisti tovább firtatta - és ha valamelyiknek szűk lesz a családon belüli mellény, vagy mint a szoc. kollektívizmus idején általánossá lesz az egymásra várás, vagy: munka nélkül is jól megélünk szisztematikus gyakorlata?

- Kedves Öregem - mondtam -, de ezzel mára tegyük pontot a végére, mert gondolom nektek is elég volt a strapából: az egyenlő jogokkal egyenlő kötelezettségek is járnak! Amíg a szoc. kollektívizmus idején a javakat előállító munkás-értelmiségi kb. egy százalékát kapta a felső vezetéshez tartozók díjazásának, a családban a fejlesztésre visszatartott összeg feletti profitból ki-ki szükségletei szerint osztózik! Nincs alsó és felső határ! Az egymásra várás és a munka nélkül is megélünk szisztematikáját kizárja a család tagjainak tényleges és nem mint a szoc. kollektívizmus idején látszólagos tulajdonlása! Ami pedig a konkolyt illeti, mert az mindenütt és mindig adódik: a rossz testvért, a család mindenkori joga kitagadni! Remélem elég világosan fogalmaztam! - A harangozó né indulni készült. - Várjon meg bennünket, kedves - szóltam hozzá -, hármásban előbb érünk...! - Margitka, aki már kis ideje türelmetlenül toporgott, hamiskásan rám kacsintott, s inkább csak a szemével mondta: na, végre! - hangosan pedig:

- Finom kisüstit helyeztünk az éjjeli szekrényre, de csak mértékkel fogyasszátok, mert nagyon erős és nem szeretném, ha alkoholmérgezést kapnátok!

- Ne félts minket, Aranyoskám - nyugtatta meg Pisti -, mint mondtam, tudjuk hol a határ és ahhoz alkalmazkodunk! Ellenben ti - nem szeretném, ha rossz cserét csinálnátok! Minket itt ajnároztok, ti pedig valami szufniban húznátok meg magatokat!

- Efelől nyugodtan alhattok, Pajtikám! - Azt már menet közben mondtam a harangozónénak: Aztán nehogy elkényeztesse a két öreget, mert hajlamosak a túlkapásokra!

- Rám bízhatja őket, Uram - válaszolt ő -, apám is hasonlókorú. Egy kis kényeztetés ebben a korban már megengedett! - Majd miután már elköszöntünk - valamivel távolabb lakott a miénktől, hozzátette még: Jövet hoztam magammal fóliában termelt sárgadinnyét, nem mérgezett, ha szeretik, fogyasszák egészséggel!

- Köszönjük, kedves magától, hogy a sokféle elfoglaltsága mellett még erre is gondol!

- Nem Ön mondta-e az imént, hogy a családban kinek-kinek a maga posztján helyt kell állnia! Én máris igyekszem ahhoz tartani magam! - Nevetett, s mi is - de ne vegyék ám tolakodásnak - tette még hozzá -!

- Kedves asszonyka - jegyezte meg Margitka szorosan belém karolva -, de már épp ideje, hogy magunkra maradtunk! Te is így gondolsz?!

- Te Kedves, hisz attól kezdve, hogy teherbe estél általam, még nem volt szerencsénk egymáshoz, mert mindig közbejött valami vagy valaki, pedig ha nincs Franz, akkor...!

- Akkor nagy a valószínűsége, hogy mi sem lennénk most itt, azonkívül teherbe sem esem tőled, de jól van ez így Kedvesem! Emlékszel arra az éjszakára a juhok között? /Bárca nélkül c. könyvben/ Nem messze tőlünk egy kútágas, gémmel és merítővel - mint egy akasztófa, rajta egy rogyant, ülepéig lecsúszott nadrágú ember -! Most már megmondhatom, hogy eddigi életem legboldogabb éjszakája volt az: kéjtől alétlan, természetes mezítelenségben fürdőzni az itató vályúban, fröcskölni egymásra a frissiben merített jeges vizet, s közben hangtalan sikongással űzni tova a szemérmetlenül lefelé holdat...! Nem hiszem, hogy sok milliomos nőnek lennének hasonló emlékei, de ha csak egyszer is átélhetnék, biz Isten lemondának millióikról, mint én is, ha megismételhetnék ugyanazt!

- Ugyanazt és ugyanúgy senki nem élheti át kétszer, Kedvesem! De gondolj csak bele: milyen drágán fizettünk mi is a csodáért?! Te fiatalon, nyakadban három nevetlen gyerek, temetted el férjed, akit a magad módján szerettél is! Találkozásunkat a börtönben a különböző szituációk véletlen egybeesésének is tulajdoníthatjuk: férjed, aki melleleg a börtön parancsnoka volt, egy kötélén vonszolt rabban felismeri régi barátját és bár tartania kellett attól, hogy előbb-utóbb lelepleződik mesterkedése, felkarolta őt! Lehetségesnek tartom, hogy a szinte állandó stressz váltotta ki nála az infarktust, ami egy pillanat alatt a másvilágra segítette! Szegény jó Marci! Az akkori elvárások szerint neki kellett volna kegyetlenségben elől járnia s ő ehelyett nemcsak nekem segített, sokunknál lefogta a szadista verőlegények piszkos mancsait! Persze az ő sorsa így volt bevezetve a nagykönyvbe: baráti gesztusa, majd korai halála őt a mélybe, minket pedig a magasba rántott! A már megtörtént dolgokon kár meditálni: miért így, mért nem úgy?! Egy biztos: ha akkor nem találkozom veled, te sem találkozol velem, s Amálka, akinek mindketten köszönhetjük első millióinkat -, mert nélküle nincs Franz, mit sem tudott volna kezdeni egy esetleges emberronccsal, azaz: velem! Nem történik meg az a bizonyos csoda akkor sem és - na - előre azért ne fogadkozzunk, de istenemre az elmúlt napokban sokszor gondoltam rád Katinka mellett, mert ő talán a nemi aktust is csak egy kísérletnek tekinti!

- Szegénykém! Ha tudom! De majd igyekezünk bepótolni! Ámbár kérdés, lesz-e rá módunk, legalábbis egyelőre, mert át kell engedjelek Melindának! Viki szerint egyedül Te tudnád kiragadni apátiájából: nem eszik, nem beszél senkivel, s szemlátomást fogy! Meghagytam Viktóriának, hogy a legrövidebb időn belül hozzák le ide és majd mi kezelés alá vesszük! Sok volt számára egyszerre veszíteni el férjével együtt lányát is! Talán Te, aki mindkét lányának természetes apja vagy, megváltoztathatod nála az önmegsemmisítés lassú, de biztos folyamatát!

- Őt Konrád elvesztése jobban érintette, mint lányáé - mondtam -, veled lélekben volt egy, s inkább testvérek, mint házastársak voltak - legalábbis egymás közt -, mert mint tudod, Konrád a 15 éves börtön idején magját vesztette, s a szex is inkább lelki kötődésük tartozéka volt! Neked megmondhatom, hisz nálad is én helyettesítettem Franzot az utódnemzésben, hogy idősebbik lányunk fogamzásához másodkézből jutott hozzá a spermium, a ti közreműködésedekkel, Amálka révén, míg Eszterke már Konrád egyenes kérésére született! Melinda ugyanis csak abban az esetben volt hajlandó a szülésre, ha gyermekei édestestvérek lesznek! Itt meg kell jegyezni, hogy második fogamzásában már elég erős testi kötelék is volt köztünk! Később talán még közelebb jutottunk, ez a viszony azonban a legkevésbé sem zavarta Konrádhoz fűződő kapcsolatunkat! Egy jó évtizede pedig - hisz tudod: egyidősek vagyunk - megelégszünk azzal, amit jó testvérek adhatnak egymásnak: szeretettel!

- Akkor most én is elégedjek meg szeretettel? Azt már nem! Én harminc éve várok erre a visszatérő pillanatra! Ha akkor színt vallok Franz előtt, nem lettem volna milliomos, de immár három évtizede, boldog házasságban élek veled!

- Ne a múlton keseregjünk, kedves, hanem igyekezzünk, hátha sikerül megismételniünk a csodát! Biztosítalak arról, hogy Melinda nem fogja megirigyelni boldogságodat, esetleg bennem fogsz csalódní, de ne feledd, hogy elmúltam hetven!

Hogy aztán, hogy s mint ment végbe idős korunkra való tekintettel az a bizonyos testi, lelki egyesülés, talán magyarázatnak elegendő: nem vallottam szégyent, Margitka pedig egyenesen sziporkázott! A szomszéd szobában alvó öreg tanítónó másnap reggel azzal jött élénk: tán rosszat álmodtunk?, mert olyan halk sikongásfélét hallott az éj folyamán szobánkából kiszűrődni! Mire Margitka azzal válaszolt:

- Én is hallottam valami hasonlót, de az ablak alól! Valószínűleg macskák bagzottak a setétben!

Belemerülhetnék a malackodásba, hisz a ma élő nemzedéket semmi nem csábítja jobban, talán attól való félelmében, hogy nem lesz elegendő ideje hozzá, de inkább lépünk ismét egy nagyot, s kövessük a két kamaszodó fiatal: Grétát és Tamást, mert azon az éjjelen nekik is igencsak érdekes és fájdalommal átitatott élményben volt részük, de a titkolódzó szülőknek is!

Tamás belefáradva a nappal sok-sok izgalmába - a táj fensége mellett legnagyobb hatással volt rá a tizenkét éves lány önállósága, magabiztossága, merészsége - szinte önkívületi állapotban alszik, Gréta azonban nem! Még éjfél után is töpreng, izgatja Theresa feldúltsága, sírástól felpuffadt arca! Nászút előtt repesnie kellene az örömtől! Vagy nem szereti Jörgöt? De akkor mért ment hozzá?! Mit kerestek a kriptában elindulásuk előtt? Vagy eltemettek oda valakit magyarországi tartózkodása idején? De akkor is - miért a titkolódzás? Anyuka, Apuka és a többiek is, mintha megváltoztak volna! Ennek feltétlen utána kell néznie - először is a kriptá!, holnap pedig kérdőre vonja anyukát, miért Buda gépén jöttek vissza? Mért nem Koska - Ákos számára is csak Koska volt - hozta őket? Visszaemlékezett Ákos szavaira: ha atombombát kell robbantsak érte, akkor is magammal hozom Esztert! Gréta egyik nővérét sem szerette úgy, mint Esztert, aki természetes, közvetlen tudott lenni a legkisebbekhez is! Midőn gondolatai Eszterre irányultak, hirtelen fordulattal a vele csak utólag közölt hármas esküvő és azzal kapcsolatban: szülei sürgős svédországi visszaútja kezdte foglalkoztatni: miért hagyták a papéknál? És bár jól elvolt Tomival és Magdi nagyival /az idős grófnő/ azért a hármas esküvőre illett volna őt is hazahozni! Valami bűzlik! Mikor idáig jutott, leugrott az ágyról, s csak úgy mezítlábasan, hálóingben Tamás hálószobájába rohant, s kezdte rázni...!

- Mi van veled? Már megint nem tudsz nyugodni - nézett fel elnehezült pillákkal a fiú -, hisz imént feküdtünk le - órájára nézett - bolond vagy Gréta? Hová akarsz cibálni éjfél után félkettőkor?

- Ne kérdezz semmit - mondta a lány -, nappal nem mehetünk oda ahová most megyünk! Gyere utánam, de a legnagyobb csendben, nehogy valaki is észlelje eltűnésünket, mert akkor fuccs az egésznek! Többször nem lesz módunk ahhoz, hogy megismételjük ezt a felfedező utat! Lezárják az alagutat, amely a kastélyból a kriptán át, a kápolnához vezet!

- Ha így van, akkor gyerünk - szólt a fiú, majd lelépve az ágyról kezdte magára húzni nadrágját -, a szellemeknek csak éjfél után egyig van kimenőjük, ha igaz?!

- Igaz, vagy nem, de itt nincsenek szellemek, annál több halott! Már több száz éve ide temeti a család halottait, de ne húzd az időt, nem istentiszteletre megyünk és az alagútban melegebb van, mint a szabadban! Gyere te is úgy, ahogy vagy! - Elkapta a fiú karját aztán lábujjhegyen, de sietősen a lépcsőház felé indultak! Az alagsor egyik remekművű vasajtájánál Gréta megállt, előbb hallgatózott, majd az ajtó melletti külső falon felkattantotta az elektromos világítást, s azzal egy időben lenyomta az ajtókilincset! A zár engedett, az ajtó kinyílt! Theresa és Jörg előző nap délutánján nem gondoltak arra, hogy kik lesznek a következő látogatók és nem

zárták be maguk után az ajtót. Mivel a mennyezeten elég sűrűen sorakoztak a világítótestek, nappali megvilágításban csillogott a falat burkoló márvány, ám a kék és a sárga neonsövek így is kísérteties színkeveréket hoztak össze, s a lány nélkül Tamás be sem lépett volna az alagútba, de hát - az istenért sem akart megszegyenülni a nála fiatalabb előtt! Kicsit félszegen mintha vasat nyelt volna, de ment utána rendületlenül egészen a kriptáig, ott azonban gyökeret eresztett a lába, se előre, se hátra, de vele együtt Gréta sem...!

A szintén nyitott ajtó nagykiterjedésű terembe vezetett! A frissen elhelyezett virágok - csak néhány naposak voltak - koszorú és csokrok halmazától be sem tudtak lépni, de másért sem: Gréta ugyanis az éppen előtte heverő szalagról Eszter és Ákos nevét olvasta le - tovább nem jutott, mert ájultan esett össze - a névvel ellátott két leplombált ércporsóra már ügyet sem vethettek, pedig még azok is végső elhelyezésükre vártak a terem közepén, egy hatalmas, gránitból hasított kőlapon! Tamást előbb szörnyű ijedtség fogta el, amin nem is csodálkozhatunk, de végül is erőt vett magán, a lány fölé hajolt s előbb pofozni kezdte, majd az iskolában tanult légzést alkalmazta, de, hogy -, azt látni kellett volna ahhoz, hogy a benne kavargó indulatokat érzékelnünk tudjuk! Szegényke -, az engesztelésül szintén papnak szánt fiú inkább csókolta, mintsem lehelte volna a lányba az életet!

Hogy meddig tarthatott ez a művelet, soha nem találta meg rá a választ, tény maradt azonban, hogy az addig zárkózott természetű kamasz fiú azon idő alatt felnőtté érett! Megmozdult benne egy addig nem tapasztalt nagy érzés, amit ha úgy tetszik szerelemnek is nevezhetünk, s azzal együtt olyan erő és bátorság költözött szívébe, hogy az ördöggel is képes lett volna megvívni a lányért! Mivel a hosszadalmas életmentés hiábavalónak bizonyult és a temetői csendben semmi jelét nem tapasztalta annak, hogy eltűnésüket észrevették, ölbe fogta a kb. hasonló erőben lévő lányt és elindult vele visszafelé a fényben úszó alagútban, még arra is ügyelve, hogy lekapcsolja a világítást, nehogy árulójuk legyen! Fülelve haladt, a legkisebb zajra is falhoz lapult, vagy behúzódott egy-egy ajtónyílásba, de végül is feljutott a lány szobájába, ahol aztán a kimerültségtől, terhével együtt valósággal ráesett az ágyra és azon nyomban el is aludt!

Reggel, miután már átkutatták miatta az egész épületet, a lány mellett találtak rá a szülők. Egymásba borulva, édesdeden fújták mindketten a kását. Akkorra Gréta is magához tért, persze csak eszméletre, anélkül, hogy eljutott volna az éberségig.

- Ilyen szégyent hozni ránk - kiáltott a fiúra apja s az ágyhoz lépett -, ott álltak mögötte a pap élettársa, Szilvia, valamint Betti - ezzel fizeted vissza, hogy még a levegőtől is óvtunk, te nyavalyás kölyök! - A pap felrántotta Tamást a lány mellől, s még szinte félálmában kapta szegény a két hatalmas pofont! Kapta volna a többit is, de Gréta felébredt a kiabálásra, egy pillanat alatt átlátta, mibe vitte bele Tamást, kiugrott az ágyból egyenesen a pap lendületben lévő karja elé, s felfogta a fiúnak szánt ütést -!

- Te vadállat - kiáltott fogát vicsorítva -, nektek kellene mindnyájatoknak két hatalmas pofon, mert ahelyett, hogy megmondanátok az igazat, hazudtok össze-vissza! Tomikát én csaltam le magammal a kriptához, hogy kiderítsük, mit titkoltok előlem! Most már tudom, hogy kedves bátyám és nővérem mért nem jelentkeztek eddig?! Mert halottak! - Könnyei folyni kezdtek, de azért mondta tovább a magáét - attól kezdve, hogy megtudtam, mi történt legkedvesebb testvéreimmel, nem emlékszem semmire, arra sem, hogy, hogy kerültem vissza ágyamba. Bizonyára Tomika cipelt idáig, arra azonban már nem volt ereje, hogy visszamenjen a szobájába... -

A pap karjai lehanyatlottak, arcszíne vörösből fehérre változott, s valószínű, hogy ne kelljen mentegetnie magát hirtelen felindulásáért, kifelé indult a szobából, míg a hölgyek - mivel mindkét gyerek részben az éjszakai izgalmak, részben az indokolatlan apai fenyítés miatt

szívtépő zokogásba kezdett, meglepetésükből felocsúdva babusgatni kezdték bátor felfedezőiket!

Persze semmi sem múlik el nyomtalanul! A szülők és a gyerekek részéről sem egészen fer eljárás, mindkét részről komoly változást szült korábbi elképzeléseikhez képest: Gréta az Istenért sem volt hajlandó feladni addigi stockholmi iskoláját - nagyapjuk, Jörg házában laktak: Theresa, Auguszt, néha Ákos és hát Gréta!

Ákos halála, valamint a két nagy lány férjhez menetele után már csak Ő! Úgy határoztak, hogy Fannika, aki addig Szilvia volt stockholmi lakását lakta, átköltözik az öreg, tengerparti házába, hogy Grétával - ketten édestestvérek -, valamint Tamással, a magyar pap fiával - ő is inkább hajlandó volt két évet veszíteni, mintsem szüleivel hazajönni, csak hogy együtt tanulhasson a lánnyal! Fannika részben örült is annak, hogy így alakultak a dolgok, mert ő sem jött volna szívesen az új, szülei által alapítandó egyetem megnyitásáig...! Még fogadkozott is, hogy mindhárman jól járnak: ő sem lesz egyedül, a fiataloknak pedig az ő segítségével alkalmuk lesz alaposan felkészülni a magyarországi középiskolára! De a papéknak is jól jött - annak ellenére, hogy nem mutattak nagy hajlandóságot otthagyni a fiút -, azzal együtt, hogy Szilvia, Betti valamint Fannika együttesen vállalták a fiú további taníttatását, megszabadultak a gyerek születésétől kezdve szinte állandósult egyházi és világi zaklatásoktól -!

Így elrendezve a dolgokat - a nyári hónapokra az öreg grófnőt is hátrahagyva - mellőzve a gyors repülőutat, egy lakókocsis Volvóval már csak négyen indultak vissza Magyarországra: Szilvia és Betti, az egymástól elmaradhatatlan ikerpár, valamint a pap és élettársa! Az út hosszú volt, de felváltva vezetve - mind a négyüknek kellő gyakorlata volt hozzá - fel sem vették! Mint Szilvia és Betti útközben bevallották, ők is először autózták végig nagykiterejedésű második hazájukat, először keltek át komphajóval a Balti tengeren, először utaztak autóval keresztül Lengyelországon, majd Csehszlovákián át szülőhazájukba. A táj fensége lenyűgözte mind a négyüket, élvezhették volna végig az utazást, ha nem zavarja őket egy állandóan visszatérő gondolat: vajon helyesen döntöttek-e a két gyerekkel kapcsolatban, nem helyezték-e oktalanul számíttáson kívül Eszter és Ákos még egészen friss tragédiáját?! De élhetünk-e örökös rettegésben, amikor, mint a pap is megjegyezte vita közben: egyáltalán nem lehetetlen, hogy maga az élet is szörnyű tragédiák sorozatának a következménye!?

Már messze, a Balaton felett járt a helikopter, midőn a Prof.nő, Katinka szót váltott Viktóriával:

- Ugye milyen szép itthon is minden, nénikém - kezdte Viktória -, én ugyan néhányszor már jártam errefelé, de innen a magasból egészen más, a csúnya is szépnek látszik! Ne menjek lejjebb? Jó a kilátás?

- Nagyon is jó, Kicsim! Nagyon boldognak érzem magam, a táj szépsége azonban csak másodrangú, boldogságomnak oka elsősorban az, hogy veled lehetek, egyedül veled, annak az asszonynak a szülöttjével, akinek csodálatos jelleme, csupa szív jósága, felülmúlhatatlan szeretete adta vissza életkedvemet, akinek a jelenlétében éreztem először a szeretet ízét! Valahányszor csak Veled kettesben lehetek, rá emlékezem! Megmosolyoghatsz, de igaz: valahányszor nehéz helyzetbe kerülök, ma is hozzá fordulok elsősorban segítségért! Ő az én tudatomban ma is élővalóság! Porhüvely, melyet a minap apucid Amálkának tett ígéretéhez híven a kápolna kriptájában újratemettünk, számára nem jelentett többet, mint a kígyó számára a levedlett bőre! Pedig igazán csodálatos külső takarta még csodálatosabb belső világát! Nagybátyád, Anti egyáltalán nem nagyzolásból emlegeti hercegnőjeként! Ő valóban az emberi faj egy kivételesen nagyszerű személyisége volt! Hasonló adottságokkal csak kevesen dicsekedhetnek, s mindennek ellenére valósággal kisugárzott belőle a szeretet! Nem elfogultság vezet, mivel jót tett velem, sőt - nyugodtan mondhatom azt is, hogy miattam halt meg: az első

pillanattól, hogy megismertem, úgy néztem fel rá, mint egy szentre, pedig nagyon is ember volt: bármit tett vagy mondott, minden olyan magától értetődő volt! A legkisebb természetellenes vonás sem volt felfedezhető benne, még a nemi kapcsolatokat illetően sem! Olyan egyszerű, keresetlen szavakkal ismertette velem a többnejűséggel járó előnyöket - Amálka és Gitta mellett volt már része benne -, hogy azt követően meg sem fordult a fejében összevetni a zsidó-keresztény monogám gyakorlattal. Neked bevallhatom, hogy azon az elsőn és atyádon kívül nem volt férfival dolgom. A homoszexualitás, amit egyesek terjesztenek rólam, nem igazán kenyerem, csak a szeretett férfi - esetemben: atyád - távollétében a fellépő hiányt pótolja. Bizonyára nem ismeretlen előtted, hogy kivel...!

Ugye milyen könnyedén beszélek ezekről a nagyon is bonyolult, összetett dolgokról, de az az igazság, hogy a matematika és a fizika törvényein kívül majdnem mindenben a véletlen játssza főszerepet és a legegyszerűbb agyban éppúgy megfogható a gondolat, mint a szellemileg kimunkáltban! A kettő közötti különbség csak annyi, hogy előbbit a nagy többség, évtizedes, esetleg évszázados gyakorlat után teszi általánossá, míg utóbbit már a közreadás után, s teszi azt abban az esetben is, ha a gyakorlat rácáfol az elméletre. Nem szeretek az evangéliumra hivatkozni, de ha elfogadjuk annak isteni eredetét, akkor csak egyféleképpen magyarázhatjuk azt, s ellentétben a sokféle vallás gyakorlatával, a közvetlenül Jézus születése előtti, majd halála után közösségeket követhetjük, hozzájuk pedig, igaz sok véletlen egybeesése folytán, de a mi családjunkban eddig jól bevált formula áll legközelebb! Nos, a te anyucid az ő egyszerűségében azonnal felismerte, hogy a családnak, melybe belecsöppent, jövőt formáló rendeltetése van: elfogadta, és el tudta magát fogadtatni a család kicsi és nagy tagjaival egyaránt! A benne felgyülemlett szeretetet egyaránt árasztotta kicsire, nagyra, s hogy mennyire nyitott volt családon kívül is, erre itt vagyok még élő tanú! A véletlennek köszönhettem, hogy ugyanazon a napon szültünk, ő kislányt, téged, én pedig egy fiút! Egymás melletti ágyakon feküdtünk a szülészeten és midőn látta, hogy képtelen vagyok gyermekemet táplálni, anélkül, hogy egyetlen szóval kértem volna, emléjére vette és jóllakatta az én kis porontyomat is! Nem kérdezte, hogy ki vagyok, honnan jöttem, nem félt, hogy esetleg megfertőzi az övét: a kicsi kért és ő adott neki! Ma is legtöbbször abban a pózban jelenik meg előttem: a két kicsivel emléin, szinte nem is emberinek nevezhető mosollyal ajkán! A még mocsoktól, büntől mentes ösanyához hasonlíthatnám leginkább, s ha az elmondottak után is mosolyognál rajtam, már előre egyenes választ adhatok esetleges kérdéseidre: számomra csak egyetlen szentség van: a szeretet! És ezt nemcsak vallom, tevékenységgel is bizonyítom! Istent, de a sátánt sem elvont fogalmakban kell keresnünk, hanem bennünk, önmagunkban, és annak a bizonyos erénynek is inkább a testvéri, a felebaráti szeretetben kellene megnyilvánulnia, mintsem a testi érintetlenségben, melyre pedig ma is fogadalmat tesznek! Nem untatlak?

- Ó nem, dehogy, nénikém, sőt...!

- Akkor még csak annyit: mennyi fájdalomtól mentesülne az emberiség, ha szakítani tudna a régi gyakorlattal?! Ha az elavult dogmák, törvények helyébe a tudományosan már bebizonyított tényekre alapoznának! Ez persze nem mond ellent előbbi megállapításomnak a véletlenekkel kapcsolatban! Mert akár a véletlen szüleménye, akár hosszas kutatás eredménye valami, azt a gyakorlatban is bizonyítani kell! Ez vonatkozik a családi, valamint az egyéb társas életünkre is!

- Megbocsáss, nénikém, de mennyire fér bele családjunkról alkotott álláspontodba Eszter és Ákos, valamint Eszter férjének a tragédiája?

- Kicsikém! Tragédiák, bármennyire fájdalmasak az érintettek részére, hozzátartoznak mindennapi életünkhöz, nevezhetném őket a fejlődés motorjainak is, mert a rombolást, beleértve a természeti katasztrófákat is, az építés követi! Nagyon sajnálom Esztert és vele együtt Ákost!

Nagyon szeretetreméltó, egyszersmind okos teremtések voltak! Eszter férjét azonban, annak ellenére, hogy kutatóvegyészként közel állt hozzám, csak látásból ismerem, és nem mondhatok róla sem jót, sem rosszat, de - és ezt apucidnak is megmondtam - a történetek ellenére sem taszíthatjuk ki a családból! Meg kell, hogy könnyítsük utolsó napjait!

- Látom, nénikém, hogy Te mindenre gondolsz, pedig közülünk bizonyára Te vagy a legjobban elfoglalt személy! Nos, épp vele, Eszter férjével kapcsolatban akartam tanácsodat kérni!

- Mondd, Kicsikém! Hallgatlak! Egyébként is szándékomban volt felvenni a kapcsolatot a kórházzal, hátha tehetünk még valamit az érdekében! Nem szabad egyoldalúan ítélni felette! Szeretném a család hozzájárulását kérni, hogy Svájcba szállíthassam, ott mégis több a lehetőség...!

- A főorvos szerint - ő közvetítette kérését, hogy tegyük lehetővé gyermekeinek a látogatását - nincs már semmi remény! A betegség utolsó fázisába lépett! Előbb kellett volna közbelépni, de Eszter, nem tudván, hogy férje, vagy Ákos-e a ludas, hosszabb időn át titkolta, a férj pedig szántsándékkal fertőzte meg magát is, feleségét is, s csak akkor jelentkeztek kivizsgálásra, amikor már nem hallgathatták el egymás elől sem! Melinda egyáltalán nem járulna hozzá, hogy a gyermekek meglátogassák apjukat, de mi, többiek is nagyon féltjük őket - ne adja Isten, hogy ők is áldozatul essenek! Abba Melinda beleőrülne, és mi sem bocsátanánk meg magunknak soha! Szilvia és a többiek arra kértek, hogy beszéljem meg veled, mitévők legyünk?!

- Kicsikém! - Katinka Judit-Viktóriát már kezdettől megkülönböztetett szeretettel kezelte, persze ezt a magatartását a többiek előtt nem mutatta, inkább csak mikor kettesben voltak - nem tagadhatjuk meg egy haldokló utolsó kívánságát, de természetesen résen kell legyünk, mert nem láthatunk bele Dávid - ugye jól emlékszem: Dávid az apa neve és zsidónak keresztelték? Igen! Annak idején Melinda ellenezte a házasságot, ő tudta miért, de bizonyára nem a férfi származása miatt, hisz Melinda is zsidó szülők gyermekeként jött világra! De ne térjünk el a témától: mivel, mint mondtam, nem láthatunk bele az apa lelkivilágába, bár szerintem felesleges az eleve feltételezett rossz szándék, de ki kell zárjuk a fertőződés minimális lehetőségét is! Mondd, Kicsim, hol teszed le a gépet?

- Budaörsön! Onnét kocsival megyünk, de ne félj, nem késsük le a zürichi gépet!

- Nagyon jó! Ugyanis megváltoztatom tervemet az utazással kapcsolatban, nem dől össze a világ, ha egy napot még engedélyezek magamnak! Amint leereszkedünk, felhívom az intézetünket, hogy tudják mihez tartani magukat, a többit majd otthon megbeszéljük! Jelen akarok lenni a kicsik és az apa találkozásánál, ugyanis a tanács ebben az esetben nem elegendő, megfelelő biztosíték szükségeltetik!

- Nagyon köszönöm, nénikém, a többiek nevében is! El sem hiszed, mekkora keresztet veszel le a vállunkról! Talán Melinda is engedékenyebb lesz, ha megtudja, hogy te, személyesen biztosítod a kicsiket!

- Én másképp látom, Kedveském! Szerintem okosabban tesszük, ha Melindát Te valamilyen ürüggyel reggel leviszed apucidékhoz, ügyvédi tanács, vagy miegyéb céljából, de úgy, hogy néhány napig ott is maradna! Ezt inkább Margitkával beszéld meg! A kicsik látogatásáról apucidnak sem kell tudnia, tudod, hogy kettejüket érinti legjobban, hisz ők a nagyszülők!

- Értelek, nénikém! Annál is inkább, mert látom apucim sem tud megbékélni a történetekkel! Egyedül magát hibáztatja Ákos és Eszter halála miatt! Bennük, velük látta biztosítottak vállalataink jövőjét! Ádám nagyon okos, készséges édesanyjával együtt, de időbe telik, míg az ügyek viteléhez áttekintésre szert tesznek. Eszter különösen pótolhatatlan! Nincs a család-

ban még egy, aki csak megközelítőleg is nyomába léphetne a nemzetközi jog terén! Theresa és Fanni elkötelezték magukat a pedagógia mellett, Linda és férje orvosok, Buda, Lehel és jómagam pedig a bankszakmában vagyunk jártasak, marad Csaba és Auguszt, valamint Franz: Csaba építész, rá itt lesz majd szükség, Auguszt, ősszel kezdi az egyetemét, Franz pedig - te tudod talán legjobban, hogy mire képes: hiába metélték körül, hiába nevelték hosszú éveken át zsidónak, abszolút semmi üzleti érzékkel nem rendelkezik, apám és Margitka természetét örökölte!

- Na-na, Kicsim! Ne vessünk keresztet felette! Franz kitűnő irodalmár mellette oceanográfus és már az eddig publikált könyveivel beírta nevét, ha nem is a legnagyobbak, de nem is a kicsik közé! Gyakorlati munkái mellett, mint elméleti filozófus, saját családjából meríti könyveihez az anyagot és könnyen lehetséges, hogy mi már - sőt családunk későbbi leszármazottainak is csak a csontjai regélnek, amikor az ő elméletéből kinőtt társadalom éli fénykorát!

- Megnyugtató számunkra, hogy - mint szavaidból is kitűnik - láthatatlanul, de mi is jelen leszünk abban a bizonyos - nevezhetjük talán aranykornak?! Plató és Arisztotelész is itt nyüzsögnek körülöttünk kortársaikkal együtt! Jó volt veled elbeszélgetni nénikém, akár Moszkváig is folytatnám, helyesebben hallgatnálak, de megérkeztünk...!

Miután Viktória letette a gépet - az őrszemélyzet csodálkozására még meg is jegyezte: ez gyerekjáték, Uraim! Tizennégy éves sem voltam, s már önállóan vezettem, de ne higgyék ám, hogy csupán szórakozás számomra a repülés, hozzá tartozik a munkakörömhöz! Sok mindent meg kell tanulnia a piszkos kapitalistának, ha meg akar állni a lábán, - persze annyira megnyerő mosoly kíséretében és jóízű magyarsággal beszélt, szívesen elhallgatták volna, ha telik az időből, sajnos azonban az idő Katinka és Viktória számára nagyon is kötött volt, átültek a parkolóhely közelében várakozó kocsiba, aztán irány a pesthidegkúti lakás, ahol Katinka Melindát, Viktória pedig a család többi tagját vette kezelésbe! A megbeszélések eredményeképpen másnap reggel, azaz még majdnem pitymallatkor indult vissza Zalába a helikopter, csak nem Viktória, hanem Lehel ült a pilótafülkében, természetesen Melinda társaságában. Siófok és Balatonföldvár között, majdnem Tihannal szemközt trélerek konvoja tűnt fel, Lehel föléjük ereszkedett, kezdte magyarázni Melindának a szállítmány rendeltetését, ugyanis a nagy építkezésekhez szükséges felvonulási épületek előre gyártott elemei vonultak a tethelyre...!

- Látom, el vagy gondolkodva, nénikém - kezdte Lehel -, de amennyiben nem zavarlak, kérlek, tekints az alattunk húzódó útvonalra és tüstént meggyőződhetsz arról, hogy nem töltöttük hiábavalóságokkal az elmúlt napokat!

- Nem zavarsz, dehogy zavarsz, Fiacskám! Igaz, gondolatban Kirunában jártam, de örömmel teszek eleget kérésednek! - Kihajolt és végignézett a hosszan vonuló szállítmányon, majd: atyám - kiáltott fel - ez mind odatart?!

- Ez, Nénikém, csak egy ici-pici hányada a jövőbeni egyetemi városnak, hisz tudod, hogy apánk, valamint Katinka professzor egyazon helyre, vagy legalábbis közel egymáshoz akarják telepíteni a különböző intézetek, az alapanyag-termelő és a feldolgozó üzemek üzemeltetéséhez szükséges munkaerő felkészítését szolgáló iskolarendszert. Egy hét és az eddiginél nagyobb falu emelkedik ki a földből. Jöhetnek a munkások és elkezdődhet Közép-Kelet Európa egyik legnagyobb építkezése! A jelenleg munka nélkül tengődő képzett és képzetlen munkások tömege kap itt elhelyezést, munkát, és ami még fontosabb: ezekben a nehéz években kenyeret! Az emigrációba menekült vagy száműzött tőkésék akkor segítenének nagyot hazájukon, ha hazatelepítenék idegenben lévő üzemeik egy részét, mint ahogy mi tesszük, és nem azért vásárolnák fel hazai /itthoni/ üzemeinket, hogy leépítsék azokat, s utat nyissanak a külhonban gyártott drága áruknak! Ugyanis nem csupán kitalációként kering a nép száján, hogy a ruszok kizsákmányolását a nyugati tőkésék követi!

- De hát ez nem kétmilliárd dollárt fog felemészteni, Fiacskám!

- Azért vagyunk bankárok, Nénikém, hogy előteremtsük, te pedig, igaz, már csak Imre bátyánk segítségére számíthatsz, ráadásul ő is beteges - mint a családi összvagyonról teljes áttekintéssel bíró jogász, állj apuka mellé, nehogy a vagyon áttelepítése folytán helyrehozhatatlan hibát kövessünk el! A rajtunk ejtett sebek is előbb gyógyulnak, ha elfoglaljuk magunkat! Nem ülhetünk ölbe tett kézzel a siratófal előtt! Nektek itt maradtak az unokák, ezenkívül - tudomásom szerint, nem vagytok közömbösek egymás iránt még ma sem! De bocsáss meg, ha netán indiszkrét voltam...!

- Nem, nem, Fiacskám! Okosan beszéltél és elismerem, hogy a többiek is csak a javamat akarják, de legyetek kis türelemmel, át kell, hogy menjen rajtam ez a szörnyű fájdalom, hogy visszanyerjem önmagam, az alkotó embert! Ti ugyan nem érthetitek, de az eset óta idegesít apukátok jelenléte is! Ez persze nem jelenti azt, hogy érzelmeim megváltoztak volna vele szemben, de tartok attól, hogy a közelség, az általatok is ismert okok miatt /Ákos és Eszter házassága elleni tiltakozás/ ütközések forrása lesz!

- Drága Nénikém! Ne vedd rossz néven tőlem, de már a vad, félvad népek is tiltották a közeli vérrokonok házasságát! Eszterke és Ákos pedig akárhogy forgatjuk is a dolgokat, féltestvérek voltak! Ettől függetlenül nem lett volna szabad házasságba kényszeríteni Eszterkét Dáviddal, amit tudtommal Konrád bátyánk erőltetett. Ő elment, s hogy vége legyen az áldatlan állapotnak, magával vitte a testvéreket is! Dávid szerintem csak az égő gyufaszálat dobta a már megrakott máglyára!

- A nevét se említsd annak a...!

- Megbocsáss, Nénikém, de jómagam sem tudnám elviselni feleségem hűtlenségét, vagy talán helyesebb úgy mondani: egyelőre nem tudnám magam beleélni a több asszonnyal való együttélésbe, mint apuka...!

- Ne felejtse, Fiam, szavad, de az élet sok furcsaságot produkál! Ha apukátok /Marci gyerekeinek is csak apukájuk voltam, részben jogosan, a rövid ideig tartó névházasság útján/ Magdolnája nem hal meg azután a szerencsétlen gyerekszülés után, úgy lehet máig sem gondolt volna másra, ha mégoly nyomorban éltek volna sem! Lehetséges, hogy valóban unikum, ahogy mi élünk vele, de nem kizárt, hogy a jövőt céloztuk meg!

A mai zűrzavaros világban egy harmadik világháborút egyetlen nukleáris töltettel felszerelt rakéta véletlen elszabadulása is beindíthat, s hogy mi következik utána, annak valóban csak a jó Isten a megmondhatója! Előfordulhat, hogy a kevés túlélő valóban még a köveket is megcsókolja, melyeket valaha ember forgatott a kezében, és sutba vetve a ma érvényben lévő szokásokat az akkor éppen adott körülményekhez alkalmazkodik! Nem tudom, mennyire ismered a harminc, negyven évvel ezelőtti itthoni állapotokat, de az apukátokkal fémjelzett család: értve alatta élőket, holtakat, egy kisebb földrengésnek is megfelelő társadalmi katasztrófa következtében rázódott össze! De bármint volt is, nekem elhíheted, hogy mi valamennyien csak nyertünk! A családhoz való hűségünket a Gondviselés bőséggel jutalmazta nemcsak anyagiak terén, gyermekáldással is! Talán bünt követtem én el azzal, hogy holta után is szeretett, de impotens férjem apukátokkal, férjem és nyugodtan ki merem jelenteni: mindkettőnk testi, lelki jó barátjával pótoltam?! Mennyivel tisztességesebb a ma már szokássá vált és egyáltalán nem tiltott mesterséges megtermékenyítés? De maradjunk csak a családnál: eddig sem titkoltam, ezután pedig minek is tenném: a barátságából később szerelem, majd szeretet lett! Nem sokat tévedek, ha azt mondom, hogy a kis Magdolna grófnővel kezdődően, mindenik asszonynál, a szerelem mellett, ha nem is az enyémhez hasonló, de közrejátszott némi kényszerítő körülmény is! Dávid bűne azért megbocsáthatatlan, mert ezer és egy változatból a legmocskosabbat választotta! Nem hiszek és soha sem hittem a Rómeó és Júlia-

féle idealizált szerelemben, ezenkívül a házasság felbonthatatlanságát is túlhaladta az idő! Én egyszerre két férfiba voltam szerelmes és nem tudtam volna eldönteni, hogy melyik kedvesebb számomra! Mindkettőhöz hű voltam és vagyok egészen mostanáig! Dávid tudott Ákos és Eszter viszonyáról már házasságkötésük előtt! Amikor látta, hogy Eszter nem tud, nem is akar szakítani Ákossal, ha nem volt képes kompromisszumra, el kellett volna válnia, vagy, ha másért nem, a gyermekei kedvéért, legalább a látszatát megőrizni házasságuknak! Eszter megszülte a két kicsit, s én életemet teszem rá, hogy házasságkötésük napjától egészen addig, míg vissza nem ment Ákoshoz, a legkisebb hűtlenséggel sem lett volna vádolható! A szerelmet egyáltalán, de az együttélést sem erőltethetjük, ha egyszer nem fér össze természetünkkel! Választhatott volna ő is mást, s attól még a gyermekei révén a családban marad! De nem ezt tette, bosszúvágytól hajtva, sikere érdekében saját magát is feláldozta! Nem tudok elképzelni sem ennél otrombább cselekedetet egy egyetemet végzett, alapjában: entellektüel férfi részéről!

- Megértelek, Nénikém! Egy pillanatra sem kételkednék szavaid hitelességében! Ezenkívül magam is tisztában vagyok mind Ákos, mind Eszterke egyenes jellemével, mégis azt kell mondjam: nem vagyok biztos abban, hogy Dávid helyzetében nem azt cselekszem, amit ő! Nincs két egyforma ember! Nem szabad sablonokat húzni, s azok szerint ítélni! Rendelkezünk ugyan szabad akarattal, mégis sok esetben cselekszünk ellenállhatatlan, benső kényszerből! Kérlek, ne gondold gyűlölettel Dávidra! A bűn, amit elkövetett, általunk megbocsáthatatlan, de a főorvos szerint már csak napjai vannak, megítélését bízunk a legfőbb bíróra, aki lehetséges, hogy nem más, mint saját lelkiismeretünk! Ami pedig apuka közelségének idegesítő voltát illeti: hát ki más lenne illetékesebb arra, hogy melletted álljon ezekben a nehéz napokban, mint gyermekeid apja!? Imént mondtad, hogy szereteted iránta ma is a régi! Én csodálkoznék azon, ha nem így lenne, mert őt nem is lehetne nem szeretni! Üljetek le, vagy, ahogy számotokra kényelmesebb és vessétek össze a múltat a jelenel, nem feledve, hogy ma is töletek függ sok tekintetben a család jövője! Apuka eddig sem tett nélküled egy lépést sem és őszintén megvallom, helyi ismeretek híján, valamennyien Rád vagyunk utalva! Azzal, amit Te kirázol a kisujjadból, nem terhelhetjük Ádámot, aki egyébként is mézesheteit áldozza fel azért, hogy le ne maradjunk hazánk gazdasági bázisaiért folyó tülekedésben!

Ezekről és hasonló témákról folytatódott a beszélgetés egész úton! Hosszan tartana mindent megemlíteni, tény azonban, hogy helyszínre érkezésünk pillanatában már nem az a Melinda lépett le a gépről, mint aki felszállt! Nem ítélt olyan engesztelhetetlen gyűlölettel, veje: Dávid irányában sem, s függetlenül attól, hogy Lehel előtt fel sem említette Ádám, valamint Melani közeli vérrokonságát, elgondolkodott azon: vajon helyes irányban ösztökélte-e gyermekei apját, a jelen boldogsága évek múltán nem válik-e kibékíthetetlen gyűlölet forrásává! A mozdulat, ahogy a szeretett férfit átölelte, mindenesetre arról tanúskodott, hogy megszűnt közelségének idegesítő jellege, ellenkezőleg: betölti a benne napok óta tátongó ürességet! De hagyjuk most őket, ne zavarjuk az újbóli egymásra találás meghitt pillanatait üres szavakkal, ugorjunk inkább vissza Judára, ahol a család nyolcszemélyes Volvójával Pest felé tartott Katinka Prof.nő, Viktória, akinek ölében Ákoska ücsörgött, Linda a férjével, Simonnal, mellettük Eszterke nagyobbik fia, Dávid! A kicsik persze mit sem tudtak szüleik hol- és hogylétéről! Viktória azzal hozakodott elő: anyukátoknak messze kellett utaznia, apuka pedig hirtelen beteg lett, hozzá megyünk látogatóba! Megpróbálta felkészíteni a kicsiket arra az esetre is, ha apjuk számukra kellemetlen, esetleg életüket veszélyeztető szituációt rögtönözne és közbe kellene lépni! Katinka gondolatai a kórház szülészeti osztályán kalandoztak..., a másik Viktóriát látta maga előtt, amint emlőire veszi éhes, ó-a-zó porontyát! Hallotta, amint a gyermek kortyolja a sercegve csorduló anyatejet, majd midőn a bábik teleszívták magukat, pici szájuk még játékosan hol elengedi, hol bekapja újból a tejtől duzzadt, nagy, sötétbarna bimbót...!

- Édes, kicsi anygalkáim! Nézzed, Katinka, hogy kisimult az arca kicsidnek - Viktória szemei tüzelnek, arca, ajka ragyog, akárha a kicsik bemázolták volna a még ajkukon csillogó méz-édes tejcikével! Aztán változik a kép: látja Viktóriát amint a kakukkfűőka védelmében, vele együtt inkább szörnyet halt, mintsem kiadta volna karjaiból /az éles penge átvágva a bordákat, valósággal kettészelte szívét/. Vajon hol lehet most az asszony, aki trióban is úgy élvezte a szexet, mint az emlőin cuppogó csecsemők játékát? Hirtelen összeakadt tekintete az anyuka, apuka után görcsösen zokogó Ákoskát csitítgató Viktóriáéval és meglepetésében majdnem elkiáltotta magát: olyannyira hasonlított anya a lányára, lány az anyára, hogy szinte az újjá-születés csodájaként fogható fel: Viki, te vagy? - szólította meg félénken a jelenést -, de hisz ez lehetetlen!

- Mi lehetetlen, Nénikém?

- Ó, bocsáss meg, csak elgondolkodtam, s hirtelen úgy tűnt, mintha személyedben anyucid elevenedett volna meg előttem!

- Nem sokat tévedsz - de ezt már Linda, Viktória tejtestvére, Melinda együtt szoptatta őket - már beszélünk róla, ha Viktóriát vakmerősége révén, ne adj Isten szerencsétlenség érné, anyukája képeről tökéletes másolatot készíthetnének! - Viktória elmosolyodott, miközben kebléhez szorította Ákoska fejét:

- Ne sírj, csöppségem, hisz itt vagyunk mi, amíg anyukád vissza nem tér! - Ajkát rányomta a gyerek kipirosodott homlokára és elárasztotta csókjaival - figyelj rám kis csibém! Az este elalvás előtt azt mondtad nekem, hogy anyukád, apukád után engem szeretsz legjobban! Hát ki vagyok én neked? Mondd szépen, Angyalkám!

- A Vikim!

- Na, ne szipogj és mutasd meg, de legényesen, hogy szereted a te Vikidet?!

- Így...! - A gyerek átkarolta Viktória nyakát, csókok helyett azonban inkább csak még mindig hulló könnyeit dörzsölte szét arcán -!

- Jól van, kicsi Angyalkám! Így van jól! - suttopta Viktória, Katinka pedig:

- Édes Istenem! Még a szavak is ugyanazok - az elmázolt könnyek csillogása Viktória arcán, akárha annak idején az édesanya arcához tapadó ragacsos anyatej - vajon utódainkban éljük körkörös életünket, vagy Szilvia és Betti vallják hitsorsosaikkal együtt helyesen: Isten és a nagy természet részeként időről-időre más alakzatot, más formulát veszünk fel, hogy ne váljék számunkra terhessé az öröklét?! Én mindenesetre csak a második verzióban reménykedhetek, de - mint látom, meg is érkezünk! Ha nem veszitek rossznéven, előbb én szeretnék váltani néhány szót a főorvossal és vele, azaz Dáviddal is!

- Sőt - válaszolta Simon - Linda férje -, ha nem szólsz előre, akkor mi kérünk meg rá! Előbb azonban keressék valami csendesebb parkolóhelyet!

Amíg Simon ide-oda keringett alkalmas helyet keresve a kocsinak, Katinka folytatta előbbi meditációját az élet eleddig sok tekintetben még feltáratlan oldaláról: összevetette Melindát Viktóriával és ugyancsak a tej-, egyébként féltestvéreket: Judit-Viktóriát Lindával! Milyen készsége volt Melinda is Viktória halála után, hogy emlőire vehesse a kis árvát! Ha nem adják, tán a barátság is megszakad köztük! Abban az esetben nincs Eszterke, nincs a két kisfiú és valószínűleg másképpen alakul minden! De adták, s hogy mi mindennek lett forrása ez a gesztus -? Újabb nagy szerelmek, újabb életek és újabb tragédiák...! De tragédiák-e igazán a tragédiák, vagy csak az átváltozás gyorsított változatai? A ciánkáli, vagy hozzá hasonló gyorsan ölő mérgek még hagyján, de köszönöm én azt a fájdalmat, amit egy égő gépkocsi bennrekedt utasai szenvednek el, s ehhez hasonló...! A felnőtt hozzátartozók könnyei gyors-

san leszáradnak, az ártatlan gyermekeké azonban..., szinte soha! Ha csak azon az áron nyerhetném el az élet egy magasabb fokozatát, inkább lemondanék róla, s vajon nevezhetjük-e jó-Istennek, aki az ártatlan gyermekek könnyeit semmibe véve teszi változatossá az életet, akár örök, akár mulandó?! Ezt csak abban az esetben érteném meg, ha egyazon személy lenne a jó és a rossz kiinduló forrása! Az emberről feltételezném persze, mert mi aztán hajlamosak vagyunk mindenre...!

- Ide beállunk, Katinka - szólt Simon -, de lehetőleg ne maradj el sokáig!

- Igyekezni fogok - válaszolt a Prof.nő, majd fiatalos mozdulattal kinyitotta a kocsiját és elindult a portás által megadott irányban -! Egyetemi éve alatt gyakran felkereste a „Lászlót”, eligazítás nélkül is megtalálta volna a kérdéses osztályt, persze azóta sok minden változott: épületrészeket lebontottak, másokat emeltek, na meg - akkor szívesen húzódott az erősebb idegzetűek háta mögé a ma Európa-hírű professzornő! A kérdéses épület előtt meglepetésében volt része, ugyanis az osztály főorvosaként egykori évfolyamtársa: Döci Dani lépett eléje:

- Nahát, kedves, Katinka, ha egyáltalán szabad így nevezzelek, soha nem hittem, hogy valaha is viszont látlak! El sem hiszed, mekkora megtiszteltetés kórházunknak a Te látogatásod!

- Ne butáskodj Döci és nevez, ahogy neked jobban tetszik, de ne húzzuk az időt, mert még a ma délutáni géppel indulnom kell vissza Bazelbe, és ha lehetséges, szeretném magammal vinni a mi Dávidunkat is! Ott mégis...!

- Sajnálom, Kedves, de erről már szó sem lehet - válaszolt a főorvos -, Dávid a betegség utolsó stádiumában van és örülhetünk, ha tisztességgel el tud köszönni gyermekeitől! De gondolom, magad akarsz meggyőződni erről!? - Katinka pillanatig gondolkodott, majd:

- Nem! Tökéletesen megbízom a Te diagnózisodban! Én is figyelemmel kísértem volt osztálytársaim előmenetelét, és ami azt illeti, elég előkelő a Te előmeneteled is! Hasonló körülmények között talán meg sem közelítenélek! Amiért nektek verekednetek kellett, nekem úgyszólván tálcán kínálták fel! Van megfelelő hely a találkozás lebonyolítására?

- Igen, Kedves! Meg leszel elégedve a biztosítékokkal! Merre vannak a kicsik? Nagyon várja a találkozást!

- Ha megkérhetlek, várj meg itt! Azonnal itt leszünk! - Visszament a kocsijához és néhány perc múlva már ott álltak az üvegfal egyik oldalánál, a másik felénél Dávid, az apa!

- Ennyire azért nem kell félni - súgta a főorvos felé Katinka, hangosan pedig: Engedjétek ki közénk, s ha kívánod, megnyugtató írásban is vállalom a felelősséget! - A főorvos intett két ápolónak, azok szétnyitották az üvegfalat, de a közelben maradtak, míg Dávid - azonkívül, hogy szemeiben halvány fény derengett fel, mozdulatlanul várt! A természetesnek is felfogható húzózkodást, mely mindkét részről megnyilvánult, Katinka oldotta fel, Dávid mellé lépve előbb átölelte, majd mivel fejfelé magasabb volt nála, lehúzta magához és homlokra csókolta -!

- Köszönöm, Kedves - suttogta a férfit, hangosan pedig: erre igazán érdemtelen vagyok! Már így is könnyebb szívvel távozom, s ha még gyermekeim csókját is magammal vihetem...!

- Orvos vagyok, Kedves! Azért kezdeményeztem én, hogy a többiek se ózdkodjanak közeledbe jönni! Persze csak kettejük számára hallhatóan - homlokra csókolhatod őket és meg is simogathatod, de csukott szájjal!

- Még egyszer is köszönöm, Katinka - rebegte a férfit és kicsordult szeméből az addig is csak nehezen visszatartott könnycsepp - ígérem, hogy semmi olyat nem teszek, ami bármelyiketeknek is árthatna!

- Jöhettek Kedveseim - szólt a többiekhez a Prof.nő, majd felemelte apjához a nagyobbik fiút, utána a kisebbiket már Viktória emelte fel...!

Azt meg sem próbálom leírni, ahogy a már egyébként is félig holt apa érintette ajkával gyermekeit, ahogy végigsimított kezével fejükön - a mozdulatban, a pillantásban benne volt bűnbánat, bocsánatkérés és a végső szó: Isten áldjon meg benneteket gyermekeim, legyetek szófogadóak, s ha eszetekbe jut anyuka, apuka, imádkozzatok értünk, hogy nyugalmat találjon bűnös lelkünk! Miután pedig gyermekeitől, majd a Prof. nőtől és Viktóriától is elköszönt, kezét nyújtotta Linda és Simon felé mondván:

- Nem kívánom, hogy megbocsássatok! Nagyobb bűnt követtem el semhogy azt kérhetném, azt azonban kérem: szeressétek gyermekeinket, ők ártatlanok, vigyázzatok rájuk! Melindának pedig üzenem: életemnél is jobban szerettem feleségemet, bűnöm az teszi naggyá, hogy nem voltam tekintettel gyermekeinkre! Ezt pedig magam sem bocsájtanám meg soha! Isten legyen veletek! - Hátrafordult és intett a kezével, hogy vége, majd tenyerébe temette arcát és elindult az ápolók előtt a bejárati ajtó felé, mely az illetékes osztályba nyílt!

Nos, többet is lehetne írni a búcsúzásról, s lehet, hogy még lesz szó róla, most azonban okosabb ott abba hagyni, legfeljebb annyit még: a kórházból való hazaérkezésükre telefonüzenet várta őket, a főorvos közölte, hogy Dávid, távozásuk után majdnem azonnal meghalt! Már a látogatás idején is csak a végső erőfeszítés, hogy gyermekeitől búcsút vehessen tartotta életben.

Dávidot a minden eltávozottnak kijáró végtisztesség ceremóniája után Melinda kívánságára külön-géppel Kirunába szállították, ahol felesége, Eszterke, valamint Ákos mellett helyezték örök nyugalomra: együtt vétkeztek - mondván - együtt vezekeljenek! De persze ez csak átvitt értelemben értendő!

A koporsó Kirunába szállító gépen, Viktórián és Lehelen kívül csak Melani és Ádám utaztak, a többiek - az időközben hazaérkező Szilvia és Betti is Zalába utaztak a plébánosékkal együtt! Természetesen velük ment a gyerekcsapat is: Eszterke és Linda két-két gyermeke, Viktóriának három, de Buda és Diana - a felesége - is a nagymama: Margitka gondjaira bízták vörös tündéreiket: két lány és egy fiú! Igaz ők már nagyobbacsák voltak, azonban a nagyival ők is jobban érezték magukat, mint a melljük rendelt nőrsszel. Gréta, mint tudjuk, nem volt hajlandó csatlakozni hozzájuk, de egyébként is - gyermeklány létére ő a nagynéni szerepét kapta!

Mikor az egymást követő sokktól leverten, fáradtan, megérkezett a család, az önkormányzattól bérelt terepre sebtében összeütemezett nyaralótelepre /előre gyártott elemekből felállított önálló épületek a család, s ugyanott az építőbrigádok részére is!/ A gyerekek hurrá kiáltással rohanást közeledtek az alkonypírben villódzó víz felé! Melinda, aki Dávid halálában az isteni akaratot vélte megnyilatkozni és már sokkal felszabadultabbnak érezte magát, Eszterke két fiát kézen fogva, kicsit lassabban, de követte a gyerekek után igyekvő Margitkát, a gyerekekkel együtt rohanó Simont és Lindát, akik feladták fővárosi állásaikat, hogy a család kérésének engedve vállalják az orvosi feladatokat előbb az üdülőtelepen, később az építkezés egész területén!

- El sem hiszed édesapa, hogy mennyire hiányoltunk - szólt hozzám Szilvia, amíg a többiek a víz felé indultak, Betti kivételével, aki az élelmezést vizsgálta felül, mi pedig az épületek felszereltségét mustrálgattuk - még azzal a kis taknyossal sem jutottunk dűlőre /Gréta/, nem tudom kinek a természetét örökölte, de idejéhez - korához - képest, csak nyáron tölti be a tizenkettőt, túlon túl önálló, de még ha csak az lenne - makacs, mint az öszvér!

Egyszerűen megtagadta, hogy velünk együtt hazajöjjön, mondván: nekem ez a hazám, itt születtem, s majd csak akkor megyek, ha saját akaratomból dönthettem el: célszerű-e nekem ott, mármint Magyarországon folytatni iskoláimat?!

- És ti megharagudtatok ezért, majd faképnél hagyátok?!

- Nehogy veled is hajba kapjunk miatta, Édesapa, hisz úgy vágytam már utánad! Nincs egyedül, mellette van a nagyija, velük maradt Fanni lányunk, aztán Tomika is úgy határozott, hogy inkább veszít két évet, ha közben elsajátíthat két-három nyelvet Gréta és Fannika mellett!

- Ami a gyerekeket illeti, nem is olyan nagy baj, ha egyelőre ott maradnak, persze Fannika és Theresa szárnyai alatt! Számításaim szerint legalább három év feszített munkája szükséges ahhoz, hogy itt intenzíven beindulhasson a tanítás, azzal együtt a termelés, majd a gyakorlati kísérletezés. Kislányunk természete engem nem bosszant Kedvesem és neked is ajánlom, hogy békülj meg vele, mert a célratörő gyermekekből általában értékes emberek lesznek! Aztán abban is igaza van, hogy neki Svédország a szülőhazája, de nemcsak neki, Fannikának is! Mindketten ott születtek, ott nőttek fel, vagyis: nőnek, s amennyiben nem találnák fel magukat, nem kényszeríthetjük őket az átköltözésre! Na - és azt mondd, hiányoztam?! Egészen őszintén ugyanazt mondhatom én is! Meg tudnád-e ismételni az élet csodájának koreográfiáját, Kedvesem? Már napok óta másra sem tudok gondolni, mint arra az első éjszákra a kis francia tanárnő teteme mellett...!

- Ó Kedvesem! - hosszú karjaival átfogta derekam, hozzám tapadó testének izomzata a még naponta megismételt balett-gyakorlatoktól megőrizte rugalmasságát és valósággal összprezselte - a tánc az még menne, és kedvedért bármikor megismétlem, de sajnos bárki lenne is az a szegény lélek, aki általunk kívánná megismételni földi életét, rossz helyen kopogtatna, mert mint Te is tudod, túl vagyok a klimaxon! Istenemre nem lennék ellene, boldogan hoznám világra! Látod, ezért is praktikusabb a mi hitünk, amely nem tiltja a többnejűséget - most megint választhatnál egy fiatalabbat, aki be tudja fogadni a vándor lelkeket, de próbáljuk meg - hátha...!

Nehéz motorok zúgása közeledett:

- Valószínűleg Pisti érkezik a szerelőbrigáddal - mondtam -, majd folytatjuk, Kedvesem, de most menjük ki elibük, nem árt, ha te is megdicséred azt a vén kujont, megérdemli! Olyan munkát végez, helyesebben irányítása alatt végeznek, hogy Svéd-honban is dicséretére válna bárkinek!

Kiálltunk a csónaklakkal frissiben mázolt házikó elé és néztük a nehéz teherautókról leugráló munkásokat. Lehettek vagy harmincan, egy-két középkorú kivételével mind fiatal! Pisti egyik vezető fiukéből kászálódott ki, s meglátván minket, egyenesen felénk indult -!

- Nos, mit szól hozzá, Kiskegyed - szólította meg feleségemet - jó munkát végeztünk?!

- Maga egy fenomén, Pistuka, egy örökifjú - válaszolt Szilvia -, de a jövőben ne bohóckodjon, magától nekem nem jár kézcsók, ellenben - átölelte és megcsókolta az idős embert nem is egyszer, majd: istenemre még most sem mernék maga mellé feküdni... -

- Nem is ajánlanám, aranyos művésznő, mert Pistuka még ma is helyére teszi a dolgokat! - Szilvia kacagott én pedig:

- Ha nem mondanád, akkor is elhinnénk! Különben gondolni sem mertem volna, hogy ma estére már vigyázállásban fogad bennünket ez a telep! Úgy látom semmiről nem feledkeztetek meg! Igazán hálás vagyok és elsősorban is Neked!

- Még ne hálálkodj, Pajtikám! Ráérsz azután, ha már körülnéztél a faluban is! De mit gondolsz, mire mentem volna én, ha a Te fiaid nem szállítják le időre az anyagot! Ők a fenomének, aranyos művésznő! Én egy gyengécske művezető vagyok, a családért azonban mindenre képeses...!

- Már mondtam, Pistuka, hogy magának én nem művésznő vagyok! Maga már régtől családunk tagja és különleges jogokkal bír! Persze vannak dolgok családon belül is, amelyek...!

- Ne folytassa, aranyos - de inkább maga mondja meg, mi lenne részemről a legkedvesebb megszólítás, ami mindkettőnknek dukál?!

- Tudja, Pistuka, nézzünk inkább együtt a konyha felé, Betti húgom már bizonyára behűtött néhány üveg pezsgőt a nyaraló felszenteléséhez és igyunk pertut! Mi a családban csak a keresztnévén szólítjuk egymást...!

A konyhában már valóban elő volt készítve minden, a még fürdőző munkásokat is meleg vacsora és a kereszteléskor szokásos pezsgő várta, de egy kis meglepetésben is volt része Pistukának, akarva-akaratlan meg kellett ismerkednie a pappal és az élettársával, s tudjuk minő hozzáállása volt a vallásos dolgokhoz, a bemutatkozás mégis, mindkét részről jól sikerült! A hetvenhat éves Pistuka nem csak pertut ivott feleségemmel és Bettivel, kénytelen volt a pappal, és ahogy ő nevezte a papéval is! Sőt - talán kicsit elhamarkodott ígéretet is tett a plébánosnak, hogy vasárnap elmegy a templomba és meghallgatja a prédikációját. Kikötötte azonban, hogy a legkisebb mellébeszélésre angolosan távozni fog!

Az ideiglenes tábort is természetesen a pap szentelte fel, majd átadta rendeltetésének! Vacsora után érkezett Csaba és Augusztia egy vadonatúj busszal, velük együtt érkezett a mi kedves Szőkénk, Anna, annak férje és egy országos híró építész, hogy átbeszéljék velünk a különböző létesítmények terveit. Amíg feleségem a vendégekkel foglalkozott, én Pistivel a sofőröket készítettem fel az éjszakai útra, ugyanis másnap reggelre rendelte Anti a kocsikat! Számítva Anti kiszámíthatatlanságára, egy kocsival többet küldtem, hogy magukkal hozhassák mindazt, amihez ragaszkodnak, ami esetleg megkönnyíti majd itteni letelepedésüket. Nem akartam engedni, de Pisti nem hagyta magát lebeszélni arról, hogy ő is a kocsikkal menjen.

- Majd szundítok útközben, Pajtikám! Ott akarok lenni Anti mellett, nehogy csak a csúf bosszorkányokat hozza magával. Tudod, ő viccből is megteszi, nehogy szemet vessünk a körülötte kialakult hárem gyöngyszemeire, mert van ám belőlük bőséggel! Egy új honfoglalást csak válogatott legénységgel, a legjava fehérréppel szabad csak kezdeményezni! - Az utolsó mondatnál már Szilvia is ott állt mellettem és tapssal fejezte ki helyeslését, de hogy mire gondolt, azt csak lefekvés után adta tudtomra:

- Édes-apa! - súgta fülemben - kicsi, izmos keblei szinte semmit nem változtak, teste ugyanolyan mozgékony volt, mint harminc évvel előtte, talán-talán számomra kívánatosabbnak tűnt, mint akkor, csak hát...! - tudod mire gondoltam, amikor Pisti azokat a szemrevaló cigánylányokat említette...?

- Még nem tudom, Kedvesem, de ha megtisztelsz velem!

- Még hogy megtisztellek-e? Kedvesem, mit szólnál ahhoz, ha tartalékolnánk holnapra az energiádat, s majd este vagy éjszaka, amikor Te alkalmasnak véled magad, miközben én Bettivel megismétlem a teremtés csodájának koreográfiáját, Te egy szemrevaló, fiatal és egészséges lánnyal megismétled azt, amit az első együtt töltött éjszaka velem...! Ha valóban általad akar testet ölteni az a szerencsétlen lélek, nem okozhatunk csalódást neki! Lehetséges, hogy éppen Eszterke, vagy Ákos, vagy mindkettőjük, ismét általad akar visszajönni!

- De Kedvesem! Az több mint harminc évvel ezelőtt volt és bűn lett volna részemről ellentmondani Neked, most azonban...! Bevallom őszintén, akkor sem hittem sem a megváltásban, sem a lélekvándorlásban és minél inkább távolodok az effektív élettől, annál erősebb bennem a kiábrándulás a miszticizmusból! Butaság lenne kiszolgáltatni magunkat egy általunk ismeretlen lány szeszélyeinek!

- De Kedvesem! Eszerint Fannika fogantatását is csak egy szokványos közösülési aktusként tartod számon? Figyelmen kívül hagyod lányunk azonosulását a kis francia tanárnővel? Pedig egész lényéből az ő mindnyájunk által szeretett lelkének kisugárzása árad! Elkötelezettsége a pedagógia és a tudományok iránt már kicsi korában megmutatkozott! Honnan, kitől a félre nem ismerhető hasonlatosság?! Ebben az esetben az élet csodájának misztériumát is csak a balettművészet egy momentumának fogod fel? Ha így van, akkor csalás volt egész eddigi együttélésünk...!

- Ne folytasd! Nem így van, kedvesem - szóltam, s félve attól, hogy elveszítem, még erősebben szorítottam magamhoz - én igenis hiszek egy mindenekfelett-álló, senkihez és semmihez nem hasonlítható lényben, és a teremtés csodáját a misztériumok misztériumának tartom! De elvetem a különböző vallások öncélú, egyedül üdvözítőként már-már erőszakolt dogmatizmusát! Én a Teremtőt nem misztifikálom - objektíve érzékelem az egész természetben, benned, bennem és..., azért nem hasonlítható senkihez és semmihez, mert mindenütt és mindenben jelen van! Létezésének miért és mikéntjére ezért nem fogunk soha rájönni, hisz mi véges, helyhez kötött teremtmények vagyunk! Mivel pedig a természetben minden állandó változásban van, a Teremtő sem dogmatizálható!

- De hisz akkor - ugyanezt vallom én is, Édesapa! Isten munkálkodik benned is, bennem is, s ha Ő inspirál bennünket, nem állhatunk ellen! Különben pedig te hoztad szóba, hogy már napok óta másra sem tudsz gondolni, mint arra a csodálatos éjszakára! Csak mellékesen: nem rajtunk múltott, hogy rosszul végződött! /Csendélet a Paradicsomban c. könyv/ Különben, amit objektíven érzékelünk azt nem szükségszerű látni is! A vándorútra kényszerült lélek érzékszerveinken keresztül adja tudunkra jelenlétét és ebben az esetben...!

- Ebben az esetben legyen úgy, Kedvesem, ahogy a Te gyönyörű homlokod alatt megfogant! Van azonban egy kikötésem: csakis abszolút hibátlan teremtés jöhet szóba! Amennyiben ilyen nem akad a jövevények között, akkor tárgyaltalan, de csakis részemről, Te és Betti azonban...!

- Áll az alku, Édesapa! Most pedig egy hosszú csók aztán Te az egyik, én a másik sarok felé fordulva álmodjuk meg azt, amire éber állapotban képtelenek lennénk!

Másnap reggel még a többiek ébredése előtt akartunk fürdőzni egyet, de hiába volt igyekezetünk, mert Anti és csapata már a vízben lubickolt! Még ébredésünk előtt érkeztek és a vajdának első dolga volt beteregni övéit a vízbe, hogy mint annak idején Keresztelő János a bűntől, megszabadítsa őket az otthoni cigánykolónia füstös ragadványaitól! A tábor szélén, közel a vízhez, hasábfákból rakott máglya lobogott, körötte csupasz gyerkőcök, akárha a tökök-veregek, mellettük idősebb nők, férfiak az éppen levetett, használt gönceiket hajigálták a lobogó lángok közé! Kissé távolabb tőlük egy teherautó körül sorakoztak azok, akik már végeztek a fürdészel, s hangos ricsaj közepett válogattak maguknak, és gyermekeiknek a kocsin magasodó ruhanemű, lábbeli és egyéb holmik közül! Mint később megtudtam, Augusztalányom ötlete volt a magukkal hozott holmi megsemmisítése, s ugyancsak ő fedezte hozományából a tekintélyes költségeket is! Kérdezhetnék, hogy honnét a hozomány?! A fel nem oszthatóság csak Amálka vagyona vonatkozott! Jörg, Gitta apja, Augusztalány nagypapa csak annyiban változtatott eredeti végrendeletén, hogy az általa hátrahagyandó örökség egyenlő arányban osztható fel Gitta gyermekei között! Persze ettől függetlenül a család összvagyon, Franz örökségével együtt korporatívé lett kezelve! De most nem is ez a fontos, egy kicsit szégyelltem is magam, hogy Augusztalányhoz hasonló gondolat még csak meg sem fordult a fejemben, az pedig még úgy sem, hogy az érkezőket egészségügyi vizsgálatnak vetessem alá, ugyanis az orvosi rendelőben, mert olyan is volt, még hozzá legmodernebbül felszerelve, Linda lányom férjével, Simonnal, kicsit, nagyot alapos vizsgálatnak vettek alá mielőtt a kijelölt szállásukra engedték volna őket! Persze ennyi ember egészségének a meg-

óvása érdekében elsőrendű feladatként a higiénit kellett mikroszkóp alá venni, s ha nekem a sok egyéb mellett eszembe sem jutott, voltak, akik kizárólag ezzel foglalkoztak. A látottakon talán túlságosan is elbáméskodtam, s ha Szilvia nem nőgat:

- Gyere már, Édesapa! Mi van ezen csodálni való! Ismereteim szerint ők szívesebben melegszenek a mindenkit maga köré vonzó táború mellett, mint bent a lakásban!

- Valóban - mondtam - magam is meggyőződtem erről, de most nem melegedni gyűltek a tűz köré, inkább talán a múltat égetik tetveikkel, nyomorúságukkal együtt! De indulhatunk -, istenemre kezd viszketni az ágyékom táján! Tán - csak nem kaptam tiszteletdíjként egy lapost?!

- Bolond vagy - nevetett Szilvia -, azt legfeljebb ezután fogsz kapni, de most gyere! - Elmarkolta a karom, s akarva-akaratlan mennem kellett, de nem bántam meg, hogy engedtem a sürgetésnek, mert ha nem teszem, elszalasztom életem egyik legcsodálatosabb vízióját, mely a vízben várt rám...!

Szilvia megelőzött az úszásban, de már elég mélyen bent voltam én is, amikor pontosan szemben velem, kb. három méterre tőlem felemelkedett a vízből egy lány: köldökéig érő, dús, fekete hajából apró vízeselek zuhataga ömlött szét barna bőrén, a hajfonat közül peckesen kiemelkedő emlői ugyancsak néger-barnák, a pirkadat bíborában azonban öklömnyi opálként hatottak! Látomás csupán, vagy valóság? Inkább csak magamnak gügyögtem, hangosan pedig:

- Honnét a csudából kerülsz ide, Szidónia Kedves? - látszatra tökéletes mása volt Viktória mamájának a hűgához: Szidóniához, aki annak idején nyakszirtjével fogta fel apja törkésének nekem szánt szúrását...!

- Honnét tudja a nevem, Uram? - Kérdésre kérdéssel válaszolt -!

- Honnét? Hát nem ismered rám? Persze érthető, hisz én megöregedtem, te pedig...! - Vagy még sem hallucináció, valóság lenne? - Félig hangosan mondtam, s a lány értetlenül bámult rám. - Ki vagy kislányom, ha nem az, akinek képzeltelek? - kérdeztem tőle, de ezúttal már határozottan -!

- A vajda unokája - válaszolt a lány és mindjárt kérdezett is: És maga nem a Viki néném apja?! Mintha fényképen már láttam volna!

- Az vagyok, Kicsim! Gyere közelebb, hadd nézzelek, hadd gyönyörködöm benned! Annyira hasonlítasz egykori nagynénédre, hogy az már -

- A Szidóniára ugye? Azután születtem, hogy ő meghalt, vagyis eltűnt a tenger hullámai közt!

- Amint látom, benned visszaköltözött, kedves, de gyere már közelebb, ne félj tőlem, hisz... -

- Nem mehetek, nagybácsim! Meztelen vagyok és a vajda nagyon szigorú ilyen tekintetben! Még apámnak is ellátja a baját, ha félrelép!

- Ez talán egy kicsit túlzás, kislányom - mondtam és olyan jóízűt kacagtam, hogy Szilvia is felfigyelt rám, mi történhetett a háta mögött, ami ily kacajt tudott kicsalni belőlem, aki az utóbbi időben eléggé mogorva lettem. Megfordult és kezdett visszafelé úszni, közelünkbe érve azonban a látvány Őt is megállásra készítette:

- Ez nem lehet igaz, Édesapa - ezek voltak első szavai a meglepődést követően, majd kezdte megközelíteni a lányt, aki nem látván más kiutat, a parton ténfergő Antit hívta segítségül:

- Nagyapa! - kiáltott kétségbeesetten, majd nyakig merült a vízbe.

Anti látván a lány kényelmetlen helyzetét, kért bennünket, hogy hagyjuk kiúszni a lányt, mivel azonban Szidónia nem mozdult, mi kezdtünk kifelé úszni, s még a vízből kifelé lábálva szólt oda Antinak Szilvia:

- Na hát, Antika - mindig becézve szólította meg, csakúgy, mint Pistit -, ekkora hasonlóságot?! Egyszerűen elhültem midőn megpillantottam unokádat, de mint látom, nagyon szegénylős, segíts nekünk, hogy jobban megismerhessük Őt!

- Gyere, Szidi, hadd mutassalak be nagybácsidéknak - kiáltott feléje Anti, mivel azonban a lány csak nem akarózott mozdulni, Anti ruhástól ugrott a vízbe, hogy kihozza...!

- Íme, Sógorkám - kiáltott fel hozzánk, karjaiban tartva a rúgkapálódzó lányt - még betöretlen, mint egy fiatal kanca, másnak ugyan tabu, de ha te megkívántad, a tiéd!

- Engedj, nagyapa - sipított a lány -, nincs rajtam semmi!

- Majd felöltöztet Szilvia nénéd, Ő ránézésre is tudni fogja, mire van szükséged! - Szilvia melljük lépett és a kendővel, mellyel haja volt leszorítva, befedte a lány ágyékát -!

- Így ni - szólt hozzá, előbb azonban kedvesen mosolyogva homlokon csókolta - a kebled nem kell befedned, nincs rajta szégyellnivalód s lám, enyém is szabadon van, hadd süssék barnára a napsugarak, de most már nyugodtan szemébe nézhetsz nagybátyádnak is! - Rám kacsintott, majd miután látta, hogy a lány megnyerte tetszésemet, fordított egyet rajta, mondván: Mutasd magad háttal is, kicsim, szerintem szavakkal ki sem fejezhető, tökéletes példány vagy, mint annak idején nevedet viselő nagynénéd volt! Most pedig csókold meg a nagybácsid és gyere velem! Jól mondta nagyapád: az öltöztetés az én dolgom!

- Az árgyéhusát - Anti szemeit kigúvasztva lesett utánuk -, nem mindennapos látvány az unokám sem, de a te Szilviád még mindig előtte jár!

- Az attól függ miben - mondtam -, szép és jó asszony, de már nem fogamzóképes!

- Tán nem akarsz még gyereket csinálni?!

- Nekem eszembe sem jutna! Ő azonban meg van győződve arról, hogy minden egyes gyerekszüléssel egy már elköltözött léleknek adunk lehetőséget az újraszületéshez. Valamiben megint mesterkedik...!

- Csak nem az unokámat akarja felhasználni?!

- Ezt majd kérdezd meg tőle, én ugyanis bemegyek a faluba, hogy ismertessem elképzeléseimet a mérnökökkel, Te pedig itt maradsz az asszonyokkal és a gyerekekkel. Néhány napra itt kell berendezkednetek nektek is, gondolom a felvonulási épületek is hamarosan beköltözhetőek lesznek és akkor..., - mivel a tábor felé voltunk fordulva, arra lettem figyelmes, hogy az egyik teherautóról koporsókat készül lerakni négy markos cigánylegény. - Hát tényleg elhoztad Őket magaddal, te ütődött - fordultam döbbenet Antihoz -, látom Pisti nem tudott meggyőzni, vagy nem is akart!?

- Nézzed, testvérem - mondta nehézkesen Anti -, Neked meg kell értened, hiszen egy vénában folyik a vérünk: ha állandóra akarunk letelepedni itten, akkor első dolog, hogy azokat, akikhez legjobban kötődünk, abba a földbe helyezjük örök nyugalomra, amelyikre kolóniánkat fogjuk építeni! Véleményem szerint: apám, anyám, valamint a feleségem, gyermekeim anyjának teteme elegendő ahhoz, hogy helyhez kösse az általam verbuváltakat! Nagyjából egyébként is családomhoz tartoznak valamennyien! - E szavakat követően a legényeket leparancsolta a kocsiról: - Ők tovább mennek - mondta nekik -, fürödjetek ti is és öltözzetek át, majd hívlak benneteket, ha végzünk a felkészüléssel - hozzám pedig: A plébános úr már tud róluk! A templom mögött, a régi kastély-kertben temetjük el Őket, s ha nincs ellenedre, közvetlen a

temető mellett, az én házammal venné kezdetét a honfoglalás! Az a terület mindenképpen visszakerül a család tulajdonába, vagyis Te rendelkezél vele, mit, hova engedsz telepíteni!

- Értelek, testvér - mondtam és megszorítottam a kezét, majd átötlettem - büszke vagyok rád! Harminchárom évvel ezelőtt is kisejlett már belőled, hogy nem vagy közönséges börtöntöltelék, amit pedig azóta, hogy megismertük egymást, véghezvittél, az minden rólad alkotott elképzelésemet felülmúlja. Természetesen rád bízom az új kolónia telephelyének kijelölését, a temetés előkészítésében nem működhetek közre, de ott leszek! Meghagyom feleségemnek, hogy mindenben legyenek segítségére!

- Én pedig - Anti elkapta kezem és elkezdte rázni - köszönet és hálám jeléül, megajándékozlak téged családom gyöngyszemével, Szidóniával! E naptól kezdve Te rendelkezél vele, s mivel Szilvia már nem képes rá, intézzétek úgy, hogy Szidi hozza világra azokat a szerencsétleneket, akiknek nem volt elég ebből a nyomorúságos földi életből.

- Bolond vagy, testvérem - mondtam -, hisz még gyermek maga is!

- Nálunk Ő már felnőttek számát, testvérem és akár ikreket is képes világra hozni!

- Köszönöm, testvérem! Ajándékodat akkor is számon tartom, ha unokád jót kacag rajtunk. De most el kell válnunk, látom Csabáék már készülődnek, én pedig még sehol sem vagyok!

- Intézd nyugodtan a dolgaidat, testvérem! Ami pedig Antira tartozik, biztosítlak, hogy mindent a legnagyobb rendben fogsz találni!

Miután Antitól elváltam, gyorsan összekaptam magam és csatlakoztam a faluba induló csoporthoz: Szőke, azaz Anna a férjével, két számomra addig ismeretlen tervező, valamint Augustza és férje, Csaba s az általuk közrefogott Melinda. Melindát megérkezése után szinte mindenüvé vittem magammal, hogy minél kevesebbet tudjon önmagával foglalkozni, de gyermekeim is egytől-egyig anyukának szólították, érthető, hogy néhány napos együttlétünk után kezdte visszakapni régi Önmagát. Már nem horgasztotta le fejét, hetven éves létére is egyenes, szép szál asszony volt s kezdett tervezgetni a jövőt illetően. Ezek a tervek persze egyformán érintettek bennünket, hisz kettőnk bűne, ha úgy tetszik öröme volt mindkét lánya s azok családja. Volt miről beszélgetnünk tehát kettesben is, nem beszélve az állandó jogi problémákról...! Nélküle szinte egyetlen lépést sem tudtunk volna tenni! Előremenni! Aznap azonban nemcsak Melindára kellett odafigyelnem, Anna sem tágított mellőlem, elhalmozott kérdéseivel nemcsak a létesítendő épületekre vonatkozólag, személyes, s ha éppenséggel nem volt senki a közelünkbe, egészen bizalmas, csak kettőnkre tartozó dolgokról: nem tudta megemésztetni, hogy nem Ő léphetett Amálka örökébe, holott neki magának is ez volt az óhaja! Nem akarta megérteni, hogy számomra nem volt más választási lehetőség: Gittánál már kettő gyermek, Szilvia is várandós volt - Melinda két lányát, Margitka fiait akkor még számba sem vehettem, de ott volt elsősorban is KisJózi, Magdikám fia, nagyon körbe kellett tekintenem, mielőtt újból lekötöttem volna magam...!

- Arra nem gondolsz sem te, sem buddhista feleségeid, hová lett Amálka lelke, a nagy család megalapozója, valamennyiünk bálványa? - mintegy kérdőre vonva szembefordult velem - ugyanis eddig nem tapasztaltam, hogy feltűnt volna a közelünkben!

- Nos, Kedvesem - mondtam neki, ha eddig nem is tapasztaltad, hamarosan fogod, ha megismered Grétát, legkisebb lányunkat! Érzésem szerint Amálka is Szilviára várt, mint a kis francia tanárnője, Fannika! De előre bocsánatodat kérve: arra még nem gondoltál, hogy férjedhez hasonlóan én sem tudtalak volna teherbe ejteni? Hogy Bettiként -, persze saját hibádon kívül, Te is csak „tökmagot” szülsz, mert az első kaparásokkal az egész nemzedéket hagyta csatornába eresztetni?! Bocsáss meg, ismételten kérlek, szeretlek, kicsi Szőke, de ezt meg kellett mondanom, de hozzáteszem: egyáltalán nem téged hibáztatlak, hanem a társa-

dalmi rendszert, amely ugyan elkötelezettnek vallotta magát a család mellett, de nem tett semmit annak érdekében, hogy a születendő gyermek számára megfelelő anyagi bázist biztosítson... -

Anna lehajtotta fejét, majd kis idő múltán:

- Nem próbálom menteni magam, előtted felesleges is lenne, hisz ismersz, mint a tenyeredet, szeretném azonban tudni, mit tennél akkor, ha egy nap bejelentkeznék nálad azzal a hírel, hogy elváltam a férjemtől, mert nem találtam meg a házasságban azt, amivel annak idején sikerült eltávolítanod magadtól. Nem vagyok boldog sem én, sem férjem. A monogám család, főképp gyerek nélkül, ma már idejét múlt! Visszafogadnál a családba -? Feltéve, ha igényemet lecsökkenteném a minimálisra!

- Értelek Kedvesem! Sajnos egyre többen leszte, akiknek az életét mellékvágányra tereltem, s tettem ezt annak ellenére, hogy valamennyiteket nagyon szerettem. De erről most ne...! Férjedet kitűnő szakembernek tartom, persze a szaktudás még nem jelenti, hogy házastársnak is ugyanolyan jó! Tégy belátásod szerint! Ami pedig a családhoz való viszonyodat illeti, mit szólnál egy saját tervezőirodához, esetleg Csabával közösen?

- Ez nagyon sokba kerülne, én pedig...!

- Pedig Neked kell fedezned az összes kiadást!

- Miből, Kedvesem? A tanári fizetésem, és amit mellette keresek... -

- Na és azonkívül?!

- Azonkívül semmi!

- De igen! Még nem volt szándékomban közölni veled, de ha így állunk, hát tudd meg, hogy a családból való kiválásodat csak Te gondoltad komolyan! Attól a naptól kezdve, hogy saját lábra álltál, a neked járó részesedést egy külön bankszámlára fizettem be. Ez ma már akkora összegre emelkedett, hogy nyugodtan hozzáláthatsz a még hátralévő életed átütöztetéséhez! Váltás vissza a váltón! Szeretném azonban, ha nem okoznál nagyobb megrázkódtatást férjednek, sőt - akár továbbra is együtt dolgozhatnátok!

- Nem jutok szóhoz - átölelt és ott a többiek szeme előtt, mert épp ránk figyeltek - pillanatokig lógott nyakamban -!

- Nénikém - szólt rá Augusztá -, meg ne fojtsa apukámat!

- Ne zavard Őt - intettem le a kezemmel -!

Nos, a történetek után csoda-e, hogy estére kelve el is feledtem a reggeli „csodát”, s ha a temetést csak ráadásnak veszem - ismerve a cigány szokásokat - egymagában is elegendő lett volna ahhoz, hogy lemondjak az élet csodájának produkciójáról! Hátrahagyva tehát feleségemet is a vendégekkel, visszavonultam pihenni... - Már úgy félálomban lehettem, midőn kezdett elhelyezkedni mellettem, feleségem?, kire gondolhattam volna?

- Most ne, kérlek, hagyj pihenni! - Nem tudom, határozottan nem emlékszem, mondtam, vagy csak gondoltam, de hiába húzódtam hátrébb, csak nyomakodott felém - ne erőszakoskodj - toldottam meg - talán majd reggel - átvetettem karom a derekán s szinte akaratlanul húztam közelebb magamhoz, s akkor eszméltem fel igazából, midőn mellemhez nyomódtak egészséges, fiatal, szüzi keblei - Szidi te vagy?! Ki küldött - kérdeztem inkább borzongva, mint lelkesedve -?!

- Senki nem küldött! Magamtól jöttem, Kedves!

- És a feleségem? Hol van Szilvia? Nem így szólt a megállapodás!

- Ma én magam vagyok az élet csodája, Kedves! Én, aki újraszülettem, hogy a tiéd lehessen! Hogy megszüljem azokat, akiket legjobban szeretted! Hogy bizonyítsam az élet folyamatoságát! Ma nincs szükség segédletre, magam szolgáltatom a koreográfiát is, amennyiben hiányolod!?

- Öreg vagyok én hozzád, Kedves és ahhoz is, hogy...!

- Ábrahám Atyánk öregebb volt, midőn teherbe ejtette Sárát, aki megszülte Izsákot, a majdnem áldozatot! Isten előtt mindenesetre a készség egyenlő az áldozattal! - Szavait be sem fejezve simogatni kezdett, de oly gyakorlott mozdulatokkal, mintha rövid életében mást sem csinált volna. Ez a hozzáállás természetesen a százéves Matuzsálemben is ingert keltett volna, s nyilván én sem maradtam érzéketlen. Megtörtént tehát, amire gondolni sem mertem, immáron sokadszor: az élet csodája! Amikor vége lett, körbecsókolta keblem, majd mintha a begyakorolt szexuális érintkezés lett volna, kényelmesen hátat fordított s álomra hajtotta fejét!

- Te-te, itt akarsz maradni - kérdeztem még mindig értetlenül -, tulajdonképpen szóba sem szabadna állnom veled, olyan fiatal vagy!

- Már mondtam, ki vagyok, s ha elfeledted volna korom, ma sem vagyok éretlenebb hozzád, mint akkor voltam! Különböző kénytelen leszel feleségedként megtűrni, míg meg nem győzdünk arról, hogy teherbe estem-e?! Csókolj meg, Kedves és aludj!

Amiket mondott, és ahogy mondta, meggyőződött arról, hogy nem magától tette! Egy nálánál erősebb, érettebb szellem megnyilvánulásának tulajdonítottam, s kezdtem meditálni magamban az eleddig még senki által meg nem fejtett titok: a lélek és a test kölcsönös viszonyáról. Persze, mielőtt valamire is juthattam volna, elszenderedtem én is!

Amíg én elvont fogalmak közt bóklászva az álom karjaiba zuhantam, kinn a tóparton, s a vízben, ugyancsak mélyre merítették kanalukat barátaim az élet sűrűjébe! Antiék felszították a tüzet, a reggeli máglya még sziporkázó maradékát, s a hozzájuk csatlakozó munkásokkal, mérnökökkel, technikusokkal, szalonnát pörgettek nyárson! Bátyó, Anti idősebb testvére előhozta tangóharmonikáját - Viktória lányomtól kapta ajándékba az elnyűtt, régi rozoga helyett - s a nyárson sütögetés, majd néhány nyelet után táncra perdültek a fiatalok, a kihűlt reggeli hamuval simára vasalt „parketten” pedig Szilvia és Betti sziporkázó balett alakításai szórakoztatták a társaságot. Ki gondolt közülük a néhány órával előbb elhantoltakra? Különböző egyszer már elsiratták Őket s egyáltalán nem lehetetlen, hogy kóbor lelkük már ismét ott viháncol valamelyik kipirult arcú fiatalban. Élet és halál - a lélek váltógazdálkodása! Kiadósabb termés érdekében a földet is pihentetni kell! De lássuk: mi történik Kirunában? Vajon ott is ilyen emelkedett a hangulat? Nem! Évente csak egyszer van rénszarvas verseny, s a fiatalok, miután elhelyezték Dávidot Eszterke másik oldalán, behúzódtak a nyáron is fűtött könyvtár-szobába, hogy meghallgassák az öreg grófnőt, aki hosszú huzavona után végül is ráállt, hogy elmesélje viszontagságos, köznapinak egyáltalán nem mondható életét... -

- Nos - kezdte a nagy - Grétát utánozva valamennyien csak nagyinak titulálták - kapaszkodjanak meg, mert amit tőlem hallani fogtok nem éppen szívét gyönyörködtető történet! A kezdeteket, hogy mi volt születésem előtt, majd közvetlenül utána, csak mások szája után ismételhetem: apám 1914-ben nősült! Anyám egyiptomi muzulmán családból származott! Lehetséges, hogy az Ő kalandjait örökölte meg a „Szöktetés a szerájból” című mű? Na - számomra mindegy, '15-ben születtem! Születésem nem hozott örömet apámnak - nem tudott megbékélni azzal, hogy lánygyermek lettem, s frontra távozása előtt, ugyancsak 1915-ben, végrendeletében anyámra és rám csak a haszonélvezeti jogot hagyta, a tulajdonlás jogát pedig majdani unokájára. Nem tudhatta szegény, hogy unokája is lány lesz! Előbb anyám halt meg 1917-ben! Nem tudott hozzászokni a klímához, vagy talán apám utáni sóvárgása korai sírba tette! Egy évre rá apám is meghalt a fronton, úgy tudom: Isonzó alatt! Anyám temetése után

haza sem látogatott, így én jóformán egyikükre sem emlékszem igazán! Egy nagynéném volt! Ő nevelt, azaz egy fenét nevelt, az angolkisasszonyok növendéke voltam beiskolázásomtól egészen érettségiig: 1933! Hazatérésem után - addig csak a nyári szünidőket töltöttem otthon - rövidesen megismerkedtem egy délceg csendőr századossal és rövid ismeretség után hozzámentem feleségül. Ő is főnemesi családból származott, Erdélyből, de csak rangot örökölt! A házasság megkötéséhez szükséges kaucióval együtt, mindent magam álltam! De - persze megérte, mert boldogok voltunk, nagyon szerettük egymást! Egy lányom született, szintén Magdaléna, aki apátok felesége lett, s aki elsőnek valóban fiúgyermeket szült! Lányom 1936-ban született, apját sajnos Ő is korán veszítette el: '42-ben a Don-kanyarban, a tábori csendőrség ezredesként. Mivel apám is, férjem is úgy tűntek el, hogy semmi nem maradt belőlük, emléküket csak szívemben őrizhettem! Hogy lányommal mi lett - gondolom nem ismeretlen előttetek, ezért rá külön nem is térek ki, mondom tovább a magam történetét:

1944 végén egy német tiszttel hozott össze a sors! Mivel a szovjet csapatok már Pest alatt álltak, tudván, hogy a grófi birtoknak így is - úgy is befellegzett, Sopronba mentem férjem ott lakó nővéréhez, akinél lányomat is hagytam, én pedig tovább mentem a tiszttel együtt Németországba, ottani birtokainkra, ahová később magyarországi birtokaink intézője is utánam jött! Itt meg kell említenem, hogy apám nővére már nem érte meg a háború végét, még '44-ben eltemettük! A tisztet - tanárember lévén tartalékos volt - és betegállományban - egy szilánkot kapott pontosan jobb szeme alá - bajorországi kastélyunk udvarán szemem láttára lőtte le egy amerikai repülő őrnagy, aki lelőtt gépéről katapultálva egyenesen a kastély udvarába pottyant! Szegény Fritz, a sebét ment volna éppen bekötöztetni, eszébe sem jutott volna, hogy ártson az amerikainak. Csendes, nyugodt ember volt, de hát ezt az őrnagy nem tudhatta s földet érve azonnal tüzelt a feléje tartó egyenruhás tisztre. Azonnal meghalt. Az őrnagy segítségével temettem el este, titokban! Megtehettük, mert a történetek pillanatában csak hárman tartózkodtunk a helyszínen! Mivel a repülőgép lelövésével egy időben az őrnagy combját is átlőtték - szerencsére csontot nem ért és a mozgásban a fájdalom kívül nem akadályozta - az amerikai csapatok megérkezéséig jómagam kötöztem, ápoltam, utána be kellett vonulnia a katonai kórházba! Arthur egy nagyon gazdag amerikai család egyetlen gyermeke - édesanyját már kicsi korában elveszítette - gyógyulása után - akkorra a háborúnak is vége lett - megkeresett - mellesleg: minden igényt kielégítő személyiség volt - s addig-addig könyörgött, hogy vele mentem, otthagyván a birtokot az intézőre! -

- Az angolt perfekt beszéltem - némi eltéréssel az övéktől - s jól megértettük egymást, nemcsak vele, a papájával is! Lányomat biztonságban tudván, mondhatom nyugodtan: életem legboldogabb éveit köszönhettem nekik, házasságot azonban nem kötöttünk, közös beleegyezéssel halasztottuk arra az időre, amikor kislányomat is sikerül biztonságosan kimenekíteni. Erre azonban soha nem kerülhetett sor...!

'49-ben magánrepülőgépünk a sziklás hegység egyik kitüremkedő oldalának ütközve lezuhant, majd azt követően kigyulladt. Arthur - csak ketten tartózkodtunk a gépen - szénné égett! Én, miután kizuhantam a gépből, esés közben fennakadtam egy bokorban, s mire nagy nehezen kiszabadítottam magam, esti félhomály lett. Egy barlangot pillantottam meg a közelemben, oda bementem, majd az átélt izgalmak hatására elaludtam. A továbbiakat szintén csak mások elbeszéléséből idézhetem:

Másnap, vagy kitudja, egy barlangász csoport talált rám, közel a barlanghoz, vérbe fagyva, csak néhány méterre tőlem egy ugyancsak vérbe fagyott szürke medve teteme -! Viaskodás közben, valószínűleg még a barlangban, kisebb termetű lévén könnyebben mozogtam, s átharaptam a medve nyakütőerét, persze ő sem simogatott, karmainak nyomát halálomig viselem... -

Miután a nálam lévő iratokból megállapították kiléteimet, beszállítottak egy közeli szanatóriumba, ahol elsősegélyben részesítettek, majd értesítették Arthur papáját, aki tovább szállítatott egy jó nevű idegszanatóriumba. A majdnem após - senkije nem lévén - halála előtt az intézetre hagyta minden vagyonát, azzal a meghagyással, hogy: kötelezte az intézet vezetőit gyógyulásom érdekében minden lehetséges elkövetésére! Nos - a gondos kezelés eredményeképpen, huszonnégy év múltán, 1973-ban egészségesen szabadultam!

Otthagytam Amerikát, a szerencse és a szerencsétlenség földjét, s visszatértem bajorországi birtokomra. Az intézőm már rég elhunyt, a birtokot egy bank kezelte. Minden ingó és ingatlan vagyonom jelzáloggal volt terhelve. A nálam talált és a szanatórium által megőrzött, néhány nagyon értékes ékszer eladásából éldegéltem egészen tavaly szeptemberig. A többit szintén ismeritek. Talán még annyit: visszaérkezvén Bajorországba, azonnal érdeklődtem kislányom után. Férjem nővére rég elhunyt, rajta kívül csak a paphoz mertem fordulni bizalommal, a falumbéli plébánoshoz, aki közölte velem, hogy kislányom már '57 óta a kriptában alussza örök álmát! Ha kételkednétek szavaimban, íme, a bizonyíték: kigombolta blúzáát, majd Viktóriához fordult: húzzad le rólam aranyoskám, most már nem kell titkolnom előttem semmit, szabadon süttethetem hátamat a nappal. Azt azonban nem szeretném, ha a kis Gréta a csúnya sebek, vagyis sebhelyek láttára elfordulna tőlem... -

- Attól igazán nem kell félned, nagyikám! Így még jobban szeretlek, mint eddig! - Gréta, aki addig az ajtó melletti szekrény mögött bújt meg Tamással, előlépett egyenesen az öreg grófnőhöz: Nem kell nagyikám eltakarnod előlem a sebhelyeket! Nem vagyok én már olyan kicsi és inkább csodállak, mintsem elfordulnék tőled!

Az öregasszony magához ölelte, mondván:

- Akkor inkább Te húzzad le rólam, kicsikém, ezt a gúnyát, te lássad először stigmáimat, melyeket nem tudom: áldás- vagy büntetésképpen kaptam az Úrtól - Istentől! Abban az egyben bizonyos vagyok, ha haragudott is rám, már megbocsátott, hisz az elveszített család helyett, akárcsak a bibliai Jób, kaptam egy másikat, egy nagy családot, benneteket kedveseim, és amíg élek, áldani fogom érte!

Gréta időközben nem lehúzta, felhajtotta a blúzt és egy pillanatnyi tünődés után ajkával érintette a valóban szörnyű, egész hátát beborító sebhelyeket...!

- Nem is olyan csúnya ez, nagyikám - mondta a kislány -, kijössz velünk a tóra és néhány nap múlva kissé távolabbról legfeljebb tetoválásnak látszik, vagy absztrakt mázsolmánynak! Gyere, Tomika - szólta hátra a fiúnak, aki nem jött elő a szekrény mögül - ugye Ő is megnézheti, nagyikám?

- Nem, Kicsim! Tomika még éretlen fiúcska, jobb, ha nem látja!

- Akkor hogy akarod süttetni a nappal? Tomika velünk lesz és mondhatom, már feleannyira sem szégyenlős, mint mikor megismerkedtünk! - Tamás előjött ugyan búvóhelyéről, de inkább kifelé startolt volna, Gréta azonban utána szólta: Nem szeretném, ha egy kis mezítelenség miatt megint nyavalyognál! - látjátok -, ezt a többiekhez - ezért szeretem az állatokat -, ők nem ismerik a prudériát. Ruhátlanságuk ellenére is tisztelik egymásban a nemi és faji mihez tartást, míg az emberek...! - A nővérek és a bátyók egymásra néztek, majd valamennyien az öreg grófnőre - ugyan mit fog szólni ehhez a felnőtteket is megszégyenítő konklúzió hallatára?!

Az öregasszony feje megrándult - amúgy is reszketeg volt, mert a kiállt szenvedések miatt idősebbnek tűnt koránál - még szorosabban húzta magához a kislányt, majd:

- Kedveskéim - szólta a még mindig értetlenül egymásra vagy maguk elé bámuló felnőttekhez - felfogtátok, hogy mekkora igazságot mondott ez a gyermek?! Bizony az emberiség nagy

hányada megszívelhetné szavait és más lenne a világ! Nem szabadna a természetes dolgokat másképp értelmezni, alakoskodással, szemforgatással mesterséges irányt szabni ott, ahol év-milliárdok már kikoptatták az ösvényt! Nem hiszem, hogy a prűdéria hasznára lett volna az embernek, sőt...! A gyorsuló technikai haladással vállvetve fogják részleges vagy teljes ki-pusztulását okozni! Igen - az állatok és a növények minden valószínűség szerint megmarad-nának a természet örökérvényű törvényei mellett, ha nem avatkozna be az Ő életükbe is legtöbb esetben avatatlan kézzel az ember! Mi vagyunk a föld rossz szellemei, gyermekeim! A mennyországot és a poklot, az angyalokat és az ördögöket is csak lelkiismeretünk meg-nyugtatására találtuk ki! Velünk szemben csak az általunk Istennek nevezett Mindenható személyisége védi a nálunk alacsonyabb rendűeket, hogy ki lesz a győztes, vagy vesztes?, ezen sokaknak érdemes lenne elgondolkozni, de nem akarok én filozófiai fejtegetésbe bocsát-kozni, csupán kislányunk egyszerűnek hitt gondolatának nagyságát emeltem ki. Most pedig próbáljunk meg okosan cselekedni azok megelégedésére is, akik nincsenek köztünk!

- Megengedne egy rövidke közbeszólást, nénikém - szólalt meg Ádám -, ha minden Istentől van, akkor a rossz is! Tehát - amikor rosszat cselekszünk... -

- Isten csak szabad akaratunktól függően munkálkodik bennünk, fiam! Hisz ha az Ő szavára hallgatnánk, a bibliában leírt paradicsomi állapotoknál is boldogabban élhetnénk! Sajnos azonban: Mi szabad akaratunk birtokában függetlenítettük magunkat a Teremtőtől, s a Mindenható-erő egy-egy protonjaiként, önálló életet kezdtünk! Az ember maga formálta olyanná a földi életet, amilyen! Hogy paradicsom helyett pokol lett belőle - ezért csak elő-deinket és magunkat okolhatjuk! De most inkább a jelen problémáival foglalkozzunk!

- Megértelek, nagyika - Melani is hangot akart adni érzelmeinek -, csak még néhány pillanatig maradjunk a témánál! Tudom, Neked nagyon sok okod van arra, hogy setéten lásd a körülöt-ted kialakult életet, de Te és a tiédhez hasonló szenvedéseket átélt személyek az emberiségnek csak nagyon piciny hányadát adjátok! Nem ítéelkezhettek csupán saját problémáink szem-szögéből, hisz, ha általában vesszük: nagyon is szép a mi világunk, s akár természetfeletti erők segíthették, akár önerejéből tette az ember olyanná, amilyen, érdemes benne élni, s bár -mennél tovább tartana!

- Aranyoskáim - válaszolt szinte kapásból a grófnő -, ti még hüvelyből néztek mindenre! Számotokra rózsaszínű a fehér is, de nem haragszol meg ugye, ha kiigazítalak?! Ti, most már velem együtt, valóban csak kis hányada vagyunk az emberiségnek és egyelőre nincs okunk sopánkodásra! Az emberek sajnos hajlanak saját kis világuk után általánosítani, de higgyétek el, én nem a saját példámból ítélek, s mivel számomra már nincs sok hátra, megnyilatkoz-hatok a nagy többség nevében is, azoknak a nevében, akik születésüktől kezdődően pórázon vannak rángatva, akiknek legfeljebb csak álmaik lehetnek rózsaszínűek, akik örülnek, ha napjában egyszer megtömhetik gyomrukát! Isten ments, hogy kívánnám, de ha egyszer elsötétülne körülöttetek minden és gyökereiteket cibálni kezdené a szél - átvitt értelemben - vihar tépné, szaggatná a már nagyjából felépített egzisztenciátokat, nem tudom, csak gondolom, szépnek látnátok-e, és akarnátok-e meghosszabbítani az életet?! De most már igazán térjünk vissza ahhoz a gondolatsorhoz, amelyből Ádám kérdése kizökkentett: Grétához! Vele-tek megyek, Kicsim, napozni, hisz igazad van: nincs mit szégyellenem magamon, de feltétel-hez kötöm, mégpedig: kibékülsz anyukáddal, apukáddal! Elismerem, hogy tévesen ítélték fájdalomtűrő képességedet illetően, mivel nem közölték veled testvéreid halálát, de csakis a jó szándék vezette Őket, hisz Őket is nagyon letörte elvesztésük! Nagyon meg tudom érteni érzékenységedet, de ahogy a történetek után anyukádnak estél, az nem méltó hozzád, ezért neked kell kezdeményezned a közeledést feléjük! Ha megígéred, hogy néhány napos, esetleg hetes napozás után velem jöttök - annyi elegendő, hogy barnára süttess a nappal - haza kell ugyanis mennem a volt grófi birtokkal kapcsolatban, s megtörténik köztetek a kibékülés,

utána én mindenre hajlandó vagyok érted és természetesen mindnyájatokért! Én is helyeslem, hogy iskoládat itt fejezd be, legalábbis középszintig! Amennyiben apukádék is helyesnek tartják, visszajövök veletek, és amíg csak élek, veletek maradok, persze nem erőszakolom rátok jelenléteket... -

- De Nagykám hisz ez csodálatos lesz! Születésemtől fogva, aligha éltünk két hónapnál hosszabb ideig együtt szüleimmel! Ezentúl pedig veled lehetek állandóan! Ó, de boldog vagyok! Gyere, Tomika - te is velünk leszel! Ugye nagykám nem engeded, hogy elszakítsák tőlünk?!

- Amikor azt mondtam, hogy veletek leszek, akkor azt Tomikára is értettem! Most azonban egy mondat erejéig, szeretnék visszatérni életem regényéhez: az ideg-szanatóriumban, nevezhetjük bolondokházának is - időközönként felrémlt előttem a repülőgép lobogó lángjai között rekedt Arthur arca, feje oldalra fordulva, szája összeszorítva, a fájdalom, azaz a fájdalmat palástolni akaró szándék rántotta össze, szemei azonban, úgy ahogy az oldalra fordult fej engedte, felfelé néztek és mosolyogtak. Ez a mosoly olyan megnyugvást kölcsönzött az egész arcnak, ami arra engedett következtetni, hogy a fájdalomnál is nagyobb erejű, inkább kéj, mint öröm hatotta át, talán mert nem látott maga mellett, s bízott abban, hogy nem okozta halálomat. Szegény! Ha sejtette volna, hogy mi vár rám?! Nos, ebből csak annyit akartam kihozni, hogy a legnagyobb fájdalmakat is el lehet viselni zokszó nélkül! Ha egy élő, eleven ember erre képes, akkor bizonyára az élettelen, holt tetemeknek sem okozunk fájdalmat elégetésükkel, sőt - szerintem méltóbb az emberhez fáklyaként ellobbanni, mint lassanként elrothadni! Ezenkívül: biztosak lehetünk afelől, hogy nem gyalázzák meg Őket holtukban! Arra gondoltam: helyesen cselekednék-e, ha nemrég elhunyt szeretteitek hamvait egyetlen, hatalmas máglyán elégetnék? Ők, akárhogy vesszük is, összetartoztak, miért ne egyesülhetnének holtukban is?! Ráadásul megszűnne az állandó viszályforrás, ami mindaddig előről kezdődhet, amíg a kriptában lesznek, bármily nyugodtan, békésen fekszenek is egymás mellett. Persze mi egyedül nem dönthetünk ebben, elsősorban apukátok és Melinda nénikétek az érdekeltek, velük kell megbeszélgetek!

- Nem rossz gondolat - szólalt meg Ádám -, mit szóltok hozzá? Hozzátok szorosabb szálak kötötték Őket! Amennyiben helyeslítek nagykánk elképzelését, most azonnal felhívom apukát! - A testvérek összenéztek, megnyilatkozni azonban egyikük sem mert - már az idősebbek - végül is a legkisebb döntött, gyorsan kapcsolt az agya, fogékonysága a realitások iránt valóban hasonló volt Amálikáéhoz!

- Minek ezen annyit rágódni - szólalt meg Gréta -, Ők akár szerették, akár nem szerették egymást, úgy van, ahogy a nagyfi mondja: összetartoztak! Tehát nem vethetnek szemünkre semmit, ha elégetjük és összerázzuk Őket! A lelkük már úgyis együtt, vagy külön-külön, ki tudja, merre csatangol! Bennünket úgysem szerettek igazán, különben nem hagytak volna itt bennünket! Sajnálom, hogy miattuk megbántottam szüleinket és igyekezni fogok jóvátenni!

- Nem szabad, kicsikém, ilyen nyersen elintézni Őket - a grófnőt kissé meghökkentették a kislány szavai -, nagy dolog a szerelem és Te ezt még fel sem foghatod! Ami bennük tettük elkövetése előtt lezajlott, azt felnőtt fejjel is csak sejteni lehet! Ítéletet mondani felettük semmiképp nem szabad! Az semmiképp nem áll, hogy nem szerettek, kicsim! Ilyen helyzetekben különben sem szokás előre bejelenteni a szándékot. Aki azt teszi, annak valójában esze ágában sincs eldobni magától az életet. Annak persze örülök, hogy beismerted: helytelen cselekedet volt összerúgni a port anyukáddal és jóvá akarod tenni! Haragszol rám, amiért fejedre olvastam?

- Dehogy haragszom, nagykám! Én már magamtól is rájöttem, hogy hibáztam, csak vártam, hátha közbe jön valami, ami megkönnyíti kibékülési szándékomat. Most, hogy te figyelmeztettél, jobb lenne minél előbb túllenni rajta, de az elégetésen is! Tudod, midőn meggyőződtem

Koskánk haláláról, úgy éreztem, hogy megfagy a szívem, csak mellette engedett fel, ezért is járok le hozzá minden nap Tomikával. Azért találtál reggel is maszatosan, mert az alagútban arcomhoz tapadt pókhálót szétdörzsöltem a könnyekkel. Nagyon szerettem Őt! Mindenkinél jobban! Ha elhamvasztjuk és hamvait széthintjük a természetben, mindenütt velem lesz, nem kell naponta lelopakodnom a kriptába, úgy sem tudom életre kelteni.

- Az egyáltalán nem biztos, húgocskám - Viktória, aki addig csendben meghúzódva simogatta Lehel kezét, hirtelen hevesen közbeszólt - majd ha felnősz és gyermekeid lesznek, mint nekem, lehetséges, hogy Koskánk kivár addig, hogy általad kerüljön ismét közénk, mert Ő is nagyon szeretet téged! Egyszer mintha hallottam volna apuska szájából, hogy benned Amálka anyukánk kelt életre! Ha így van, már pedig így kell lennie, mert mint mondta: még a hanghordozásod is az övé, neki majd húsz évet kellett várakoznia, mígnem megtalálta a megfelelő médiumot benned! Koskánk előbb visszajöhet, hisz ha nem akar várni, akkor itt vagyok én, itt van Melani, Theresát és Augusztát nem említem, mert Ők nincsenek jelen.

- Szeretném, ha befejeznétek, a lélekvándorlást hagyjátok Szilviára és Bettire - Lehel idegesen rándított egyet a vállán - legkésőbb holnapután vissza kell térnünk Magyarországra, és ha mindennek a végére akarunk járni, akkor nem sokat tételődhetünk! A magam részéről Gréta mellé állok!

- Én is! Én is! - Viktória és Melani szinte egyszerre nyilatkoztak!

- Akkor már csak apukáékkel kell beszélni - jegyezte meg Ádám -, megpróbálok rádiótelefonon összeköttetést teremteni!

Aludtam, vagy csak félálomban bóbiskoltam, tény azonban, hogy Szidónia ölembe nyomódó feneke újabb merevedést idézett elő és éppen azon voltam, hogy - ha hiszitek, ha nem hetvenes fejjel - újra kezdem, midőn a készülék, valószínűleg már többszörös jelzésére felfigyeltem: Halló apuka - halló apuka...! - Rögtön ráismertem Ádám fiam hangjára... -

- Valami baj történt, fiam - kérdeztem nagyot ásítva - ti még ébren vagytok?

- Csak nem alvás közben riasztottalak, apuka, mert ebben az esetben... -

- Sebaj fiam! Örömmel hallom a hangodat! Mondd, mi újság nálatok? Kezded megszokni a többszörös otthont? Ott most is világos van, igaz?

- Igaz, apuka, de az is igaz, hogy ideérkezésünktől kezdve le sem hunytuk a szemünket. Röviden: fáradtak vagyunk, mielőtt azonban lepihennénk, szeretném közölni veled, hogy mit határoztunk Eszter, Ákos és Dávid tetemével kapcsolatban - előre bocsátom, hogy a grófnő vetette fel a témát, mint egyedüli helyes megoldást, mi pedig elfogadtuk, persze a végrehajtás attól függ, hogy ti mit szóltok hozzá... -

- Kíváncsivá tettél, Fiam! Kezdem megszeretni nagyanyátokat praktikus tanácsai miatt! Csak vázlatosan sorold, miről is van szó!

- Hogy is kezdjem - szóval a javaslat szerint akkor cselekszünk okosan, ha mindhármuk tetemét egyetlen máglyán elégetnénk! Ők, mint mondotta: mindenképp együvé tartoztak már életükben is, miért ne egyesülhetnének halálukban?!

- Gréta mit szólt hozzá? Tud róla? Nélküle, tudjátok...!

- Tulajdonképpen Ő helyeselte elsőként a grófnő felvetését, mi pedig hozzájárultunk!

- Ebben az esetben mi is hozzájárulunk! Hozzatok a hamvakból haza is, hisz ebből a földből nőttek ki mindhárman!

- Vegyük úgy, hogy Melinda és Szilvia nevében is...!

- Igen fiam, az Ő nevükben is! Szilvia örülne, ha megtudná, Melinda pedig...! Figyelj fiam: úgy intézzétek, hogy rajtatok kívül senki ne legyen a máglya közelében! Egyelőre ott is, itt is a legnagyobb titokban kell kezelni, ennek érdekében az alagutat mindkét bejáratánál falaztassátok be, mielőtt visszaindulnátok. A tiszteletes úréknak, amennyiben érdeklődnének, hogy miért zárjátok el a bejáratokat, mondjátok azt, hogy az én utasításomra tettétek, sőt, hogy a fal csak Melinda és az én halálomat követően távolítható el! Nektek ugye nem kell mondanom, hogy mihez tartsátok magatokat! Van még valami ezen kívül...? Igyekeztek, drága gyermekeim! Szeretném, ha egyelőre befejezhetnétek a temetéseket, aztán teljes erőbedobással el kell kezdeni itthon, mert kifutunk az időből és a konkurencia eléggé kemény! A valamirevaló vállalatok lassan elkelnek, ráfizetéses üzleteket pedig mi sem köthetünk. Főképpen rád, Viktóriára és Lehelre van most szükségem. A szervezést elvégzi Csaba, a tervezést pedig Anna! Te még nem ismered, de családunk régi tagja, eddig a műszaki egyetem professzora volt. Itt, a helyszínen összpontosítunk mindent, a tervező irodát is itt állítjuk fel. De majd ha hazajöttök, tájékoztatlak benneteket mindenről. Okosan cselekedj, fiam! Álljon előtted, hogy fiatalabb testvéreid árgus szemekkel figyelik tevékenységedet. Fogadd meg tanácsom: igyekezz minél közelebb kerülni elsősorban a legfiatalabbhoz, Grétához, a többinél könnyebb dolgod lesz! Most pedig pihenjete le ti is, ez főképp a pilótákra vonatkozik. Ne engedd, hogy kiadós alvás nélkül vezessenek! Még egy tragédia, aztán engem is eltemethettek!

- Vigyázok rájuk, apuka, de Te is magadra! Nem tudom ugyan kinek a hibájából, de nehezen találtam rád, nem szeretnék máris elveszíteni! A nehezét nyugodtan rám bízhatod! A perspektívákból ítélve neked még sokáig kell élned!

- Köszönöm, fiam! Boldogok vagytok Melanival?

- Ez nem kifejezés, apuka...!

- Igazán örömökre szolgál, fiam! Vigyázz rá nagyon! Tudod - úgy félig az én lányom is - anyja, apja nagyon közel álltak hozzám! De most már tényleg pihenjete le, én ugyanis nagyjából már kialudtam magam s akár előlről kezdhethem a napot!

Ami a kezdést illeti, abban nem tévedtem, ugyanis a beszélgetés egész ideje alatt izgalmi állapotban tartottak Szidónia matató ujjai és éppen hogy elköszöntem Ádámtól, lovagló állásba helyezkedett.

- Tán nem is aludtál, csak imitáltad - szólítottam meg, miután végeztünk -, hallottál mindent ezek szerint?!

- Hallani hallottam, de nem értettem semmit belőle!

- Na persze...! - Akkor kapcsoltam, hogy Ádám németül szólított meg és én is németül folytattam - remélem ezzel mára vége - tettem még hozzá -!

- Tőled függ, Kedves - Szidónia bármikor hajlandó lefeküdni veled! Ne feledd: harminc évet kell bepótolnunk!

- Te valóban Szidónia nagynénédnek képzeled magad?

- Nemcsak képzelem, valóban az vagyok! És még szerencsésnek is mondhatom magam, hogy akkor nem kellett, mert felújított fiatalságommal most a legkedveltebb lehetek asszonyaid között!

- Ki beszélte be Neked ezeket a badarságokat?! Hisz ha valóban Szidónia lennél, akkor nem hívtad volna segítségül nagyapádat reggel. Nekem eszem ágában sem volt bántani téged, csak feltűnő hasonlatosságod mikéntjéről akartam bizonyosságot szerezni!

- Meggyőződteél?! Megtartasz, vagy tűnjek el örökre? Én már nem lehetek másé...! - Mivel nem válaszoltam azonnal, szedelőzködni kezdett, távozásában azonban megakadályozta Szilvia megjelenése:

- Hová indultál, Kedvesem - szólította meg a lányt -, tán nem tudtad felmelegíteni apuka szívét? Ha nem akkor távozhatsz, ha igen, akkor máától Te leszel a mi drága Mohamedünk legkedvesebb felesége! Nos? - Szidónia rám nézett, majd:

- Ezt tőle kell megkérdeznie, nénikém! Én ugyanis már kérdeztem, de nem válaszolt...!

- Nem, mert időt sem hagytatok rá - szóltam -, de ha akarjátok tudni: mintha parázson feküdtem volna és most már semmi kétségem aziránt, hogy a mohamedán hitűek fiatal feleségeiknek köszönhetik a gyakori matuzsálemi kort! Sajnos a nő - Szilviához - bocsáss meg Kedvesem, de ez az igazság, ötven éves kora után már nem tud akkora izgalmat kiváltani belőlünk, mint egy olyan fiatal, aki még csak kóstolgatja a gyönyört. Én nem leszek ellene, hogy Szidónia beköltözzön hozzánk. Viki húgaként eddig is a családhoz tartozott. Nem szeretném azonban, ha csupán vallási meggyőződéseket szolgálnátok Szidónia feláldozásával!

- Nos - hallottad - mondta Szilvia - tehát áldozatnak, vagy Szidónia nénéd reinkarnációjának tartod magad? Válaszolj kis bogaram szíved szerint! Mivel egyébként is közénk tartozol, senki nem kényszeríthet olyasmire, amit később megbánnál!

- Én mindig is Szidi néném helyébe akartam lépni! Már kicsi koromtól készültem erre a napra. De ha nem így lenne, nálunk a vajda szava szent, Ő pedig neki ajándékozott! A reggeli kapálózás meztelenségem miatt volt! Első ízben és ádámkosztümben álltam szemben azzal a férfival, akire hosszú évekig vártam. Most pedig miután beteljesült, boldogan megyek úszni egyet, ti pedig...!

- Isten ments, kicsim - Szilvia ijedten rántotta vissza a távozni készülő lányt -, majd csak felszívódás után fürödhetsz, Kedves! Ki tudja milyen titoknak lettél a hordozója! Még kimosódna belőled! Majd reggel, de akkor is csak zuhany alatt! Feküdj vissza szépen előbbi helyedre, van itt elegendő fekhely számomra is! És ha nem haragszol, ezen túl nem is Szidóniának, Fatimának fogunk magunk között szólítani! Jól mondom, drágám? - felém -.

- Nevezzétek aminek akarjátok magatokat, a ti dolgotok, hogy egymás közt, hogy egyeztek! Én mindenesetre most pihenni szeretnék! De mért éppen Fatima...?

- Azért, Szívecském, mert életvitelünket Mohamed törvényeihez szabjuk, ugyanakkor hisszük, hogy lelkünk az öröklét vándoraként csak ruhát vált időként, majd miután megfürdött a Léthé vizében, újra elindul, egy direkt számára predesztinált úton! Azt persze én sem hiszem, hogy állatokba, bogarakba, stb., mennénk át. Az evolúció mindenben és mindenütt érvényes! A következő láncszem csakis egy magasabb fokozat lehet! -

Miközben Szilvia hasonlóképp, mint újdonsült asszonytársa elhelyezkedett mellettem, hogy lélekvadászatra induljon az álmok birodalmában, Kirunában felgyorsultak az események! A jóváhagyás megtörtént, hátra volt a kivitelezés! Ugye milyen fura dolog? Míg itthon új ember, esetleg emberek „feltámadására” történtek előkészületek, ott, azaz Kirunába az elhunytak elhamvasztásához készülődtek. Viktória, aki úgy ismerte a hatalmas erdőségeket, mint a tenyerét, előhozta a farönkök szállítására alkalmazott „gazdasági” helikoptert, hogy a kriptából vissza - kivonszolt koporsókat az erdőség egy távolabbi, nagyobb tisztására szállítsa. Természetesen vele mentek a többiek is, vagyis csak a jelenlévő családtagok. Ott a koporsókat helyben felhalmozott nagyobb mennyiségű farönkre helyezték, majd az egészet leöntötték benzinnel és meggyújtották. Azt ugye még meg kell jegyezni, hogy ott is éjszaka lévén, csak az északi fény világánál tettek-vettek, s midőn fellobbant a máglya, akár egy szupernóva robbant volna, mérföldekre bevilágította a vidéket!

- Érdekes - szólalt meg a grófnő -, mintha megpattant volna valami az agyamban, megszűnt az emlékezetkiesésem! Teljesen tisztán látom Arthurt a lángoló gép romjai közt...! De hisz ez érthetetlen: én fenn, a sziklákra mászó bozótosban, Ő pedig lenn a völgyben és mégis, mintha itt lenne közvetlen mellettem! Figyeljete...! Hangokat hallok a koporsók felől! Csak nem tetszhalott volt valamelyik?

- Az lehetetlen - mondta Lehel -, légmentesen volt leplombálva mindenik, ha az lett volna, akkor sem maradhatott volna életben eddig! A lángok sustorgása hallatszik!

Ebben a pillanatban felemelkedtek koporsófedelek - egymás mellett voltak elhelyezve, mint a kriptában, s a három élettelen test előbb csak mozgásba lendült, majd álló helyzetbe emelkedett, de tényleg csak egy pillanatra, hogy aztán összerogyva visszazuhanjanak a parázsló máglyarakásra. A jelenlévők ijedten összebújtak, még egyikük sem látott hamvasztást, kivéve, amit a televízió képernyőjén láthattak, s a grófnő vizuális képzelete is csak a lángok martalékául esett élő embert aposztrofálta...!

- Szörnyű - suttogta Viktória és kebléhez szorította Gréta fejét -, induljunk vissza a géphez, benne akár alhatunk is egyet, míg elhamvadnak...!

- Okosan beszélsz, lányom, ti éppen eleget virrasztottatok eddig, én ellenben pihentem az éjszaka is, egyáltalán nem vagyok fáradt, itt maradok helyben, nehogy tüzet fogjon más is. Ha szükségem lenne rátok, majd riasztani foglak benneteket! - A grófnő szavait előbb általános elutasítás fogadta, de végül is - inkább csak a fáradságnak tudható be - engedtek merevségükből, s előbb a nők, majd kis idő múltán a férfiak is elindultak, hogy a helikopter kényelmesnek egyáltalán nem mondható belsejében - mint tudjuk teherszállításra alkalmazták - pihenjenek néhány órát...!

Helikopter motorjainak zúgására ébredtek. Viktória és Lehel felugrottak ültükből - csak ülő alkalmatosság volt a gépen s ülve görnyedeztek -!

- Elindult volna magától?! - Lehel szavai voltak - itt már minden elképzelhető! - Gréta azonban, aki rögtön az ablakhoz ugrott, örömeiben felkiáltott:

- Nem mi indultunk el, Janzen - Janzen barátom és a magyar származású felesége, Diána fia - gépe ereszkedik mellénk!

A morajra persze valamennyien felébredtek, kidörzsölték szemükből az álmot, majd elhagyván a gépet, előbb nem is a máglya, hanem a váratlan látogató elé igyekeztek:

- Mivégből vagytok itt éjnek idején? - kérdezte a fiatalember, aki egyébként Theresa lányom férjének, Jörgnek az öccse - és a tűz?! Messziről olybá tűnt, mintha az egész erdő egyszerre lobbort vetett volna! - Megnyugtatták miről is van szó, s egyúttal szavát vették, hogy nem fedi fel a titkot senki előtt! Csak miután megtörtént a felvilágosítás, indultak a még mindig sziporkázó, de már szürkülő tömeghez...!

- Nem látom nagyit sehol - kiáltotta el magát ismét Gréta - lehet, hogy Ő is elszundított?!

- Az nem valószínű, de lehetséges - csatlakozott hozzá Lehel -, persze ilyen távolságból és szürkületben... - nem folytathatta, mert Melani, majd nyomban utána Viktória is felsikítottak:

- Istenem! Odanézzetek! - A szürke, de még sziporkázó tömeg tetején elszenesedett alakban - előbb csak vélték felismerni, még közelebb érve pedig:

- A nagy! - sírt fel Gréta - nagyikám - és futott feléje, a többiek pedig utána, nehogy valami jóvátehetetlent kövessen el Ő is!

Ilyen eseteknél meg kell állni egy pillanatra, hisz a grófnő önmaga elégetésével egy egész korszakot temetett maga alá, akár azért, mert elméje a tűz láttára ismét elborult, akár, mert

elege volt mindabból, amit addig átélt, vagy a jövőben átélhetett volna. Az valószínű, hogy mielőtt elszánta volna magát, számvetést csinált: mire számíthat még? Megértette, hogy a régi privilegizált osztályoknak, a kommunista rendszerek bukása után sem maradt semmi reményük a visszatérésre. Hogy azok helyébe előbb a pénzarisztokrácia lép, később pedig ki tudhatná, hogy az egymással szembenálló osztályok mit sütnek-főznek maguknak? Hogy az életkörülményeikkel elégedetlen tömegek haragja elől kétes kimenetelű háborúkba menekülnek a hatalom birtokosai, vagy szabad utat nyer: aki bírja, marja, s ha marad még ember a földön, azok mint a hajdanvolt öskommunizmus idején csordákba verődnek, jobb esetben a Krisztus által népszerűsített kommunákba, hogy átmentsék, ami még menthető egy új korszakba!

Hogy emberfeletti erő lakozott abban a törékeny, derékban meggörcsült asszonyban, mi sem bizonyítaná jobban, mint az a tény, hogy szénné égve sem esett össze! Hogy botja tartotta-e? Külső farésze elhamvadt ugyan, a belsejét kitöltő acél azonban, bár meghajlott, a parázsra támaszkodó alsórésze szétfolyt, újbóli megmerevedése folytán azonban támasztékul szolgált?! Nos, akaratereje akkor is tiszteletre méltó, ha szerelmét követve, elborult fejjel ment fel a kőpadra, hogy eljuttassa utolsó, egyben végzetes szerepét! Hosszú ideig szinte megkövülten álltak körülötte, hogy imádkoztak-e?! Az utolsónak érkező Janzen tért először magához, ugyanis a látvány valósággal elbűvölte valamennyiüket:

- Most mihez kezdünk?

- Hozzá ne nyúljatok - sírt fel ismét Gréta - hagyjátok meg nekem egészben!

- Azt nem lehet, kicsikém - Lehel, aki Viktóriával együttesen nyugtatgatta a kislányt, próbálta volna megmagyarázni, hogy miért, de mindenképpen szétesik, a szintén jelenlévő, de egész este, majd éjszaka hallgatásba burkolódzó Fannika, Gréta édes nővére azonban közbeszólt:

- Mért ne lehetne?! Van néhány archeológus barátom a városban, megfelelő eszközök segítségével bizonyára be tudnák emelni egy üvegkoporsóba! Ha nem érintkezik levegővel, időtlen-időkéig egészben maradhat!

- Bocsássatok meg, de számárságnak tartom üvegkoporsóba tenni - szólalt meg Ádám -, gondoljátok a fáraók és egyéb, évezredekkel elhunyt személyek múmiáira, hagynánk, hogy Őt is mutogassák ország, világ előtt? Helyezzük csak egyszerű koporsóba annak rendje szerint és szállítsuk haza édesanyja és a lánya mellé a kriptába. Bizonyára apuka sem cselekedne másképp, de megkérdezhetem Őt, amennyiben akarjátok!? Némi tanakodás után Ádám javaslata mellett döntöttek, bár nehéz szívvel, de Gréta is megértette a múmiákkal való összehasonlítást, és dehogy akarthatta Ő, hogy üvegkalitkában mutogassák az Ő nagyiját, akit rövid ismeretségük ellenére édesként fogadott el!

Miután eldöntötték, mi légyen az immáron négy ember földi maradványainak a sorsa, Janzen a hölgyeket hazavitte a kastélyba, kivéve Melanit, aki férje, Ádám mellett strázsált a koporsóért és a hamvakat befogadó alkalmatosságért szintén a városba induló Lehelre várva. Kart karba fűzve egyhelyben álltak, bámulták egymást, házasságkötésük óta még nem volt idejük úgy istenigazából kiélni magukat a késői szerelem gyönyöreiből. Mindig történt valami, valami különös esemény, ami akadályozta őket abban, hogy csupán önmagukra gondoljanak. Néha, csak úgy oldalazva, az öregasszony üres és sötét szemböndreibe tekintettek: mennyi még feltáratlan titkot vihetett magával? Vajon volt-e egyáltalán értelme születésének? És nekik? Mit tartogat számukra a jövő? Családjuk a szerencse, ugyanakkor a szerencsétlenségek példaképe! Amíg illetően morfondíroztak, jobbára csak magukban, az éjszakából szinte átmenet nélkül nappal lett! Csend vette körül őket, azaz csak az erdő csendje, néhány szerelmeskedő süketfajd rikácsolt a közelükben!

- Mire gondolsz? - kérdezte Melani -.

- Amire Te, egyetlenem!

- Akkor mire várunk?! Gyerünk, szerelmem, itt és most! Adjunk lehetőséget a grófnőnek, amennyiben újra akarná kezdeni! - Átkarolták egymást, aztán - szinte úgy zuhantak egymásba, megmozgatván maguk körül a földet. A zuhanásnak, vagy a lassan hűlő hamu lefelé ereszkedésének tudható-e be, de a grófnő elszenesedett teteme szétesett, bele a hamu középső részét kitöltő, még mindig vasat olvasztó parázsfészekbe, s mire az ifjú pár a lelohadó gyönyör elmúltával felemelkedett fektéből, ember és fa, nagy halom szürke egyveleggé hamvadt!

- Most - hogy számolunk el véle - Melani kérdése váratlanul érte Ádámot és csak úgy foghegyről válaszolt:

- Ő már elszámolt magával! A mi dolgunk széthinteni hamvaikat részben itt, részben otthon, Magyarországon! - Melani még hozzátette:

- Hogy zöldebb legyen a fű és dúsabb a kalász...!

A grófnő halála két okból is megrendített: egyrészt, mert amilyen kellemetlen volt első találkozásunk, annál kellemesebb volt későbbi, bár nagyon rövid ismeretségünk. Okos és büszke asszonynak ismertem meg. Annak ellenére, hogy magán viselte a letűnt arisztokrácia valamennyi jegyét, még élő kortársai, mint pl. a tanítónő, Erzsike néni is, emberséges embernek festették le. Nem hordta magasan az orrát, nem fordította el fejét akár a kocsisa, akár a lova fingott. Általában lovon ülve látták, s ha gyerekek mellett hajtott el, nem korbácsát suhintotta feléjük, hanem zacskó cukorkát dobott. Nagynénje halála után a falubéliek szinte otthonuk gyanánt jártak-keltek a kastélyban. Nem tartom lehetetlennek, hogy a férfit is előbb lovászában ismerte meg! És én ezt az asszonyt neveztem szajhának?! De honnan a fenéből tudhattam volna, hogy mit kellett átélnie a szerencsétlennek. Ha itthon marad: Karcagtilalmas, vagy a Hortobágy valamelyik elhagyott tanyáján kötött volna ki ő is kislányával együtt és én soha nem ismertem volna meg őket. Na, de mindegy, ők mindketten már a múlté! De nemcsak ők: kislányom, Judit és fiam, kisJózsi is, akik vér szerint kötöttek hozzájuk! Fiam kivételével mindenkinek megadtam a végtisztességet! Az öreg grófnő hamvai sajnos összekeveredtek a másik fiam, lányom, vejem hamvaival, persze magának köszönheti, édesanyja és lánya mellett, csakúgy, mint az övék, koporsóban és nem urnában nyert elhelyezést. Nyilván jutott belőle a kirunai erdőkbe is, ugyanis a hamvak nagyobb részét egy helikopterre pakolva, ott helyben szórták szét gyermekeim. De hisz: porból lettél, porrá válsz!, mondja az írás is! Ha eljön az idők végezte, amiben nem hiszek, mert aminek nincs kezdete, annak vége sincs -, és megfűjják a harsonákat, elhasznált gúnyánkra nem lesz szükségünk, abból bárhol, bármilyen pompával temetessék is el, előbb-utóbb trágya lesz, nélkülözhetetlen alapeleme az örök körforgásnak!

Aztán kellemetlenül érintett a grófnő, volt anyósom halála azért is, mert bár közjegyzőileg, mint leendő örököst, azaz: tulajdonképpen örököst, megbízott a bajorországi birtokok jelzálogterheinek rendezésével, gyorsította volna az ügyintézést az ő jelenléte. Tervem ugyanis az volt, hogy a birtokot adósságainak lerendezése után eladom, és abból fedezem itthoni - joggal mondhatom - birtokainak visszavásárlását, csak arra jó, hogy legyen hivatkozási alap: megtettük, amit tehattünk! Amit egyiknek adunk, azt a másiktól el kell venni! Egy fél évszázad nagyon hosszú idő vagyopolitikai vonatkozásban is talán jobb lett volna el sem kezdeni. Azok tulajdonában hagyni, akik addig is használták, persze nevesítve: saját tulajdonban! Hogy aztán közösen, szövetkezetben, vagy ki hogy kívánta volna használatba venni, akár föld, akár más egyéb: gyárat is beleértve, a kormánzatnak csak a törvényesség betartására kellett volna ügyelni. A jelen rendelkezései azonban épp a törvénytelenégeket realizálták: a kis emberek, munkásemberek a vagyontömegeből csak morzsákhoz juthatnak, az is látszólagos haszonnal jár! A kft.-sített nagyobb hányad a régi, agyafűrt vezetők kezén maradt továbbra is,

azzal együtt a külföldi tőke által felvásárolt vállalatok vezető garnitúráját is ők adják! A vállalatok munkásai legfeljebb azok köldökét nyalogathatják! Nos, én a tőkével együtt hoztam magammal a megfelelő menedzser gárdát is! Már a beindulásnál bizonyítani akartam, hogy az eredményesség legfőbb forrása a vállalkozás családi jellege. Nyelveket beszélő, még számomra ismeretlen személyekre azért nem volt szükségem, mert nagy családom valamennyi tagja legalább három-négy idegen nyelven írt, beszélt, ami pedig a szaktudást illeti: azokra bíztam az irányítást, akik már bizonyítottak. Őszintén mondom: bizalmatlanságom a kommunista rendszert itthon átvészelvek iránt kizárólag a még itthoni éveim alatt tapasztalt laza munkamorálra épült. Bennem már akkor is undort keltettek azok a személyek, akik párttagságukra hivatkozva lézengtek a munkaterületeken, viszont fizetésnapokon lelkezés nélkül kiemelték a pénzt azok zsebéből, akik valóban megdolgoztak érte! Hát igen - ezek voltak a hatalom védett állatai! S ma bizony nagyon nehéz kiszűrni őket, mert ma is ott ólálkodik valamennyi a biztonságosabb karámban, vagy karám körül! Na persze ez a biztonság már nem ugyanaz: a munkás és kisember, ha semmi mást, azt a kommunista rezsimek köszönheti, hogy felismerte: a hatalom nem Istentől van, hanem a néptől, s ha nem rendeltetésének megfelelően alkalmazkodik, mindenkor és mindenkitől visszavehető! Az analfabetizmus megszűntével a munkás is elkezdett elsőben olvasni, majd gondolkodni. Egy kis elit csoport legfeljebb ideig-óráig lehet csak képes arra, hogy maga előtt terelje a tömegeket. Nem a véletlen műve, hogy az új, még kialakulatlan rezsimek ismét ki akarja rekeszteni a kisemberek gyerekeit az egyetemekről, különben mire való lenne a kiemelt tandíj már a középiskoláktól felfele! Honnan, miből taníttassa gyermekét a munkás? Az én szándékom olyan iskolákat létrehozni, amelyekben a pedagógusok minden gyerekkel értelem szintjének figyelembevételével foglalkoznak. Ennek érdekében is elsősorban a családra szorítok. Legfeljebb néhány évig napi 16 órát dolgozunk, de a nekünk megfelelő garnitúrát fogjuk kinevelni, közte az eddig nevelhetetlennek tartott cigányság soraiból! Ezeket előre bocsátva, nincs min csodálkozni azon, hogy hazatértem után Antit és Pistit, a két kivénhedt csatalovót vettem magam mellé. Az ő egyszerű, inkább a természethez alkalmazkodó géniusukat - igaz, fele idejüket a börtönben töltötték le, nem tudta kikezdeni az ármánykodás, a becstelenséget jutalmazó kommunista hierarchia, de nem hatódtak meg az új rezsimek páváskodó, magukat tisztának nyilvánító, az elmúlt rezsimektől kapott sebeiket aranyplakettel borogató fiskálisok aranyköpéseinek sem! Bár mennél tovább tarthatnám őket életben, legalább addig, amíg az új, már nem talpnyalásból, dörzsölködésből profitáló generáció első nemzedéke el nem hagyja az Amália - volt feleségemről elnevezett - egyetemet! Ez az idő legjobb esetben, ha egyszerre indítjuk a tanítást alsó, közép és felső szinten - akkor is hét év! Anti 67, Pisti 83 éves lesz - ha megélik! De amennyire ismerem őket, Isten és Katinka professzornő segédletével 90 után is többre lesznek képesek sok mai fiatalnál!

A magániskolák alapításához szükséges tőkét a még, volt apósom: Jörg által létrehozott alapítvány fedezte volna, de ha már tyúk, legyen kövér alapon - én hosszú időre terveztem berendezkedni, még hozzá úgy, hogy a folyamatos üzemeltetéshez szükséges tőkét maguk az iskolák teremtsék elő, persze ehhez megfelelő vagyoni háttérre volt szükségük! Nos, ezt a vagyoni háttérrel a volt grófi birtokkal, természetesen a Bajorországban lévőket is számításba véve, ugyancsak alapítványként, Magdolna, volt, azaz: néhai feleségem emlékére szándékoztam biztosítani! Ideje volt tehát hozzá látni a már maradó épületkomplexumok alapozásához! A felvonulási épületekkel majdnem egy időben elkészültek a tervező részleget kiszolgáló irodaházal is! Szőke, Anna professzornő irányításával beindult a tervezés, bejelentette ugyan férjének válni akarását, egyelőre azonban minden maradt a régiekben - eddig is szabadúszó voltál, volt a férj válasza, minek változtatnánk -!?! Csak abban az esetben válna szükségessé, ha új helyzetben - Anna felmondta a tanári állást, hogy teljes energiáját a már saját nevével fémjelzett tervezőintézetben kamatoztassa - feleslegessé válnék!

- Hogy mondhatasz illet - volt az asszony válasza -, mindig is felnéztem Rád, hisz képességeid messze fölém emelnek! De nemcsak Rád lesz itt szükség, sok más, használható elmére is, és szeretném, ha segítenél megnyerni őket intézetünk számára. Sajnálom, hogy a szívem a legmeghittebb pillanatainkban is másé volt, de ugye más a tisztelet és más a - na, hadd ne mondjam! Szerelemmel mindig is ahhoz az egyhez tartoztam és mostantól a közelében lehetek!

- Megértelek - mondta a férj -, nem is akadályozlak abban, hogy a szíved sugallatát kövesd, de maradjunk továbbra is jó barátok! Viszonzásképpen én mindenben segítségedre leszek! A legjobb munkaerők felkutatásában is!

Ennek a barátságnak köszönhetően az első tervek elkészülte után beindulhatott a nagy építkezés, amelyet Csaba már, mint befutott építész vezetett. Vele, valamint Augusztia lányommal madarat lehetett volna fogatni, olyannyira kiegészítették egymást, eszükbe sem jutott a nászút.

- Nekünk egész életünk egybefolyó nászút lesz, apuka - mondták mindketten, midőn előhozakodtam vele - mint tudjuk, Neked sem jutott ki a szerencséből, hogy gondtalanul élvezd a szerelmet a föld egy távolabbi, direkt szerelmeseknek való zugában, ne bolygasson hát a miénk! Nekünk minden együtt eltöltött percünk mennyország!

Mit tehettem ezek után? Hagytam, hogy a két jó barát, ugyanakkor sokat tapasztalt egyéniség: Pisti és Anti közreműködésével, irányítsák a külső munkálatokat! Mivel a tanítás legjobb esetben is csak két év múlva indulhatna, beleegyeztem Gréta Stockholmban maradásába, vele együtt ott maradt a pap fia, Tamás is! Örömmre szolgált, hogy kislányom a grófi nagyi halálát követően Tildához, Ádám fiam mamájához sodródott. Ez a barátság - gondoltam - megkönnyíti Ádám és Gréta testvéri közeledését, ami enyhíteni fogja a kislány fájaldalmát Ákos, valamint Eszter halála miatt. Amikor pedig bejelentették, hogy Tilda az itthoni iskolák beindulásáig Stockholmban marad a gyerekekkel, örömöm megduplázódott! Az ikrek, mármint Szilvia és Betti, addig inkább csak reprezentáltak mellettem és fő feladatuk ezután is az lesz! A gyerekek nevelését nem is bízhattam volna Tildánál megfelelőbb személyre. Miután a bankügyletek lebonyolítását Viktória és férje, Lehel magukra vállalták, Melanit és Ádámot Brionira küldtem azzal a meghagyással, hogy addig maradjanak, amíg jól érzik magukat a turista paradicsomban! Margitka, Szilvia és Betti, valamint a melléjük szegődő papné az önkormányzati vezetők közreműködésével gondoskodtak az akkor már majd háromszáz főt számláló műszaki és fizikai dolgozók ellátásáról, nyertem tehát néhány napot, hogy Bajorba utazván pontot tegyek az ottani birtokok sorsára, előbb azonban néhány órára helikopterrel felugrottam Budára, mert ne higgyék ám, hogy másik anyósomról megfeledkeztem. A nyolcvan éves Nellike, Gitta mamája, Theresa és Augusztia lányaim nagymamájaként mindig is a család 1. számú doyenje volt. Őt sajnos nem tudtam meggyőzni nagyszabású terveim célszerűségéről, ellenben a száműzetésünk előtt is masszázsszalonként használt, felújított épületben, mint a széplányok felügyelője, még mindig fiatalosan mozogva, kacér mosollyal fogadta a szeximádó férfiakat. Persze nem egyedül vezette az üzemet, összeköltözött Brünn úrral, akihez még a soproni „tulipános ház” idejéből szoros barátság fűzte. Mivel mindent a legnagyobb rendben találtam, Lehelt, aki vezette a helikoptert, visszaküldtem a táborba, hogy pakolja fel Melindát - ügyvédként nélkülözhetetlen útitársam volt - hozza magával a két gyereket: Grétát és Tamást - testvéreik elhamvasztása után a többiekkel ők is hazaérkeztek - természetesen Tildával együtt, aztán különgéppel előbb Kirunába, majd Bajorba megyünk!

Ugye nem kell mondanom, mennyire meglepődtem, midőn a visszatérő gépről a többiek közt megpillantottam leszállni Szidóniát is! De minő változáson ment át: a korához képest erős testalkatú lányt a nagyfokú hasonlóság miatt előbb Viktória lányomnak néztem. A szénfekete haj, a már többszörösen leírt gyönyörű arc -, hanem lejjebb...?! A majdnem zártnyakú, bokáig érő, bő, habfehér ruhát mezítelen lábfej követte! A derékgig érő hajat semmi nem fogta össze,

kissé zilált volt s amint lépett, egy-egy tincs szétborzolódott, derékban öv helyett aranylánc fogta össze a ruhát hullámszerűen lóknizva, lépés közben kivillanó bokáin a csuklókéhoz hasonló aranypánt...!

- Miféle maskarába öltöztettétek ezt a gyereket - valószínűleg kissé ijesztő lehetett ábrázatom, mert pillanatokig szóhoz sem jutottak, végül is Melinda, mint a legidősebb, félig kacagva mondta:

- Szilvia ragaszkodott ahhoz, hogy Szidóniát magunkkal vigyük! Ő, mint mondotta: a te talizmánod! Kicsit nagyra sikeredett, de a szerencsédhez méretezett!

- Megéritek a pénzeteket - mondtam és kénytelen voltam én is elkacagni magam -, ha van veletek egyszerű öltözet, akárcsak bugyi és kombiné, akkor válts ruhát, mert én nem tartozom egyik szektához sem és papnőre nincs szükségem.

- Gyere, kicsim - Tilda karon fogta a megszeppent lányt, majd visszament vele a gép fedélzetére, s mikor újból elém álltak, már egészen másképp festett...!

- Nos - így már igen - mondtam -, mindig a mindenkori szokáshoz kell alkalmazkodnunk! - Szidónián miniszoknya, éppen hogy elfedve az ágyékpántot, lányos, kemény keblei bimbóig kiborulva a mélyen kivágott blúzból, magasan ívelő nyakán az előbbi deréköv - aranylánc háromszorosan átvette, ami pedig a színeket illette: fekete, sárga, türkizzel keveredve! - Ha már talizmánom vagy, akarva-akaratlan magammal kell cipeljelek - folytattam -, de nem szeretnék feltűnést okozni, ugyanis nem zarándokútra megyünk, hanem nagyon is komoly üzleti ügyben! Stockholmig még meggondolhatod magad: tovább jössz velünk, vagy maradsz Tilda mamával és a gyerekekkel. Vikitől tudom, hogy franciát tanulsz, Tilda mamával gyakorolhatod!

- Szidi egészen jól beszél a franciát - szólt közbe Tilda -, jó munkát végzett a lányod, pedig mint tudom, csak nyaranta tanította. Nem fogsz szégyent vallani vele, a három nyelv: magyar, cigány és francia igazán nem utolsó dolog! Különben Szilvia és Betti ragaszkodnak ahhoz, hogy magaddal vidd! Nem tudom babonás félelemből, vagy...!

- Miért is ne jöhetne velünk - de ezt már Melinda -, akár francia tolmácsként is! Én különben már öreg vagyok ahhoz, hogy ellássalak, ő pedig...! Aztán ahhoz képest, hogy hol nőtt fel, nagyon is intelligens teremtés, s ha visszatérne a migrénem, a jogi tanácsadáson kívül mindenben helyettesíthet!

- Rendben van - mondtam -, gyerünk a másik géphez! - Lehel, aki megérkezésük után nyomban otthagyt minket, hogy előkészítse a másik gépet, már integetett:

- Indulhatunk - kiáltotta felénk!

Miután elhelyezkedtünk a repülőgépen - egyik oldalamon Szidónia, másikon Gréta, aki nem sokkal volt gyengébb alkat, mint Szidónia, hozzám dörzsölődött:

- Apuka, engem nem vihetnél magaddal? Én sem lennék rosszabb tolmács, mint Szidi!

- Kicsim - mondtam, ám nem tudom mennyit hallott belőle, mert közben Lehel elindította a gépet -, angolul és németül magam is jól beszélek, legalábbis nem tudnának eladni, nincs tehát szükségem tolmácsra! Egyébként abban az esetben felborítanánk a nyárra betervezett menetrendet! Tudod mit ígértél Zsóka nénédnek /a papné/, hogy Tomiból a szünidő alatt igazi vikinget csinálsz!

- Igaz, Apuka! - Szidóniához fordulva pedig: Aztán úgy vigyázz apukámra, ha valami baja esne, velem találnád szemben magad! - Szidónia nem válaszolt, csak ránézett, majd rám, mélytűzű sötét, ugyanakkor magával ragadó tekintete mindkettőnket biztosított odaadásáról,

de azon nyomban alkalma sem lett volna válaszadásra, mert Lehel jelentkezett a pilótafülkéből:

- Apuka! Theresa és Jörg vannak a vonalban! Stockholmban várnak ránk! Tilda nénit és Grétáékat magukkal viszik, mi pedig fordulhatunk vissza Münchenbe. Üzensz nekik valamit, vagy kapcsoljam át hozzád?!

- Most ne, majd a repülőtéren időzünk kicsit velük, de addig is csókoljuk őket! - Látod - fordultam Grétához -, te még nem is találkoztál velük azóta, hogy összeházasodtak. Ezenkívül Tilda mama sem ismeri őket, tehát nélkülözni sem tudnák jelenlétedet!

- Nem hittem volna, hogy Theresa és Jörg összeházasodnak - szólalt meg a kislány felnőtt komolysággal -, Theresa haza fog költözni Kirunába, vagy mint ti anyukával tettétek, nagy néha összefutnak?

- Ezt igazán nem tudhatom, Kicsim, hisz előtte én is csak néhány szót válthattam velük. Jörgöt odaköti a birtok! Hogy Theresa feladja-e az egyetemi katedrát?!

- Ha nem, akkor feltétlen velünk kell maradnia Tilda mamának!

- Ez Kicsim hármotokon múlik és főképp rajtad!

- Ne aggódj, kislányom, veletek maradok - zárta le Tilda a vitát -, így legalább alkalmad nyílik majd jobban megismerni Ádám bátyádat is, mert - gondolom - többször meglátogat bennünket!

Amíg a gép Stockholm felé halad, nézzünk vissza a Balaton melletti kis falu, jövődő város, nem is olyan mindennapivá kerekedett életébe, mert amilyen hirtelen szokott jönni a nyári zápor - felhő sincs, süt a nap s egyszer csak zuhogni kezd, olyan hirtelen következhet be tragédiákba torkolló vihar kisebb-nagyobb közösségek életében is!

Délidő volt! A munkások, mivel még csak az alapozási munkálatok folytak - jobbára segédmunkákra alkalmazott cigány származásúak, persze velük együtt a műszakiak is, a felvonulási épületek oldalában ugyancsak ideiglenes használatra felhúzott ebédlő előtt, a konyha jelzésére várakoztak. Vagy háromszáz méterre tőlük Anti és az éppen fölös létszám még dolgozott. Egy daruskocsi közreműködésével még ebéd előtt be akarták emelni Anti lakásának betongerendáit. A távolság nem volt nagy, azonban a volt kastélykertben előbb az iskolák és a kórház épületeinek alapozását kezdték el és a kis-templom, a parókia, valamint a felhalmozott építőanyag, falat emelt a két építkezés közé, átlátni nem lehetett, a lárma és a sikongás tette kétségtelenné, hogy valami nincs rendben Antiék körül!

Pisti, aki az ebédre várók között téblábolt, azonnal riadót rendelt, s egy éppen befutó teherautóra felugrálva indultak Antiék segítségére. Vagy húsz-harminc ember, ki, mit felfoghatott, ütötte-verte az ott dolgozókat, persze a faluból verbuválódott az ütlegező csapat, s valahogy a polgármester és a pap is tudomást szerzett szándékukról, mert majdhogynem Pistiékkel egy időben érkeztek a helyszínre. Sajnos azonban későn ahhoz, hogy megakadályozzák az összeütközést, s már néhány súlyos sebesült, köztük Anti is a földön fetrengett, de rajtuk kívül még sok könnyebb sebesült volt, akik fél kézzel, fél lábbal is ütötték, rúgták, harapták egymást.

A falusiak félrelökték a polgármestert és a papot is:

- Nincs elegendő munkanélküli itt a faluban is? Mennyit kaptál az Úrtól, hogy idetelepíthesse ezeket a niggereket /Anti családja eléggé sötétbőrű volt/ ráadásul állandóra! - Ezt inkább az asszonyok kiabálták a polgármester felé, de a plébánosnak is kijutott:

- Legalább a papunk állt volna mellénk! Hajdanán a grófnak, ma a bankárnak árulja lelkünket! A kommunisták is gazemberek voltak, de legalább azt a keveset mindenkinek biztosították!

Üssétek Őket, ne kíméljétek senkit se! El kell zavarni a kurvájával együtt! - Hogy kire mondták, kire nem, de ez már kemény volt, s Szilvia, aki egy másik teherautóval érkezett, természetesen munkásokkal megpakolva, bátran az asszonyok elé állt:

- Mit csináltatok, ti szerencsétlenek?! Hát nem volt még elég a gyűlölködésből? Mi hazatelepítjük a vagyonukat azért, hogy mielőbb talpra állíthassuk ezt a félig lepusztult országot, ti pedig tovább akarjátok rombolni? Mi is magyarok vagyunk ezekkel a cigányokkal együtt, csakúgy, mint ti! Nektek most a földeken lenne a helyetek, van mit behozni, mert eléggé elhanyagolt a határ! Azért hoztuk Őket, már a cigányokat, hogy addig se álljon az építkezés, amíg itt elegendő munkaerő nem áll rendelkezésünkre, de azután is szükség lesz rájuk, hisz mint látjátok is, majdnem valamennyien segédmunkások és azokat a munkálatokat végzik, amelyekhez a ti fogatok nem fűlik!

Miközben Szilvia beszélt, a vele együtt érkezett munkások, volt köztük néhány professzor is a műszakiról - szétválasztották a verekedőket, az egyik asszony azonban tovább keverte:

- Azt sem tudjuk, hogy jelen pillanatban kié a föld, ki szedi be a termést. Nem egyértelműek a rendeletek sem, hiába a sok ügyvéd, orvos, tanár a parlamentben! Ma visszaadják a földet, jövőre pedig gondolnak egyet és visszamiatyánk, mint a kommunisták is csinálták...!

- De Kedvesem - válaszolt most már nyugodtabban Szilvia -, ha nem lennének biztosak a dolgunkban, nem jönnénk vissza mi sem! Gondoljatok azonban arra, hogy a kommunistáknak több mint két évtizedre volt szükségük ahhoz, hogy a háború utáni Magyarország vagyonát elherdálják. Az újabb felhalmozáshoz is idő kell! Egyik napról a másikra nem lehet jólétet teremteni ott, ahol majdnem minden hiányzik hozzá! Egy kis türelmi időt kérünk, s meglátjátok, ez a falu, akkor már város, az ország egyik leggazdagabb települése lesz!

- Mondani könnyű - szólt ismét az előbbi asszony -, kislány koromban én is jól tudtam szavalni! Ti is csak azért jöttetek vissza, hogy magatokénak követeljétek a volt grófi birtokot, s ha a fiskálisok megszavazzák, mi marad nekünk? Mehetünk újból cselédnek?!

- Minket annak idején, Kedvesem, száműztek, mert nemcsak gondolkodni mertünk, hanem beszélni is! Nem szöktünk, mert itthon bűdös lett volna számunkra! Ezenkívül, mint láthatjátok, iskolákat és kórházat építünk elsőnek! A volt grófi birtokot valamennyitek érdekében szándékozunk visszavásárolni, de senki útjába nem állunk, ha maga akar gazdálkodni a '46-os földosztás alkalmával kapott földjén! Még hitelt is biztosítunk kedvezményes kamatra! Ha az általam elmondottakat kevésnek találjátok, hát tudjátok meg, hogy nekünk Svédországban akkora birtokunk van, hogy ez a falu, határával együtt ötször is beleférne. Ha nem hiszitek, alakítsatok egy bizottságot, s mihelyt visszaérkezik férjem, gondoskodom róla, hogy külön géppel indulhassatok svédországi birtokaink megtekintésére. De nem a birtokokon van itt a főhangsúly: a gyógyszeripari alapanyag termelő gyár, a rákkutatóintézet és az egyetem munkaerő szükségleteit ez a falu, az idetelepülő - és most jól figyeljétek: a cigányság egy olyan rétegével, amelyik mindig is nehéz munkával kereste meg kenyerét - együttesen sem tudná kielégíteni, még a környező falvak besegítésére is szükségünk lesz! Különbem mi azon fajtából vagyunk, hogy előbb cselekszünk, s ha valamelyiktek jobban tudná nálunk, örömmel az élvonalba állítjuk. Különbem bárkinek a tanácsát, ha építő jellegű, köszönettel vesszük. Most pedig valamennyiünk nevében a főtisztelendő Plébános úr bocsánatát kérem az itt elhangzott gyalázkodás miatt! Tudjátok meg: ha Ő nem úgy áll hozzátok és persze hozzánk is, mi válogathattunk volna a letelepedés helyét illetően!

Még Szilvia beszélt, midőn két mentőautó szirénázva megérkezett s velük együtt a rendőrség is! De ugyanakkor érkeztek Pestről Viktória és Csaba is a helikopterrel, s már a magasból meglátván a csoportosulást, leereszkedtek közvetlen melléjük! A mentőkkel és rendőrökkel ellentétben azonban nem a tragikus cselekmények előzményeit firtatták, hanem Linda és

Simon - mielőtt Szilvia a helyszínre indult volna, Őket is értesítette - az építkezés orvosainak irányításával, beemelték a súlyosan sérülteket a helikopter mentéshez rögtönzött belsejébe, a könnyebben sérülteket pedig részben a mentőautókba segítették, részben a helybeni elsősegélynyújtás után haza küldték azzal: ha komplikációt észlelnek magukon, azonnal jelentkezzenek a már működő rendelőben! A gyógyítás költségeit családjuk természetesen megtéríti!

A tragédia Anti családját érintette legjobban, mert vele együtt még két fivére is életveszélyes sebeket kapott! Elképzelhető a család jajveszékése, azzal együtt átkozódása! Viktóriának már indulásra kész gépről kellett visszalépni, hogy - ha nem is egészen, de némileg lecsillapítsa a felbőszült embereket!

- Testvéreim - mondta -, többek közt a ti mostani magatartásotoktól függ az, hogy a jövőben hogyan viszonyul hozzátok a falu. Nagyon kérek benneteket apánk és az egész család nevében, hogy önkényesen ne csináljatok semmi olyat, ami később kedvezőtlenül hatna vissza ránk! Bízhatok magatokat anyánkra: Szilviára! Tudjátok róla, hogy a legkisebb bogár elől is kitér, ugyanakkor senki nem marad segítség nélkül, aki feléje nyújtja kezét. Hallgassatok a Plébános úr és a Polgármester szavára, az egyik Isten, másikjuk a helyi hatóság törvényeit képviseli. És mindenekfelett bízzatok bennem, aki egy vagyok közületek!

- Igyekezz már, kislányom! Vidd bátyáidat! Mentsétek meg Őket - kiáltott Viktóriára a még élő nagynénje: Sára - majd mi rendet teremtünk itt, de mint láthatod magad is, a zsembesebbje megpuccolt a biztosurak elől!

És valóban a helikopter és a mentőautók zörejét, s a körülöttük bonyolódó sürgést-forgást kihasználva, azok, akik tettelesen is részt vettek az akcióban és nem sebesültek meg, továbbá velük együtt a hangosabbja, egyre szíjesebb húzóda odébbálltak, csak a felheccelték maradtak, s mint általában, Ők húzták volna a rövidebbet, magyarul: Ők kerültek volna a szarba, ha Szilvia nem áll melléjük, s nem menti ki Őket a rendőrségi hercehurcából:

- Uraim - szólt a mindenáron corpus delictit kereső rendőrökhöz -, a mentők már elmentek, a költségeket, természetesen az Önök kiszállását is, vállaljuk, engedjék meg, hogy családon belül intézzük el nézeteltéréseinket! A legjobb családban is előfordulnak kisebb-nagyobb csetepaték, s mi ezt az egész faluközösséget egyetlen családnak tekintjük!

A rendőrök persze örültek az ügy ilyenén való elintézésének. A sok bizonytalansági tényező miatt Ők sem szívesen mentek volna a késekkel, villával, kapával vagdalkozók közé. Elköszöntek tehát azzal: ha mégis szükség lenne jelenlétükre, ha megismétlődne a többek számára nagyon is fájdalmas összeütközés, akkor már nem fogják ilyen humánusan kezelni az ügyet. Büntető eljárást fognak indítani a rendezavarókkal szemben.

A Plébános és a Polgármester pillanatokig szóhoz sem jutottak. Hogy azonban a jelenlétük ne tűnjön fel feleslegesnek, a Plébános kísérletet tett arra, hogy híveinek nevében bocsánatot kérjen a sebesültektől és általában azoktól, akik szenvedő alanyai voltak az esztelen vérfürdőnek, végezetül pedig Szilviától, aki a pap szavai szerint: vakmerő bátorsággal föléje kerekedett az emberi méltóságáról megfélelmezett tömegnek.

- De mit is tehetnék én hozzá az Ön szavaihoz, kedves Asszonyom, hisz Ön abban a pár mondatban többet adott a faluközösségnek, mint én idestova harmincöt éves tanítással. Pirulnom kellene!

- Kedves Plébánosom - Szilvia megszakítva a pap mondandóját, végignézett magán, mint ahogy a sok színpadi szereplés után már megszokta, majd a még mindig nagyszámú jelenlévők felé: - Önnek egyáltalán nincs miért pirulnia! Az élet, tulajdonképpen minden megnyilvánulásában színpad, és nem minden esetben a tehetség a mértékadó! Többször a kellékek

döntik el a produkció sikerét vagy bukását! Önnek pedig többnyire nélkülöznie kellett a hivatása gyakorlásához szükséges kellékeket. Kiegészíthetné azonban az én szavaimat azzal, hogy legalább próbáljuk meg szeretni egymást! Ne a bőr színezete után ítélik meg felebarátainkat, magatartásukat vegyük figyelembe, és akkor nem fordulhatnak elő ilyen és hasonló atrocitások! Nem erőltetném senkire, de talán példaképpül szolgálhatna a mi családunk, a szűkebbet értem, amelyben különböző fajták, különböző vallások váltakoznak, és nincs egy sem köztünk olyan, aki nem a szeretetet helyezné előtérbe!

Na persze kérdezhetnétek: Eszterke, Ákos és Dávid tragédiájának is a szeretet volt-e az indítéka? És én erre azt felelem: igenis a szeretet volt! A tények állását tekintve kissé abszurd felelet igaz, de nem ott is a szeretet motiválta a drámát?! Hogy miképp lehetne közelebb hozni egymáshoz a két, egymásnak nem éppen szimpatikus közösséget, egyelőre hadd rágódjanak rajta Szilvia, a pap és a polgármester, mert miután a többiek szétszéledtek - az építőmunkásokat visszavitték az autók, hogy folytassák az ebédet, azaz - még el sem kezdték! Ők Margitka kocsiján - a végére Ő is befutott - a parókia felé tartva folytatták a mit, miéltre adandó válasz keresését! Mi térjünk vissza a repülőgépre, amely éppen leereszkedőben van a stockholmi reptérre, ahol, mint tudjuk, találkát adott egymásnak a két kis csapat. Persze helytelen a kifejezés, mert az egyik géppel csak ketten érkeztek: Theresa és Jörg! Nos, abból, ahogy Ők üdvözölték egymást, véleményt alkothatunk magunknak arról: mennyire fedik a valóságot Szilvia szavai a családban megnyilvánuló szeretetről. Az első jelenetet most is, mint általában Gréta rögtönözte: elsőnek ugrott le a gépről s futásban közeledett a felénk induló nászutasokhoz:

- Hát ezt érdemeltem én tőletek - kiáltotta már messziről -, hátam mögött szövögettétek a hálót egymás befogására?!

- De Kicsim - ölelte magához Theresa -, hisz alkalmunk sem volt, hogy...

- Jó-jó! - nevetett a kislány - bolondok! Én már régtől tudom, hogy szeretitek egymást, de mért vártatok eddig?! - a közelükbe érkező fiúhoz pedig: Gyere Tomika! Úgy nézd meg Őket, hogy Tilda mama mellett Ők lesznek a mi Cerberusaink!

- Kis butus! - Theresa, aki az országból való kiutasítás napjaiban született, akkor, amikor Diana és Janzen éppen hogy megismerkedtek, tehát több mint egy évvel idősebb volt férjénél, Jörgnél, meleg szeretettel ölelte magához a fiút is -, olyan visszataszítóak lennének, hogy Cerberusnak neveztek minket? Látom, jól megértitek egymást! Remélhetőleg mi is számíthatunk barátságokra!

- Nos, hadd nézzelek benneteket én is - léptem melléjük -, mint látom, hasznokra volt a floridai napsütés, de mért volt ilyen sietős a hazautazás, tán útjában voltatok Franznak? - Margitkával közös gyermekünknek ott van a kísérleti delfintelepe - nekem sem ártana kicsit körülnézni ott, de persze az nem mostanában lesz! - Különben jó, hogy találkoztunk, mert elutazásotok előtt annyira sűrítve volt minden, hogy nem volt időnk bővebb magyarázatra! Tamással módokban lesz megismerkedni s az idő rövideje miatt most csak Tilda mamára, Ádám bátyátok édesanyjára hívnám fel figyelmeteket: Ő ugyanazt a szeretetet érdemli, amit a törvény szerinti mamátok: Szilvia! Sőt - az adott helyzeteket mérlegelve Ő akkor adott leg-többet, szeretetből is, amikor a legpucérabb voltam!

- Ne túlozd el, Kedvesem - Tilda már egyáltalán nem hasonlított ahhoz a repülőtéri hárpiahoz, akivel száműzetésünkben hazatérve összefutottunk -, ha fiunkat számításba vesszük, akkor Te mindenkinél többet adtál nekem szüleimen kívül! De gondolom, ennél fontosabb megbeszélőnivalóitok is vannak, nekem pedig, csakúgy, mint Tamásnak, ha Isten is úgy akarja, bőven lesz időm megismerkedni veletek!

Theresa, de Jörg is, úgy szorították keblükhöz legidősebb fiam édesanyját, mintha nekik is édes mamájuk lenne... -!

- Igazán meg vagyok hatódva, Kedveseim - Tilda nem tudta visszatartani könnyeit - ennyi szeretetet meg sem érdelek, - s hogy könnyebb legyen palástolni felindultságát maga elé húzta Szidóniát - íme - folytatta -, Ő jelenleg a legfontosabb személy a családban: Szidónia nagynénétek reinkarnációja! S ha úgy igaz minden, ahogy Szilvia mamátok és még sok százmillió hittársa állítja, akkor Ő az a személy, akinek módjában lesz visszaadni elköltözött szeretteiteket! Én boldog lennék, ha valóság és nem vakhit lenne ez a hiedelem -, de ti jól ismertétek tragikus sorsú nagynénéteket, s ha összehasonlítjátok vele ezt a tündért... -

Szidónia kihúzta magát, majd:

- Felesleges az összehasonlítás, mert én valóban az vagyok, Kedveseim! Ellenben, ha kérhetlek benneteket, előbb üdvözljétek Melinda mamátokat, aztán néhány percre szeretném igénybe venni Theresa társaságát...!

- Hó-hó, húgocskám, még én is itt vagyok! - Lehel szavai voltak ezek, aki utolsónak szállt le a gépről -, hadd ölelem én is keblemre a nászutasokat!

Miután pedig befejeződtek a kölcsönös üdvözlések, Szidónia karon fogta Terezát s néhány lépéssel odébb elkezdett vele puszogni. Hogy miről beszéltek, soha nem tudtam meg, Szidónia átváltozása mégis akkor mehetett végbe, mert midőn visszajöttek mellénk, mindkettőjük arca valósággal ragyogott, s ami még meglepőbb volt számomra: Szidónia arckifejezése fölöttébb hasonlított Siváéhoz. /Az életet megújító hindu istenség/ Indiában jártamban egyetlen alkalommal láttam képmását, de soha nem felejttem el! Akkor, a két asszony láttán - már Szidóniát is annak kellett tekintenem - döbbsentem rá arra, hogy családban mily nagyfokú az eltolódás az ősi, ázsiai vallások irányában! Mint már többször is kifejtettem: magam is csak a mindenekfelett álló Teremtő Istenben hiszek! Abban a végtelenhatalmú Istenben, aki Önmaga szórakoztatására létrehozta a természetet a maga törvényszerűségeivel! Utólag mégis elgondoltató: vajon melyik vallás közelíti meg az ember rendeltetészerű küldetését?! Mert, hogy az emberi élet célja csupán a küzdés lenne, s utána felfordulunk, mint az állatok?! Ebben bizony nem sok köszönet lenne! A tárgynál maradván, a stockholmi találkozást követő kilencedik hónapban Szidónia egy egészséges fiú és egy ugyancsak egészséges leány gyermeknek adott életet, míg Theresa egy fiú gyermeket hozott világra! Hogy ezek a tények beletartoznak-e a természet törvényszerűségeibe?! Én mindenestre kezdek arra felé hajlani, hogy az ősi kultúrák közelebb állnak az igazsághoz! Azt azonban nagyon nem szeretném, ha e sorokat olvasván bárki is arra gondolna, befolyásolni szándékozom! Hitem szerint: mindenki járja a maga útját, aztán, majd meglátjuk, vagy sem...! A következő életünkben, ha egyáltalán lesz, már mindenképp más emberek leszünk!

Itt talán le is zárhatnánk ezt a fejezetet, ha nem kíváncznának ezekhez az utolsó mondatokhoz, a polgárháborús Horvátországon keresztül utazó Melani és Ádám, naplójegyzeteikkel! Mint már volt róla szó, Brioniba indultak, hogy ha kicsit késve is, a nászutazásukra szánt időből néhány napot kizárólag maguknak áldozzanak! Mindketten túl a harmincon, a sok önkínzó tanulás - Ádám is, hasonlóan édesanyjához, Tildához, négy nyelven írt, olvasott és természetesen: beszélt, Melani pedig a többszöri lakásváltoztatás miatt, anélkül is kénytelen lett volna elsajátítani nyugat-európai nyelveket, ha nem egzisztenciális okok késztetik! Rászolgáltak tehát, hogy kikapcsolódva a mindennapok eléggé zürös kavalkádjából egyedül a szerelemnek éljenek! De minő csalódás érte Őket majdnem azzal egy időben, hogy áthajtottak a magyar-horvát határon...! Mindjárt az első faluban /a neve is magyar, lakói kétharmad részben/ vandál pusztítás tárult szemük elé: szinte egyetlen ép ház, néhány fegyveres: magyar, horvát vegyesen, gyakorló és kétlövetű vadászpuskákkal felfegyverkezve őrségben, néhányan

házzról-házra járva szedték össze a halottakat - az állati hullákat is - és temették, az örök elmondása szerint már napok óta!

- Hogy a bölcsnek nevezett ember a huszadik század végén ilyen barbárságokra képes legyen - kockáztatta meg a kérdést Ádám -?!

- Most mitévők legyünk - folytatta a kérdést Melani - előre vagy vissza?! Haza?!

- Ha tanácsolhatom, akkor inkább előre - mondta egy szőke, kékszemű, 18 körüli fiatalember - a történelemnek szüksége van mennél több, és érdektelen tanúra! Néhány utcával odébb mutathatok még megrázó dolgokat, ha eléggé fel vannak vértezve a könyörtelen gyilkosságok helyszínéhez?!

- Kedves fiatalember - válaszolt Ádám -, aki embernek meri nevezni magát, az nem lehet érdektelen e szörnyűségek láttán, de ha már benne vagyunk - mit szólsz hozzá, Kedvesem? Előkotornád a kamerát?! Amennyiben engedélyt kapunk rá, lefilmezzük a látottakat, s ha majd megérkezünk a célállomásra, továbbítjuk!

- Természetesen elő tudom kotorni, hanem - Melani válaszában közben mereven a fiatalember szeme közé nézett, aki megértette ki nem mondott kérdést:

- Nekünk nincs mit takargassunk, Asszonyom! Távol áll tőlünk hasonló atrocitások előidézése, pedig mi vagyunk a megtámadottak. Tisztességgel védenénk népünket, falvainkat, de sajnos a túlerővel támadó hadsereggel szemben majdhogynem botokkal -, arra leszünk jók, ha egyáltalán életben maradnak néhányan közülünk, hogy mint Önök is, élő tanúkként álljunk a nemsokára felállítandó népbíróságok előtt! - Odaszólt két kissé távolabb álló társához: Tartsátok figyelemmel az én posztomat is, amíg vissza nem jövünk! - Felénk pedig: ha fel vannak készülve, indulhatunk!

A távolság tényleg nem volt nagy, arra azonban futotta az időből, hogy elmondja saját nacionalistáját: /nevét saját kérésére mellőzzük/ az idén érettségizett volna a varasdi gimnáziumban, a tizennyolcadik életévét éppen hogy betöltötte, de már lassan egy éve fegyverrel védi faluját, szüleit, két húgát valósággal felkoncolták, házukat felégették, neki csak a leégett ház körül ólálkodó kutyája maradt! - El sem hiszik - mondta - hogy az az oktan állat valósággal könnyezett, midőn már messziről megpillantván elem futott, két lábát vállamra téve fejét arcomhoz dörzsölte, s pillanatokig mukkanni sem tudott! Ember nem tudná utánozni elérzékenyülését... -

- És hol van most a kutya? - kérdezte Melani -.

- Két nappal előbb egy repesz halálra sebezte! Szüleim és testvéreim mellé temettük! - A jelzett helyszínre érve néhány ember - létszámukat az oda-vissza forgásból megállapítani nem lehetett - különböző testrészeket próbált összeilleszteni. Munkájukat a fiatalember kérésére abbahagyták: - Filmfelvételt fogunk készíteni - mondta nekik - Melani pedig miután előszedte a kamerát, hozzálátott a munkához! Mint szociológusnak, hozzátartozott a mindennapjaihoz a mindent valóságként megörökítő csodálatos gépezet. A szörnyű látványhoz persze szociológusként sem volt hozzáédződve, s hirtelen hányás fogta el, öklendezni kezdett, s Ádám, bár az ő gyomra is kényelmetlenkedett - fejezte be a huszadik század talán legkegyetlenebb vérengzésének megörökítését!

- Ilyet - mondta a filmfelvétel végeztével - Hitler és Sztálin bérencei sem tettek!

- És hány ilyen van még a közeli településeken is - szólt a néhány hónap alatt férfivá érett fiatalember és elfordította fejét, hogy ne lássák könnyeit - nos, mit határoztak? - kérdezte miután leküzdötte felindultságát!

- Amennyiben tovább mennek, mint mondták Brioniba, Zágrábig szabad az út! A hadsereg /már a jugoszláv/ visszavonta erőit Verőce irányába, legfeljebb légitámadás jöhetne közbe, ugyanis megerősített csapategységeink vonulnak az országúton felénk, s esetleg őket támadva, Önök is belekerülnek a szórásba!

- Tovább megyünk - szinte egymást megelőzve jelentették ki Melani és Ádám -, a hírek szerint Zágrábot bombázta ugyan a hadsereg, de ha addig nem találkozunk az előretolt szerb szabadcsapatokkal, Zágráb után biztonságosabb körülmények között mehetünk egész a szigetig! Gondunk lesz rá, hogy a felvételek eljussanak a megfelelő helyekre, maga pedig vigyázzon! - Ezt inkább Melani mondta és magához ölelte a fiatalembert - mielőbb jó érettségit - egészítette ki Ádám, s ha vége lesz ennek a - hirtelen nem is tudnám minek nevezni, keressen meg bennünket! - névkártyát nyújtott át - gondunk lesz rá, hogy egyetemi éveit kizárólag a tanulásnak szentelhesse, hogy ne kelljen fegyverrel a kézben Vergiliust és Cicerót skandálnia!

- Hogyan tudja a művelt nyugat tétlenül nézni ezt a vandál pusztítást? - fordult Melani kérdésével Ádámhoz, miután a fiút visszavíve előbbi helyére, folytatták betervezett útjukat - a rádió, a televízió már eddig is bőséges információval szolgált a volt Jugoszláviában uralkodó állapotokról!

- Nem tudom, szerelmem, de nem is szívesen beszélek róla, mert dühkitörés jön rám, ha arra gondolok, hogy a mögöttünk és esetleg előttünk álló események láttán, mert mint mondtad: szinte óránként röpitik világgá a szörnyű pusztítást rögzítő képeket, mennyire megalapozott a nyugaton általánosan elfogadott keresztényi morálra hivatkozni, amikor ellentétben Jézus tanításával, jobbára még ma is az ősi-állati ösztönök dominálnak. A görögkeleti egyház pátriárkájának felhívása az ellenségeskedés beszüntetésére csak tízezrek halála, falvak százainak pusztulása, évezredek kultúrák rommá lövése után, túl későn érkezett, de egyébként sem talált meghallgatásra! Igaz - a római pápa már előbb felhívta a világ figyelmét az értelmetlen pusztításra, hasonló eredménnyel. Nem karitásoskodásra van most szükség, meg kell semmisíteni a fenevadat, akinek vagy akiknek hatalmi ambíciói miatt országok, népek jutnak rövid néhány hónap alatt politikai, gazdasági szakadékba -, hozzá kell tennem: a nyugat úgynevezett kultúrnépeinek hallgatóságos jóváhagyásával! Ha akarnák, egyetlen nap véget vethetnének a mézárlnak, mert mi más ez?! De azt hiszem, nem mondok hihetlent akkor, ha azt mondom: biznizs egyenlő lelkiismeret!

- Én pedig mindezek után arra szeretnék megfelelő választ kapni - tette hozzá Melani -, van-e értelme gyermeket szülni a lövészárkok részére? Persze tudom: ma már a lövészárkok sem védik meg az életet. De - ha már a lelkiismeretet is üzleti alapon értékelik, akkor okosabban tennék az anyák, ha negatív foglalnának állást a fajfenntartás nélkülözhetetlen hozzájárulásában! Néhány vagyonna, hatalomra éhes senkiházi kedvéért feláldozni magunkat, gyermekeinket, egyszerűen hülyeség! Mennyivel olcsóbb megoldás lenne a háborús uszítók kipusztítása?!

- Sajnos, Kedvesem, már többen gondolkodtak hasonlóképpen, mielőtt azonban tudatosíthatták volna a tömegekben, elhallgattatták őket!

- Engem nem fognak elhallgattatni - válaszolt Melani -, ha visszamegyek a katedrára... -

- Erre egyelőre álmodban se gondolj, Szerelmem! Ráérsz, ha majd szerencsésen hazaértünk, de akkor is meggondolandó lesz! Az öngyilkosság butaság lenne részünkről! Nagyon sok ember élete, egzisztenciája múlik rajtunk!

- Úgy beszélsz mintha máris a család koordinátora lennél, pedig a családi tanács még nem döntött!

- De apuka már igen, Szerelmem, s nekünk egy nagy család gondja-baja máris a vállunkon! Ezért kérlek, amennyiben lehetséges, még a gondolatát is kerüljük ezekben a napokban hasonló témáknak!

- Ez sajnos egyszerűen lehetetlen, Kedvesem - ságta Melani közel hajolva -, mikor még az oxigén is ezt sustorogja, melyet belélegzünk! Mindenesetre a magam részéről lehetőleg kerülni fogom!

Szerencsájuk volt! Az út további szakaszán - Zágrábon keresztül is - bár kisebb csoportok meg-megállították őket, de nem akadályozták tovább haladásukat, így még aznap este, igaz jó későn, megérkeztek a szigetre, ahol a konszern, eredetileg Franz szállodájában, átadhatták magukat a - többit ki-ki gondolja hozzá!

Szilvia rádiótelefonja még Stockholmban ért utol, ugyanis néhány órára felkerestük volt apósom /Jörg/ házát, melyben akkor Fanni lányom /Szilvia idősebbik lánya/ egyedül tartózkodott. Mint általában, akkor is a könyvtárban találtuk, amiért kicsit meg is róttam:

- Neked is szükséged van pihenésre, Kicsim - mondtam - és főleg napsugárra, hisz állandóan a négy fal között -, olyan fehér vagy, mint egy Vesta-szűz! Aztán szeretném, ha mielőbb bemutatnál jövődöbelidnek! Vagy tényleg nem akarsz férjhez menni? Ha nem hiányolod a férfit, nem erőltetek, Kicsim!

- Na, de apuka - Fannika fejét szégyenlősen a mellemeire hajtotta -, a három diplomával rendelkező, negyedik éve már az egyetem antropológia, fiziológia tanára, csakúgy, mint kislány korában elkezdte mellemen tépni a szőrt - vannak fiú barátaim is - folytatta -, de mint férfit, nem igénylem egyiket sem! Engem tökéletesen kielégít, ha alkalomadtán, mint most is, hozzád bújhatok! Ami pedig a napozást illeti: Tilda mamáékhoz csatlakozom a szünidő még hátralévő részében és nem kell féltened, mert Grétának gondja lesz rám is! Így van, kishúgom?! - Mintegy szavait bizonyítandó, a közel húsz évvel fiatalabb édestestvérét kérte fel, aki szemrebbenés nélkül, készséggel állt melléje:

- De még mennyire, nővérem! Csak most ketten fogunk meghempergetni az agyagban, mert ugye Tomikát is magunkkal visszük mindenüvé?!

Itt tarthattunk, mikor Lehel, aki Jörggel együtt a reptéren maradt feltöltés és a gép átvizsgálása végett, jelentkezett Fanni rádiótelefonján és kért, hogy sürgősen hívjam vissza Szilviát, ugyanis Antiékat megtámadták a falubéliek, de majd ő, mármint Szilvia, bővebben tájékoztat!

- Úgy készülj, fiam - mondtam neki -, lehetséges, hogy vissza kell mennünk! De majd visszahívlak! Maradjatok a gép közelében!

Mivel feleségem is a készülék közelében tartózkodott, néhány percen belül sikerült a kapcsolatteremtés:

- Halló, Szívem!

- Halló, Apuka!

- Itt vagyunk, Aranyoskám, Jörg palotájában! Nagy baj van? Lehel nem mondott semmi érdemlegeset!

- Nem is mondhatott, mert előbb veled akartam átbeszélni az itthon történeteket, de ne ijedj meg, Linda szerint talán Anti sebe a legsúlyosabb, azonban nem életveszélyes! Egyébként Simon velük ment a kórházba és velük is marad a krízis idejére!

- Nem lenne jobb, ha visszafordulnék mégis...?

- Véleményem szerint felesleges lenne, Édesapa! Intézd csak az ottani dolgokat, azok is fontosak ahhoz, hogy itt véglegesen letelepedhessünk! Azért hívtalak, nehogy mástól, esetleg a rádióból tudd meg a történeteket és lóhalálában hazarepülj! Majd Csabával, Margitkával rendet teremtünk! Lányodat, Viktóriát nem is említem, mert ő hozzánk képest egy fenomén! A szemével, pillantásával úgy táncoltatja ezt a félig vad népséget - akárha kígyóbüvölő is lehetne! - Nevettem Szilvia megjegyzésén, de ezt inkább büszkeség hozta ki belőlem: a cigány hercegnő, Viktória szülőanyja volt hasonló hatással népére! Csak nem saját lányába költözött vissza? Kissé talán elméláztam a gondolaton, mert Szilvia rám kérdezett:

- Itt vagy még, Édesapa?

- De még mennyire - mondtam Gréta lányom szavait utánozva -, örömben szeretnék most felkapni, s ringlispílt jární veled! Szeretném érzelmeimet az éter hullámain átröpíteni hozzád, hogy megosszam valamennyitekkel - bárhol vagyunk, bármit teszünk, egy bombabiztos háttérbázisról szerető szemek figyelik lépéseinket!

- De hisz ezt én ugyanúgy érzem, édesapa!

- Akkor figyelj, Aranyoskám: Stockholmból egyenesen a tetthelyre repülünk, ugyanis a gyerekeket, Fannikát is, Tildával együtt Theresa és Jörg viszik tovább! Szavaikkal élve: majd otthon folytatjuk nászutunkat, apuka! Nem mutattam, de valószínűleg arcomra volt írva az öröm, melyet szavaikkal okoztak, Gréta azonban tettelesen is kifejezte felindultságát, persze örömeiben, s úgy ugrott nekik, majd feldöntötte Őket. Csodálatos életerő van ebben a kislányban! Visszatérve a napokban tett panaszodra, miszerint nem lehet vele bírni! Ezen éppen neked kellene legjobban örvendezned, mert rajta keresztül beigazolódní látszik hited helyes volta: bár semmi köze nem lehet Amálkához anyagi értelemben, a gondolatmenete, a temperamentuma, de még a mozdulatai is rávallanak, az esze pedig vág, mint a borotva! Gondolom az anyag hasonlóságánál fontosabb kellék a lélek azonossága! De erről nem kell meggyőzzenek!?

- Szégyellem, Édesapa, hogy nem én fedeztem fel benne Amikának tulajdonságait, de arra gondolok, hogy te ismerted őt legjobban...! Csak annyit ehhez: semmivel nem okozhattál volna nagyobb örömet számomra és valószínűleg Bettinek sem! Hogy fogadtad Szidóniát, mert ezek után...?!

- Aranyoskám! Egyre több meglepetést okoz számomra ez a lány, de azért nem kellett volna maskarába bújtatni! Bocsáss meg a kifejezésért!

- Megbocsátok, ha nem vetköztetitek ki egészen addig... -

- Már megtettük, de ha ez a kívánságod, még fürdéshez sem engedem levetni magáról!

- Ne butáskodj, Édes! Távolról sem viccnek szántam! A fehér nálunk a gyász, de egyúttal az öröm színe is! Meggyászoljuk az elhunyt kedvest, s egyúttal örülünk is, mert tudjuk, hogy távozása csak időleges! De jelenti azt is, hogy az Univerzum egységes egész! S mi bármily parányok vagyunk is, beletartozunk, s benne a bölcsesség tanúiként, az öröklét körforgásába! De hát ezt már számtalanszor meghánytuk, vetettük!

- Igen, tudom! Ennyire közel azonban még nem jutottam hozzá! És most visszafelé menet a reptérre, vásárolunk egy tucat hófehér szárít, hogy Szidónia tudjon váltani, persze alkalomadtán ti is! Egyúttal közlöm veled, hogy a legközelebbi választás alkalmával minden eszközt felhasználok, hogy bejuss a parlamentbe, mint népképviselő! Bizonyára könnyebb dolguk lenne az abortusz ellen tiltakozó képviselőknek ma is, ha ott lennél köztük! A téma mellett maradvá: egyáltalán van-e értelme vitának amennyiben elfogadjuk az öröklét mítoszát?! Anélkül pedig lenne-e egyáltalán értelme az életünknek? Büntetlenül tapostak közénk eddig is, csak hát, a bölcsesség földi tanúinak életét elvenni bűn még embrió állapotukban is, de

semmivel sem kisebb azoknak a bűne, akik megtagadják az élet továbbvitelét! Mindkettő a természet örök törvényeinek akadályoztatása, vagyis: homokszemet dobunk az örökös körforgás fogaskerekei közé! Meg vagy velem elégedve? Milyen tanuló vagyok?

- Eminens, Édesem! Ha most itt lennél...!

- Hisz itt vagyok! Gondolat-szellem! Nem érzed? Fogom a kezed! Na, látod, ezért vagyunk mi különbek másoknál! Különben nem szeretném megismételni letűnt földi életem procedúráit, de most már elég! Csókollak, csókolunk mindnyájan és mindnyájatokat! Tanácsokat nem osztogatok, oldjátok meg a mindennapok feladványait! Gitta ugyan még nem jött vissza, én legalábbis még nem találkoztam vele, de van néhány matematikus is köztetek! Apropos: szeretném, ha Szókét /Annát/ is bevonnátok ezentúl intenzívebben mindenbe, ami családkal van kapcsolatban! - Gréta mellém ugrott és belekiabált a - kagylóba:

- Nem hagynátok már abba, Anyuka? Még azt gondolhatják a többiek, hogy rádión keresztül is...! Millió puszi és nincs harag!

- Nincs, te ördögfióka! Remélem, még a nyáron találkozunk?!

- Ha én nem megyek, akkor Te gyere! Puszi-puszi és puszi! Vége!

- Nos, ezt elintézted - mondtam -, sürgős neked, hogy megszabadulj tőlünk? Nem lesz engedékenyebb Tilda mama sem!

- Nincs is rá szükség - vágta vissza a lány -, de Ő legalább velünk lesz! Ugye mamika?!

- Úgy lesz, Kicsikém, de szeretném, ha máris ott lennénk, annyira izgat az a gyönyörű északi táj! Szerettem a fehér éjszakákat könyvben is!

- Rajtam nem múlik az indulás - mondtam -, felkészültél az útra? - Fanni lányomhoz.

- Igen, Apuka! Amíg ti beszéltek, leküldtem a poggyászt! Indulhatunk!

Elköszöntünk az öreg falaktól, s a városon keresztül indultunk vissza a reptérre, közben persze bevásároltuk a szárit. Melinda jót kacagott rajtam, de legalább addig sem foglalkozott sötét gondolataival. Ahogy Ő megjegyezte: jobbat ki sem találhatott volna Szilvia, Szidónia nyakunkba varrásánál! Hetven éves koromban megtudhatom én is: mennyivel kielégítőbb a gyönyör hármában! Persze ebből nem lett semmi! Előbb azonban lássuk milyen, majdnem nem kalandon estünk át mielőtt a tetthelyre értünk volna, ugyanis Lehel hogyan, hogyan nem, megfélekedett a légtérbe való berepülésünkhöz engedélyt kérni a német hatóságtól, s egyszer csak azon vettük észre magunkat, hogy két német vadász siklik mellénk... -

- Mit akarhatnak ezek - kérdeztem -, csak nem díszkíséretet kapunk, fiam?! - Akkorra azonban Lehel már vette a felszólítást: irányítsa gépét a müncheni reptér felé és ott landoljon! Ha menekülni próbálna, viselnie kell a következményeket!

- Nem is akartam tovább menni - magyarázkodott Lehel -, tény, hogy megfélekeztem bejelentkezni, de hát a stockholmi reptér direktíváit követtem! Talán Ők is megfélekeztek rólunk?! - Miután megadta a kért felvilágosítást kilétünkről, útirányunkról: honnan-hová, a gépek még kis ideig kísérték bennünket, majd - valószínűleg az adatok helyességének tisztázása után a stockholmi reptér igazolta Lehel állításait - elköszöntek, s ugyanolyan hirtelen, mint jöttek, távoztak.

- Ej-ha - szólalt meg Szidónia mintegy fellélegezve -, szörnyű rázós volt! Ti nem féltetek, hogy lepuffantanak minket?!

- Bocsássatok meg - nézett hátra Lehel -, nem tehetek róla, egyszerűen elfogott a vágy a feleségem és a gyerekek után! Sajnos megfélekeztem a legegyszerűbb dologról! Hogy őszinte legyek, már alig várom, hogy vége legyen ennek az ide-oda röpködésnek! Szeretnék hosszabb

időre egy helyen letelepedni és ez most talán sikerül, bár ki tudhatná?! Ha a kezdet kezdetén egymásnak esnek csupán a színük, vagy a szaguk miatt /a verekedésre célzott/?! -

- Nem egészen így van ez, Fiam - szóltam közbe - érzésem szerint inkább közrejátszathattak a gazdasági megfontolások! A falusiak félnek, hogy eddig is szűkös megélhetési forrásaikat meg kell osztaniuk az odaköltöző cigánysággal. Ők még nem láthatják a jövő perspektíváit, a jelen pedig nagyon is labilis! Még mindig nem lehet tudni, hogy mi lesz a földek sorsa: marad a szövetkezet, vagy szétparcellázzák! Én semmit nem erőltetek, a bankügyleteket pedig rád, valamint Viktóriára bízom! Ami földre egyelőre szükségünk lesz: iskolák, különböző intézetek, s a gyár létesítéséhez - gondolom elegendő a grófnő által visszaigényelt terület kis hányada is! A többit pedig - majd meglátjuk! Mindenesetre be kell szerezni a legmodernebb mezőgazdasági gépeket, s akár bérmunkában, a falu segítségére sietünk! Ha a szövetkezet megszűnik, a hasznavehető gépparkot úgyis kalapács alá bocsájtják, ha már előbb nem kótyavetyélték el! Nekünk ugrásra készen kell minden eshetőségre felkészülni! Tudod, hogy nem kenyerem a kapkodás!

- Tudom, Apuka, és azt hiszem, az alaposság nagyban hozzájárult sikereinkhez, most azonban el kell döntened: leszálljunk Münchenben, vagy egyenesen a tethelyre menjünk! Az üzemanyag Münchenig a visszaúton is elegendő lesz!

- Akkor ne időzzünk feleslegesen, Fiam! Mindenesetre jelentsd a reptérnek, nehogy megint kíséreltetek kapjunk! Ha odaérünk, szeretnék kicsit fentről is körülnézni!

- Úgy lesz, apuka - válaszolt Lehel -, magam is kíváncsi vagyok! Állítólag nagyon szép vidék s a grófnő sem szívesen vált volna meg tőle! Végleg eldöntötted a birtok sorsát, vagy...?

- Kényelmetlen lenne, fiam, hazulról kezelni! Idegenre bízni pedig, persze, ha a családból valamelyik vállalná, nem borítaná fel a pénzügyeinket, ha megtartanánk! Mit szóltok hozzá? - Kérdésem inkább Melindához szólt, aki akkor éppen Szidónia ölébe hulló haját borzolta... -

- Előbb látnunk kell, kedvesem - szólt elmélázva -, a vidék tényleg nagyon szép és egészséges, de sok függ attól, hogy az épületek mennyire leromlott állapotban vannak!

- Forduljatok az ablak felé és nézzetek le! Majd kicsit megdőlök, hogy jobban lássátok - szólt hátra Lehel és máris oldalt billentette a gépet.

Lentről valóban szemkápráztató, fantáziamozgató kép tárult elénk: az Isar és a Lech völgyének évszázados tölgyesei koszorúként fogták közre a nagy kiterjedésű „Ligeti birodalmat”, középtűt a középkori fantom kastéllyal. Az öreg grófnő nagyanyja kapta hozományul! Egyre lejjebb ereszkedve egymás után három kört írtunk le felette s már fenn a magasban elbizonytalanodtam eladását illetően - hisz legalább tízszer annyit ér, mint amennyivel meg van terhelve, nem kis haszonnal adhatnák tovább a bankok, de ha végül is eladásra kerülne, miért ne a család bankja seperje be a hasznot?! Nem vagyok önző és pénzéhes, de én legalább az emberiség érdekében sáfárkodok! Mi történne, ha a szerencsétlen Fritz és Jenki emlékének is áldozva egy turista paradicsomot építenénk itt ki? A tó vize a park szélében nyáron fürdőzésre is alkalmas lehet, a németek, de nem kevésbé a pénzerős amerikaiak részére ideális ideg-szanatórium lehetne! De miért csak lehetne?!

Amíg én a birtok sorsát latolgattam, Lehel letette a gépet a Kirunaihoz hasonlóan a park középső részét körbefutó betonra. Akkor ért bennünket aznap a második meglepetés, ugyanis egy, a ház oldalában emelkedő hatalmas tölgy árnyékában már vártak bennünket: Buda, valamint Franz, azaz: Ferenc fiam egy ugyancsak a család tulajdonát képező repülőgép mellett... -

- Ti mit kerestek itt - kérdeztem nem kis meglepődéssel még mielőtt üdvözlöttük volna egymást -, ki volt az árulónk?

- Anyuka - válaszolta Ferenc -, de előbb talán bemutatnál bennünket a hölgynek?! - persze Szidóniára célzott - Ő lenne az új tulajdonos jelölt? - amíg Ferenc beszélt, Buda csak nézte, nézte a lányt, majd hirtelen, minden teketória nélkül karjaiba fogta és perdült vele néhányat...!

- Ugyan, öcsém, hát nem ismered fel Szidónia nénénket? - mondta s leplezetlen örömmel szorongatta karjaiban -, hát nem haltál meg? Honnét kerültél elő, és a többiek?!

- Ejnye, fiam - szoltam -, hogyan lehetne Szidónia nénétek? A kort nem veszed számításba? Persze a hasonlóság, s ti ma is az akkori hasonmását látjátok...! Pedig Szidónia csak unoka-húga nénéteknek, a nevét és külső formáját örökölte, de lehetséges, hogy tengerbe veszett nénétek reinkarnációja!

- Akkor ezer bocsánat, Kedves - mondta Buda, majd átadta Szidóniát Ferencnek -, de ugye nem haragszol közvetlenségemért, hisz mindenképpen rokonok vagyunk!

- Hát persze, hogy nem haragszom és nem is tévedsz, mert valóban az vagyok, akinek gondoltál, csak fiatalabb bőrben! Visszajöttem és miért titkolnánk: apukátok legfiatalabb feleségeként szeretném pótolni a tragédia folytán kiesett időt, azzal együtt mindazt, ami az élet magasabb fokozatához szükséges! Hacsak meg nem akadályozzátok!

Buda és Ferenc néhány pillanatig szóhoz sem jutottak, Szidónia pedig mintegy szavait igazolandó megfogta Melinda kezét, majd szorosán maga mellett tartva Őt, mellehez simult. A magabiztossága, melyet a bokáig érő szári s a homlokára festett, asszonyi minőségét jelző jegy csak növelt, meglepte a fiúkat, Melinda, aki addig csak mosolygott, szükségesnek tartotta a kényes helyzet feloldását:

- Minden úgy igaz, Kedveseim, ahogy Szidónia mondotta! Mi, otthoniak, s anyukátok, Margitka is helyesli a dolgok ilyenén való alakulását, továbbá - persze, hogy lesz még néhány testvéretek, esetleg az elhunytak jönnek vissza! Apukátok és Szidónia viszonya nem változtat semmin! Most pedig gyere lányom, hagyjuk magukra a férfiakat, hadd beszéljék meg ami rájuk tartozik, mi pedig nézzünk addig körül, amint látom nem is annyira elhanyagolt birodalmat hagyott hátra a grófnő!

- Min csodálkoztok annyira - szoltam a fiúkhöz -, fiatal nő, idős férfi! Manapság elég gyakori! Anti bátyátoktól kaptam ajándékba, el kellett fogadnom! Szilvia pedig kapva-kapott az alkalmon, hogy bizonyíthassa, mint Fannika esetében is, azt, amire Ő már képtelen: az újraszületés misztériumát! Honnan, miből tudhatnám, hogy pl. benned - Ferenc szeme közé néztem - nem Freud, esetleg ki tudja hányadszori Kant lakozik?

- Látod, Apuka, anélkül, hogy szót is szoltunk volna róla, te magad hoztad szóba, amiért tulajdonképpen megelőztünk titeket. Anyukának már régtől rágom a fülét, hogy keressen nekem egy olyan nyugalmas helyet, ahol a hideg téli napokon könyvekbe foglalhatom a nyári hónapok kísérleteinek eredményeit! Ma reggel hívott fel, hogy esetleg alkalmas lenne számomra ez a hely és nem kell továbbadni rajta, ezért igyekeztünk! Nyáron Floridában, télen pedig itt, kizárólag a tudománynak élhetek! Persze - tette hozzá -, ha neked is megfelel így! Nos, az épületekbe még nem néztünk be, de máris mondhatom: számomra ideálisabb helyet nem is találhatnék! Részemre elkülönített - tudományos célra fordítandó - összegből, rendezhetjük a birtok terheit!

- Hogy is lehetne ellenemre, fiam! Bár én másképp képzeltem el a te jövődet, de - ami mondjuk sokak számára elképzelhetetlen: egy bankár dinasztia sarja természettudós - filozófus...!/? Számomra teljesen normális! Ami a birtok terheit illeti, szóba sem jöhet az általad említett összeg, van nekünk annyi tartalékunk, hogy megváltjuk, de ha megkérdezhetem: mik lennének azok a kísérletek? Mert szeretném tudni, hogy a fiam, ugye ehhez nem fér kétség, mivel

tölti a hétköznapjait? Rád ugyanis, de a család valamennyi tagjára számíthatok a magyarországi egyetem megnyitásához...!

- Drága Apukám! Ki lenne méltóbb arra, hogy tudassam vele, mielőtt újabb tudományos kísérletsorozatba kezdenék? Hisz már akkor egyedül veled osztottam meg legtitkosabb gondolataimat, amikor még sejtelmem sem volt természetes apaságodról! Ma is elevenen emlékszem azokra a kirunai kiruccanásainkra, de nem tartalak fel az emlékek felidézésével: a már általad is ismert kísérleti sorozatot folytatom jelenleg is: cápák, delfinek és az ember intelligencia szintjét tesztelem! Hosszadalmasnak tűnik, de egyáltalán nem hiába való munka! Arra az általánosítható megállapításra már eljutottam, hogy ezek az oktalannak tartott állatok saját fajtájukkal szemben összehasonlíthatatlanul lojálisabbak az embernél!

- Megengedtek egy közbeszúrást? - Buda, aki addig türelmesen ácsorgott Ferenc mellett, hirtelen izgatott lett - ezt a megállapítást elég szemléltetően bizonyítják a jelenlegi „balkáni állapotok”! Csak azért mert egy másik nemzetiséghez tartoznak, százezreket üldöznek el ősi szülőföldjükről, majd saját nemzetségükkel telepítenek be, ugyanakkor minden értéken felüli, ősi kultúrákat pusztítanak el! Mi szükség van erre? Találhatnánk-e elfogadható érveket? A különböző nyelv, vallás, kultúra, gazdasági érdekeltségek? Egyik sem indokolhatja fajtánk elpusztítását! Felebaráti szeretetről beszélünk, ugyanakkor a legvérengzőbb vadállatoknál is kegyetlenebbül mészároljuk egymást! - Lehel, aki addig saját gépén matatott, közeledve felénk, az utolsó mondatra reagálva hozzátette még:

- Ennél is gyalázatosabb testvérekém az a közöny, amellyel az úgynevezett, iparilag, gazdaságilag legfejlettebb, ugyanakkor legnagyobb hatalmak elnézik: hogyan pusztítják egymást ezek a kis és szegény népek a be-nem-avatkozás elvére hivatkozván! Ki tudhatná nálunk jobban, hogy ez csak maszlag, porhintés! A lepusztított területekről majdan bezsebelhető profit játssza a főszerepet! Említettem már apukának: nem kellene-e várni a magyarországi beruházásokkal? Ha eszkalálódik ez a barbárság?! Az ENSZ-nek olyan törvényeket kellene alkotnia, amelyek minden nemzetre egyformán érvényesek és a be nem tartókkal szemben egyszerre és együttesen fellépni, különben - a kikapuk meghagyása értelmetlenné teszi a nemzetközi szervezet működését!

- De édes, Fiam - mondtam -, háborúk, háborúskodások mindig is voltak, ezek azonban eddig legalábbis, nem visszafelé, hanem előbbre vitték az emberiséget! Amikor a Panteont, vagy a Colosseumot építették, vagy még előbb a piramisokat, a babiloni függőkereteket, nem messze az építkezésektől véres csaták dúltak, ez azonban mit sem zavarta azokat, akiknek feladata az volt, hogy gránitba véssék a kor szellemét! A mi feladatunk, hogy - bár más körülmények között - megőrizzük az emberiség általános örökségét, a tudományok terén eddig elért eredményeket és a lehetőségekhez képest tovább vinni azokat. Ha megállunk és ölbe tesszük a kezünket... -

- Értelek, Apuka, nagyon is értelek - folytatta Lehel -, de az a tudomány, amelyre annyit hivatkozunk, mára megteremtette a tömegpusztító fegyvereket, s ezek szinte pillanatok alatt városok, országok elpusztítására alkalmasak! Ha tovább hunyorgatják a szemüket a nagyhatalmak, ki tudja milyen következményei lesznek a mostani öldöklésnek?! A Duna-völgyében és a Balkánon élő népek most isszák a levét az első és második világháború utáni, az azokat lezáró trianoni, majd „potsdami” átkos békeszerződéseknek!

- Bocsáss meg, Apuka, de azt hiszem Lehel érveit el kell fogadjuk - Buda kockáztatta meg a közbeszólást, amely inkább csak Ferencet érintette - Te kimutathatod, testvérekém - Ferenchez -, hogy az ember elődei a majmok előtt esetleg a pingvinek voltak, vagy miután önönmagát már több ízben is kipusztította, néhány millió év multával a mai delfinek szárazon maradt elődeiből fejlődött ki a következő homo-sapiens, de nem egyszerűbb lenne-e véget vetni a gyűlölködésnek?! Arra használni a tudományt, hogy háborúk nélkül is biztosítsa az emberiség fenn-

maradásához szükséges javakat. Olyan törvényeket kellene alkotni, amelyek nem hagynak maguk mellett kiskapukat, amelyeket mindenkinek be kellene tartani, akik pedig nem lennének arra hajlandóak, azokat kímélet nélkül likvidálni!

- Már megint kit vagy kiket akartok likvidálni? - Melinda tette fel a kérdést, miután körbejárván a terepet, visszaérkeztek mellénk -, ha kérhetlek benneteket, hagyjatok fel a világ gondjaival, sokan akarták már megváltani, de ez idáig még senkinek sem sikerült, legfeljebb nagyobb lett a kavarodás! Foglalkozzunk inkább a bennünket közvetlenül érintő dolgokkal, vagy már eldöntöttétek talán a „Ligeti birodalom” sorsát is?!

- Magunk között igen - mondtam -, de tudod, hogy a Te véleményed előtt valamennyien fejet hajtunk!

- Tudom, de mennyire, hogy tudom! Azt is, hogy jó ideje már csak jogi véleményezéshez kellettem, azonkívül,- na, de ez már nem tartozik ide, tehát csak röviden: a grófnő elmondása után engem nagyon meglepett a kastély és a park gondozottsága, meglepetésem azonban csak addig tartott míg össze nem akadtunk azzal a kedves, öreg házaspárral, akik már maguk sem emlékeznek rá, hogy milyen régtől a kastély és a park gondozói! A grófnő távozása után a bank is megtartotta Öket, persze további sorsukat az új tulajdonos hivatott eldönteni. - Vagy ötven méterre tőlünk már kissé hajlottan, de még mindig jó karban lévő, idős házaspár várakozott sorsának beteljesülésére. - Íme - folytatta Melinda - a Schranze házaspár, de mivel Ők túlzottan szerények, inkább mi közelítsünk feléjük!

- Üdvözljük, Uram - köszönt a férfi hajlottan is előkelő mozdulattal -, először is engedje meg, hogy feleségemmel együtt mély részvétünket fejezzük ki Ön és kedves családja előtt a mi szeretett pártfogónk, a grófnő halála miatti gyászukban! Nem olyan rég kaptunk tőle levelet, melyben Önökre a legnagyobb elismeréssel hivatkozik! Nagyon jó asszony volt! Az itt eltöltött utolsó éveiben szinte hármásban egy család voltunk! Szegényesen éltünk, mert a grófnő távollétében az általa megbízott intéző csak adóságokat termelt, hazatérése után pedig, hogy ne üssék dobra a birtokot, a kamatok vitték el a hasznot! - Levelében meg tudjuk mutatni - örömmel újságolta, hogy eleddig ismeretlen Veje hajlandó megváltani a birtokot és nekünk életünk végéig biztos támaszunk lesz! Jelenleg a bank által megbízott intéző foglalkozik a birtok ügyeivel, de csak néhanapján látogat be hozzánk, ennél fogva mi csak a kastély és a park állapotáról tudunk tájékoztatást adni. Ismétlem: nagyon örülünk látogatásuknak és most parancsoljanak velünk! Mindenben készséggel állunk rendelkezésükre!

- Kedveseink! Megbocsássanak, de a grófnő és az Önök közti kapcsolat, gondolom engem is feljogosít a családi megszólításra! Mindenekelőtt köszönjük részvétüket! Bár itt lehetne most velünk együtt a kedves, akinek nem volt elég az életében elszenvedett tragédia sorozat, halálában is a legszörnyűbbet választotta! Idejövét még nem tudtam Önökről és nem ismertem az itteni körülményeket sem, s megvallom őszintén, az volt a szándékom, hogy túlادok a birtokon. Itt azonban, miután találkoztam fiaimmal, akik megelőztek az idejövételben, még mielőtt beszélhettem volna Önökkel, megváltoztattam elhatározásomat: megváltjuk a birtokot, aztán megtartjuk a család számára, a család tulajdonában! Önöket pedig - engedelmmükkel: vannak gyermekeik?

- Kettő volt! Két fiú - az ember oldalt fordult, az asszony válaszolt:

- Mindketten odavesztek a második világháborúban, még huszadik életévüket sem élhették meg! A grófnőn kívül sem rokonunk, sem közeli ismerősünk nem volt!

- Ebben az esetben vegyék úgy, hogy a mai naptól a mi nagy családukhöz tartoznak! Önök, mint tulajdonosok lakják tovább a kastélyt! Távollétemben Önöknek tartozik számadással a holnapi nappal általunk megbízott intéző! Ha tudnának valakit ajánlani, szívesen, sőt - köszönettel venném! Végezetül: Önöknek, azonkívül, hogy szemmel tartják a jószágot, ter-

mészeten, mint gazdák, egyedüli gondjuk lesz Ferenc fiam, mától az Önöké is, nyugalját biztosítani! Ő nyaranta az óceánon, Florida mellett kísérleteket végez, a téli hónapokat pedig saját kívánságára itt fogja tölteni. Nem sok bajuk lesz vele, mert a könyvein kívül más nem nagyon érdekli! - Tovább nem mondhattam, mert Melinda megragadta a kezem:

- Ámen! Ámen, Kedvesem! Ha tovább mondanád, elrontanád a kedves házaspár örömét! Tökéletesen megegyezik a véleményünk a „Ligeti birodalom” sorsát illetően s ha nincs ellenetekre én most Elízzel /az idős hölgy/ és Szidivel bevonulok a konyhára, talán akad annyi itthon, hogy összeüssünk valamit vacsorára, ti pedig nézzetek körül az épületekben, utána pihenés, mert holnap nagy napunk lesz! A német bankárok egész embert követelnek! Ki tudja, mit összehordtak ennyi év alatt! Ha jól tudom, a grófnő hazajövele után - úgy értve: Amerikából - is Ők gazdálkodtak a birtok javaival!

- Nem kell féltened bennünket, nénikém - nyugtatta meg Buda - Te kitűnő jogász vagy, apuka pedig kitűnő üzletember a sok egyéb más mellett, de gondolom Lehel és jómagam sem utolsók vagyunk a bank szakmában!

- Jól mondtad, Fiacskám! Ha nem is elsők, utolsók sem vagyunk - mondta Melinda, majd Szidóniával közrefogták az idős hölgyet és befelé indultak, de alig haladtak néhány lépcsőfokot, még visszafordult: - Ne feledjétek, fiam, hogy a jó kovács mindig két vasat tart a tűzben!

- Olvadásig hevítjük, nénikém - vágott vissza nevetve Buda, majd az öreg Schranze-hez: - Hogy szólíthatjuk, bátyám, ha egyszer a sors ilyen családi együttessé kovácsolt bennünket! Bátran, ami Önnek a legkedvesebb!

- Franz a tisztességes nevem, Fiam!

- Franz?! - szinte egyszerre tolult mind a négyünk ajkára -!

- Látod, fiam - fordultam Ferenc felé - ez már nem is a véletlen műve lehet, ahogy itt összefutottunk Franz bátyáddal! Ő bizonyára Franz apukádhoz hasonlóan fog örködni, hogy senki ne zavarhasson munka közben, de most már valóban induljunk, kíváncsi lettem, mit rejtenek ezek az ősi falak? Esetleg összefuthatunk a nibelungi énekek Sigfridjével is?!

- Sigfriddel igen, Uram! A grófnő dédapjának volt a neve! Van róla egy olajfestmény is! Indulhatunk?!

- Igen, bátyám! De ha kérhetem a család tagjainak csak apuka vagy Jozeph, József vagyok! Szabad megkérdezni életkorát? Én hetvenegyediket töltöm!

- Ó fiam! Én már nyolcvannyolc vagyok, a feleségem pedig nyolcvannégy! Mindketten itt születünk a birtokon! Három-négy éves lehettem, amikor Sigfrid gróf elhunyt. Szép szál ember volt, de majd alkossanak véleményt róla Önök. Mivel itt vagyunk lent, kezdjük az alagsorral, lent ugyan homály van, de elég jó a világítás!

Mivel az épület lakható része magasszinttel kezdődött, az alagsorba letről is nyílt ajtó, amely előbb egy, a harmincas években kialakított garázsba vezetett. Az autót persze már rég eladták, a sarkokban, a falak mellett, glédába állított kerti szerszámok sorakoztak, egy oldalajtón át lehetett tovább menni az alagsort átszelő hosszú folyosóra, amelyből aztán a legkülönbözőbb célokat szolgáló helyiségek nyíltak! Az ajtók a helyiség rendeltetését jelző címkével voltak ellátva, s nem tudom, véletlenül, vagy - de elsőre abba a helyiségbe nyitottunk be, amelyben hajdanán a kínzásokat végezték! Az egyik sarokban pókhálóval át- meg átszótt fejező tőkére bukkantunk s Buda megjegyzésére: a renitenskedő delfineket itt mindjárt le is fejezheted! Ferenc válasza a következő volt: nincs szándékomban delfineket hozni ide, de ha hoznék, sem lenne szükség tuskóra, mert a „homo-sapienssel” ellentétben a delfin csak

alacsonyabb rendű halakkal táplálkozik! Az ember egyes helyeken pl. Óceániában, egymást is felfalja!

- Az régen volt - szúrtam közbe -!

- Tévedsz, Apuka - volt a válasz - még ma is!

- Nézzük már meg közelebbről ezt a tuskót - szoltam -, lehetséges, hogy csak múzeumi tárgyként őrizték a sötét középkor idejéből, esetleg időnként lehozták ide a személyzetet mihez tartás végett...!

- Használták bíz azt, Uram, vagyis bocsásson meg: József! Meggyőződhetnek erről Önök is, mert eléggé ki van forgácsolva! Utoljára éppen Sigfrid gróf parancsára ütötték le négy rablógyilkos bandita fejét! Úgy halványan még emlékszem is az eseményre, a hátsó udvaron történt a grófság majd valamennyi alattvalójának szemeláttára! Én bizonyára elfeledem, de szüleim, akik szintén a gróf belső szolgálatában álltak, még sokáig emlegették!

- És azok a kovácsoltvas kampók - mutattam a falhoz rögzített gerendához vagy húsz centire kiálló, kétszer is görbített alkalmatosságokra -, eddig azt hittem, hogy a legújabb kor vívmányai ezek s csak a hitleri Németország mészáros-legényei alkalmazták előszeretettel, de tán még ma is...!

- Ugyan Apuka, Te ne tudnád, hogy a volt Szovjetunió és utódállamaiban még ma is, mint a legsötétebb középkorban! Nem beszélve a Balkán félszigeten nap mint nap megismétlődő szörnyűségekről - Lehel az utolsó szavakat nyomatékkal hangsúlyozta, majd: De hát épp az imént beszéltünk róla!

- Ezekről nem lehet eleget beszélni, Fiam - mondtam - a nap minden órájában, de inkább minden percében emlékeznünk kell az áldozatokra, de a gyilkosokra is, nehogy az emlékezés hiányában hősöknek kiáltásák ki őket!

- Bocsásson meg - szólalt meg Ferenc -, de ha tovább tartózkodnánk ezen a helyen, kénytelen lennék kidobni magamból azt a keveset is, amit a mai nap ettem! Ha kérhetem, induljunk inkább feljebb, ott talán becsebb műalkotásokkal találkozhatunk! Tudtommal a hitleri Németország is „vigyázott” a műemlékekre idegenben is! Sőt - amit mozdítani lehetett, azt elorozta, majd itthon halmozta fel, hasonlóan a szovjet hadsereghez! Az örök értékű műalkotásokat csak Sztálin és a sztálini emlékhöz - tévedés lenne marxinak nevezni - nevelődött banditák pusztították és pusztítják ma is! Mit szól hozzá, bátyám?! - az öreg Franzhoz - Ön többet látott-hallott azokban a nehéz időkben!

- Egyetértek veled, Fiam! Feljebb nagyon sok értékes holmi található! Az ősök olajfestményei mellett a kornak megfelelő páncélzatban lovagok utánzatai, fegyverek, még a keresztes háborúk korából, bútorok, könyvek könyvtáron kívül is! És minden helyiségben, az illemhelyeket is beleértve - rengeteg porcelán áru! Van közöttük a Krisztus előtti időkből is eredeti kínai! Csak valószínűsíthető, hogy a keresztes lovagok valamelyike zsákmányolta!

- Valóban csodaszamba megy, hogy a háborúk pusztításai közepett megmaradtak ezek az - értékek - mondtam -, de gondolom az állam is nyilvántartja, mert... -

- Ó igen Jo-ze-f! - Az öreg Franznak még nem állt nyelvére, hogy nevének nevezze új patrónusát és elhúzta a szót - a régebbi háborúk idején ez a hely elég erősnek számított a portyázók részére, nagyobb hadsereg pedig a két folyó és a tó miatt elkerülte. De különben is szerencsésen választották ki sásfészkek helyét a gróf ősei, mert ezidáig csak a két nagy háborúban adódhatott volna alkalom elpusztítására, de mint helyesen megjegyezte, fiam - Ferenchez - az állam, még a hitleri is gondoskodott védelméről! A grófnő ideérkezése után pedig szegényke

oly elragadó teremtés volt, hogy nemcsak mi németek, akiket a vérrokonság is kötelezett, az amerikaiak is földig hajoltak előtte! Sajnos ez lett a veszte is!

Beszélgetés közben persze haladtunk felfelé az épületben, meg-megállván az egyes kiemelkedő alkotások előtt. Éppen indultunk volna az első emeletre - kétszintes volt az épület - midőn az udvarról nagy teljesítményű autómotor zúgása jelezte, hogy várt, nem várt vendég érkezett. Buda persze azonnal felismerte saját kocsijának zörejét és engedelmet kérve visszafelé indult a lépcsőházban, mi pedig, mivel az ebédlő felől Szidónia vacsorához invitáló szavai gurguláztak felénk, ugyancsak visszafelé indultunk és letáboroztunk a magasföldszinten található ebédlőben, amelyben ki tudná megmondani hány nemzedéket kiszolgáló bútorok, emléktárgyak, még az elődök böfögése is felhívták a figyelmet!

A gyorsan készült egyszerű vacsora közben Buda, sofőrjével együtt érkezett vissza közénk, az autó, mint mondta, a másnapi teendők gyors lebonyolításához nélkülözhetetlen eszköz! Franz, az öreg, pedig korát meghazudtoló fiatalos hévvel adta tudunkra, hogy az adósságot adósságra halmozó intéző halála után a sok és kapzsi bankár között akadt egy olyan is, aki jóhiszeműségből, vagy ki tudhatná, garanciát vállalt az épületért, a benne lévő műemléktárgyakért, valamint egy, a két kisebb-nagyobb tőképződményen közlekedő, jacht-szerű hajócskáért, amely azonkívül, hogy az idegszanatóriumból szabadult grófnő nyugalma volt hivatva szolgálni, ellátta az úrnőt, valamint személyzetét friss hallal. Amit éppen ettünk - ressen-sült pizstráng - is az aznapi fogásból származott. Ha kedvünk lenne hozzá - mondta - vacsora után kimehetnénk a tóra hajókázni egyet! Ők már öregek, kevés alvással beérik, nekünk pedig mód nyílik arra, hogy mielőtt a döntő szót kimondjuk, bepillantsunk a birtok csodálatos világába. Igaz, éjszaka, de holdvilágnál még varázslatosabb minden! A kis hajó pedig tökéletes kényelmet biztosít számukra, ami nem megvetendő egy keménynek ígérkező nap előtt. A bankok által megbízott intéző elszólásaiból ítélve, sem Ő, sem megbízói nem szívesen válnak meg az aranytojást tojó tyúktól! Már pedig ez a birtok részükre az volt eddig!

Franz elbeszélése, ahogy a birtokot lefestette előttünk, valamennyiünkben felkeltette az érdeklődést, s velem együtt a többiek is - igyekeztünk bekapdosni az ízletes halfalatokat, hogy mielőbb indulhassunk az éjszakai hajókirándulásra... -

A Lech és Isar völgyében, közel Dachauhoz, a hitleri koncentrációs táborok, százezrek elgázosításának emlékére halálvölgyének is nevezhetnénk - nappal is történelmi utazás lenne, éjszakai holdvilágnál pedig...! Mivel Franc biztosított bennünket arról, hogy a hajó minden szükségessel el van látva, ami egy ilyen kirándulásnál nélkülözhetetlen, mellőztünk minden időtrabló, feleslegesnek mutakozó mozzanatot, s vacsora végeztével - mosogatást is hátrahagyva - egyenesen kifelé indultunk az épületből, hogy kocsival tegyük meg a néhány száz méternyi utat. A kocsinhoz érve figyeltünk fel, hogy kilencen vagyunk a nyolc üléshez, s Elíz, az idős nénike váltig erősködött, hogy Ő szívesen visszamarad, legalább lesz ideje rendet csinálni, Melinda azonban leintette:

- Már eddigi igénybevétele is sok, Kedves, szó sem lehet arról, hogy magadra hagyjunk! Gyere, Kicsikém! - magához ölelte Szidóniát - mi hármásban - természetesen velem - kényelmesen megférünk két ülésen! Ha nincs más kifogás, máris indulhatunk!

- A parancs az parancs, nénikém - szólt Buda. - Ha pedig te mondod akkor az duplán számít! Franz bátyám foglaljon helyet a sofőr mellett, mi pedig osztozkodunk a többi helyen!

Hát persze, hogy elfértünk! Szidónia hol az én ölemben, hol Melindáéba fészkelődött, mellettünk még Elíz néni, hátul a három fiú - még viccelődni is lett volna kedvünk, ugyanis a tóhoz vezető mellékút eléggé zötyögős volt, de a rövidsége miatt nem jutott rá idő! Néhány percnyi megtett út után ugyanis kibukkantunk a park ősnek is nevezhető tölgyese alól, s elénk tárult a kristálytisza víz holdvilágnál is gyémántként szikrázó tükre, azzal együtt a kirunaihoz

hasonló, cölöpökre épített, vikkendezésre is alkalmasnak látszó faépítmény, a hajóhoz vezető, gerendákból ácsolt híddal, a híd végénél egy nem éppen kisméretű, már távolból is tökéletesnek tűnő jacht!

- Mikor festették át? - Franz inkább önmagától kérdezte, majd: Elíz, ez nem is a sirály! Nem volt tudomásom arról, hogy „Léna” nevű jacht is közlekedne a tavakon!

- Nem tudok hozzászólni, Franz - mondta az asszony, nem említette az intéző sem, hogy átfestették, vagy másik hajót is hoztak volna a vízre!

- Mindegy - mondtam -, hiába nem jöttünk ki, legalább körülnézünk a víkkendházban, s ha megfelel, itt is éjszakázunk!

- De még mennyire, hogy maradunk, Apuka - mondták a fiúk - sőt, bárkié legyen a hajó, ha alkalmas, azaz használható állapotban van, mi sem akadályozza, hogy körülnézzünk!

Kiszálltunk a kocsiból s a csikorgó, vastag tölgyfa padlón elindultunk a házikó felé. Elöl persze az öreg Franz ment, s majdhogynem fellökték egymást a házikóból kilépő „kapitánnyal.”

- Miféle játékot űznek itt, Jorzs? Kiadott engedélyt arra, hogy idegen járművek is kikössenek itt?! - Franz egészen fel volt háborodva, ami korát tekintve veszélyessé is válhatott volna ránézve, ezért melléjük léptem és miután bemutatkoztam, majd bemutattam társaimat, tudtára adtam a kapitánynak - egy személyben volt minden a hajón - hogy az örökség jogán, minden valószínűség szerint én lennék a birtok új tulajdonosa, tehát a Sirályé is, ezért kérem, válaszoljon Franz bátyánk kérdéseire, s ha csak átfestésről történt intézkedés, szeretném tudni ki tette, egyúttal szeretnénk körülnézni a hajón is!

- Az lehetetlen a jelen pillanatban, uram! - szólalt meg a Franz által Jorzsnak nevezett kapitány, majd egyenesen Franzhoz: Neked tudnod kellene, hogy a jacht már régtől nem a grófnő tulajdona, s csak Römer báró kívánságára titkolóztunk a grófnő előtt! /Römer báró volt a jóhiszemű bankár/.

- Tévedsz, barátom - mondta az öregember indulatosan -, a grófnő által rám bízott iratok napnál világosabban bizonyítják, hogy Römer csak garanciát vállalt, de nemcsak a jacht, a kastély és a kastélyban található összes értékért!

- Ezt inkább vele, Römer úrral kellene megbeszélni - szóltam közbe -, mivel azonban Ő jelenleg nincs a közelünkben, el kell hinnünk Franz bátyánk állítását, miszerint az iratok... -

- Ha mindenáron bizonyítani akarnak - Jorzs az épületet és a jachtot összekötő hajóhíd felé indult -, kérem, hogy kövessenek! A grófnő halálát bejelentő hír vétele után a báró ideköltözött a hajóra! Ő festette át és adta neki az új nevet: a Lénát, ahogy, mint mondta: valaha a grófnőt becézte!

Nem kellett bennünket biztatni, valamennyien utána léptünk Jorzsnak - ezután csak így fogom nevezni - s hamarosan bent jártunk a hajó belsejében. Az első pillantásra megállapítottuk, hogy valóban luxuskivitelű jármű, amely berendezését tekintve kisebb szanatóriumnak is megfelelt volna szükség esetén. Minden tekintetben alkalmas arra, hogy a „forró mezőkön” /a gyakorlati élet/ megcsömörlött embert átringassa a nyugalom tengerébe! Mivel Jorzs szinte lábujjhegyen ment előttünk, igyekeztünk mi is a legnagyobb csendben követni, de midőn a hálósobának berendezett kabin elé értünk, ajkunk szinte akaratunk ellenére mozdult: oh...! Egy fehérszakállas, igen öregnek tűnő ember térdelt zsámolyon, ajka mozgott, mintha imát mormolt volna az előtte életnagyságban ábrázolt fiatal leányzóhoz, aki valósággal mása volt az én imádott Magdaléna feleségemnek!

Miután észlelte jelenlétünket, oldalt pislantott felénk, de nem szólt, várta, hogy mi indokoljuk meg jövetelünk célját! Persze pillanatokig szóhoz sem jutottunk, különösképpen én: egyszerűen megfejthetetlen volt előttem, hogyan került feleségem képe a hajóra, s mi köze lehet vagy lehetett az öregembernek hozzá? Jorzs pillanatnyi zavarunkat használta ki, hogy kimentse magát:

- Kénytelen voltam lejönni velük, uram! Az Úr - rám mutatott - azt állítja, hogy Magdaléna grófnő vejeként a birtok ügyeit jött elrendezni, többek közt a jachtét is! Kérem, bocsásson meg, hogy zavarni merészeltem csendes áhítatát, de gondolom - mindenképpen tisztázni kell a jacht tulajdonjogát és ha sejtelmem nem csal, mást is!

- Helyesen cselekedtél, Fiam, köszönöm, hogy lekísérted az úrékat - szólalt meg az öreg fehérszakállas csendesen, vontatottan -, most pedig, ha kérhetlek, hagyj magunkra bennünket és örködj, hogy illetéktelen fülébe ne juthasson, amiről itt köztünk szó esik! - Mivel az öreg Franz és a felesége is indulni szándékoztak Jorzs után, huncutkás mosoly kíséretében kérte, hogy maradjanak, hisz előttük nem titok, sőt Ők az egyetlen, még élő tanúi a grófnő és az Ő szerelmének, amely a sors kegyetlen iróniája folytán, csak itt és most bontakozhatott ki igazán! - hozzám fordulva pedig:

- Már vártalak, Fiam! A bankom közvetítése révén sikerült alapos információt összegyűjteni rólad. De inkább azzal kezdeném, ami az információ gyűjtésére feljogosított: 1935 tavaszán ismerkedtem meg Magdolna grófnővel, aki akkor még a huszadik évét sem töltötte be. Jómagam pedig már a harmincötödikét tapostam! Mint ahogy a mondás szól: meglátni és megszeretni egymást elég egyetlen pillanat, velünk is ez történt! Én akkor a Münchener bankunk igazgatója voltam, s mivel Magdolna egy nagyobb hitelösszegre nyújtott be igényt, közvetlenül hozzám irányították. Ez a nagyszerű birtok sajnos az utolsó Ligeti gróf halála óta adósságot adósságra halmozott! Az akkori, az utána következő és a mostani intéző is csak saját magának tepert - a mostanit persze már a bankok ellenőrzik - s míg ők szépen gyarapodtak, a birtok egyre fogyott. De maradjunk egyelőre kettőnk kapcsolatánál: én természetesen nemcsak hozzájárultam a hitelnyújtáshoz, megsajnáltam, azzal együtt beleestem a még tapasztalatlan, de gyönyörű lányba - ez a kép akkor készült róla - s mivel egyedül önmagára volt hagyatkozva, egyetlen megbízható rokon vagy barát nem lévén mellette, hóna alá nyúltam, de úgy, hogy néhány hónap múltával nemcsak a birtok, Ő is kezdett gyarapodni: röviden szólva - terhes lett általam! De nem is lett volna semmi baj ebből, szándékunk volt rövid úton házasságot kötni, a sors, a végzet, vagy nem is tudom minek is nevezhetném azonban másképpen rendelte! Engem egyik napról a másikra minden indoklás nélkül koncentrációs táborba vittek. Mivel szüleimmel halálhíremet közölték, Ők sem mondhattak mást szegény anygalkámnak! Utólagosan is helyesnek tartottam mindig, amit eltűnésem után cselekedett: megbízhatatlannak tartott, de ismert intézőjére hagyván a birtokot, visszatért Magyarországra, ahol aztán rövid-úton, már másodmagával feleségül ment, vagy talán helyesebb, ha úgy mondom: férjül vett egy elszegényedett főnemesi családból származó csendőr századost! Azt nem tudhatom, hogy Magdolna szerette-e a férjét, aki annak ellenére, hogy az anyja neve után ugyancsak Magdolna névre keresztelt kislányunk a szokottnál két hónappal előbb jött világra, elfogadta és mint a fáma mondja: szerette is! Sajnos nem sokáig, mert mint bizonyára tudja, elpusztult Ő is a háború viharában! Én, miután közzétették halálhíremet, egyik koncentrációs táborból a másikba kerültem -, máig sem tudom, hogy miért, de állandóan utaztattak, talán, hogy ne tudjak barátokra szert tenni táboron belül, majd röviddel a Szovjetunió megtámadása után egy büntetőszázaddal a front közelébe hurcoltak, ahol természetesen más néven a legveszélyesebb munkákat végeztem! Szerencsémre, egyben szerencsétlenségemre, már a háború kezdetén fogságba estem, s mire a háború eldurvult - úgy értem a nem fontos foglyokat megsemmisítették, én egy szibériai hadiüzemben bedolgoztam magam, tökéletesen megtanultam az orosz nyelvet, aminek a következménye aztán az lett, hogy mint a

gyár egyik fontos posztján dolgozó diszpécser egészen '51-ig, sorozatosan kihagytak a haza szállítandó hadifoglyok névsorából! '51-ben is csak szerencsés véletlennek köszönhettem hazajöveletemet, akkorra azonban Magdolna már az elmeogyintézet lakója volt Amerikában - az Egyesült Államok területén valahol! Mondhatnátok: miért nem néztem a lányom után? Mert Franztól és Elíztől tudtam, hogy Magdolna a jelzett időben egy kislányt szült! A válaszom csak az lehet, hogy előbb saját megtépázott egzisztenciámat kellett visszaszereznem, és abban az időben az nem is ment volna könnyen! Ismerőseimet, mint pl. Friedman bárót is, akinek a lánya későbbi feleséged lett, Fiam, egy másik fasiszta horda tüntette el! Nem nősültem meg, megmaradtam agglegénynek, számítva arra, hogy előbb-utóbb összetalálkozunk! A magamé mellett elég sok gondot okozott ez a birtok is, de minden befolyásomat latba vettem, hogy legalább jobbra ne verjék, amíg nem sikerül teljesen tehermentesítenem. Ez sikerült, de titkolnom kellett, mert miután Magdaléna visszajött Németországba, hallani sem akart rólam! Hogy miért, miért nem? Tény, hogy lányom, volt feleséged és gyermekeitek halálhírét is másoktól kellett megtudnom. Most pedig nagyon öreg és nagyon fáradt vagyok ahhoz, hogy tovább beszéljek! Csak annyit még: nem kell a birtok tehermentesítésével foglalkoztatok, mert én, amikor értesítettek jöveletekről, mindent lerendeztem! Ennyivel tartoztam Magdolnának, a lányomnak és az unokáimnak! Itt vannak az iratok az íróasztalomon, vegyétek kézbe, nézzétek át, a magam részére csak annyit kérek, hogy ami még hátra van az életemből, itt tölthessem a jachton! Nincs senkim, s úgyszólván semmim, tökéletesen mindegy, hogy halálom után mi történik emberformátumú maradvánnyal. Lehet, hogy adódik még alkalom bővebb beszélgetésre, de most szeretnék lepihenni! Isten legyen veletek, Fiam! Köszönök mindent, amit az enyémiért tettél!

Mellé akartam lépni! Úgy éreztem szüksége van néhány közvetlen szóra, Ő azonban az íróasztalra mutatott, majd intett, hogy távozhatunk! A mozdulat, s a mozdulatot kísérő arc kifejezés olyan szuper intelligenciával párosult, hogy alacsonyabb műveltségű ember is megértette volna, mit akar kifejezni: nincs szüksége semmire, amit emberfelettinek is nevezhető tetteiért méltán elvárhatna tőlünk. Mivel Ő letérdelt, s a képre, mint egy oltárképre emelte tekintetét, magába merülni látszott, intettem társaimnak: induljunk kifelé! Magamhoz vettem az íróasztalon fekvő, gondosan lezárt mappát, s a többiek után léptem én is!

A nehéznek ígérkező örökösödési ügy tehát viszonylag gyorsan megoldódott részünkről. De hogy mekkora áldozatok árán? Mennyi élet és energia ment látszólag veszendőbe addig? Arra csakis a láthatatlan, de mindenütt jelenlévő tudna magyarázattal szolgálni. Azzal köszöntünk el Jorzstól, hogy másnap viszontlátjuk egymást, s visszatértünk a kastélyba, részben, hogy ott nyugodt körülmények között átnézhesük a báró által rendelkezésünkre bocsátott iratokat, részben, hogy az eseménydús, több ízben is sokkolólag ható történetek után pihenni térjünk, amire főképp az öreg Franz és felesége, de nem kevésbé Melinda és jómagam is rászolgáltunk, hisz mi is mindketten túl voltunk a hetvenen! Ez a pihenés azonban másképp sikerült, mint szerettük volna, mert alig hajtottuk le fejünket, jelzett a rádiótelefon: Szilvia megtört hangon közölte velem, hogy Anti fejsérülése olyan súlyos volt, hogy nem tudtak rajta segíteni, meghalt! Nos van-e alternatívája a közmondásnak: „ember tervez, Isten végez”!

A bárótól kapott iratok természetesen rendben voltak, de ettől függetlenül, bizonyos jogi formulák miatt másnap mégis Münchenbe kellett mennünk!

Melindának velünk kellett volna jönnie, hisz, mint a nemzetközi jog egyik tekintélye, kiválósága, már megjelenésével is előnyt biztosított számunkra, de Szidóniát annyira letörte nagyapja halála, hogy jobbnak láttam, ha vele marad! A tulajdonjogot a grófnő, volt anyósom és a báró - hiszem, hogy a már ismert életútját figyelembe véve jogosan nevezhetem Őt is apósomnak - örökhagyó irataik vitathatatlaná tették, tehát nélkülözhattük jelenlétét, ellenben: mivel szerettem volna a bárót kiragadni apatikus állapotából, úgy határoztunk, hogy amennyi-

ben sikerül meggyőzni Őt, magunkkal hozzuk, legalább talán először és utoljára leróhatja kegyeletét szerettei hamvainál -, aztán, ha vissza akarna térni a jachtra, kívánsága szerint bármikor visszahozzuk, illetve visszük! Melindának és Szidóniának, de nem kevésbé az öreg Franznak és feleségének feladatául tűztük: meggyőzni a bárót önként vállalt remeteségének helytelenségéről! Az Ő korában már istentelenség lenne magára hagyni, és különben is - a mi családunk immár az övé is és azt a szeretetet, amelyet addig nélkülöznie kellett, szívünk teljes melegével igyekezni fogunk még hátralévő életében, amennyire engedi, mert tőle is függ, pótolni!

Amíg azonban a már ismert úticélunk végeztével ismét haza nem térünk, úgy érte: Magyarországra, ránduljunk kis időre Brioniba, s nézzük, hogyan töltik napjaikat a féltestvérek: Melani és Ádám?! Mennyire befolyásolja szerelmüket a közös apától kapott vér, s a más-más, de egyfajta /sváb/ anyáktól örökölt tulajdonságok? Egyáltalán befolyásolhatja-e szerelmüket vérszerinti rokonságuk? Nos, amint látjuk most éppen ott, a tengerparti homokban, ahol annak idején Eszter és Ákos féltestvéri voltuk tudatában tapadtak egymáshoz, Ők ennek ismerete nélkül! Ami azonban a kivitelezést illeti, annyi a különbség köztük, hogy míg előbbiek jóval fiatalabb hevülettel, emezek az idősebb generáció mélyebb átérésével áldoznak a gyönyörnek! Ki merné állítani, hogy az Ő szerelmük más, mint a tengerparti homokban egymást gyömszőlő többi fürdőzőé? És ha már itt tartunk, azt sem tagadhatja senki, hogy a bibliai Lót, valamint lányának utódai nem a legvilágvalóbb törzsét alkotják-e az emberiségnek! Ennek bizonyosságául csak a tőke forgására kell odafigyelnünk! Mekkora marhaság tehát megtagadni a szerelmet azoktól, akik ámbár féltestvérek, a föld különböző égtájainak ember-típusai kereszteződnek vérükben! Vérfertőzésről abban az esetben beszélhetünk, ha a kritikus időközönként nem cserélődik a fajta, akárha az állatoknál vagy a növényeknél! Bizonyára Lót sem zárta karanténba lányait, Eszter és Ákos, valamint Melani és Ádám esetében pedig csak az apasejt volt azonos, kívül estek a kritikus ponton! De figyeljünk oda beszélgetésükre! Találunk-e benne különösebb momentumokat az örökemberi vívódásokon kívül?

- Miért vártál ez ideig? - kérdezte Melani, majd a választól való félelmében rányomta ajkát Ádám szájára -, volt más nő is már az életedben? Ne haragudj, hogy csak most kérdezem! Tulajdonképpen nem is érdekel -, de mégis...!

- Azt hittem ezek a kérdések távol állnak tőled, szerelmem, de nem leptél meg velük, sőt, örömmel töltenek el szavaid - válaszolt Ádám az asszony által engedélyezett kis szünetben -, ha nem teszed fel őket, csorbát szenvedne női mivoltod! Nos, az az igazság, hogy már gyermekkoromtól szerelmes vagyok beléd, de anyuka magányossága miatt csak a negyedik diploma megszerzése után mertem igazán kettőnk szerelmére gondolni! Aztán valahogy az az érzésem volt, hogy előbb találkoznom kell apámmal, akinek kilétét anyám, hisz tudod, az utolsó napokban fedte fel előttünk! Második kérdésedre - tudom manapság hihetetlennek tűnik, de te vagy az első, s talán ezért is vagyok ilyen ügyetlen!

- Miért? Tán mások ügyesebben csinálják, mint mi? Nem hiszem, Édesem! Engem tökéletesen kielégítesz, s ha már Te ilyen őszintén tártad fel legbenső titkodat, én is szeretném ugyanezt tenni: én ugyancsak kislány koromtól szerettem valakit, aki szintén a család tagja volt, de eltávozott, már nincs köztünk!

- Ha számodra fájdalmas emléket idéznél, akkor ne mondd szerelmem! Én ugyanis minden vallomás nélkül hiszek neked!

- Köszönöm, de mégis elmondom, mert az által könnyebb lesz a szívem! Én KisJózsiba voltam szerelmes, de reménytelenül, mert Ő is azt a vörös hajú démont szerette, aki később a felesége lett, s vele együtt veszett oda! Ki tudhatná, miért nem engem szeretett? Nehezen gyógyult a sebem, de már nem fáj, hisz Te sokban hasonlítasz hozzá...!

- Milyen fiú volt a bátyám? Leírnád vázlatosan?! Mi volt benne, ami vonzott benneteket, mert úgy tudom, a húgai közül is bármelyik lefeküdt volna veled, persze Eszter kivételével...!

- Ez igaz! Én is! Bocsáss meg, de kikíváncozott belőlem! Különbösen olyan rég volt, hogy az igazsághoz híven talán csak igazi arisztokrata jellemét, nagy tudását tudnám leginkább leírni! Tökéletes gentleman volt, aki egy másik ember életének megmentése végett képes volt saját életét veszélybe sodorni!

- És volt ilyen eset?

- Igen! Egyszer Miami-ban történt, de megígéred, hogy nem említed senki előtt?!

- Természetesen, szerelmem!

- A tragédia előtt, úgy két és fél évvel az egész család Miami-ban nyaralt! Hajókiránduláson vettünk részt a félsziget /Florida/ és Kuba közti szakaszon, ahol tudvalevő: nyüzsögnek a cápák! Éppen fényképezték a családot - akkor még Gitta volt közös anyukánk - midőn az egyik lány átvette magát a korláton /hajó/, valamennyien a helyszínre siettünk, megtudni, hogy miért tette, mi történik veled, de a közelben megjelenő cápák láttára csak KisJózsinak volt bátorsága a lány után vetni magát. Szerencsésen elkapta a kapálódzó lányt, az utánuk dobott kötélhágcsót is, az egyik szemfüles dögnök mégis sikerült bekapni jobb lábfejét és csak a kapitány jól irányzott lövésének volt köszönhető, hogy tragédiája nem akkor és nem ott következett be. Lábfejét persze a gyors orvosi segítség sem tudta megmenteni, amputálni kellett és apuka annak tulajdonítja a családi tragédiát, hogy hagyta első és minden bizonnyal legkedvesebb fiát műlábfejjel repülni: Istenem, ha láttad volna csodálatos produkciókat rögtönzött a magasban! A leghidegebb természetű skandináv nők is bolondultak utána!

- Szerettem volna még életében megismerni Őt - szólt halkán Ádám -, de így is büszke vagyok fivéremre, téged pedig annak ellenére, hogy bizonyára még most sem közömbös számodra bátyám emléke, nagyon-nagyon szeretlek és igyekezni fogok pótolni azt is, amit tőle nem kaphattál meg... -

- Köszönöm, szerelmem - mondta Melani -, én pedig igyekszem mindazt sűrítve adni, amit eddig kihagytál! De ne firtassuk tovább: hogy volt, mint lett volna ha...?! Mi van most? Maradt még benned valami abból a...? De inkább csak csepegtetve!

- Kis buta! Ha tudom, hogy a szíved másfelé hajlik, bizonyára előbb veszem a bátorságot...! Na - persze a bátyámmal szemben -, de igazad van! Ami elmúlt, az elmúlt, a jelen pedig gyönyörű! - Két tenyerét, hosszú, zongorabillentyűkhöz szabott ujjakkal - az asszony tompora alá helyezve magához rántotta, aztán - aznap ki tudja már hányadszor ismétlődött..., de volt tartalék bőven!

Ez a beszélgetés, és mindaz, ami beszélgetés közben történt, a Brioniba érkezésük utáni hatodik nap teljesítménye volt! Az itthoniak addig még csak rádión keresztül sem zavarták pihenésüket.

- Hadd élvezzék - mondta Szilvia - a későn érett szerelem gyümölcseit, ráérünk a temetés előtti nap hazahívni Őket, ha egyáltalán hazajönnek, hisz egyiküket sem érinti közvetlenül Anti halála.

Mivel Ők is szerencsétlenül elhunyt szeretteik - testvéreik példáját követve a sziget egy sekélyebb, de nyugalmasabb partszakaszán töltötték napjaikat, s a helyet csak motorcsónakkal közelíthették meg, hogy ne kelljen napjában kétszer megtenniük az utat, odafele ellátták magukat friss gyümölcsökkel, s csak estebédhez, már éjszakai kivilágításnál érkeztek vissza a szállodába. Azt ugye felesleges megjegyezni, hogy: hervadtan, habosan és éhesen! Elképzelhetjük mennyire meglepte Őket a hír, hogy szüleik már harmadízben keresték az össze-

köttetést velük. A portás felajánlotta a kapcsolatteremtést, Ők azonban megköszönték, hogy nekik gyorsabban fog menni, s azon mód, ahogy érkeztek - csapzottan - szobájukba rohantak, hogy megtudják: mi az a sürgős közölnivaló a szülők részéről... -

- Halló, Apuka?! Ó, de örülök, hogy éppen te jelentkezted be - Ádám hangjából szinte kicsendült a bizonytalansággal vegyes izgatottság -, valami baj van, hogy több ízben is kerestetek? Egész nap szállodán kívül tartózkodtunk, s most érkeztünk vissza!

- Csókollak benneteket, Fiam! Melani is a közeledben van?

- Igen, Apuka! Meg akarsz győződni róla?

- Hogyan?

- Hát így - és hatalmasat cuppantott Melani ajkára -, nagyon szeretjük egymást, Apuka! Én nem is tudom - tán egyszerre akar kárpótolni a Természetfelelős eddigi zsugorisága miatt! Csodálatos létesítményt hoztatok ti itt össze, Apuka! Nagyon nagy vesztesége lenne az emberiségnek, ha a háború ezt is elérné, mint Dubrovnikot! De mondd, miért hívtatok?!

- Anti bátyátok meghalt, Fiam! Úgy verték agyon a falu lakosai a cigánytelepüléstől való félelmükben. Persze egyelőre csak leegyszerűsítve, majd ha hazajöttök bővebben! De ha úgy döntenétek, hogy maradtok, nem haragszom meg, rászolgáltatok a pihenésre! Kötelességemnek tartottam azonban közölni veletek, hogy holnap délután veszünk tőle búcsút! Fiatal korát eltékozolta, később azonban annál nagyobb erőfeszítéseket tett fajtája elismertetéséért, megérdemli, hogy emlékét szívünkbe zárjuk és mindenkor szeretettel emlékezzünk rá!

- De Apuka! Anti bátyánk nekünk is közeli rokonunk! Természetes, hogy mellettetek kívánunk lenni! Átöltözünk és azonnal indulunk haza! Gondolom a szülei mellett helyezzük el! Idejében szeretnénk érkezni, ezért a legrövidebb utat választjuk, de tudnotok kell, hogy itt semmi sem biztos, az esetleges késésért előre bocsánatot kérünk!

- Tegyetek belátástok szerint, gyermekeim, de nagyon vigyázzatok az úton! Polgárháborús területen nagyon veszélyes az áthaladás, még külföldi állampolgárként is! Jobban szeretném, ha Olaszországot érintve repülővel érkeznétek Budapestre, onnét pedig egy telefon és a helikopter értetek meg! De nem akarlak befolyásolni benneteket, bocsássatok meg, meg kell szakítanunk a beszélgetést, Kiruna jelentkezett be! Sok-sok puszi mindnyájunk részéről...!

- Nem lenne okosabb apukára hallgatni, Szerelmem? Hosszabb, de biztonságosabb az út, ezenkívül reggel kipihenten vághatnánk neki, míg most - Melani mintegy meggyőzni akarván férjét, igyekezett mennél fáradtabbnak látszani -!

- Nem érnék oda időben, Szerelmem! Legjobb lesz, ha most elindulunk! Nyugodtan rám bízhatod magad, majd Te lepihensz szépen a kocsiban, s mire felébredsz már túlleszünk Zágrábon, onnét pedig egy ugrás a határ...!

- Hát jó! Úgy legyen - szólt Melani -, ebben az estben ne időzzünk a csomagolással, ha nem jönnénk vissza, majd utánunk küldik a holmit. Iratokat zsebbe, aztán lóra! Eddig ugyan nem volt alkalmam bizonyítani, mert nem engedted a kormánykerék mögé, de nem fogok szégyent vallani ott sem...!

Hogy mért ragaszkodott Ádám az autóhoz? Talán, mert első ajándéka volt édesapjától, s nem akarta, hogy a látványos jármű a tengerparton is egyre szaporodó autótolvajok zsákmánya legyen! Na és bízott abban is, hogy Horvátországon átutazván már nem érheti Őket különösebb meglepetés, hisz a horvát erők egyre intenzívebben lépnek fel a szerb szabadcsapatokkal szemben! Partizánokkal esetleg találkozhatnak, de hát a repülőgépen is akadhatnak terroristák. Rövid tanakodás után: mit vigyenek magukkal, mit ne, egy frissítő hidegzuhanyt vettek, majd tényleg csak a legszükségesebbel felszerelve útnak indultak.

A sietség előnyükre volt, különben lekésik a kompot, ami néhány óra kiesést jelentett volna. A szerencsés kezdetet jó előjelnek fogták fel, s legurulva a kompról a megengedett legnagyobb sebességgel haladtak a még kitűnő állapotban lévő úthálózaton. Mivel forgalom alig volt - néhány katonai járművel találkoztak csak egészen Zágrábig, Zágráb után azonban egyre többen és egy helyütt meg is állították Őket igazoltatás végett! A tiszt, miután rendben találta papírjaikat, még meg is jegyezte:

- Varasd előtt szerb szabadcsapat garázdálkodik, biztonságuk érdekében okosan tennék, ha a következő útkereszteződésnél balra váltanának Szlovénia, majd Ausztria irányában!

Igen ám, de akkor már egyiküknek sem volt ínyére változtatni az útvonalon.

- Majd megugrunk előlük - szólt Ádám -, ha nem állítanak elénk torlaszt, nincs még egy jármű, amelyik képes lenne utolérni minket!

Az addigi iramban haladtak tehát még vagy húsz mérföldet, amikor Melani megragadta Ádám karját:

- Vedd vissza! Istenem! - velőtrázó sikolya beleremegett az éjszakába, s majdnem azzal egy időben idegtépő fékcsikorgás - Ádám szinte az utolsó pillanatban fékezett és sikerült megállítani a kocsit az úton keresztbe állított kamion oldalától alig két méterre...!

- Ezt megúszták - szólt a kocsi mellé lépő félig katona, félig civil ruházatot viselő férfi, kezében előretartott fegyverrel - kérem az útleveleket! - háta mögé pedig: biztosíts! - egy hasonló ruházatot viselő férfihez! - miután kezébe vette az útleveleket, hosszasan lapozgatta azokat, majd:

- Kifélék, mifélék - hallatszott még hátrábról - nem környékeliek?

- Az asszony svéd, a férfi magyar - kiáltott vissza emez - átengedhetjük Őket?

- Őket igen - volt a válasz - a kocsi azonban marad!

- Hallották a parancsot, kérem hagyják el a járművet! - utasította Őket az igazoltató férfi s egyúttal visszaadta az útleveleket - még így is szerencsésnek mondhatják magukat - folytatta - mert, ha egy másodperccel később nyúl a fékhez, akkor maguk is itt maradnak!

- Az csak hagyján, hogy a kocsit itt kell hagynunk - szólt vissza Ádám felbátorodva -, de hogy jutunk tovább és hol kötünk ki, mert még a mai nap feltétlen részt kell vennünk egy temetésen!

- Egyelőre csak lábbusszal juthatnak tovább - volt a válasz -, de néhány kilométerrel odébb húzódik a vasútvonal Maribor felé és ha olyan szerencsésük lesz, mint itt, akkor délutánra Pesten lehetnek, vagy akár Stockholmban! Na látják - folytatta a kocsiból kifelé kászálódó házaspár felé -, ha sikerült volna ütközniük, már nem lennének ilyen gondjaik!

- Még viccnek sem jó - szólt vissza Melani -, nem hiszem, hogy a svéd kormány ilyen egyértelműen fogadná eltűnésünket!

- Háború van, Asszonyom! Nagyon sok embert hiába is keresnének, mert cafatokká tépte Őket az akna!

- Ne társalogjatok - hallatszott hátulról -, indítsd Őket útnak, s ha akadékoskodnának...!

Ádám nem várta be a további utasítást, karon fogta Melanit és:

- Csak annyit kérünk útbaigazításul - fordult udvariasan a beszédesebb útonállóhoz -, hogy merről lesz közelebb a vasút: előre, hátra, vagy oldalt...?!

- Mindig csak előre - válaszolta a kérdező, majd egy ugrással a volán mögött termett és rükkvercelt!

- Fő, hogy életben maradtunk - szólt Ádám, miközben jobbra-balra tekintgetve bandukoltak a jelzett irányba -, nem tudom, hogy emésztette volna meg a család, ha mi is kámforrá válunk?! Vajon mennyire volt őszinte a pasas? - folytatta -, de valahol majdcsak kikötünk, ahonnan aztán telefonálhatunk, esetleg működik a telex is! Nagy kár, hogy a rádiótelefont nem emelhetjük ki a kocsiból! - Vagy másfél kilométert gyalogolhattak, midőn vonatfütyögést hallottak -

- Nem vezetett félre bennünket s ha nincs a háta mögött a parancsnoka, talán tovább is enged ez a katona vagy civil...!

- De, Édesem - toldotta meg Melani - polgárháborúban mindenki katona, még a gyermekek is! Emlékszem: apuka a tizenévesek háborújának nevezte az ötvenhatos magyar forradalmat! Itt is gyilkol mindenki és gyilkolnak mindenkit, a különbség az, hogy a magyar népet akkor nem osztotta meg faj és vallás különbség, egységesen szállt szembe a vámpír diktatúrával, itt pedig a régi és elcsépelte: oszd meg és uralkodj elvét alkalmazzák kissé átfestve, de hasonló vámpírok, mindenáron és minden eszközzel megtartani akarván hatalmukat. A nemzetiségek és vallások egymás ellen uszítása mindig is ürügy volt a hatalmat gyakorlók részéről! Azoknak, akik évszázadokig testvériesen megfértek egymás mellett, mi okuk lenne egyik napról a másikra ellenséget látni egymásban? És mi történik itt? Modern eszközök igénybevételével népvándorlás-korabelihez hasonló átcsoportosítások...! Aki nem megy, felkoncolják, jobb esetben tarkón lövik! Örök szégyene marad a nyugati demokráciáknak, hogy nem akadályozták meg, jelen esetben: nem állítják meg ezt a - méltán testvérgyilkosságoknak nevezhető öldöklést!

- Való igaz - mondta Ádám -, de engem jelen esetben az izgat, hogy mi hogyan kerülünk ki ebből a káoszából elevenen? Soha nem tudnám megbocsátani magamnak, ha az úton bajod esne, hisz én indítványoztam, hogy a közelebbi utat válasszuk. Pedig a jelekből ítélve ez lesz a hosszabb, de - csend! Várjunk kicsit, megint fütyög s mintha a másik oldalról hallatszana! Megnézem az iránytűt! Jut eszembe, hisz az órát meghagyták és abba van beépítve...!

- Akkor mégse olyan igazi útonálló voltak - jegyezte meg Melani -, aztán még csak célzást sem tettek megbecstelenítemre! Ők a maguk egyszerűségében talán hiszik is, hogy igaz ügyért harcolnak és ha kell, meghalnak!

- Valószínű, hogy most jó irányban haladunk és ez már Szlovénia - szögezte le Ádám - a vonat Maribor felől jön! Most bukott elő a kanyarból - megmenekültünk!

- Még nem egészen - válaszolt Melani, de több szót se pazarolva elkezdett futni a két, egyre nagyobbak látszó fényponttal szemben, Ádám pedig utána...!

- Szép kis malőrbe rántottalak, Szerelmem - inkább lihegte, mint mondta Ádám -!

- Én sem vagyok ártatlanabb nálad! - Melani még mondta volna a magáét, azonban úgy kissé oldalt, az előbb még gyengécske zöld, majd sárga hirtelen pirosra váltott, s ami az előbb még távolinak tűnt: a fénySOROMPÓ, hirtelen előttük termett, s lassan, mintha nem is a mozdony húzná, hanem hátulról tolnák, odaérkezett melléjük a vonat, nem volt szükség arra, hogy elé álljanak, lépésben felszállhattak mindjárt az első kocsiába.

- Áh..! - sóhajtottak fel mindketten - hála az égnek! Már az is valami, ha visszafelé megyünk előre!

- Ha az ellenvonat is ilyen lassan megy, megpróbálkozunk az átszállással, Szerelmem! - Ádám éppen hogy befejezte, megszólalt a hátuk mögött egy hang:

- Felesleges átszállniuk, Uram! - hátranéztek, egy testes vasutas férfi, mint később kiderült: a vonatvezető volt a hang tulajdonosa!

- Miért? Mi Maribor felé mennénk! - Melani ingerülten szólt közbe, persze németül, mivel a vasutas is azt használta... -

- Csupán azért, Asszonyom, ha szabad így mondanom -, mert két napja ingajáratban vagyunk Szlavónia és Ausztria között! A következő állomáson átváltunk és indulunk ismét vissza ez után a menekülteket szállító vonat után - akkor húzott el mellettük egy menekültekkel megpakolt szerelvény Maribor irányában - egyik állam sem akarja fogadni Őket - folytatta a vasutas -!

- És Magyarország?! Ott sem fogadják Őket? - ismét Melani kérdezett.

- Ott állítólag már telítve vannak a táborok - volt a válasz -, de el tili-toliznánk mi itt még napokig, ha lenne ellátásunk! Vagy 2500-an lehetnek ezen a szerelvényen étlen, szomjan! Sok a gyerek, asszony, öregek, betegek, vannak köztük sebesültek is! Egy nő éppen vajúdik a következő kocsiban és nincs orvos a közelben! Ha azok lennének?!

- Nem vagyunk orvosok - így Ádám -, de egy szociológus egyetemi tanárnak kicsit ahhoz is kell érteni! Ugye nem tévedek? - Melani tekintetét kereste, aki anélkül, hogy szót is mondott volna, a jelzett irányba indult!

Mivel közvetlenül a mozdony utáni kocsi peronján folyt le ez a beszélgetés, végig kellett menniük a kocsi belsején, s elég volt végignézni a fáradt, meggyötört embereken, hogy meggyőződjenek a vonatvezető szavainak hitelességéről. Arra persze csak később került sor, hogy szót váltsanak velük! Még át sem értek a két kocsi közötti ütközők felett midőn meghallották az első ó-ó-á-á-á-t, az újszülött harsonáját, s ahogy közeledtek feléje, egyre erősödött...!

- Eleven lehet a kicsi - jegyezte meg a vonatvezető -, nem várta meg míg orvost vagy hozzáértő valakit találunk! De hisz...! - csodálkozását nem tudta palástolni - nincs egyedül! - ott álltak a szülőnő fülkéje előtt -, bent egy idősebb, cigány-formájú asszony éppen kötötte el az újszülött köldökzsinórját. A gyermek persze bömbölt, míg a fiatalasszony, szinte az ajtó mellett is hallani lehetett, hatalmasat sóhajtott: hála Istennek!

- Talán csak a hölgy menjen be - így a vasutas - s ha szükség lesz valamire, szóljon ki!

- Máris hozhatja a mentőládát, bizonyára akad benne fertőtlenítőszer - szólt Melani a leendő anya utánozhatatlan mosolyával ajkán -, aztán meg is kell fürösztetni! Honnét kaphatnánk vizet, amíg befutunk az első megállóig?!

- Ami a vizet illeti - morfondírozott a vasutas, azt a néhány kilométert már fürösztés nélkül is kibírja! A mentőládát azonban hozom, de csak tiszta alkoholunk van és természetesen kötszer!

- Szükségből a konyak is megfelelne - mondta Melani - csak siessen!

- Ha lenne egy rádiótelefon is a vonaton - szólalt meg Ádám -, gyors segítséget és orvost is kaphatunk!

- Szerencséjük van - szólt a vasutas - jöjjön utánam!

Melani benyitott a szülőkabinba, áhítata, mert mintha szentélybe lépett volna, a szülést levezető asszony vaskos megjegyzésén: Nézzed lányom mekkora töke van ennek a cseppségnek, jó bika válik belőle - kacajra fakadt, de nem jutott ideje csodálkozásra, mert az asszony már nyújtotta is feléje a még ragacsos csecsemőt: - Fogjad lányom amíg rendbe teszem az anyát!

- Elküldtem a vonatvezetőt mentőládáért - mondta Melani miközben kebléhez szorította a cseppséget -, csak tiszta alkohol van a fertőtlenítéshez, de gondolom az is szerencse az adott helyzetben, aztán kötszer is szükséges! Megvárhatnánk!

- Lári-fári, lányom! Nem az első gyerek csúszott ki a kezem közé, tudom, mire van szükségük! Az anya ugyan gyenge, de a gyerek erős! Kibírják, amíg a vonat lakott településhez érkezik! Az igazat megvallva többségében már lakatlan ez a vidék - elköltöztek vagy elmene-kültek, mint mi is, de mi úgy látszik késve gondoltuk meg magunkat! - Mondta, mondta a magáét, közben tett-vett a fiatalasszony körül, aki szemeit behunyva hagyta, hogy tegyenek vele, amit jónak látnak! Ő egymagában képtelen lenne bármire! Fő, hogy gyermeke egészséges, s hogy az, mi sem bizonyíthatná jobban: úgy bömböl mint egy oroszlán, pedig igazán bársonyos kezek simogatják a popsiját!

Amíg a szülőkabinban eme idillikus jelenet zajlott, Ádámot kisebb várakozás után összekapcsolták az otthoniakkal. Azért nem azonnal, mert a temetési előkészületek foglalkoztatták a családot és senki nem volt a készülék közelében s ha Szilvia nem nyugtalankodott volna Edina és vele együtt utazó családja miatt, akiknek a new yorki géppel kellett volna érkezniük, s nem megy, hogy érdeklődjön a tudakozó irodánál, bizony hiába várakozik... - Ádám közlése, hogy milyen kellemetlen helyzetbe kerültek úgy felkavarta Szilviát, hogy azonnal rohant a virrasztó családhoz, megfélelkezve Edináékról is:

- Azonnal küldöm, Fiam, apukátokat, ő jobban fel tudja mérni az adott helyzetet és...!

- Nem, ne töltsük azzal is az időt, különben is sietnem kell vissza Melanihoz, aki egy szülő anyánál segédkezik! Legcélszerűbbnek tartom, ha a Mariborral szemközti osztrák határra külditek a helikoptert, onnét autóval még nem tudhatom melyik állomásra, majd jelentkezem! Szeretném ha a szülőanyát, vagy nem is tudom hogy nevezitek ilyenkor -, magunkkal vihetnénk a kicsivel együtt! Itt ugyanis még megfelelő víz sincs, amiben a magzatot megfüröszténék... -

- A szerencsétlenek - sóhajtott Szilvia -, akkor tényleg ne késlekedjünk, azonnal intézkedek, Viktóriát és Lindát küldöm értetek, hogy mindjárt az orvos is kéznél legyen. Természetesen befogadjuk a fiatalasszonyt gyermekével együtt! Vigyázzatok magatokra, Fiacskám!

- Egy pillanatra még, anyuka: várjátok meg a reggelt, itt a vonaton addig biztonságban vagyunk! Feltétlenül kérjetelek engedélyt az osztrákoktól az átrepüléshez, nehogy megismétlődjön a mi esetünk, aztán jó lenne, ha megfelelő kísérettel jönnének, tudod, hogy értem...?!

- Tudom, Fiacskám, arra is lesz gondom, de megismétlem: nagyon vigyázzatok magatokra, mert - nem is tudom mi lennek velünk, ha..., érted mire gondolok? Apukátok nagyon odavan értetek, de nemcsak ő, valamennyien izgulunk!

- Tudom, Anyuka! Nyugtasd meg őt! És ti se izguljatok, már jó helyen vagyunk! Eddig csak a kocsi veszett oda! Ami pedig a családot illeti: Anti bátyánk elment, de ha nem csalnak érzéseim, kettővel máris szaporodunk!

A Szilviával történt beszélgetés után Ádám visszament - a vasutas már előbb -, hogy segítsenek, ha tudnak valamiben az asszonyoknak! Mi azonban kis időre távolodjunk el tőlük, lépünk vissza a család ideiglenes szálláshelyére, a sebtében összeállított elemes épületbe, melynek egyetlen nagyobb, tanácskozássra alkalmas termében, hosszú, késő éjszakába nyúló vita folyik a megválasztandó vajda személyét illetőleg. Már hajnalodik, a Balaton felől érkező friss légáramlat kisépri a teremből a sűrű pipafüstöt, ez azonban még nem az igazi, a habépus papam, jelen esetben: új vajda megválasztását jelző füst még késik! A teremben uralkodó hangulat egyre nyugtalanabbá válik: amíg egyesek szempillái leragadnak az álmodástól, mások az idő múlásával egyre erőteljesebben védik álláspontjukat egyik vagy másik jelölt

mellett. Amikor már látni lehetett, hogy reggelig sem jutnak dűlőre, felállt a pódiumra Pisti, aki származását illetően nem volt ugyan cigány, de életének nagyobb részét - a börtönt is számításba véve - köztük, velük élte le, hogy előterjessze saját, önálló javaslatát az új vajdára vonatkozólag:

- Meggyőződése - kezdte -, hogy ti egymás közt sem tudtok dűlőre jutni a témára vonatkozólag, hogy akarhatjátok akkor, hogy a falu lakosai befogadjanak benneteket?! Nem tanultatok, szerencsétlen barátom, a vajdátok esetéből semmit, pedig benne megvolt a jószándék, hogy a falu és a vele együtt ideköltöző cigányság között húzódoó válaszfalat lebontsa. Mivel az idő sürget bennünket, még a temetés megtörténte előtt meg kell választani az új vajdát, aki felelősséggel tartozik majd mindenért, ami a kolónián belül vagy kívül történik, s akinek engedelmességgel tartozik a kolónia valamennyi lakója, halljátok hát tanácsomat, amely jelen esetben egyedüli és legcélravezetőbb megoldást hozna mindannyiunk számára:

- Halljuk! Halljuk! - hallatszott mindenünnen, majd Pisti intésére - a 76 éves létére is egyenes, nagy testű embert a pódium óriásira növelte - a bábeli hangzavar elcsendesedett. Erőt sugárzó egyénisége, szakmai tudása nemcsak a cigányság megbecsülését vívta ki, a telepen dolgozó szaktekintélyek is meghajtották előtte fejüket. A néma csendnek, a feszült várakozásnak volt alapja!

- Szerény véleményem szerint az itt jelenlévők közt csak egyetlen ember van - folytatta a szót megrágva -, aki nemcsak alkalmas, méltó is ennek a tisztségnek a betöltésére, ez az ember pedig a nagy család jelenlegi feje, aki ugyan nem közületek való, de közétek jött, hogy mindnyájatok apja, nagyapja, keresztapjaként emberhez méltó körülményeket teremtsen számotokra. A magam részéről rá voksolok, aki követi példámat, az emelje fel a kezét! - A teremben lévőek egy emberként felálltak, s hurrá, éljen az új vajda! - kiáltások hallatszottak minden oldalról. Még a meghívott vendégek is tapssal fejezték ki örömeiket a részükre is kedvező fordulaton -!

- Még nincs vége - Pisti ismét felemelte kezét, csendre intve a jelenlévőket -, meg sem kérdeztük barátunkat, hogy vállalja-e? Amennyiben nem, Isten legyen a tanúm, összepakolok és itt hagyom ezt az alaptermészetében csókolni való, mindent egybevetve azonban kiszámíthatatlan népséget! Van azonban egy pótajánlatom is: amennyiben elfogadható érvekkel utasítaná vissza barátunk a felajánlott, megtisztelő, mondhatnám azt is: királyi hatalmat biztosító méltóságot, itt van a lánya, Viktória! - Hatalmas hurrá Viktória! - kiáltás -! Pisti keze azonban pörölyként sújtott ismét - én ismertem az elhunyt vajda szüleit! Apja szintén vajda volt, a hatalom azonban az asszony kezében összpontosult! De - ha Ő sem vállalhatná ugyancsak elfogadható indokok alapján, akkor itt van a fia: Botond! Hat éves, mint a legifjabb dalai láma, környezete azonban biztosíték arra, hogy az egykor ismert világ legerősebb hatalmának, Bizáncnak kapuján rést ütő Botond váljék belőle!

Pisti szavait feszült csend követte, nem hangzott fel, mint Viktóriánál a hurrá..., s elérkezettnek véltem a pillanatot, hogy felálljak Pisti mellé a dobogóra és megpróbáljam elhárítani az egyébként megtisztelő bizalmat:

- Mit mondhatnék nektek - kezdtem -, ne értsetek félre, de én valamennyiteket egyformán szeretem! Én a megboldogult kis francia tanárnőnk felfogását vallom az emberiség etnikumokra való felosztásáról: az ember bárhogyan alakult is ki ezen a földön, vagy bárhonnét került is ide, mert az is feltételezhető, tekintet nélkül egymástól megkülönböztető jellegzetességeire, ugyanahhoz a fajhoz tartozik! Csak az általános emberi értékek a mérvadók! És én a harmincegy év alatt szélteben-hosszában bejárván kontinenseket, országokat, megismervén különböző népek nyelvét, szokásait, kultúráját, megerősítve látom felfogásom helyességét! Csak két dolog alkothat falat ember és ember között: a vagyoni állapot és a szellemi felkészültség! Nos - idős korom és az elmondottak mellett hivatkozhatnék-e elfogadhatóbb

érvekre alkalmatlanságom bizonyítására?! A lányom Viktória és unokám Botond esete azonban más, az ő személyüket illetőleg rátok bízom a döntést...!

Pisti mellém lépett és átölelt - az igazat megvallva a válla alatt elfértem én is -, majd az egész termet betöltő hangon kijelentette:

- Testvérünk érvei szerintem valamennyiünk részéről elfogadhatóak, csak az iránta való tisztelet motiválta részemről, hogy elsőként javasoljam! Most tehát: Viktória vagy Botond?!

- Viktória! Viktória! - hallatszott mindenünnen -! Igen - ám, de hol van Viktória, aki mielőtt Pisti felállt volna a dobogóra, elhagyta a termet. Helyette Szilvia lépett elő és bejelentette, hogy Viktóriának sürgősen Mariborba kellett repülnie, ahol a polgárháborús helyzet miatt Melani és Ádám egy menekülteket szállító vonaton rekedtek. Vele ment Katinka Professzor - a temetésre érkezett haza - és Lehel, a férje is! Egy a vonaton született csecsemőt és beteg édesanyját szeretnék kimenteni a lehetetlen helyzetből, ugyanis eddig még egyetlen állam sem nyitott ajtót a menekültek előtt!

- Viktória távozását égi jelként is felfoghatjuk - harsogta Pisti -, mivel pedig a vajdát még a temetés előtt meg kell választanunk, csak egyetlen lehetőségünk maradt: a gyermek! - Itt megállt s elképedve nézett a teremben nyíló ajtó felé, ahol megjelent Edina, Szilvia és Betti hajdani balett tanárnője, mögötte pedig a fia, az ifjabb Anti családjával együtt! Azt ugye tudjuk, hogy Edina fia az elhunyt vajdától, Antitól származott! Apa és fia sosem találkoztak, de egyetlen ránézésre megállapíthatták a jelenlévők, hogy a harminc éves fiatalember apjának tökéletes hasonmása, akárha a vajda fiatalkori önnönmaga jött volna vissza közéjük! Ugyanaz az arc: igazi néger-barna, ívelt orr, villogó tekintet...! A különbség csak az előkelő megjelenés! Edina, a gyilkosság-öngyilkosság áldozatául esett miniszter egykori szeretője a legjobb iskolákban taníttatta fiát és nem a véletlen műve volt, hogy már egészen fiatalon befutott művészként ünnepelték! Csoda-e, ha megjelenése pillanatában Pisti utolsó szavának refrénjeként:

- Anti! Anti! A vajda fia legyen az új vajda! - harsogták a teremben lévők -!

Az ifjabb Anti előbb dermedten állt! Egyáltalán nem volt felkészülve erre a jelenetre, de arra mégúgy sem, ami utána következett: vagy tízen ugrottak melléje, s mint a gumilabdát dobálták egyik csoporttól a másikig, majd vissza, s közben: éljen az új cigánykirály! - szinte már nem is emberi hangorkán kerekedett! Hogy aztán mi lett a vulkáni lelkesedés vége, majd később megtudhatjuk, most menjünk vissza a maribori állomás területére, ahol éppen vesztegel a menekülteket szállító vonat, de már nem is egy szerelvény, az előtte haladók is ott rekedtek! Egy cigányvajda temetése sem mindennapi esemény, amit azonban itt látunk - nem hiszem, hogy Dantét jobban elijesztette volna megálmódott pokla! Dantée csak rémálom volt! Itt azonban az ember által kreált valóságos pokolban találjuk magunkat: napok óta étlen, szomjan, vonatokon szorongó emberek lepték el a pályaudvar környékét! Izzadtan, mocskosan, kezükben, hátukon kis bugyerkájukkal ide-oda topogva - mert már a kiszámított lépéstől is féltek, pokrócnyi helyet kerestek maguknak, ahol legalább kedvükre végignyújtózhattak, mert a csontok közé gémberedett izomzat lazítása éppolyan szükséglet az ember számára, mint a betevő falat, vagy a kicserepesedett ajaknak a reá csurgatott hűsítő víz! De mást is látunk: szemléletes módon megjelölt ilyen-olyan karitás megbízottai csomagokat osztogatnak /élelem, ruha/ órányi vagy napra elegendő életmentés azoknak, akiknek napokkal előbb még arcuk verítékével megteremtett tisztos otthonuk volt! Nincs megbecsülendőbb az egymást segítő kéznél, de melyik lenne egyszerűbb: elpusztítani a maroknyi gyilkost /felbujtókat/, vagy szálláshelyet, ellátást biztosítani menekültek százezreinek? Nem itt van a kutya elásva /ezt azonban csak epilógusként/: akik tehetnék, nem is akarják lefogni a gyilkosok kezét! Sokan vagyunk /nem a magyarországi népszaporulatot értem alatta/, a feleslegtől meg kell szabadulni! Kisebb-nagyobb háborúk, polgárháborúk, vallási villongások - hol, mivel tudják egymásnak ugratni az istenadta népet! Ez az igazság, minden más csak mellébeszélés!

Az igazságot kimondani azonban nem célszerű, ugye Urak!? Pedig kimondás nélkül is megtudja, vagy legalábbis érzékelné fogja mindenki előbb vagy utóbb! De egészen őszintén: nem félték egy legújabb-kori kolera, pestis, vagy egyéb tömegeket pusztító járványtól? Ha nem oltjátok ki a tűzfészeket, nem lesz szükség tömegpusztító fegyverekre sem, mert nem fognak annyi védőszer termelni a gyárak, amennyi a járványok megállításához szükséges lenne! Ugye mennyire igazam volt - valahol már írtam róla -, hogy Isten csak mennyországot teremtett az emberiség számára, s ez a mennyország volt szépséges bolygónk! Az ember azonban ellentétben rendeltetésével pokollá tette, s már reményünk sincs, hogy valaha visszafordítható lesz ez az önpusztító folyamat! S ha néhány százezer vagy millió év múltával ismét visszanyeri paradicsomi szépségét földünk, azt már nem az ember fogja élvezni, hanem akit vagy amit arra a Teremtő érdemesít! Nem kell különösebb adottság ahhoz, hogy megállapítsuk: az a bizonyos gyehenna tüze már lángol és csak idő kérdése, mikor, kit hamvaszt el! Ne ámítsatok szerencsétlen embertársaitokat, jobb, ha előre felkészülünk minden eshetőségre! Lám, a boszniai szerencsétlenek sem sejtették nem rég még, hogy a szeretet-csomagokat sem fogyaszthatják el békésen! Még el sem helyezkedhettek pokrócaikon /már akinek volt/, ideoda rohangászó katonák zavarták vissza őket a vonatra! Egy öregembert - bittal is nehezen lépegetett - éppen oldalba vágott egy síheder, midőn a melljük érkező mentőkocsiból lelépett Katinka Professzor és Viktória:

- Mit vétett magának ez a szerencsétlen öreg - fordult kérdéssel Viktória a fiatalemberhez -, nem látja, hogy már menni sem bír?!

- Nem, mert nem akar a szemetje, de ha akadékoskodik, maga is kaphat! Álljanak félre, hadd nézem meg azt a kocsit! Mit hoztak? Kiket rejtegetnek?

- Orvost hoztunk a vonaton született csecsemőhöz - válaszolt Viktória -, nem rejtegetünk senkit! - Lépní akart, hogy kinyissa a kocsi becsapódott ajtaját, a katonaruhába bújtatott, minek is nevezhetném azonban öklével az arcába sújtott:

- Majd én! - Viktória arcát elöntötte a vér, s Lehel, aki a kocsit vezette leugrott, hogy elégtételt vegyen, akkorra azonban mellettük termett egy tisztfele is, s miután felvilágosították a történekről, bocsánatot kért a katona otrombaságáért. A katonái idegességét azzal magyarázta, hogy az éj folyamán egy ugyancsak mentőautónak álcázott kocsiból csetnik betolakodók tüzet nyitottak a mentési munkálatoknál segédkező katonákra és többen meghaltak közülük!

- Még szerencse, hogy nagyobb baj nem történt - mondta Viktória és megpróbált mosolyogni, majd előadta a tisztnek is jövetelük célját! Magyarázatra persze nem szorultak, mert Ádám, aki a fülke ablakából pásztázta a terepet, megpillantván őket rögvést feléjük indult, azaz indultak: Melani, karján a kis vakarccsal, míg Ádám ölben hozta az erejét vesztett fiatalasszonyt.

- Rokonok talán, hogy kockára téve életüket bemerészkednek egymásért a végeredményben hadműveleti területre? - kérdezte a tiszt - mert másképp is végződhetett volna...!

- Igen - a feleletet már Katinka Professzor adta meg, miközben erősítő injekciót szedett elő a mindig kéznél lévő orvosi táskából.

- Isten gyermekei vagyunk valamennyien! Ön is! Ha kérhetem, ne akadályozza elszállításukat, különben az anya nem bírja sokáig, sürgős orvosi beavatkozásra van szüksége! A jelek fertőzésre utalnak és ez súlyosan terhelné az Ön lelkiismeretét is!

- Természetesen, doktornő, nem fogom akadályozni elszállításukat, sőt - a határig biztosítást adok maguk mellé, hogy mások se akadályozhassák tovább utazásukat! - A tiszt - már a megjelenése is megérdemli ezt a besorolást - maga elé rendelt egy másik katonát is, az előbbinek

pedig: A határig kíséritek ezt a kis expedíciót és szeretném, ha magatartásoddal kiérdemelnéd a hölgy - Viktóriára tekintett - bocsánatát!

- Ő - tulajdonképpen én nem is magam miatt haragudtam - szólt Viktória - és mivel Önt gentleman-nak ismertem meg, mindjárt egy kérést tolmácsolok /német nyelven/ - körülnézett - azt hiszem valamennyiünk óhajaként kérhetem: ne engedje, hogy katonái durván bánjanak ezekkel a szerencsétlenekkel, elég az ő bajuk anélkül is! - Az öregember után nézett, aki oldalán a puskatus mementójával, féloldalt görbülve még mindig csak félúton volt a kis csoport és a vonat között. Tán azért sem igyekezett jobban: hátha megkönyörül rajta a magasságbéli és nem kell már feltornásznia magát a zsúfolt szerelvényre. És mit tesz Isten?! - És ha szabad kérnem - folytatta Viktória -, engedje, hogy azt a szerencsétlen, nehezen járó öreget is magunkkal vigyük! Isten is megáldja érte!

- Kísérje kérem ide azt az öreget - szólt /a történetek után méltán nevezhetem: Gentleman/ az előbb még puskatussal ütlegelő katonához -, hadd vigyék magukkal! Ő már sajnos sehonnét sem fog hiányozni! Isten Önökkel, hölgyeim! Uraim! - e szavak után tovább lépett -!

Az öregember sehogy sem akart engedelmeskedni a katonának! Hogy bízhatott volna abban, aki imént még puskatussal kényszerítette vissza a szerelvényhez: botját elhajítva széthúzta mellén az inget, majd:

- Lőj agyon, fiam - szinte könyörgött - nekem már úgyis mindegy! Hová a fenébe vihetnének engem? És a vonatra sem akarok visszamenni!

Látván, hogy a katona nem boldogul, Viktória elindult feléjük:

- Bácsika - mondta kedvesen -, én szeretném magammal vinni! Apukám is annyi idős lehet, mint maga, jól megleszünk együtt! Aztán majd meglátjuk -, ha itt rendbe jönnek a dolgok...?! - Arcán még mindig vérzett az ütés helye -, az öreg letérdelt eléje és csókolgatni kezdte „orvosi” fehér köpenyének szélét... - Kislányom - motyogta és megeredtek a könnyei -! - Viktória lehajolt hozzá és felemelte:

- Nem szabad, bácsika! Én is csak olyan ember vagyok, mint maga!

- Ó - nem! Nem! Aranyoskám! Maga az az angyal, akit a mennybéli küldött értem! Megyek, aranyoskám, megyek! Tudom, hogy a mennyországba visz az útja! - Ezzel Viktória és a katona karjára támaszkodva elindult, persze csak araszolva, mert már alig volt jártányi ereje a mentőautóhoz. /Csak mellékesen jegyzem meg, hogy Lehel komoly összeget fizetett ki a kocsi pár órás igénybevételeért./

E bonyolultságában is magával ragadó, egyúttal a lélek legmélyebb rekeszeibe is bepillantást engedő előzmények után már szinte érzéketlenül állunk a hű barát, szeretett rokon, a vajda sírjánál - délutánra ugyanis már együtt volt ismét az egész család! Melani és Ádám, valamint Viktóriáék is szerencsésen befutottak időre, pártfogoltjaikkal együtt!

Mivel az első cigánytemetésén már átestünk /Anti apja, anyja, felesége/ újat mondani csak a fiatal Anti, a balett kimagasló művésze, az új vajda - mert ugyan nem az első felkérésre, de elfogadta a felajánlott tisztet, apja sírjánál tett esküjének szövegéről tudott:

- Nem erre készültem fel - mondta többek között - életben szerettem volna apámat megismer-
ni! Sajnos ez részben azért nem sikerülhetett, mert az előbbi rendszer idején anyámat perszóna non gratává nyilvánították, a megváltozott körülmények között pedig azért nem, mert eddig kötöttek bennünket a szerződéseink különböző külföldi országokba! Apám halálának híre csomagolás közben ért bennünket, pedig, mint utolsó leveléből is kitűnik, nagyon várta ő is ezt a találkozást! Ami korát illeti, még élhetett volna, és mint tudjuk, egészségileg is rendben volt! Az ütés, amely a fejét érte és végül is halálát okozta, nemcsak neki szólt, és nem is

csak a magyar cigányságnak, valamennyi cigánynak, bárhol éljenek is és bármilyen körülmények között! Felhívta a figyelmet arra, hogy minden eszköz igénybevételével harcolnunk kell a kirekesztettség minden megnyilvánulásával szemben, de arra is, hogy eredményt csak abban az esetben érhetünk el, ha feladjuk közömbösségünket más fajták, mondjuk meg őszintén: közutálatával szemben! Nem számíthatunk arra, hogy elénk jönnek tálcán kínálva Eldorádó mesés kincseit! Mint minden más közösségnek, nekünk is keményen meg kell dolgozni minden felfelé vezető lépcsőfokért! A megbecsülés csak becsület eredménye lehet, s ha így állunk hozzá kolóniánk felépítéséhez, a befogadás és beépülés észrevétlenül fog végbemenni. Nem lesz több atrocitás sem részünkről, sem a régi faluközösség részéről. Együtt fogjuk építeni szépnek és gazdagnak ígérkező városunkat. Ha visszalapozunk a történelemben ezer, kétezer évet, megbizonyosodhatunk arról, hogy a ma élő nyugati civilizációk még sehol sem voltak, ugyanakkor a mi őseink már részt vettek az indiai és más távol-keleti népek kultúrájának megalapozásánál, sőt - részét alkották annak, ma pedig épp a fordítottja van: mi vagyunk legalul! Lásd: évszázadok óta nem tudunk kitörni a putrikból! Itt, apám koporsójánál esküszöm, hogy amit Ő elkezdett, én építem tovább és lehetőségeimhez képest be is fejezem! Azt hiszem: munkánk eredményességének biztosítékául elegendő, ha világviszonylatban is nagyra becsült, nagy családukat jelölöm meg. És most - ne haragudjatok, de nem tudok elfogódottság nélkül köszönetet mondani a mi drága barátunknak, apánknak, testvérünknek, a család jelenlegi fejének: Józsi bátyámnak, aki évtizedeken keresztül mágnesként vonzotta magához és tartotta össze ezt a soknemzetiségű, kvalitásra, jellemére nézve ezerszínű, ugyanakkor emberszeretetben és segítőkészségben szinte a világon egyedüli olyan közösséget, amely példaértékű lehet az emberiség szempontjából egyre nehezedő körülmények között! - Lehajolt, hogy marék földet dobjon az időközben leeresztett koporsóra, majd: - Nem búcsúzik el tőled apám, hisz ami itt a földbe került, az csak börtönöd volt, szabaddá lett szellemed bennem, s unokáidban valamennyi gyermekedben tovább él és munkálkodik! Vigyázz ránk, hogy az a derű, amely egyéniséged meghatározója volt, jóban és rosszban egyaránt végigkísérje a mi életünket is!

Temetés után, mintha láthatatlan erővonalakkal lettünk volna körülvéve, még sokáig együtt maradtunk a temetőben. A bocsánatkérésnek vége-hossza nem volt - nemcsak a falu vezetői, az egyszerű emberek is megtörten, szégyenkezve hajtották meg fejüket a fiú és az anya előtt. Azért veszem előbbre a fiút, mert akkor már mint vajda, az egész cigány kolónia feje volt, s tisztségéből adódóan felette állt édesanyjának is! De még tovább tartott az elhunyt tiszteletére adott estebéd, amelynek finanszírozását át kellett engednem a fiúnak, talán okosabb, ha fiamként: csak Antinak fogom megnevezni!

- Bocsásd meg, Józsi bátyám - mondta Anti még délután -, már folytak az előkészületek - de ezt az utolsó vacsorát apám tiszteletére magam szeretném megrendezni! Te, tudom bőségesen kivetted a részed eddig is családukat, fajtám felkarolásából és ezután is csak rád, rátok számíthatunk, de most úgy érzem, könnyebb lesz a szívem, ha magam a saját keresetemből tehetem emlékezetessé apám búcsúztatását, aztán - ha úgy gondolod, hogy nem követek el kegyelet-sértést vele, engedd meg, hogy összehozzunk egy színpadot és anyám, valamint Szilvia és Betti néném közreműködésével, szeretném előadni vacsora után a Hattyúk tavát! A körítéshez szükséges lányokért utólagos engedelmeddel már elküldtem a mikrobuszt.

- Kedves, Fiam - mondtam - mindenki és minden a Te rendelkezésedre áll, tégy belátásod szerint!

- Igazán nem is tudom, mivel fejezhetném ki leginkább hálámat, Józsi bátyám! Elsősorban is: megerősítem apám akaratát Szidónia húgom személyével kapcsolatban! Adná Isten, hogy az a közös vér, amely eddig Viktória néném, valamint gyermekeiben buzog, Szidónia húgom

által patakká duzzadna fel! Nem vagyok elfogult sem magam, sem Viktóriával kapcsolatban, de csak rosszindulattal lehetne kisebbiteni értékeinket!

- Köszönöm, Fiam! Apád akarata előttem is szent! - mondtam - Szidónia bizonyára életem utolsó ajándéka, s ha úgy igaz, ahogy Linda nővéretek állítja, máris áldott állapotban van!

- Hát ez csodálatos! - Kicsit tompított a hangján, de így is kifejezte örömét - engedelmekkel rohanok, hogy elsőik között gratulálhassak kis hercegnőnknek!

Már jóval az estebéd és az előadás után voltunk! A családhoz tartozó nyolc idősebb asszony és kívülem mindenki az otthonába vagy szálláshelyére tért, hogy kipihenje az eléggé zsúfolt nap fáradságait. Nem tudom - véletlen hozta-e úgy, de a színpad közepén kezdtünk számot vetni letűnt életünkről! Persze inkább csak Edina beszélt, hisz mi többiek ismertük egymásnak még az anyajegyeit is, egymás közt nem szorultunk magyarázatra. Edina azonban annál inkább! A szerelem - úgymond - a legszebb szó és talán az első is, melyet az öntudatra ébredő ember kiejtett! Szégyenkezés nélkül megvallotta, hogy a több számjegyű férfi ismerőse közül egyedüli voltam, akit nem tudott felgerjeszteni, pedig nemegyszer megpróbálkozott velem!

- Nem emlékszem - szóltam közbe - egyetlen esetre sem!

- Hát - válaszolt -, ha nem vetted észre egyszer sem szándékomat, nem tudom, hogy tudtál megfűzni ennyi csinosabbnál csinosabb hölgyet, Kedvesem?!

- Ami a fűzést illeti, nálam nem Jóska volt a kezdeményező, de még csak nem is én, hanem - Melinda, akitől a mondat származott, itt megállt, bizonyára arra gondolt: nem sérti-e férje emlékét, ha megnyilatkozik, de végül is kibökte: a férjem!

- Én bizony magam kezdeményeztem - kezdte Margitka - s hozzá még három gyermekes anya voltam! Igaz, gondolhatjátok: a volt börtönparancsnok feleségként kihasználhattam Jóska szorult helyzetét, de nem úgy volt: Jóska és férjem, Marci jó barátok voltak, s Marci két héttel az első eset előtt szívrohamban meghalt! /Bárca nélkül c. könyv/

- Én nem vagyok benne biztos, hogy melyikünk kezdeményezte - Katinka Professzornő hangja bizonytalanul csengett s arcát akárcsak első alkalommal elöntötte a pír -, arra azonban esküszöm, hogy ő volt második az életemben, s rajta kívül még csak nem is gondoltam másra!

- Mi sem mondhatjuk, hogy első volt, ugye, húgocskám - Szilvia és Betti között - ikrek lévén - egy óra különbség volt - de azóta, hogy Fannikámmal teherbe estem általa, testvériesen megosztjuk egymás között!

- Én egyikkel sem dicsekedhetek: sem első, sem utolsó nem volt! Az azonban biztos, hogy első találkozásunk óta csakis Őt szeretem, s ha annak idején ti, annak a halálos kimenetelű balesetnek következményeként össze nem jöttök velem, akkor ma Jóska az én férjem és szinte biztos vagyok abban, hogy nem is kívánczna más után! - Ezek a szavak természetesen Szőkétől - Annától származtak -!

- Az eddig elmondottak után mit mondhatnék én - Tilda előbb rám csodálkozott, mintha még akkor sem lett volna biztos abban, hogy valóban én állok előtte, majd lassan körbe hordozta szemeit - nekem első is, meg utolsó is volt Jóska, de amit akkor bennem hagyott, daliás férjévé érett, aki kárpótol mindazért, amit akár még tőle vagy másoktól kaphattam volna! -

- Nem szeretném, ha félreértenéd szavaimat, Kedves, de hidd el: semmivel sem voltam boldogabb a sokkal, mint Te az eggyel! Egyetlen fiamban találtam meg én is mindazt, amit másokban is kerestem! De - ezt inkább már tréfásan - rajtam kívül sem produkáltatok valami nagyot a szaporulat terén: nyolc élő és - Istenben nyugodjanak!, tudomásom szerint öt már megboldogult asszony össz-szaporulata tizennyolc gyermek! Ebből élő tizenkettő! Nem

vagyok babonás, de már a szám: 13 sem szerencsés, nem csodálkozhatunk azon, hogy kevesebb a gyermek, mint az asszony!

Éppen közbe akartam szólni, hogy mentsem, ami menthető, midőn megszólalt a hátunk mögött Szidónia:

- Rosszul számoltál, kedves Néném, ugyanis nem tizenhárom, hanem velem együtt tizennégy és máris megdőlt a bűvös szám hatalma felettünk! Apuska azt mondta nekem, hogy Gitta mama egy futball csapatnyi gyereke esküdött, s ebből ötöt hozott szerencsésen világra. Egyetemi tanár létére már ez is szép teljesítmény! De menjünk tovább: Viktória néném a hét vezért akarta világra hozni! Sajnos egyikén sem múlt, hogy nem úgy sikeredett, ahogy szeretnék volna! Én nem mondok előre se egyet, se tizenegyet, de a tényekből ítélve - ugyanis most jövök Lindától és mint mondta: saját szívemen kívül még két szív ketyegését hallja, ha elsőre is ikreim lesznek, akkor mire apuska nyolcvan lesz, behozzuk valamennyiteket lemaradását!

Szidónia szavaihoz már nem tudtam mit szólni, de a többiek is csak bámulták, egy pillanatra mintha a hold is megállt volna az égen, hogy egyetlen nyalábbá kötve sugárkévéit, ösztüzet zúdítson az alig-múlt tizenhat éves, még majdnem gyereklányra!

Ugye sokan hiányolják már az összefüggést a regény címe és az eddigi tartalma között, pedig csak a sorok közé kell nézni és a lapokat a hiányzó lábjegyzetekkel ellátni, amit én általában az olvasóra szoktam bízni. A jelenleg adott politikai és gazdasági helyzet mégis arra ösztönöz, hogy lábjegyzet mellé gondolása nélkül, közérthetőbben fejtssem ki álláspontomat arról: miként lehetne a felhatalmazott tőkét az egész emberiség javára fordítani úgy, hogy minden ember maga is részt vegyen a felhalmozásban, fogyasztásban egyaránt!

Nem vagyok közgazdász, semmiféle tudományos fokozatot nem szereztem, ellenben: öt év szerzetesi, hét év börtön-rabságom alatt, összezárva különböző típusú, színű, más-más nyelvet beszélő, más-más ideológiát valló „sorstársaimmal”, megismertem annyira az emberi természetet, hogy nehézség nélkül /állampolgárságukra való tekintet nélkül/, osztályozni tudjam:

A nagy többség jó szándékú, könnyen kezelhető, persze mivel emberek, nem hasonlítom össze sem a birkákkal, sem más szelíd jószágokkal! De vannak szép számmal farkas természetűek is köztünk, sőt: hiénák! Ha e két utóbbi csoportot lokalizáljuk /a többség csupán a tömegével is mócsinggá zúzhatná őket/, a többit pedig olyannak fogadjuk el: amilyen, arra a posztra állítjuk, amelyre prezentálva van, máris elindulhatunk azon az úton, amely az egy akol, egy pásztorhoz vezet! Persze tisztában vagyok azzal, hogy Jézus követői már kétezer éve kísérleteznek ezzel és nemhogy közelebb kerülnének egymáshoz, egyre távolodunk...! A kudarc azonban nem jelentheti azt, hogy fel kell hagynunk a kísérletezéssel, sőt - csak változtatnunk kell a módszeren: az elhivatottnak nem szabad vizet prédikálni, miközben bort isznak! A tábornoknak, tudósnak semmivel sem jár több, mint a közlegénynek, egyszerű polgárnak - tegyük fel: utcaseprőnek! Egyformán szükség van a munkájukra, s hogy melyik értékesebb, az az elosztásnál /javak/ nem jöhet számításba, mert egyik sem tud többet elfogyasztani a másiknál, legfeljebb elpocsékolni -! Az emberiség szempontjából értékesebb munkát végző, kimagaslóbb eredményeket felmutató egyedek számára semmivel sem honorálható az a tisztelet, amely századokra, évezredekre beírja nevüket a történelembe! Lásd: Szókratész, Platon stb. A különböző vallások alapítóira azért nem akarok kitérni, mert: mint bölcselőt, Jézust tartom a legnagyobbknak, istenségben azonban nem hiszek, s mivel az alapkérdésekben a többi is megegyezik vele, nem szívesen bocsátkoznék hitvitába. De maradjunk csak a javak elosztásánál: én a már felhalmozott javakból egyelőre mértékkel mérnék kicsinek, nagyoknak szükségletei szerint, persze távol áll tőlem a tizenkilencedik, majd a huszadik század álszocializmusa /Marx, Engels, Lenin, Sztálin, Mao stb./ Akkor már inkább az

ősemler, vagy az őskeresztények gyakorlatát követném a modern társadalom termelési gyakorlatát és szükségleteit véve alapul! Nem követném el azt a hibát, amit a már széthullott vagy széthullóban lévő, magukat nagyképmen népi-demokratikusnak, majd szocialistának nevező államkonglomerátumok: megették az aranytojást tojó tyúkot is! Vezetők hatalmukat biztosítandó még a gazdaság rentábilissé tételéhez kapott kölcsönöket is patrónusaik vagy egymásnak ajándékozandó „gyémántokra” költötték! Sajnos e tekintetben a rendszerváltás utáni vezetőink is követik elődeiket: annyi medáliát talán az összes nyugati „demokráciák” nem osztanak szét, mint nálunk! Csak úgy mellékesen jegyzem meg: Szokratész méreggel teli poharat, Jézus pedig töviskoszorút kapott érdemei elismerésül és csak a késői utókor méltányolja méltóképpen érdemeiket! /Bár követné is tanításukat!/ Persze elismerem, hogy szokásban volt már a régebbi századokban is babérkoszorú, rang, birtok stb. adományozása, de annyi medáliát, mint manapság egyetlen év alatt, a honfoglalás óta sem osztottak szét elődeink! Cseppet sem csodálkoznék azon, ha az új rend vezetői is az előbbiekhöz hasonlóan zsákutcába kötnének ki! De vigyázat...! Nem biztos, hogy a megbocsátás szellemében várnák - esetleg..., de inkább gondolják hozzá a hiányzó szöveget! Mivel kritikusból és tanácsadóból már eddig is bővíben vagyunk én inkább a régi latin közmondás híveként /ora et labora/ folytatom a már elkezdett munkát: az önkormányzat által „adományozott” volt grófi park közép-ső részén már látszanak az iskolák: alsó -, közép- és felsőszintű épülettömbjeinek falai, hogy a kórház-klinika, s a gyógyszeripari alapanyag-termelő gyárrészeleek építési munkálatai is beindulhassanak, a falu önkormányzata, egyetértésben a szövetkezet közgyűlési határozatával, nem várva be a privatizáció nálunk hagyományos bürokratikus ügyintézését, már előre rendelkezésünkre bocsátotta a grófnő által egyébként is visszaigényelt területeket. Az egerek, tücskök, üregi nyulak tanyája felbolydult: óriás dőmperek, földgyaluk, teherautók, daruk pöfögnek az eddig egyébként sem gazdaságos faluhatár acatosában! Az első ötvenmillió dollár, melyet kizárólag beruházásokra szántam, már érezteti hatását: megszűnt a munkanélküliség és ami nem is annyira nekem, inkább a régebbi vezetőknek szemet szűrt: az eddig bagóért dolgozó magyar munkás munkaintenzitása ugrásszerűen emelkedett, természetesen a fizetések arányához mérten!

Most éppen Anti szétrombolt háza mellett állunk: a plébános, polgármester, Csaba fiam /tudjuk, hogy fogadott fiam volt, s később vejem lett, Augusztal lányom férje/ és jómagam. Azon tanakodunk, hogy az eddig elképzelt és Anti által elkezdett cigánysor helyett, elsőként egy negyven lakásos tömbépület alapozásához kezdünk, közvetlenül az egyetemi épületek tőszomszédságában. Akik eddig a falvak, városok szélén ütötték fel tanyájukat, miért ne kerülhetnének a város közepébe?! A polgármester megjegyzését: nem tartok-e attól, hogy megismétlődik a tragikus eset, a plébános is támogatta, én azonban hivatkozva a fiatal vajdára, megnyugtattam őket:

- Higgyék el nekem - mondtam -, tapasztalatból tudom, hisz elég mélyen benne voltam a béka seggében - már ahogy mondani szokták - a békétlenség legfőbb forrása a kiúttalanság! Amikor az ember akarna kitörni, hogy a teremtés koronájához méltó egzisztenciát hozzon létre maga körül, de sehogy sem sikerül neki, mert minden oldalról falak veszik körül, mégpedig olyan falak, amelyeket egymaga áthágni képtelen! Mivel legjobban a zavarosban lehet halászni, a múlt és régmúlt vezetői /a mostaniakat egyelőre nem említem/ gondoskodtak arról, hogy az egyszerű nép egymással legyen elfoglalva! Ebből kiindulva: mihelyt megszűnik ez az alapállás, megszűnik a békétlenség is! A legelső teendő: megszüntetni az egzisztenciális egyenlőtlenségeket, s ha ez sikerrel jár, a többi már szinte magától rakódik rá! Nevetséges kifogások: a cigány bűdös, tanulatlan, durva, stb. Eddigi helyzetéből adódóan nem is lehetett volna más! Azt az egy-két kivételt, avagy kivételezettet említeni sem érdemes! Ha megte-remtjük számukra a lehetőségeket, akkor meg is követelhetjük tőlük és meg is kell követelni mindazt, amit egy egészséges, rendezett körülmények között élő embertől elvárhatunk! Jelen

esetben garancia vagyok én és családom, melybe az itteni cigánykolónia feje, a vajda is tartozik, hogy az átmenet, ha nem is zökkenőmentes, de folyamatosan felfelé ívelő lesz!

- Apuka - szólt közbe Csaba - nem lenne célszerűbb kétszer negyven lakásosat építeni? Most, tudom elegendő lesz ez az egy is, de ismered őket: nehezen mozdulnak ki megszokott településükről, ha azonban az első „fecskék” azzal térnek vissza a régi atyafisághoz, hogy új településükön „a víz halban bővelkedik, s a legelő kövér”, akkor felkerekedik a tábor és követi az előőrsoket!

- Tudom, Fiam - válaszoltam - az építkezés is olcsóbb lenne, de ebben az esetben a cigány kolónia lakóinak száma megegyezne a falu törzslakóinak létszámával és én még jól emlékszem arra, hogy mit mondott Anti bátyád úgy harminckét évvel ezelőtt egy volt fegyőr fegyencársunknak: húsz év múlva, pajtikám, ha a gazda nép nem változtat szaporodási kvótáján, nemcsak a falu közepén álló, üresen hagyott házaitokba fogunk beköltözni, még a sírotokon is a mi disznaink fognak legelészni! Ezért csak lassan szabad felzárkózni! Mindig a kulturáltabb népréteg mellé kell felcsatlakoztatni az elmaradottabbakat és ebben az esetben nagyon fontos a létszám megoszlása, különben a jó szándékból tudod mi lesz?! Az erkölcsi győzelem megér néhány milliót!

- Véleményem szerint - így a plébános - tökéletes az egyetértés köztünk!

Itt tartottunk, midőn mellénk érkezett a tervezés legfőbb irányítója: Anna s vele együtt Augusta lányom is, akit a nyári szünidő tartamára Anna maga mellé vett, hogy felkészítse az egyetemre:

- Képzeld, Kedvesem - szólított meg a kölcsönös üdvözlések után - közel a létesítendő alapanyag-termelő gyárhoz, vastag és jól felhasználható agyagrétegre akadtunk. Számításaim szerint többszáz-millió téglá, valamint cserép gyártásához elegendő! Mit szólnátok a javaslatomhoz - mellékesen nem is én, hanem Augusta vetette fel: ha most azonnal vásárolnánk egy komplett téglá- és cserépgyártó üzemet, nemcsak a mi szükségleteinket elégítené ki, a többletből fedezhetnénk szinte az egész építkezés költségeit! Ezenkívül: egy rakás új munkahely...! Anti vályogvető brigádja hamar elsajátítaná a téglagyártás új technológiáját!

- Okos gondolat! Meggondolandó, Kedvesem - szóltam - mit szólsz hozzá Csaba fiam: érdemes műszakira küldeni feleségedet?!

Több sem kellett Csabának, felkapta Augustát és megpörgette néhányszor maga körül, majd:

- Én ezt már rég eldöntöttem, Apuka! Akkor midőn beleegyeztem abba, hogy feleségként nappali tagozatra járjon! Ez az ötlet azonban azt is bizonyítja, hogy Augusta nemcsak műszakinak lesz jó, hanem üzletemberként is helyt fog állni!

- Azért ne igyatok mindjárt a medve bőrére - szólt Augusta szerényen -, majd ha mindkettő bizonyítást nyer, mint ez - szájon csókolta férjét -, ha nem szeretnék annyira - folytatta - megelégednék azzal, ami vagyok, hisz csupán feleségnek lenni is elégséges egy asszony számára! Én azonban egyben munkatársad is akarok lenni, ahhoz pedig egyelőre csak akarattal rendelkezem!

- Nem úgy van az, Kicsim - javította ki Anna - Te matematikusként is megállnád bárhol a helyed! Ami pedig az üzleti szellemet illeti, volt kitől örökölnöd, természetesen apukádra gondolkodok! A többi az én feladatod lesz: gondom lesz rá, Kicsim, hogy gyémántgyűrűvel hagyd ott az egyetemet, de most egyelőre fejezzük be, különben lemaradok a sörbárom megnyitójáról! - Akkor kapcsoltam: megígértem Szókének - Annának, hogy megtisztelem jelenlétemmel, sőt: hogy nem viszek magammal senkit, hogy csupán kettesben emlékezzünk arra a bizonyos délutánra, első találkozásunk színhelyén, a hajdani légoltalmi pincében -!

- Bocsáss meg, Kedvesem - szoltam -, köszönöm, hogy figyelmeztetted ígéreteimre, de - különben nincs semmi akadály, azonnal indulhatunk! Mentsetek ki anyukátoknál, gyermekeim, Önök pedig - a plébánoshoz és a polgármesterhez - ugye nem fognak megharagudni, ha ez egyszer magukra hagyom! Még csak annyit: hogy érzi magát, Tamás? - A plébánoshoz - írja meg neki, vigyázzon a lányommal, mert Gréta veszélyes kis perszóna, egy-kettőre két vállra fekteti, ha nem vigyáz!

- De Apuka - Augusztá figyelmeztetőül belekapaszkodott a karomba - Gréta még kislány, egy kicsit szeles, de helyén van az esze!

- Épp ide akartam kilyukadni, lányom!

- Az a kislány egy fenomén, Uram! Ha egy kislány tizenkét éves korában már négy nyelvet beszél, az előtt akár önkényesen is két vállra feketünk és - a plébános néhány másodpercnyi szünet után szinte szótagolva folytatta - a fiam egész életében hálás lehet Istennek, amiért Gréta barátjául fogadta! Különben minden levélben elragadtatással ír róla! Mint írja: Tilda mamával már a franciát török, s ő kénytelen lépést tartani velük!

- Ennek igazán örülök - mondtam s közben felültem Anna mellé - ti maradhattok - Csabához - szeretném, ha a legteljesebb egyetértés alakulna ki minden vitás kérdésben! A plébános urat nyugtassátok meg: nem fogjuk börtönbe zárni a kis kápolnát, tágas teret hagyunk körülötte, még hozzá úgy kiképezve, hogy már maga a környezet is az örökkévalóra emlékeztesse a híveket! Persze nem feledkezünk meg a többi tiszteletreméltó vallás követőiről sem, de nem külön-külön, hanem egyetlen impozáns épületet fogunk létrehozni, amely már technikai kivitelezésében is az egység gondolatát fogja szolgálni! Szeretném, ha az ökumenikus istentiszteletek méltó helyet és teret kapnának!

- Hogy mennyire szívemből beszél, Uram - ezt a polgármester jegyezte meg, majd búcsúzóul még: - Szeretném emlékeztetni, Uram, a holnapi árverésre! Ideje lenne, ha végre nyugvó pontra jutna az a szerencsétlen földkérdés!

- Magam is szeretném, Barátom - szoltam még vissza, de hogy hallották-e, mert a kocsiban elindult -! Nem félsz, hogy megrohannak az emlékek - folytattam mintegy a megkezdett mondatot, de ezt már hajdani Szókéhez - nekem egy kicsit mintha visszatetsző lenne: ott fogadni a mai társadalom krémjét, ahol valaha titkos szerelmi találkahely volt!

- Tudom, Kedvesem és nagyon is átérzem, de ha akkor nem lettem volna húszforintos kurva, nagy a valószínűsége annak, hogy soha nem találkozom Veled, s hogy nélküled - bocsáss meg, úgy értem: segítséged nélkül merre csúszott volna el az életem, azt csak Isten tudja!

- Nem szeretném, ha félre értenél, Kedvesem - egészen közel húzódtam melléje - én soha nem ítélem el azokat a szerencsétlen lányokat, akik többnyire kényszerhelyzetben választják ezt az utat, ezenkívül azt is nagyon jól tudom, hogy milyen önmérsztő és veszélyes vállalkozás! Bárcsak tehetném - valamennyit megkímélném attól a testet, lelket is roncsoló mechanikus szeretkezéstől!

- Na látod...! Nekem ezzel a luxus kivitelű sörbárral - persze csak nevében az, mert egyúttal színház és bemutatóterem is - az a célom, hogy a szegény, de tehetséges lányokat testük áruba bocsátása nélkül átsegítsem a nehézségeken! Mert ne gondoljuk, hogy a megváltozott iskolapolitika megkönnyíti majd a tehetséges, ám szegény fiatalok előbbre jutását. Egy fitty-fenét! A régihez hasonlóan az új vezetőréteg is mindent el fog követni, hogy saját környezetéből képeztesse ki a jövő elit garnitúráját! Nekünk azok a régi bélások /húsz forint/ sokat jelentettek akkor! Talán a segítségük révén elvégzem az egyetemet is, de az is lehetséges, hogy a diplomámmal egy időben állítják ki a halotti bizonyítványomat! Nos én-mi, mert a Te pénzed is benne van ebben az apartmanban, a lehető legmélyebbre fogunk belenyúlani a régi-új felső elit

zsebébe és még csak lelkiismeret furdalást sem fogunk érezni miatta, mert akik ma páváskodhatnak, azok vagy a régmúltban vagy a közelmúltban szerezték mindazt, amiből páváskodhatnak!

- Ezek szerint sörön kívül máshoz is hozzá juthatnak az ínyencek?

- Tudod, hogy vannak vérbő lányok, akik szeretik a változatosságot, aztán vannak olyanok is, akiknek szinte állandóan kényszerérzetük van s nemhogy ellenszolgáltatásra tartanának igényt, ők maguk is hajlandóak megfizetni! Nálunk nők, férfiak egyaránt megtalálják a nekik megfelelő darabot, persze nem bélásért s a menedzsereket fogjuk megfizetni, akik összehozták klienseiket - kizárólag önkéntes alapon! Meg fogsz lepődni magad is, mekkora átalakuláson ment át a volt légópince, se ezenkívül is tartogatok számodra valamit, azaz: valakit, aki...!

- Csak minél kevesebbet a meglepetésekből, Kedvesem! Tudhatod, hogy az utóbbi időben bőviben voltam velük! Hogy őszinte legyek, én inkább csak veled szeretnék eltölteni néhány kellemes órát, hisz oly rég volt mikor kizárólag kettesben lehettünk! Pedig, ha akkor a véletlenek össze nem játszanak ellened, nagy a valószínűsége annak, hogy Amálka után Te következzel a feleségeim lajstromában! Ha kérhetlek, ne okozz engem! Gitta már terhes volt általam, Szilvia pedig akkor lett terhes, s mint tudhatod: érzéseimet mindig alárendeltem kötelességeimnek. Azt hiszem, jelen pillanatban már nem bántok vele senkit, ha őszintén megvallom neked: akkor lelkileg, testileg közelebb álltam hozzád, mint bármelyikhez!

- Most hagyd abba, Kedvesem, s ha késve érkezünk sem bánom! Anna megállította a kocsit és arccal felém fordulva ölembe vetette magát - így ni - mondta és átölelt, mint akkor először, Viktória halálának éjszakáján /Viktória, Vikim édesanyja, Anti húga volt/ még most sem késő, Kedvesem! Ha csupán karomban tarthatlak, már az is boldoggá tesz! Az igazi szerelem különben sem ágyékunkban lakozik, hanem szívünkben! Hánnyal és hányszor feküdtem már le azóta is és a riszáláson kívül nem éreztem mást! Veled azonban - szavakkal nem is tudnám kifejezni, hiába vagyok a műszaki egyetem professzora - annyira más...! Még hozzád sem érek, ha csupán melletted lehetek, máris lángol minden porcikám!

- Akkor most Te is hallgass, de előbb állj félre a kocsival - mondtam - miután pedig letértünk az útról magamhoz öleltem, húsos, de inkább izmos, még mindig szép keblei bordáim közé nyomódtak, hosszú, szétomló szőke haja, mint a Tisza tavaszi áradásakor, cipőm orra előtt szétfolyt a vezetőülés kárpitján, szája pedig...! Szőke így, érett nő korában még kívánatosabb volt mint húszévesen, s bennem is kezdett ficáncolni a kisördög - tudod mit, Kedvesem - folytattam - ott, a közelben térj le a mellékútra és ne várjunk estig! - Ami utána történt, arra lehet következtetni abból, amit az asszony már lehiggadt állapotban mondott, miután visszatértünk az autópályára:

- Nem hittem volna, hogy még most is ilyen tüzes vagy! Ugye velem maradsz éjszakára is?! - majd elgondolkodva: persze mit is akarok én, hisz azokhoz képest, akikkel ott találkozni fogsz, vén csoroszllya vagyok!

- Arra nem gondolsz, Kedvesem, hogy mik ők hozzám képest? Jegyezd meg jól, amit most mondok: percig sem távozom mellőled és tőled is ugyanezt várom el!

- De, Kedvesem, hisz ennél nagyobb boldogság nem is érhetett volna!

- Akkor megegyeztünk - mondtam - és most térjünk át az üzletre! Hogyan gondolod ennek az exkluzív micsodának a profitját szétosztani? Csak a műszaki egyetem tanulói közt, vagy - természetesen alapítványként - valamennyi egyetem tanulóira vonatkoznának a feltételek?

- Természetesen valamennyire, de nem feltétlen az előmenetel lenne az irányadó, hanem a rászorultság! Szűkös körülmények között a legjobb koponya sem tudja adni azt, amire egyébként képes lenne!

- Nagyon igaz, Kedvesem! Azt hiszem saját példánkból is megtapasztalhattuk! Éppen ezért - gondolom helyeselni fogja a családi tanács is, hogy a megnyitón résztvevőket lendületbe hozzuk - családuknak valamennyi tagja nevében egy-egy millió dollárral fogok beszállni az alapítványba!

- De hát ez nagyon sok pénz, Kedvesem!?

- Nem annyi, amennyit adhatnánk és amennyire szükség lenne! Én persze nemcsak a lányokra gondolok, a fiúkra is! Ha jövedelmező lesz az üzlet, befektetésnek sem rossz ez a kezdeményezés! Egyetlen kikötésem lesz: fizetett kurvákat nem alkalmazunk! Azt a menedzsert, aki megpróbálná kijátszani szándékainkat, azonnal eltávolítjuk!

- Nem tudom, egyáltalán lehetséges lenne-e betartani ezt a kikötésedet, legfeljebb, ha - megvan: Nellikét áthozzuk ide! Ott előbb-utóbb úgyis befuccsolna, ugyanis nem lehet teljesen a lányok diszkréciójára építeni...! Itt azonban a nők is, a férfiak is érdekelve lesznek egzisztenciális létükben! Mi csak helyet és megfelelő környezetet biztosítunk a szerelmi légyottokhoz, ami sehol a világon nem büntetendő!

- Ugyanakkor duplán fizet! Nem rossz...! De Nellike már túl van a nyolcvanon!

- Az egyáltalán nem baj! Az ő agya még most is fogékonyabb sok fiatalénál! Alacsony iskolázottsága ellenére abszolút intelligens, s mellette több nyelvet beszél! A jövő szempontjából pedig, majd ő talál maga helyett megfelelő személyt!

- Meggyőztél! Akkor gyerünk egyenesen hozzá! Amíg átöltözünk, vele is értekezhetünk, s legjobb lenne, ha vinnénk magunkkal a megnyitóra, hogy ő vágja át a szalagot, s elsőként írja fel nevét az adományozók listájára! Az ő és a mi dollárjaink bizonyára megfelelő irányt szabnak a többieknek is! S még csak az a vád sem érhet bennünket, ami az egyik neves alapítványozót /nevét indiszkréció miatt nem említem/, aki segítőkészségeért elég csúnya fricskát kapott!

Nellike, Gitta, volt feleségem édes mamája kedvesen fogadott bennünket. Akkor éppen a családból csak ő tartózkodott az épületben, s ahogy Szőkét /Annát/ ölelte, már maga a mozdulat is elárulta, mennyivel közelebb érzi magához, mint Szilviát, Bettit, vagy bármelyiket, pedig Katinkán kívül valamennyien átestek azon a bizonyos legális vagy titkos prostitúción! Talán hamisítatlan paraszti vérük és a kezdetek nyomorúságának hasonlósága hozta őket annyira közel egymáshoz! Előbb persze húzódozott az öreglány - csupán szeretetből becézem így - amikor azonban biztosítottuk arról, hogy ott teljesen legálisan, mi több: biztonságosan üzemeltetheti az alapítvány exkluzív intézményét és ő, mint díszelnök fogja bejegyezni az első adományt: egymillió dollárt, szó nélkül indult, hogy átöltözzön az ünnepélyes aktushoz!

Az emlékezetes helytől hátrébb, kb. két utcasarokkal, le kellett állítani a kocsit, mert már telítve volt az utca és környéke márkásabbnál márkásabb autókkal, az utca középső részén pedig a legújabb francia divat estélyi ruháiban pompázó hölgyek, csokornyakkendős - frakkos „urak” cikornyás menete kígyózott az egyszerűen csak sör-bárnak címzett „szerelem ház” felé!

- Még jó, hogy nyár van - jegyezte meg Nellike -, nem kell felsöpörnünk az utcát ezzel a nagyestélyivel!

Én pedig, mintha figyelembe sem vettem volna Nellike szavait, vagy annak folytatásaként:

- Honnét a csudából ez a sok mágnás? A kommunista egyenlősdí terméke lenne? - Inkább csak hangosan gondolkodtam, de olyannyira, hogy Szőke, az itthoni körülmények alaposabb ismeretében kapásból kiigazíthatott:

- Helyesebb, ha a kommunista egyenlőtlenség termékének nevezzük, Kedvesem! Az igazság az, hogy az innen-onnan összelopott, majd svájci és egyéb nyugati számláikon kamatoztatott tőkéiket most, a privatizáció konjunkturális körülményei között itthon is kedvezően befektethetik! De lesznek itt szép számmal a régi „úri” világ arisztokrata képviselőiből is! Az egészen természetes, sőt - jogos, hogy ők is részt vegyenek az osztozkodásban! Csak az a szörnyű, konfliktusteremtő, hogy a paraszt, a munkás, ma még inkább ki van szorítva mindenből, mint akár a kommunista, vagy akár az „úri” világban! Akkor legfeljebb baromnak nézték, ma semminek! Én tartok attól, hogy a mai urakat annyira elfoglalja a hatalom és a vagyonéhség, hogy észre sem veszik a hátuk mögött gyülekező hadat, amely csak egy Dózsa Györgyre vagy Kun Bélára vár, hogy újabb vérfürdőt rendezzen a hatalomváltás finiseként! - Szőke szavait szinte kiegészítette az a kis epizód, ami közvetlenül megnyilatkozása után, három-négy lépésre előttünk zajlott le: egy ifjú pár, a hölgy nagyesztélyit húzott maga után, de olyat, hogy míg alsó lábszárát és bokáit is teljesen befedte, a feneke szinte mezítelen volt, hasonlóan felső combja is! Hogy elől mi látszott, mi nem, arra abban a pillanatban csak következtetni lehetett, ugyanis fiatalok lévén elhúztak mellettünk és csak a hátsófertályukat láthattuk, de a bennünket megelőző fiatalok előtt ugyancsak három-négy lépéssel előrébb baktató két munkás - egyikük kezében malteros vödör, nadrágja térdig felszakadt, viselkedésük sok mindent elárult annak, aki hajlandó volt rögtönzött mozdulataik kiváltó okát keresni: aztán nem lehet tudni, hogy egyszerű reflexként-e, de miután egyikük hátranézett, oldalba bökte társát, aki szintén hátrapislantott, tényleg csak néhány pillanatra fikszírozhatták a hölgyet, aztán egyet gondolván, eléje sercentettek, de olyan elegánsan és annyira egy helyre pontosítva, mintha egész nap folyamán trenírozták volna!

- Ezt azért nem kellene! - Így Nellike, Szőke pedig:

- Lehet, hogy csupán sportszerűen üzik! - a szeme azonban nevetett, ami kétségtelenül bizonyította, hogy érti, mire gondolt a két „szabadsággal” fizetett - egyetlen pozitívum részükre a „nagy” átalakulásból „munkanélküliségük” - fusiból hazatartó Tiborc!

- Hát igen...! - szólaltam meg én is -, mintegy a vitát bezáróan - bonyolult konjunkturális összekülönbözéseket indíthat el az ország javainak felosztása: míg '56-ban a politika, most előfordulhat, hogy a gazdaság lesz egy véres megtorlás precedense, de ne fessük az ördögöt a falra már előre! Ahhoz, hogy ezt a népet ismét belerángassák egy előre nem látható kimenettelű „valamibe”, ahhoz a kiváltó oknak át kell lépnie a tűréshatárt! Nekünk és a hozzánk hasonlóknak azon kell lenni, hogy ne növeljük, inkább gyengítsük a társadalmi szembenállást! -

Még mondtam a magamét, szemeim azonban már a sör-bár bejáratánál gyülekező színes népséget figyelték, ott is inkább csak egy lábujjhegyen ágaskodó, szénfekete hajú, középkorú, hússzínű kisestélyiben pompázó hölgyet!

- Mintha emlékeztetne valakire az a hölgy ott a bejáratnál - mutatni akartam Szőkének, de a jelenést, mintha a föld nyelte volna el, vagy anyagi léte egyik pillanatról a másikra megszűnt volna - nem, nem hiszem, hogy hallucináció volt...!

- Mit beszélsz? - fordult felém Szőke kérdéssel, válaszra azonban már nem kerülhetett sor, mert a látomás ott állt előttünk, mindhármunkat ölelve egyszerre -!

- Hát Te vagy az a bizonyos meglepetés számomra - helyette Szőke válaszolt:

- Igen, kedvesem! Xéniát, a mi kedves barátnőnket szántam meglepetésnek, de mint láthatod, ő megelőzött!

- Xénia! Most hallom először a kis fekete nevét, de az igazat megvallva Téged is csak Szőkeként tartottalak számon!

- Hát nem tudtad, hogy Annának hívják - de ezt már Xénia - persze nem csodálkozom, hisz Te jobban tennéd, ha számokkal jelölnéd meg asszonyaidat! - Ezen persze jót kacagtunk -! - De komolyra fordítva a szót: honnan a csudából kerültél elő és éppen most?! Hallomásból tudtam, hogy a mi kis feketénk Párizsban működik, de azóta, hogy Gittával másodsorra is házasságot kötöttem, személyesen először találkoztunk -!

- Xénia Párizs egyik legismertebb belsőépítésze, Kedvesem! - Kérésemre ismét Szőke, de hát ezentúl most már tényleg legyen Anna! - válaszolt:

- Én kértem fel arra, hogy ebbe az általam egyelőre csak bérbevett elhanyagolt légópincébe lehetőleg építse bele mindazt, ami egyetemi éveink alatt idehozott bennünket!

- És én örömmel tettem eleget - mondta Xénia -, hogy mennyire sikerült, azt nektek kell eldönteni! De ne késlekedjünk! Minden elő van készítve, csak a szalagot kell átvágni és kezdődhet az „úri-muri”!

- Hoztatok ollót? - ezt Nellike kérdezte s hangja ideges rezgése arról tanúskodott, hogy készületlenül érte a megtisztelő feladat -!

- Ne nyugtalankodj, Drága - csitította Anna, majd Xéniához: Anyukát kértük fel a dísz-elnökségre, Kedvesem, kérlek, hogy mindenütt légy mellette! Na és még egy: Jóska-val úgy határoztunk, jobban mondva ő határozott úgy, hogy a család minden tagja egy-egy millióval, természetesen dollárban, járul hozzá az általunk bejegyeztetett alapítványhoz! A sort Nellike nyitja, utána a család nevében Jóska, gondolom helyesnek tartod, ha magunkat is odasoroljuk! Ezt követőleg bárki odakanyaríthatja nevét és az általa felajánlott összeget, de vigyázzunk, nehogy bárki is presszionálva érezze magát!

- Értelek, Kedvesem - válaszolt Xénia -, boldogan csatlakozom hozzátok az összeg tekintetében, de csak mint hajadon, mert a sok lehetőség ellenére a mai napig pártában maradtam! Ami Nellike anyukát illeti: boldogan vállalom gardírozását, de meggyőződésem, hogy én jobban rá leszek utalva az ő segítségére! Ez a kis izgalom azonnal el fog múlni, mihelyt átlépi a küszöböt! Ott bent ugyanis ő mindenkinél otthonosabban fog mozogni!

- Jól mondd, Kislányom! - Nellike, már ahogy egy nyolcvanéves matrónától telik, kihúzta magát és azzal együtt meg is állt -, de előbb át kell vágnunk azt a szalagot, vagy micsudát és ahhoz olló szükséges, amit mi nem hoztunk magunkkal... -

- Az olló itt van, drága Anyuka - Xénia aranyozott tokot húzott elő a ruha hajlatából - és itt is vagyunk! Tiéd a szó, Ancsika!

A bejárat előtt várakozók - köztük sok egyetemista lány, fiú, megpillantván mindet, de inkább csak az idős matróna kedvéért utat nyitottak! Annát Nellike mellett Xénia váltotta fel, Anna pedig fellépett egy kissé oldalt elhelyezett emelvényre, hogy röviden ismertesse a sör-bár, azzal együtt az alapítvány létrehozásának indítékait! Többek között kitért arra is, hogy a hazából való távozása előtt milyen állapotok uralkodtak az egyetemeken, hogy a szegény munkáscsaládok gyermekeinek milyen kemény vagy megalázó munkát kellett vállalniuk az ösztöndíj mellett, ha nem akartak lemaradni a káder /magasabb poszton lévő pártfunkcionáriusok/ vagy jobb anyagi körülmények között lévő családok gyermekeitől! A fiúk többnyire a teherpályaudvarokon éjszakáztak, mint rakodómunkások, a lányok pedig nem ritkán testüket bocsátották áruba! Mivel az ország mai állapotában sem könnyebb az egyetemi ifjúság helyzete, sőt a jövőbeni iskolapolitika a tandíjak bevezetésével még jobban ellehetetleníti a szegény, de tehetséges fiatalok előmenetelét, egyik volt évfolyamtársával - név szerint megnevezte Xéniát - úgy határozott, hogy létrehozzák ezt az exkluzív üzemet, s vele egy időben a „bunker” alapítványt! Itt megjegyezte, hogy ne riasszon el senkit az alapítvány neve, mert abban itthoni egyetemi éveiket sűrítették, s úgy gondolták: nem árt, ha már az alapítvány

nevében kifejeződik valódi célja: ne csak az elit előtt legyen lehetőség feljutni a legmagasabb fokra, hanem a legalsóbb néprétege részére is!

- Mivel nem szeretném, ha szavaimat üres időhúzásnak tüntetnék fel - mondta végezetül -, hisz Önök a meghirdetett rendezvény miatt is: szórakozni jöttek, nem pedig hordó szónoklatot hallgatni, még csak azt kérem: hadd nevezzem meg az alapítvány első adományozóit, azok között is elsőként a rendezvény és az alapítvány díszelnökét, a mi drága Nellikénket, a Svédországból hazaköltözött Kovács család Matrónáját, aki itt látható oldalt a család fejével és Xénia, volt évfolyamtársammal! Mint már előre jelezték: a család valamennyi tagja egy-egy millió dollárral járul hozzá az alapítványhoz, hogy már a kezdet is eredményes legyen! Őszinte leszek: nem tudom pontosan családunk létszámát, pedig jómagamat is közéjük számolhatom, de megközelíti az ötven főt! Tehát forintban kifejezve is szép összeg az eddigi induló tőkénk!

Anna szavait viharos taps fogadta, annak megszűnte után pedig:

- Családunk hatalmas beruházásokba kezdett itthon! Az egészségügy és az iskolarendszer modernizálása a fő cél! Nem félünk attól, hogy a hazahozott tőke feneketlen fazékba kerül, attól sem, hogy az első évek előreláthatólag veszteségesek lesznek, mert ismerjük népünket, annak szorgalmát, szellem frissességét, érdeklődését minden új iránt, ami segíti elsősorban népünket, azzal együtt az egész emberiséget, hogy mielőbb kikerüljön a napfényre, a békétlenségek, háborúskodások viharaiból! Aki úgy gondolja, hogy érdemes velünk tartani és van nélkülözhető tőkéje, már ma, az ünnepségsorozat idejében bejelentheti csatlakozását mind az exkluzív üzemhez, mind az alapítványhoz! A család eddigi bravúros sikerei biztos garanciát jelentenek a jövőt illetően! Jó lenne, ha a külhonban élő magyarság tőkéje a miénkhez hasonlóan hazafelé venné az útját! Most pedig vágja szét Nellike mama azt a rózsaszínű szalagot, hogy átadhassuk rendeltetésének ezt a valaha légvédelmi pincének használt, ma, majd Önök eldöntik minek nevezhető alagsori helyiségeket, ahol a helyben gyártott sör-ital mellett a „kultúra és művészet” különböző áldásaiban is részesülhetünk!

Szöke - na persze a szokás hatalma - Anna befejező szavait ismét taps követte, majd a szabaddá lett bejáraton kezdett befelé áramlani a kíváncsi, egyúttal magát előszeretettel mutogató új-régi gazdagok népes serege, de már az előcsarnokban összezsúfolódtak, mert nem győztek betelni Xénia mozaik remekműveivel, melyek a falakat borították. Nem szentképek voltak, de nem is pornók! Abszolút mezítelenségben a paradicsomi pár különböző pózai inkább a művészet magasiskolájának termékei voltak! Az előcsarnokot a tényleges sörbár követte egészen szűk bokszokkal, azt követőleg pedig a táncterem, melynek utcafelőli oldalán három vészkijáratot nyitottak, az épület udvarfelőli részén öltözők, mosdók, irodák, a végében pedig szinte pillanatok alatt üzemképes állapotba hozható, padló alá süllyesztett színpaddal. A falakat az átépített alagsor egész terjedelmében az előcsarnokhoz hasonló, de más-más alakzatokat formáló mozaikok fedték, de annyira színpompásak, cselekményeikben annyira eredetiek, hogy kétségemet fejeztem ki Xéniának helybeni elkészítésükkel kapcsolatban. Mire ő szerényen bevallotta, hogy a mozaikok Párizs melletti üzemében szériában készülnek, neki csak ki kellett válogatnia az ide illőket és természetesen felragasztani. Ezzel azonban még nem ért véget Xénia belsőépítészeti remekelése: az öltözők tulajdonképpen több célt szolgáltak a táncosnők és a balerinák felkészülésén kívül! A falat borító szőnyeg egyetlen gombnyomásra megváltoztatja szerepét, s mint a terülj-terülj asztalkám kényelmes heverőként bukik elénk! Midőn egyikre leheveredve kezdtem dicsérni leleményességét, leült mellém - persze előbb Nellikét helyezte kényelembe -, majd: ez sem az én találékonyságom remeke, Kedvesem - mondta ugyancsak szerényen - előbb feküdtem rajta, mintsem akárcsak gondolatban felötlött volna bennem...!

Szavait Anna megjelenése szakította félbe:

- Ti itt - mondta csodálkozva - már tűvé tettem utánatok az egész kócerájt! Az iroda előtt már sort állnak, hogy feliratkozhasanak a listára! Szinte versengenek az elsőbbségért!

- Ne nevezd kócerájnak ezt a gyönyörűséget, Kislányom - szólalt meg Nellike -, ha nem vonod vissza szavaidat, istenuccse visszalépek!

- Bocsáss meg, Aranyoskám - Anna magához ölelte Nellikét - az én emlékezetemben és valószínűleg Xéniáéban is ez a hely csak kóceráj marad, de hazudnék, ha azt mondanám, hogy a régi, elhanyagolt állapotában, tizenhét évesen nem kezdeném ugyanazt újból!

Beszéd közben, elhaladván a sorban állók mellett, az irodába érkeztünk, ahol előre elkészített ívek és egy közjegyző várakozott /Anna nem bízott a pillanatnyi fellángolásokban, s a felajánlott összegeket és az aláírásokat tüstént közjegyzőileg hitelesíttette!/ Ott végezvén - persze az ismerkedésekkel hosszabb ideig tartott és csak Nellike fáradtságára hivatkozva tudtunk lelépni - helyet foglaltunk a nagyteremben, s mivel az előadás már elkezdődött - Anti és balerinái javában pörögtek - nem mentünk az elsősorban fenntartott helyeinkre, hanem ahol éppen adódott... -

- Tudod, Fiam - Nellike hangja szokatlanul fáradtnak tűnt -, mióta csak eljöttünk hazulról, folyton Gittus lányom és kisunokáim foglalkoztatnak! - Miután pedig kis szünetet tartott -, ha megengeded átülnék a baloldaladra, úgy kényelmesebben hajthatnám fejem válladra! Szokatlan nálam ilyentájt, de elálmosodtam!

- Egy szavadba kerül, anyuka és azonnal hazaviszünk - mondtam - a legfontosabbnak eleget tettél, s ma még úgyis csak reprezentálásról lehet szó!

- Nem, Aranyoskám! Lehet, hogy csak pillanatnyi szédülés! Szeretném végignézni Antiékat! Tudod, hogy a mozgástechnika mindig gyengéim közé tartozott!

- Rendben van, Anyuka! Ebben az esetben nyugodtan dőlj a vállamnak, s ha végképp nem tudnád tartani magad, akkor is ráérünk távozni!

- Figyelj ide, Fiacskám - szólalt meg, miután szorosan mellém dőlt - ugye nem haragszol, hogy így szólítalak?

- Minden jogod megvan hozzá, Kedves! Köztünk nem a korkülönbségen van a hangsúly - az a tíz év mit sem számít! Ellenben az a tény, hogy lányod öt gyönyörű gyermekkel ajándékozott meg, minden más kötődést felülmúl! De egyébként is - Te megismerkedésünktől kezdve lojális voltál hozzám és nekem időm sem engedte, hogy méltóképpen viszonzzam!

- Dehogynem! Te nagyon is jó voltál hozzám mindig, ezért is merem megkockáztatni, talán utolsó kérésemet hozzád!

- Mondjad, Anyuka! Nem hiszem, hogy tudnál olyat kérni tőlem, amit ne tudnék teljesíteni... -

- Nem tudom magyarázatát adni, Fiam, de elfogott a vágy elhunyt szeretteink után! Arra gondoltam, mégsem vállalom ezt a részemre nagyon is megtisztelő feladatot. Zárórát csinállok a Hidegkúti úton is, aztán visszamegyek Kirunába! Itt nektek úgyis csak akadék lennék! Átadom az ipart Edinának, neki még több ideje van megtanítani az itthoniakat is a szeretkezés fortélyaira, mert a nagyon kihangsúlyozott szocialista erkölcs inkább az állati ösztönöket hozta felszínre. Panaszkodnak a lányaim, hogy durvák, kíméletlenek a férfiak. De mindent egybevetve: én már nem idevaló vagyok! Aztán ott sem leszek egyedül, s ha elérkezik az a bizonyos óra, nem kell végigjárnok a hullaszállítás procedúráit! És most jön, amit kérek tőled: annak a fjordnak a mélyén szeretnék pihenni, amely visszahozhatatlanul magába zárta szeretteinket! Kérlek, tekintsd ezt megmásíthatatlan végakaratomnak!

- De Anyuka?!

- Nincs de, Fiacsám! És most picit szundítok! Nem kényelmetlen neked?

- Ó, dehogy! Pihenj csak, Kedves!

A zene szólt! A dobogón egy tüzes lambada viharzott! A tánc az előadás koreográfiájának egyik legizgalmasabb jelenete volt! Elmerülten gyönyörködtem a fiatal művészek csodálatos technikájában, s egyszer csak - minden előzmény nélkül - Nellike feje előrebillent! Utána kaptam és ölembe fektetve - anélkül, hogy különösebb figyelmet szenteltem volna rá - egészen beleéltem magam én is a tánc ritmusába! Arra eszméltem, hogy a mögöttem ülő hölgy fölém hajolva az ölemben fekvő Nellikét mustrálgatja, majd:

- Segíthetek valamiben, Uram? - kérdezte - amint látom, rosszul lett a partnere! Ha szükséges lenne -, orvos vagyok!

- Köszönöm, Asszonyom! Anyuka elálmosodott - mondtam - hadd pihenjen! Nem emlékszem, hogy valaha is beteg lett volna és most is csak -

- Emelje fel kérem a hölgy karját és fordítsa felém a szemeit, hadd nézem meg közelebbről! - Megtettem amit kért, közben szólítottam:

- Anyuka kedves?! Anyuka...?

- Uram - szólt az orvosnő - engedelmével, de anyukája meghalt! Azonnal jövök és segítem kivinni! - az orvosnő kijelentése bombaként hatott a körülöttünk ülőkre és elkezdődött a mozgolódás, suttogás, a többség figyelmét azonban lekötötte a lambada egyre fokozódó örülete...!

Felálltam, s alányúlva a család relikviaként őrzött és tisztelt Matróájának karjaimba emeltem, majd még mindig az előadás és a halál vegyes érzelmeinek hatása alatt kezdtem kifelé haladni a két széksor közötti szűkös folyosón. A széksor elején már várt az orvosnő, hogy segítségemre legyen, de a majdnem szembeni öltözőből kilépő Anna be sem csukva maga mögött az ajtót egy pillanattal megelőzte, s mit sem kérdezve kivette karjaim közül, aztán be az öltözőbe, ahol gyengéden végigfektette a heverőn! Az orvosnő híven esküjéhez, követett bennünket, s hozzálátott, hogy megvizsgálja az eltávozott kedvest, de ismételten csak a halál beálltát állapíthatta meg!

- Mit tegyünk? - Anna ijedt tekintetéből kiolvasható volt, hogy magát okolja, amiért magunkkal cipeltük!

- Ne hibáztasd magad - mondtam -, ha történetesen nem hozzuk magunkkal és otthon hal meg, valószínű, hogy soha nem tudjuk meg végakarátát, melyet halála előtt néhány perccel suttogott a fülembé. Hihetetlennek tűnik, de az a kérése, hogy a családi katasztrófa színhelyén dobjuk tetemét a tengerbe, hogy ott, a fjord mélyén a lánya, unokái, és a többi odaveszett kedves közelében aludhassa örök álmát!

- Tényleg hihetetlen - szólt Anna, miközben tekintetét összevillantotta az orvosnőével - egyáltalán lehetséges?!

Mivel az orvosnő habozni látszott, én válaszoltam:

- Ebben az esetben minden lehetséges, Kedvesem! Semmi és senki nem akadályozhat meg abban, hogy teljesítem utolsó kérését! Van kéznél rádiótelefon? Gondolom mielőbb kapcsolatba kell lépünk Kirunával és hát az itthoniakkal is!

- Az enyém a kocsiban maradt, de Xéniáé bizonyára itt van valahol, egy pillanat - megkeresem őt! - miután Anna elhagyta a helyiséget, megkérdeztem az orvosnőtől, hogy velem tudna-e jönni, ugyanis az a szándékom, hogy a közelbe rendelem a helikoptert és azzal viszem

tovább az elhunytat! Neki persze csak a helikopterig kellene kísérnie, mert azzal együtt orvost is kérek! Természetesen kárpótolni fogom minden ránk fordított percéért!

- Uram! Orvos vagyok és ezzel azt hiszem válaszoltam is a feltett kérdésére! Ami pedig a kárpótlást illeti - bárcsak életre kelhetném legalább annyi időre, hogy akadálytalanul szállíthatóság a végakarátának megfelelő helyre! Máskülönb: megtisztelve érzem magam, ha még bármiben is segíthetek, mert az a tény, hogy jelen lehettem, bőségesen kárpótol! Én ugyanis Edina egykori barátnője vagyok! Jelen voltam azon a bizonyos éjszakán is, amikor Önt a többiekkel együtt elhurcolták, de azt hiszem ennyi információ elegendő ahhoz, hogy tudja, kivel áll szemközt! A tiszteletjegyet Edinától kaptam a rendezvényre, s ha neki sikerül meggyőzni Önöket, boldogan vállalom, hogy mint az intézmény orvosa, közreműködjek a vállalkozásban! Egyébként bel- és nőgyógyász vagyok! Gyermektelen, özvegy!

- Jelen pillanatban semminek sem örültem volna jobban, Kedves, mint ennek a - szomorú pillanatban történt - találkozásnak! Egyelőre egyezzünk meg abban, hogy nincs halott! - Abba kellett hagyjuk, mert Anna hozta a rádiótelefont:

- Bocsánatát kell kérnem, Hölgyem, de előbb akkor...!

- Viktória van a telefontól - mondta Anna -!

- Figyelj ide, Kislányom - mondtam - Nellikét azonnal vissza kell szállítanunk Kirunába! Le tudnátok tenni a helikoptert a körtéren? Igen! Jó! Akkor Lehellel együtt azonnal induljatok és útközben kérjétek folyosót! Mihelyt engedélyt kaptunk a felszálláshoz, indulunk tovább! - nem..., ne hozzátok magatokkal senkit, csupán négyen, azaz - a doktornőhöz - kéznél van az útlevele, Kedves? Igen! És lenne kedve velünk jönni? Igen! Köszönöm! Akkor öten leszünk, Kislányom! Igyekeztek, de a sietségben ne hogy megfélekedeztek valami fontosról! Most pedig, ha a közelben van, akkor add anyukát, ha nincs, akkor Margitkát, vagy aki rajtatok kívül otthon tartózkodik!

- Halló, Apuka - Csaba jelentkezett -, csak én vagyok a közelben, de ha tudnál várni, átugrunk értük a parókiára!

- Már megint a parókiára?!

- De Apuka...! Csak nem vagy féltékeny?

- Nem tudom mire fel lennék az, de többet kellene foglalkoznia a család ügyeivel -, vagy netán hittérítőként akarja hasznosítani magát?

- Nem tudom Apuka! Én mindenesetre a Te álláspontodat vallom: nem széthúzni kell az embereket, inkább vallás tekintetében is fontosabb az egységre való törekvés! Az általunk tervezés alatt lévő épületkomplexum gondolom minden vallás által elfogadható lesz istentisztelet céljára, s ha Isten is jobban kedveli a változatos, mint a sematikus, hadari szövegeket, neki is kedvében járunk!

- Jól mondod, Fiam! De azt hiszem, Istennek a jó cselekedetek kedvesebbek, mint a szövegek! Most azonban...!

- Nos - hívjuk valamelyiket? Különb Viktória és Lehel most indulnak!

- Nem várhatok, Fiam! Mondd meg Margitkának /Csaba édesanyja/ őt kérem, hogy nevében vegyen részt a holnapi földárverésen! Számunkra egyelőre elegendő a már beépítés alatt álló terület! A többivel kapcsolatban mondd meg neki, hogy én tökéletesen megbízom az ő ítélőképességében! Melinda nénétek úgy intézze, hogy a fizetéssel egy időben a telekkönyvi átírás is megtörténjen! Lehetséges azonban, hogy még mindig Magdaléna grófnő - volt feleségem, az öreg grófnő lánya - nevében van a birtok! Melinda kérjen engedélyt a püspöki levéltárban

való kutatásra! Isten legyen veletek, Fiacskám! Igyekezni fogok, hogy mielőbb viszontláthassuk egymást!

- Vigyázz magadra, Apuka! Tudod, hogy még mindig szinte minden rajtad áll vagy bukik!

- Igyekeznünk kell - sürgetett a doktornő -, ha még merevedés előtt feltűnés nélkül akarjuk elhelyezni a repülőgépen!

- Anna! Rohanj, Kedves - szóltam az elhunyt haját simogató professzornőhöz -, állj a bejárat elé kocsival, én majd a doktornővel együtt kiviszem Nellikét!

Ebben a pillanatban rontott a helyiségbe Xénia és Pisti - az egykor vékonyka diáklány és a dromedár /Csendélet a paradicsomban c. könyv/. Viselkedésükön látszott, hogy kellemetlenül érte őket Anna hirtelen felbukkanása az igazgatói irodához tartozó hálófülkében - a rádiótelefon miatt -, Nellike halála pedig végképp lelohasztotta a bennük harmincegy év alatt felgyülemlett tüzet! A húszéves diáklánynak akkor annyira imponált a nála huszonnégy évvel idősebb vezetőszerelő, hogy ötvenkét évesen is hajlandó volt pucérra vetkőzni a hetvenhat éves férfi vágyainak kielégítésére! Hogy erről volt szó köztük, azt mutatta hevenyében magukra hajgált öltözékük, főképp Xénia egyébként is hússzínű kisestélyi ruhakölteménye! De nem kell ezen csodálkozni, hisz az emberi természet talán e tekintetben a legkiszámíthatatlanabb!

- Bocsássatok meg, hogy eltávoztam mellőle - kezdte volna Xénia és letérdelt a halott mellé, míg Pisti, mint egy rozzant, felújításra váró szfinx, hanyagul lehajtva fejét, Xénia vállára tette kezét -!

- Sajnos nincs időnk magyarázkodásra - mondtam -, de ha segíteni akartok, akkor nyissatok utat a körtérig előttünk! Majd a doktornővel kivisszük Nellikét a kocsihoz, de jöhettek velünk is, legalább visszahozzátok a kocsit, mert mi onnét helikopterrel megyünk tovább!

Ami ezután következett, annak mintha előre meg lett volna írva a forgatókönyve...! Akkor csúszott be kis hiba, mikor Nellikét a helikopterről átvittük a repülőgépre - az élettelenül lógó lábak feltűntek a vámos tisztnek, de a doktornő - ott is rajta volt az öltözőben talált fehér köpeny - elütötte azzal, hogy az idős hölgy kómában van, s ezért is sietős az utunk, hogy ha nem kerülhető el, otthonában érje a halál! Mivel Nellike útlevelében - még szerencse, hogy kézitáskájában mindig magánál tartotta, svéd állampolgársága szerepelt, s a vámos legyintett: Vigyék kérem! Ha sietnek sem biztos, hogy élve hazatérhet! - Lehetséges, hogy megsejtette a csalafintaságot, de neki is kényelmesebb volt így!

Kirunáig tehát minden simán ment, ott azonban elszabadultak az indulatok:

A fehér éjszakában érkező gép álmából riasztotta a kastély lakóit! Mivel Lehel pontosan a kastély bejárata előtt akarta letenni gépét, háromszor is körbepülte a terepet, nem lehet csodálkozni azon, hogy az egyre közeledő ismerős repülődörejre kicsi-nagy kiugrott ágyából, s csak úgy hálóingben, pizsamában a lépcsőfeljáró tetején várta az épület elé guruló gépet. Piroska doktornő - a gépen volt csak időnk arra, hogy rendesen bemutatkozzunk egymásnak - már a gépen levette magáról a fehér köpenyt nehogy ijedelmet keltsen, s bár ő szállt ki elsőnek, az örömujjongás csak akkor vette kezdetét, midőn engem megpillantottak...!

- Újjé...! Apuka! - kiáltott fel Gréta örömeiben és rohanni kezdett felém lefele a lépcsőkön...! - Azt ugye nem kell leírjam, mit érezhet egy hetven feletti apa tizenkét éves lányával a nyakában, ráadásul nem is akármilyen lánnyal, mert Gréta aztán túltett mindeniken, még a szeretetet is jobban ki tudta mutatni! De a többiek öröme is nagy volt, hisz minden találkozásunk ünnepnek számított!

Mivel Viktória és Lehel nem akaródtak kiszállni, sőt - mint kintről is látható volt: egymással vitatkoztak a vezető fülkében, Ádám, Melanival - a mézes hetek hátralévő napjait ők is Kirunában töltötték - eléjük indultak, amint azonban betekintettek a gép belsejébe, hátrahőköltek. A jelenetre persze a többiek is felfigyeltek és sehogy sem tudtam volna eltitkolni Nellike halálát. Elmondtam tehát mindent, úgy ahogy az történt, Nellike végakarátát sem hagyva ki...!

- Ezt nem tehetitek vele - ágált Janzen, Diana férje -, a két új házaspár: Theresa és Jörg, valamint Melani és Ádám estélyt adta a környék előkelőségei tiszteletére és hát: örömapa, örömanyaként ők is, sőt a tiszteletesek is jelen voltak - ha a tengeren halt volna meg, az más, de még akkor sem lenne illő, hisz itt áll majdnem üresen a családi sírbolt! Úgy eltűnne egészen az életünkből, míg ha itt helyezzük az őt megillető helyre, legalább néha tiszteletünket tehetjük nála! Szólj hozzá Te is...! Dianát kereste, aki azonban akkorra felfedezte a doktornőben régi ismerősét, a tiltott paradicsom egyik sztárját és vele ölelkezett. Theresa kihasználva a pillanatnyi helyzetet, apósa ellenében nagyanyja végakarátának teljesítését szorgalmazta:

- Mért ne mehetne nagyfi is, nagyapa, anyuka, testvéreim mellé a fjord fenekére?! A családi sírboltban eddig egy sincs közülünk - elszólta magát, mert Eszterke, Ákos és Dávid elhamvasztásáról testvéreiken kívül csak én tudtam, mivel azonban mindezt könnyek közt mondta, inkább csak testvérei figyeltek fel szavaira - szóljatok hozzá Ti is - ezt inkább csak a már körülötte álló testvéreikhez - a mi dolgunk, hogy eldöntsük mi legyen nagyfi földi maradványával, hisz valamennyiünket ő nevelt Ádám kivételével! Szavazzunk!

- De, Kedvesem, nem szabad felizgatnod magad! Gondolnod kell a kicsire is - Jörg, Theresa férje átfogta felesége vállait és maga elé állította -, Theresa és Melani terhessége is a vég felé járt - mindegy szegénykének, hogy hol helyezzük el porhüvelyét, én mindenesetre melletted szavazok, Szerelmem!

Látván, hogy a család tagjainak nagyobb része bizonytalankodik, megszólalt a tiszteletes is:

- Melyik vallást gyakorolta a kedves halott? - kérdezte inkább csak tőlem - nem túl gyakran találkoztam vele a kápolnában!

- Amennyire én ismertem - válaszoltam - gyakorlatban egyiket sem vallotta, de ennek ellenére hitte Isten létezését, hitt abban, hogy a Teremtő mindenütt jelenlévő szellemét nem tudjuk kikerülni, bárhogy forduljunk is, szembetalálkozunk véle, hitte, hogy a világban végbemenő dolgokra végső soron ő nyomja rá a pecsétet, csak a szertartásoktól irtózott! Szokta mondani:

- Felfordul a gyomrom a sok bohóckodás láttán, ezért ha tudom, elkerülöm a templomot is! Minek hajlongjak olyasvalaki előtt, akiről tudván tudom, hogy a szívemben van, olvas gondolataimban, akivel bármilyen helyzetben bizalmasan, mint gyermek a szülővel, beszélgethetek...! Valamennyi unokáját ő nevelte, azokat is, akiket nem a lánya szült! Gyermekeim életvitele a bizonyíték - már amennyire én, mint apa, véleményt alkothatok róluk - egytől-egyig Isten- és emberszeretőek!

- Egyazon véleményen vagyunk, kedves Barátom - mondta a tiszteletes - magam is a végakarata teljesítése mellett szavazok, de hogy később ne legyen ütközések forrása a családban, helyeselném a titkos szavazást! Ez természetesen csak a nagykorúakra vonatkozna -, döntetlen esetén a kiskorú Gréta szava legyen a döntő! Ő az előbbieknél búcsúztatásánál nem lehetett jelen!

- Dehogynem! Ott voltam a hamvasztásuknál! - Mindenki a kislányra tekintett, aki csak akkor vette magát észre, hogy tulajdonképpen ő most kikotyogta közös titkukat és bocsánatkérően lehorgasztotta fejét, mondván: Csak álmodtam! - Majd erőt véve magán: De minek itt

szavaztatni, ha úgyis az én szavam dönti el, hogy mi legyen nagyival? Hozd Janzen - a fiatal Janzenhez - a helikoptert és indulhatunk is, hogy még benne legyünk az éjszakában, amikor leengedjük nagyit! Ilyenkor járulnak számadásra Isten zsámolyához a holtak szellemei, ha szerencsénk lesz, magnóra vehetjük a nagyfi fogadására kirendelt harsonásokat!

- Kitől hallottad ezt, Kicsim? - a tiszteletes arcán nem titkolt meglepődés vibrált -!

- A nagyfi szokta még régebben mesélni lefekvéskor... -

- De hát - a tiszteletes elgondolkodott - nem lenne célszerűbb mégis itt fenn elhelyezni a nagyfi tetemét, Kislányom? Mégis csak közelebb lenne az éghez és talán jobban is hallanánk a harsonákat!

- Ha a világ gömbölyű, bácsikám, akkor lefelé is olyan távol van, mint felfelé! - Theresa magához szorította kis hűgát /tizenkilenc évvel volt nála idősebb/:

- Okosan válaszoltál, Kicsim - mondta -, érzésem szerint Isten nyilatkozott meg általad! - Összedörzsölték könnyeiket, mert már a kislányon is erőt vett a fájdalom - bár kissé mintha mindig is távolabb lett volna nagyijától a többi unokájánál. - A megható jelenet után Theresa is a fiatalabb Janzent kereset, aki azonban Gréta szavait szentírásnak vette és észrevétlenül kicsúszott a csoportból, hogy a közelben állomásoztatott helikoptert a repülőgép mellé hozza. Mivel a továbbiakban senkinek nem volt ellenvetése a temetést illetően, Nellike tetemét a két Janzen fivér egy vízhatlan zsákba csúsztatta, majd rövid szertartás után a drága teherrel együtt - a közeli családtagokat értem - valamennyien elhelyezkedtek a gép utasterében, hogy a jól ismert helyszínre repüljenek. Na persze virágról sem feledkeztek meg, arra azonban már nem futotta az időből, hogy átöltözzenek, Ennélfogva - mielőtt a két fivér a fjord közepére repült volna, hogy a mélybe csúsztassa Nellike porhüvelyét, kiszálltak a leszállópályává kialakított meredek szirttetőn, s a szélben repdeső többségnyi fehér hálóing miatt valóságos angyalcsapatnak tűntek!

- A sietségben megfélekedtünk a kameráról - suttogta Gréta nővérének -!

- Dehogy, Kicsim - válaszolt Theresa -, de előbb hadd fogjalak meg jobban - a meredély szélén álltak -, most lenézhetsz! Látod - Jörg sógorod most éppen minket filmez! De ennyi elég is, gyerünk hátrébb, mert leszédülünk, pedig nekem már vigyáznom kell arra is, aki bennem kelt új életre!

- Csakugyan! Milyen figyelmetlen is vagyok - mondta a kislány - nekem kellene most jobban vigyáznom rátok! - Ebben a pillanatban meredeken felfelé kezdett emelkedni a helikopter és lehet, hogy róla, de az is lehet, hogy a tengerfjord mélyéről ismeretlen oratórium hangjai csendültek fel!

- Hallgassátok - suttogta a kislány -, igaza volt nagyinak, pedig eddig én is csak mesének tartottam! - Tilda, a volt csúnya lány, Ádám édesanyja, szoroson mellém húzódva pedig:

- Ennyi lenne egy ember élete? Délután, mint mondtad, tele ambícióval megnyit egy üzemet, elindít újtárá egy ígéretes alapítványt, s még azon éjszakán örökre eltűnik a tenger mélyén!?

Mit válaszolhattam volna? Mert már nemcsak ő, a többiek is rám irányították tekintetüket:

- Nem, Kedvesem! Nézz magad köré! Az élet soha nem állhat meg!

- Hol bontsak ágyat? - kérdezte tőlem Tilda, miután visszaérkeztünk a kastélyba - gondolom, rád férne egy kis pihenés mielőtt hazaindulnátok!

- Természetesen a kastély jelenlegi úrnőjének a szobájában - válaszoltam -, ideje lenne, ha kettesben is válhatnánk néhány szót, Kedvesem, hisz hazaérkezésünk óta ez az első alkalom, hogy tanúk nélkül együtt lehetünk.

- Sokat gondoltam erre a pillanatra, Kedvesem, már évtizedek óta, de talán megfelel erre a célra az általam igénybevett szoba is! Nincs szükségünk arra, hogy a kastély úrnőjének szobáját vegyük igénybe! Még soha nem feküdtem másik asszony ágyában és nincs is szándékomban!

- Nagyon komolyan mondtam, Kedves! Ennek a kastélynak most Te vagy az úrnője és ha lehetséges, tekintsünk el most mindattól, ami válaszfalat húzna közénk! Úgy beszélünk, mintha az elmúlt harmincnégy év - természetesen csakis kettőnk vonatkozásában - nem is létezett volna! Mintha most akarnánk lefeküdni először abban a pasaréti házban, amely végül is a bölcsője volt Ádám fiunknak!

- Először is nem harmincnégy, majd harmincöt évnyi a távolság! Másodszor: ha nincs Emmi és annak Melani lánya, kérdéses, hogy neked eszedbe jutott volna-e, hogy van egy Ádám nevű fiad is, akiről a fényűző élet mellett még módodban lett volna gondoskodni!

- Kedvesem! Elismerem, hogy jogos részedről a vád felvetése, de én az akkori énemmel csak hozzám hasonló nyomorulttal köthettem össze életemet. Később pedig - tudtam, persze hogy tudtam Ádám létezéséről, hisz Emmi már a terhességét is közölte velem, de: az első években magam is eltartott voltam, amikor pedig már módomban lett volna, hogy kivegyem részem Ádám neveltetéséből, visszatartott az a gondolat, hogy a fiam senkinél sem lenne jobb helyen, mint nálad! Aki - szüleiddel együtt - többet adhattál neki, mint én adhattam volna! Itt elsősorban az apai szeretetre gondolok, amit sajnos, sokirányú elfoglaltságom miatt a többi gyermekem is nélkülözött! Te most arra gondolsz, hogy egy gazdag bankár, hatalmas gyárak, szállodalánc, földbirtokok tulajdonosaként, fél tucatnál is több asszony, s egy tucat gyermek apjaként, nélkületek is tökéletes boldogságban élhettem! Nem tudom, hogy az első éveket leszámítva mennyit volt hajlandó közölni veled Emmi, de tudnod kell, hogy Friedman bárónó, Amálka, aki által elindulhattam felfelé, apja, anyja halála után, itthoni vagyonától megfosztván, tizenhat éves korától egy titkos bordélyban prostiként tengette magát évekig, de nemcsak magát, volt nevelőnőjét és jó ideig engem is fiammal együtt! Svájcban elhelyezett vagyonuk felfedése szerencse dolga, s részben becsület dolga is volt! Sajnos ő nem sokáig élvezhette, mert már akkor menthetetlen rákos beteg volt, mikor feleségül vettem - meg kell jegyezzem: egyáltalán nem érdekből, szerettem! De már jóval előbb fiamra, kisJózsira iratta minden vagyonát, még mielőtt a börtönből szabadultam volna! Nyugodt lelkiismerettel megismételhetem: nagyon szerettem Őt! Az őt megelőző, majd az őt követő feleségemet - azt már tudod, hogy Gittussal kétszer kötöttem házasságot - egy pesti bordélyban nemzette a gazdag svéd politikus, tudós, földbirtokos! Lehet, hogy említette már valamelyik a családból, hogy apa és lánya találkozása is valóságos csoda volt: egy korosodó, gyermektelen úr, aki nem sokkal előtte temette el feleségét, egy újságosbódé előtt, azaz annak kirakatában, ifjúkori önarcképét pillantotta meg! Az ugye természetes, hogy a magára maradt férfi két kézzel kapott a soha nem is sejtett lehetőség után: egyik pillanatról a másikra apa, ugyanakkor nagyapa lett, mert Gittus, apját kereső hirdetésében említést tett fiáról is! Azt ugyancsak meg kell jegyezzem, hogy Gittussal sem érdekből kötöttem össze másodszorra is életemet, akkorra ugyanis a fiú mellé egy kislány is érkezett ugyancsak általam, mert részben Amálka unszolására, szexuális kapcsolatunk a válás után sem szakadt meg! Persze az után, hogy nyilvánvalóvá lett Amálka betegsége, s ő maga élesztette fel bennünk az egyébként is csak időlegesen szunnyadó tüzet!

A Gittussal másodszorra is törvényesített házasságom a tragédia időpontjáig tökéletesnek volt mondható, annak ellenére, hogy akkor már Emmi és Szilvia kislánya is - valóságos testvéreként - együtt nevelkedtek Gittus saját gyermekeivel, sőt - Margitka három fia és Diana kislányai is! Sajátságos magán óvoda, majd iskola üzemelt ebben a kastélyban és Gittus, aki magántanárként még a stockholmi egyetemen is megtartotta óráit, alaposan kivette részét mindenből, s mellette még három gyermeket is szült!

- Nem említetted Izabellát, Viktóriát, pedig Viktória lányod háromgyerekes anya létre is apucimnak becéz!

- Magdalénát sem említettem! Ők olyan oltárt képeznek bennem, természetesen Amáltkával együtt, amely elé csak letérdelni lehet!

- Értelek és bocsáss meg! De itt vannak még Melinda, valamint Szilvia, két- két lányukkal, ők is tabuk?!

- Ők életben vannak! Ha szükségesnek tartod, informálódhatsz tőlük személyesen! Persze, ha végig akarod pörgetni életem eddig megíratlan könyvének lapjait, nem marad időnk arra, hogy kettőnkéről beszéljünk, pedig valójában soha nem feledkeztem meg arról, amit akkor értünk tettél! És hát - igen: mindig a legnagyobb szeretettel beszéltem rólad, s hogy sok egyéb mellett Ádámról sem feledkeztem meg, megadom a stockholmi közjegyzőm címét, melléje egy felhatalmazást arra vonatkozólag, hogy kérésedre felnyissa a nála letétbe helyezett végrendelezésemet!

- Elég! Ne mondd tovább! Elhiszem minden szavad! Az Ádámmal kapcsolatos terveid eddig is meggyőztek volna, de ...!

- De - mielőtt ítéletet mondanál felettem, vedd figyelembe a realitásokat, amelyeket egyszerűen nem lehetett figyelmen kívül hagyni! Több esetben is lépéskényszerben voltam! Próbáld meg mozaikszerűen összerakni szakadozott életemet és látni fogod, hogy komplikáltsága ellenére sem bűnös és főképp nem önző! Most pedig ahol akarsz, ahol neked jobban megfelel, ott bontasz ágyat! Fáradt vagyok!

- De - hisz akkor - valóban legjobb lesz, ha mielőbb lepihensz! Bocsáss meg, hogy olyan dolgokra pazaroltam a drága időt, amikhez alapjában semmi közöm. És ha számonkérésnek tartanád - gondolj arra, hogy első együttlétünk óta az a remény éltetett: hátha megismétlődik az akkori csoda. Ahogy múltak az évek, persze egyre reménytelenebbül, most pedig... -

- Most pedig, ha nem is az akkori, de a csoda megismétlődhet! - Körülnéztem a szobában: lakályos, tiszta, emeleti, tóranéző ablakokkal...! Kitámasztottam a zsalugátéretet, hogy a parkból beáramló fenyőillatos-gyantaszagú levegővel teleszívjam tüdőmet aztán...! - Még semmi sem késő, gyere, Kedvesem! - átfogtam a derekát, majd együtt rá a heverőre! Tilda szíogott, hápogott, akarta is, nem is, a harmincöt év kéjt, gyönyört feledtetett vele és mint a szűz lány az első kemény ráhajtás alkalmával, ösztönösen kitárulkozott...!

- Nem hittem volna, hogy Te még ekkora energiával rendelkezel - suttopta, miközben ujjait ülepemen összekulcsolva úgy szorított, mintha örökké kellene tartania... -!

- Tudod, Kedvesem - válaszoltam - engem a sok nő nem strapált le annyira, mint sok férfit egy! Részben talán azért, mert kevés időt tölthettem velük, részben pedig - férfi nélkül is megtalálták a módját...!

- Nem nagyon értem, de mindegy - nekem Te voltál az első, a második és minden bizonnyal az utolsó is! Tudom nehéz elhinni, de Ádám születése után már sokkal könnyebben viseltem hátrányos ábrázatomat is. A férfiak, akik, ha addig próbálkoztak is velem, utána nemcsak deformált arcom, a kicsi miatt sem közelítettek, nehogy nyakukon maradjak gyerekekkel együtt,

vagy ki tudhatná?! Az idő múltával közömbössé váltak számomra, csak munka- vagy üzlettársakként álltam kapcsolatban velük! Voltak persze nehéz perceim is! Volt, amikor a vágy annyira hatalmába kerített, hogy lefeküdtem volna az utolsó stricivel is, ha adódott volna rá alkalom! Olyankor ágyam mellé húztam fiam kiságyát - kerekeken mozgott - néztem mosolygó kis pofikáját, magam mellé képzeltelek Téged, nem mást, s a gyerek gügyögése a Te szavaidat juttatta eszembe és lassan-lassan annyira belelovaltam magam, hogy férfi, vagy a ma már divatba jött eszközök nélkül is tökéletesen kielégültem testileg. Ádám növekedésével szinte párhuzamosan veszített erejéből kéj utáni sóvárgásom, megelégedtem azzal, hogy egymás mellé raktam apa, fiú fényképeit - mellesleg - Emmitől több fényképet elsajátítottam, s a hasonlóság kettőtök között, valóságos elégtételt jelentett számomra mindazért, amitől a természet és az emberi kapcsolatok szeszélyes alakulása megfosztott! Lehetséges, hogy ehhez az elégtételhez tartozik máig tartó fogamzóképes állapotom is!

- Mit mondtál?!

- Azt, hogy hatvanhárom éves létemre rendszeresen menstruálok és a nőgyógyász szerint is, ha történetesen teherbe esnék, csak a szülésnél lenne problémám...!

- Ezek szerint akár most is -, bár nem valószínű, hogy én, de inkább nem, mint igen!

- Némelyik férfi nyolcvan éves korában is képes nemzeni, Te pedig...!

- Rendben van! Ha úgy maradnál, mindenképpen meg kell tartanod! Nincs abban semmi különleges, ha együtt szülsz a menyeddel, esetleg kapsz Nobel-díjat is, de most aztán aludjunk, vagyis - még csak annyit: egy Keresztelő Jánosra vagy Messiásra igencsak szükségünk lenne ma is!

- Az már több mint elégtétel lenne, velem azonban még nem közölte angyal, hogy fiad fog... -! Határozottan emlékszem, hogy ennyit hallottam a megkezdett mondatból, majd a felfokozott idegfeszültség, az is lehet, hogy „vér”-vesztés - idős korban már csak mértékkel szabad csapolni - hatására mély álomba merültem, arra nem emlékszem, hogy valamit is álmodtam volna! Éppen ezért érthető volt meglepődésem, midőn felébredvén - átaludtam az egész napot - ágyam köré csoportosulva találtam családom összes Kirunában tartózkodó tagját...!

- Mire ez a felhajtás, gyerekeim - kérdeztem valószínűleg nagy szemeket meresztve - tán azt hittétek, hogy én is feldobtam a talpam? De hisz itt az orvos is...! - Tekintetem összetalálkozott Piroska doktornőével - megvizsgálhatott volna!?

- Meg is tettem, Aranyos, de hál Istennek mindent a legnagyobb rendben találtam! Annyira mélyen aludtál, Kedves, hogy hozzátartozóid megijedtek! Az átélt izgalmak válthatták ki nálad ezt a - szinte légzés nélküli nyugalmi állapotot!

Az orvosnő szavai megnyugtatták enyéimet, köztük is legjobban Tildát, aki a gyerekek mögül bűnbánóan pislogott felém!

- Ha így áll a dolog - mondtam -, akkor legalább annyi időre hagyjatok magamra, amíg felöltözöm. Mint látom, alkonyat van, ma már nem indulhatunk útnak, s bőven lesz időnk kibeszélni magunkat! -

Gréta, aki legközelebb állt hozzánk, fölém hajolt és..., csókjai után V-betűt formált két ujjával:

- Elsőként szeretném közölni veled Apuka, hogy győztünk otthon, Magyarországon! Margitka anyuka és Römer báró a liciten visszavásárolták a volt grófi birtokot majdnem teljes egészében! Az ország elsőszámú földbirtokosa lettél, Apuka!

- De hisz ezen tényleg el kell gondolkodnom egy pillanatra, mert Römer bárónak egy fityingje sem maradt...!?

- Engedd, Apuka, hogy röviden megmagyarázzam - szólt közbe Ádám - Römer bárót, vagyis nagyapát, Margitka kérte meg, hogy legyen a segítségére a földek visszavásárlásánál! Neki még kilencven felett is több ráérzése van az ilyesfajta dolgokhoz, mint újszülött bankárainknak! Margitkának viszont pénze van! Ő, mint mondta: a Te nagylelkűségedet viszonzta! Melletted nőttek embernem emberré első férjének gyermekei is! Most mindjárt tolmácsolom nagyapa kérését is: szeretné, ha a Magdalénát, vagyis „Lénát” leúsztatnák a Balatonra minél előbb! Ott akar hajózáni szerettei közelében, amíg melléjük nem feket!

- Természetesen a legrövidebb időn belül teljesítenünk kell a báró kívánságát, de hogy Franz se rövidüljön meg, aztán a „Léna” kapitánya se maradjon munka nélkül, nem beszélve a két öregről, a grófnő öreg, inkább barátaira, mint lakáira gondolok, hogy a friss hal ne hiányozzon étrendjükből, még a mai nap megrendelünk egy új jachtot! Persze jobb szeretném, ha a „Lénát” jelenlegi kapitánya úsztatná le a Dunán, egészen a rendeltetési helyére, és majd ott gondoskodunk egy megbízható személyről, mert rá, még ha akarna is nagyapa mellett maradni, Franznak nagyobb szüksége lesz!

- Majd én és Tomi elvezetjük nagyapa hajóját - Gréta kapva-kapott az alkalmon -, én már eleget tudok ahhoz, hogy elvezessek egy kis hajót és Tomika is jól halad...! Tilda mama pedig..., ugye velünk jössz, mami?!

- Persze, hogy megyek, Kicsikém! Boldogan! - Tilda arca valósággal felragyogott -!

- Na - látod Apuka - folytatta Gréta - így meg lesz oldva az iskola is! Tilda mama egyedül többet tud, mint sok helyütt az egész tanári kar! Ha ő velünk lesz és időnként kijönnek hozzánk látogatóba a tesók is /testvéreim/ az már több lesz a soknál!

- És ebben az esetben hajlandó leszel hazajönni Magyarországra?

- Igen! De csakis ebben az esetben!

- És ki maradna itt, mert ugye ez is az otthonunk?!

- Theresa és Jörg! Ők úgyis ízig-vérig svédek, aztán nem sokára ők is többen lesznek eggyel!

- Hát ez már tényleg minden várakozást felülmúl - mondtam -, engedd, Kicsim, hadd öleljem magamhoz nagylányomat is! - Gréta elhúzódott s lehajolt hozzám Theresa:

- Olyan boldog vagyok Apuka! - Theresa arca pirosról fehérre változott, majd megfordítva, szeme azonban, mint az északi fény - kissé párásan - a szivárvány minden színét egyszerre és ömlesztve csillogtatta - persze egészen biztosak csak akkor lehetünk benne, ha már itt lesz köztünk az új jövevény! - E szavakkal egy időben Theresa maga mellé húzta a közelében ácsorgó Jörgöt... -

- Gratulálok, Fiam - mondtam neki is és megszorítottam a kezét -, szeretném, ha mindvégig kitartanátok egymás mellett és kívánom, hogy mennél több kis viking futkározzon mielőbb ebben az ősi fészekben - Grétához pedig:

- Nem rossz okoskodás, Kislányom, a kellemest összekötni a hasznossal, de most aztán tényleg hagyjatok magamra, hogy felöltözhessenek és majd folytatjuk...!

- Na - hát Józsika - Tilda, aki mellettem maradt, hisz az ő szobájában ébredtem fel, nagyot sóhajtott - ha semmi mást nem kaptam volna engesztelésül a harmincöt évnyi magányért, mint Gréta lányod barátsága, már az maga is hálára kötelezne a Mindenható iránt! Olyan ez a kislány, mintha nem is e világból való lenne! Úgy beszél - korára való tekintettel - még a komplikált dolgokról is, mintha már születésétől azok ismeretében lenne! Azt pedig már említeni sem merem, miként bánik a motorokkal és egyre megy nála: autó, traktor, vagy motorcsónak! Úgy száguldozik, mintha radarral irányított komputer lenne a fejében! Azon sem csodálkoznék, ha hazafelé ő vezetné a repülőgépet!

- Tudod, Kedvesem - válaszoltam öltözködés közben - van is abban valami, hogy Grétát egy, már előbb létező földi lény szellemiséget irányítja! Szinte meg vagyok győződve arról, hogy benne rákban elhunyt feleségem szelleme öltött testet! Ha ismerted volna Amálkát, bizonyára igazolnád feltevésemet! Érdekes, hogy többen is ismerték a körülöttem élők közül és csak Nellike, az éj folyamán eltemetett „megboldogult” tapintott rá Amálka azonosulására...!

- Bármint legyen is, Kedvesem - így Tilda -, már az ebédlő felé menet - áldom sorsomat, hogy újra összehozott bennünket és ezután elűzők szívemből minden ellenérzést asszonytársaim iránt, hisz Ők valamennyien a teremtés csodájának megtestesítői!

Belépve az ebédlőbe meglepett a néma áhítat, mellyel gyermekeim az egyik asztalfőnél álló székekben elhelyezett, fekete szalaggal körütekert képre tekintettek. A kép természetesen Nellikét ábrázolta, azt az asszonyt, aki a kis magyar falu zsúpfedeles házából eljutott a magas észak egyik legősibb fellegvárába, hogy annak, még csak nem is törvényes hitestársként, mindenki által tisztelt és szeretett úrnője legyen! De milyen utat kellett megjárnia odáig?! Cselédsors: kiszolgáltatva úrnak, úrfinak, majd egy fővárosi bordély üdvöskéje, később egy kisebb városban „Madám”...! Hány felhergelt hím péniszét lohasztotta le ágyéka, amíg leányfejjel szerzett egyetlen lányát lediplomáztatta...!? Tisztában volt alantas munkájával, épp ezért mindent elkövetett, hogy lánya ne kerüljön hasonló helyzetbe! Hogy aztán már diplomásan, egyetemi státusszal is az anya nyomdokaiba kényszeredett -, nem hiszem, hogy velem kötött rossz házasságának tudható be, hisz oly heves volt köztünk a szerelem, hogy öt gyermek után is csak tragikus halála vethetett véget! Sokkal inkább a diktatórikus rendszer közepes tehetőségű vezetőinek félelme az erősebb egyéniségektől vitte őt is a visszavágás lehetőségével kecsegtető kényszerpályára /Csendélet a Paradicsomban c. könyv/! De egyúttal ennek a félelemmel vegyes bosszúnak köszönhetjük későbbi jó sorsunkat is! Hisz ha nem üldözik a nekik nem hajbókolókat, soha nem is találkozunk és más életutat járunk be! Néztem-néztem én is Nellike gyászkeretes képét, s miközben végigfutottak bennem ezek a gondolatok, hirtelen felöltött előttem, hogy talán nem is esett neheze és nem is tartotta lealacsonyítónak foglalkozását, hisz hazaérkezésünk után is első dolga volt beindítani a masszázst - ősi mesterséget, s igazából szerette ezeket a testüket pénzért árusító lányokat, s még nyolcvan évesen is vállalkozott - nem pénzért, azaz az alapítvány javára, a gyönyör házában a „Madám” szerepére! Isten legyen kegyes hozzád, Kedves! - Sőhajtottam inkább csak magamban, hangosan pedig:

- Vigyétek vissza szobájába a képet, gyermekeim! Az Ő társasága már nem mi vagyunk! Gondolom, sok minden történt ma az élők táborában is, és nekünk elsősorban velük kell foglalkoznunk! -

Viktória és Lehel fogták a képet és kivitték! Theresának és Jörgnek - lévén ők a kastély gazdái - ki kellett menni, hogy fogadják a részvénytulajdonosokat. Hiába volt a titkolódzás, valamelyik gyerek által, esetleg számba jöhet a Janzen család is, kitudódott az éjszakai kirándulás, s csak Tilda, Fannika, Szilvia idősebb leánya, mellette a kis Gréta, a pap fia: Tomika, Melani, Ádám valamint jómagam helyezkedtünk el az ebédlőasztal mellett!

- Nos - ki kezdi? - néztem körbe, mivel valamennyien Ádámra szegezték tekintetüket, én is feléje fordultam -!

- Bizony sok minden történt, Apuka és talán számodra jobb is, hogy átaludtad a napot. Nem tudom, hogy bírta volna amúgy is zaklatott lelkiállapotod a szinte egész napos „telefonszolgálatot”! Legtöbb hívás otthonról érkezett és közülük is külön kell említenem Augusztá húgomét! Szegénykének nagyon rosszul esett, hogy nem láthatta nagyanyját, mielőtt végképp letűnt a színről. Nem tudhatom - lehet, hogy jobban teszitek, ha őt is magatokkal hozátok! - Ádám hangja elcsuklott - de igyekeztem megnyugtatni azzal, hogy egyedül te hallhattad utolsó kívánságát, miszerint felhajtás nélkül ott és azonnal eltemetni! Te pedig szó szerint

vetted végakarátát! Kértem, hogy őrizze meg olyannak Nellike emlékét, amilyenek utoljára látta! A többiek közül talán Anna professzornál váltott ki még nagyobb megrázkódtatást, pedig ő vele tölthette el utolsó óráit! Mint mondta: Nellike még meg is róttá, amiért kócerájnak nevezte a minden valószínűség szerint nagyon is modernül beépített sör-bárt!

- Rendben van, Fiam! De tegyétek túl magatokat Nellike halálán! Segíteni már úgysem tudnánk másképp, imádkozzunk a lelki üdvéért! Most pedig térjünk inkább az események gazdaságpolitikai oldalára, főképp az érdekel: mi történt a faluközösségekben a licitálás alkalmával? Hogyan fogadta a lakosság a szövetkezeti földek dobra verését?!

- Margitka szavai szerint nem volt kivel versenyezni, Apuka! A termelőszövetkezet vezetőiből alakult csoport szerette volna ugyan felvásárolni a földeket, de potom áron! Nagyapa /Römer báró/, Margitka őt bízta meg az ügylet lebonyolításával, bocsánat a kifejezésért, de úgy átrázta őket, mint szart a palánkon! Mivel a földvásárlásra szolgáló kárpótlási jegyeket értékükön felül vásároltuk fel, a jelenlegi törvények értelmében a falu határa immár családunk jogos tulajdona!

- A családé, Fiam, a gonddal együtt, mert az a sok tízezer szövetkezeti tag, akik a földek ilyenén való kiárusításával munkahely és kenyér nélkül maradnak, veszélyes gyúanyag, amivel a kormányzat nem számolt előre. Indokoltnak tartom, hogy a cselédsorból nem kérnek, de az egyéni kisgazdaságok kialakításához sincsenek meg a feltételek, ezért inkább maradnának a közösen! Magyarán: megszokták, hogy így vagy úgy, de gondoskodtak róluk. Nos, a mi kis falunkban ezután minden szem ránk szegeződik, minden gond a mi nyakunkba fog szakadni, mivel azonban mi magunk is a szegénysorból jöttünk, könnyebben szót értünk velük és ők is velünk. Egyetlen kiutat látok és ennek a neve: családi vállalkozás! Modern eszköztárral az ösközösség normái szerint élni! Ha ezt itt mi meg tudjuk valósítani, évszázadokra kijelölhetjük az emberiség fennmaradásának egyetlen lehetséges útját! A földek, az alapanyaggyár, továbbá itt említem meg, hogy megrendeltük, legalábbis engedélyt adtam Annának egy modern építőanyag-ipari, kész gyárkomplexum megvételére, az építkezések részére magunk fogjuk legyártani a szükséges téglát és egyéb égetett anyagokat! A beruházások igaz sok pénzt fognak felemészteni, de a prof. nővel, valamint Csabával készítettünk egy előszámítást, mely szerint, ha a szétlőtt Balkánon is részt vehetünk az újjáépítésben, a harmadik évben már profitra termelünk! Ehhez persze szükséges, hogy mindenki helytálljon a maga posztján!

- De Apuka - aggályoskodott Ádám - mi vér szerint is egy család vagyunk! Nem vágjuk nagy fába a fejszénket, ha...!

- Édes Fiam - szakítottam félbe a megkezdett mondatot - a legújabb antropológiai kutatások is egyetlen családhoz vezethetők vissza, tehát akár tetszik, akár nem, a földünkön élő valamennyi ember vér szerint is rokonságban van! Az igaz, hogy a szálak csak az egy őshoz vezetnek, az apa lehetett kezdetben különböző nemű is - Fannika most végzi ez irányú kutatásait, de az anya a család legfontosabb személyisége és...!

- Bocsáss meg, hogy közbeszólok, a mi családunkban Te vagy az a személy, aki összetartod! Amíg Te élsz, addig biztosak lehetünk, hogy együttélésünk zökkenőmentes lesz, de utána...?

- Édes Fiam! Szükségszerű, hogy minden ember tartozzon valakihez, valahová! A több nyilván több gondot is jelent, de a gonddal együtt mindenből többet: jóból is, rosszból is, örömből is bánatból is, de az új helyzet, az új hozzáállás és főképp a személyes biztonság nemcsak politikai, gazdasági értelemben is megváltoztatja az emberek eddigi normáit! Tudom, hogy én csak megfogalmaztam valamit, a gyakorlatba azonban Ti teszitek! Nem tudnék nyugodtan pihenni, hogyha hatvan, hetven év múltával a Lenin, Sztálin által gyakorlatba vitt marxista ideológia sorsára jutna! Hisz kezdetben ott is testvériségre hivatkoztak, azonban nagy

különbség van köztünk: ők a vér forradalmára esküdtek, mi a szellemére! Minden embernek el kell jutnia értelmi szinten - az egészségesekre gondolok - addig, hogy véleményt tudjon alkotni önállóan a világban és főképp a társadalomban végbemenő történésekről! Ehhez magas iskolázottság kell, amit a család minden egyes tagja részére biztosít. Ezért az iskolai építkezések, köztük az egyetemé - nagy beruházása! Az indulás szerencsés, mert még az egyetemi tanerő is rendelkezésünkre áll családon belül! A vasfegyelmet kizárólagosan az iskolai előrehaladás terén kell és szabad érvényesíteni! Minden másban a szeretetnek kell dominálnia! Persze vannak és lesznek nehezebb felfogásúak is, de azoknál sem szabad engedni: akár ötven, hatvan éves korukig, évente meg kell ismétetni a vizsgákat! Az élet mindig nehezebb lesz Földünkön! Az eddigi esztelen pusztítás csak minden téren tökéletesen képzett munkaerővel állítható le! A természetet nemhogy mérgezni nem szabad tovább, még segíteni is kell, hogy mielőbb visszanyerje azt az állapotot, amelyben az élet születik és nem elpusztul!

- Ez normális körülmények között megvalósítható, Apuka, de már a bibliai példabeszéd is említést tesz a tékozló fiúról! Mit kezdhetünk olyanokkal, akik a legnagyobb jóakarattal sem hajlanak arra, hogy eszüket, erejüket az előrehaladás szolgálatába állítsák?

- A családnak is megvannak és ezután is meglesznek a maga törvényei, Fiam! Az általam említettekkel úgy bánunk el - természetesen csak azután, ha minden jobbító eszköz - szándék leperreg róluk -, hogy lelküket visszaadjuk a teremtőnek, neki nagyobb eszköztára és több ideje is van az ilyenek jobbítására, a testüket pedig Katinka gilisztáinak adjuk, hogy ezáltal valami hasznukat is vegye az emberi társadalom!

- Van még valami említésre méltó, Apuka, de nem tudom szabad-e egyáltalán foglalkoznunk vele, mert annyira brutális, embertelen megnyilatkozás éppen egy miniszter szájából, hogy méltatlan hozzánk még a gondolata is!

- Mondd csak, Fiam! A rosszal azért kell foglalkoznunk, hogy már eleve felismerjük és ki tudjuk szűrni...!

- Nos - az egyik nagyon is fontos poszton álló miniszter szégyentelően kijelentette, hogy nekik - értsd alatta a jelenlegi kormányt - a szegények számára nem jut többre, mint - esetleg ültetnek egy fát, amely árnyékot nyújt a tűző nap ellen és ernyőt az eső ellen -! Majd - megtoldotta még azzal: mivel nincs annyijuk, hogy az elesetteket felkarolják, akkor célszerűbb, ha a közép rétegeket erősítik! A szegényedés megállítására nincs alternatívájuk! Ennél fogva...!

- Ne mondd tovább, Fiam, tudom a folytatást! Nem csodálkozhatnak ezek az urak, ha majd kivesszük kezükből a kormányrudat, s a nép, az istenadta nép, amelyre ők is oly szégyentelően hivatkoznak, inkább a kommunista „pribékeket” kívánja vissza, mintsem rájuk, vagy a magát Istent is eláruló papi hierarchiára bízna magát!

- Na - de Apuka?! Nem túlerős a meghatározás!? Egy erős, az egész földkerekségre kiterjedő szervezetnek van azért olyan magja is, amelyik az eredeti cél érdekében tevékenykedik.

- Csak egyes tagja esetében beszélhetünk erről, Fiam! A hierarchia egésze nagyon is önző célokat követ. Az isteni eredetre való hivatkozás mögött ádáz harcot folytatnak egymás ellen is! /A különböző vallási hierarchiákat értem!/ De most inkább csak a laikus /világi/ dolgokat vegyük számba, a mai Magyarországon is divatos keresztényi erkölcsre való hivatkozás nélkül!

- A kettő között nagyon homályos a választóvonal, Apuka, de tegyünk kísérletet!

Sokáig beszélgettünk még! Éjszakába nyúló vita alakult ki köztünk, mert közben csatlakoztak hozzánk - úgy értem Ádámhoz és hozzám - a család többi tagjai is, egyedül a legkisebbik hiányzott - Gréta ugyanis Tamással a hazautazási előkészületekkel foglalkozott. Tamás, mint

szavaiból kivehető volt, szívesebben maradt volna, Gréta azonban megnyugtatta azzal, hogy ők ketten csak a legritkább esetben hagyják el hajójukat, a hajóra pedig azt engedik fel, aki békés vagy nevelő szándékkal közeledik. Nem kell tartania attól, hogy lemarad az idegen nyelvek tanulásában, mert mind ő maga, mind Tilda mama és ugyancsak nagypapa is több nyelven beszélnek! Majd be lesznek osztva a különböző napszakokra, később pedig már keverni is tudják - természetesen a nyelveket!

A több esetben különböző vélemények egyeztetése után, hátra volt még egy ismételten nehéznek ígérkező éjszaka, de főképp rövidsége és Tilda álmosága miatt, könnyűszerrel átvészelttem, s reggel - Lehel még este elrendezte az útvonal biztosítását, Theresát és a Janzen családot hátrahagyván, útnak indultunk bajorországi kastélyunkba! Ugye milyen könnyedén mondom: kastélyunkba, sokan nagyképűnek is tartanak, de ha ők is átérték volna azt, amit én 34-35 évvel előtte: tisztes családi lakásból - szégyellném kommunistának nevezni őket - a párt mögé bújó pribékek elöl menekülve, két pici gyerekkel - egyik súlyos beteg volt - negyed-magammal egy faluvégi, útszéli ház udvarra néző 3x4-es helyiségbe költözni, majd ott 3-4 évet kihúzni úgy, hogy többnyire még kenyérben is szűkiben voltunk, mert még a legmocskosabb, egyúttal túlságosan is veszélyes munkahelyemről is kiebrudaltak '56-os antikommunista megnyilatkozásaim miatt - persze csak ők nevezték antikommunistának, hogy szabadulhasanak tőlem! Nos én nem kívánok senkinek hasonló sorsot, sőt - hajlandó vagyok mindenemet megosztani - a kastélyokat is - azokkal, akik az átkos gyűlölködés helyett a szeretetet, a pártos szembenállás helyett kéz a kézben, közös akarattal hajlandóak együtt haladni velünk - családommal - egy boldogabb jövő felé! Útban a Lech és Isar közti otthonunk felé még sok hasonló gondolattal küszködtem - az otthoni, magyarországi állapotok figyelembevételével mérlegeltem a megbocsátás, vagy a büntetés szükségességét - persze a magam részéről már rég eldöntöttem, hogy melyik célszerűbb, de nem szabad szó nélkül elmenni azok mellett, akik időről-időre saját egyéni sorsuk, vagy közeli hozzátartozójuk megsemmisítése miatt lihegnek bosszút, figyelmen kívül hagyva nagy, nemzeti érdekeinket! Milyen lelkülettel mondhatják ezek „... és bocsásd meg a mi bűneinket, miképp mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek!” Lehet-e foganatja imájuknak a Mindenható előtt? Továbbá: szabad-e családom vagyonával hazardíroznom? Felülkerekedhetnek-e a farkas ösztönök? Az egyszerű nép soha nem volt önszántából sem gyilkos, sem kezdeményezője valamiféle megtorlásnak! Engem a sors közülük vetett partra, s mint hajdanán Jónás - bármint légyen is - Isten akarata szerint kell cselekednem! Dachau fölé érve tiszteletkört írtunk le azok emlékére, akik a megsemmisítő táborokban életüket veszítették! Én nem nevezném zsidóknak, sem más nemzetbelieknek azokat, akik itt vértanúhalált haltak, hisz a földkerekség majd minden nácija megtalálható volt köztük! Szerencsétlen „emberek voltak ők valamennyien”, akiket sorsuk arra predesztinált, hogy áldozatok legyenek az emberiség lángoló oltárán! Annyit azonban szabad legyen megjegyeznem: Isten mindig a legerősebbet, a legszebbet jelölte, vagy jelöltette ki áldozatául! Arra pedig nincs példa, hogy valaha is megtagadta volna választott népét! Ezek és hasonló gondolatok kavargtak még akkor is fejemben, midőn a gép leereszkedett a park felújított betonjára, kislányom Gréta kiáltása hozott vissza a jelenbe:

- De Apuka, hisz ez csodálatos! Itt még szebb minden, mint nálunk Kirunában!

- Ne szédíts, kishúgom - a megjegyzés Fannikától származott, aki nem mondta fel a stockholmi egyetemen betöltött állását /tanári/, de kíváncsiságból velünk tartott. Nyári szünidejét egyébként is csak utazgatásokkal szokta eltölteni - Apukáék megérkezése előtt még a svéd és norvég partokat tartottad a Föld gyöngyszemeinek - folytatta - és egyébként is: bárhol és bármilyen is, az a föld számunkra a legszebb, a legcsodálatosabb, ahol megláttuk a napvilágot!

- Ebben az esetben én kivételes személy vagyok, nővérkém, mert amikor születtem, napokig köd borította a vidéket, utána pedig behavazott! Jól mondtam, Apuka?!

- Valóban köd és havazás váltakozott születésed idején, Kislányom, de nővéred úgy értette, hogy szülőföldnek azt a földrészt nevezzük, ahol születünk! Léteznek ugyanis nagyon sokan, akik csak nagyritkán láthatják meg az éltető Napot!

- Köszönöm, Apuka! - Fanni lányom elpirult -, nekem még sokat kell tanulnom, hogy hozzád hasonlóan tudjak bármiről véleményt mondani!

- Nem, kislányom - számomra a legidősebb is kislányom volt - te a magad posztján nagyon is jól megállod a helyed! Aztán ne feledkezz meg arról, hogy köztünk több mint négy évtized húzódik, tehát bőven van időd elsajátítani a gyakorlatias gondolkodást. De gyerünk kifelé! Amint látom Franz bátyátok és Elíz nénétek magas koruk ellenére megelőznek minket!

Franz és Elíz - a könnyebbség kedvéért csak bátyámnak és nénémnek fogom őket nevezni - valóban egymást megelőzve igyekeztek felénk! Rádiótelefonon már tudattam velük körülbéli érkezésünket és kis eltéréssel a megadott időre futottunk be! Már sokat beszéltem gyerekeimnek róluk és főképp a legkisebb érdeklődött utánuk, mivel ők voltak szeretett nagyjának /a grófnőnek/ legrégebbi barátai. Tőlük tudhat meg legtöbbet róla! Bármennyire igyekeztünk is a kiszállásnál - sokan voltunk - a két öreg megelőzött bennünket, s Gréta, aki mint mindig, most is elsőként hagyta el a gépet, előbb hosszan nézte a két hajlott, ráncos képű matuzsálemet, majd mintha csak hosszú útról tért volna haza, egészen természetes közvetlenséggel átölelte és megcsókolta mindkettőjüket:

- Hát ti vagytok az én nagyikám barátai? Apukámtól már sokat hallottam rólatok!

Elíz, aki sokáig tartotta karjai közt a kislányt, s többször is magához szorítván visszaadta csókját, válaszolt a feltett kérdésre, persze akkor már valamennyien ott szorongtunk körülöttük, s átestünk a szokásos üdvözléseken:

- Mi lennének azok, Kislányom, ha még egyáltalán vagyunk valakik? Mert sajnos, vagy ki tudhatná - elrepült felettünk az idő! Mi már akkor olyan hozzád hasonló kamaszok voltunk, mikor a Te drága nagyikád megszületett! Bárcsak veletek jöhetett volna ő is! De ugye én is megkérdezhetem: Te lennél az északi tavak tündéré?! Apukád szerint behunyt szemmel is képes vagy száguldozni a tavon?!

- Azt azért nem, Tantikám! De hogy jól vezetek, azt hiszem nem dicsekvésből mondom! Jelezte már Apuka, hogy elvisszük nagyapának a Magdalénát?

- Igen aranyoskám! Sőt - azt is, hogy a te gondjaidra lesz bízva! De meg tudsz birkózni vele, mert ez nagyobb ám egy motorcsónaknál?!

- Nem hiszem, hogy számomra problémát jelent! És most merre található? Ha elérhető távolságban, akkor szeretnék tüstént odamenni, hogy szemrevételezzem!

- Kicsit várnod kell rá, Aranyoskám, mert kifutott a tóra, hogy friss halat hozzon ebédre - felém fordulva pedig - remélni merem, hogy ebédre itt maradnak, Uram! Nagyon szeretnénk kicsit elbeszélgetni! Ide kérettük az új intézőt is, nem ártana, ha vele együtt körberepülnék a gazdaságot! Több szem, többet lát, s mi, bár mindent elkövetünk, hogy ne ismétlődjenek a régi hibák, öregek vagyunk, Kedvesem és ezen sajnos nem változtathatunk!

- Nos Apuka - Ádám, s vele a többiek is rám figyeltek - mi szívesen maradnánk, hogy veled együtt számba vegyük a dolgokat. Ha jól emlékszem Te mondtad, hogy igazából nem is tudod: mi tartozik a kastélyhoz?!

- Ez így is van, Fiaccskáim! - Ezt nem én, az öreg Franz mondta, aki eddig szinte meg sem szólalt - Apukátok igazából körül sem nézett, midőn átvette a birtokot!

- Erre itt vagytok ti, Bátyám! - mondtam -, ha a gazda szeme hizlalja a jószágot, Ti, immáron a családhoz tartozván, semmivel sem vagytok kevesebbek nálam! Persze amennyiben

gyerekeink is benne vannak, hát nézzünk körül! Egy napot itt tölthetünk! Helyben található a limuzin? Ha igen - gondolom a gyerekeket jobban érdekli a hajó, mi pedig elférünk, bár kissé szorosan... -

- Én maradok a kicsikkel - szólt Tilda -, egy nap alatt a parkot sem tudjuk bejárni...!

- Én pedig segítek a Tantinak - így Viktória -, egy nap szerintem a kastély megismeréséhez sem elegendő, aztán segítségre is szüksége van a konyhában vagy az elszállásolásnál! - Karon fogta Elízt, mielőtt azonban elindulhattak volna, Melani is meggondolta magát:

- Várjatok! Én is veletek tartok! Úgyis csak akadék lennék, ha a férfiakkal tartok!

- Igazán örömmel veszem, Kedveseim, a segítségeteket - szólt Elíz -, de Apukátok gondoskodott házvezetőnőről, sőt - egy hivatásos szakácsnőről is! Azóta, hogy ő itt járt, megváltozott minden nemcsak körülöttünk, az egész birtokon! Ferenc bátyátok vásárolt néhány első osztályú kancát, ha tudtok lovagolni, megjárathatnátok őket!

- Ahhoz fel is kellene öltözni, Tantikám! - Viktória és Melani szinte egyszerre hangsúlyozták...!

- Azon segíthetek, Kedveseim! Magdolna grófnőnek - Elíz valósággal megfiatalodott, midőn kiejtette szeretett asszonyának nevét - van néhány egyáltalán nem, vagy alig használt lovaglónadrágja és azon kívül is minden, ami a lovagláshoz szükséges!

- Ferenc lovakat vásárolt volna? - szóltam közbe - nem említette, de magam is megnézem azokat az első osztályú kancákat! Gyerünk egyenesen az istállókhöz!

- Ennek én örülök legjobban, Jozef fiam - az öreg Franz engem is csak fiamnak szólított - a limuzinnal ugyanis bevásárolni ment a házvezetőnőnk, Ferenc pedig Münchenben hagyta a kocsiját, hogy Floridából visszaérkezvén azonnal rendelkezésre álljon!

- Na, akkor ki merre - szóltam - mi a lovakhoz!

Tilda a gyerekekkel elindult az öreg által jelzett irányba, a lányok vaciláltak néhány pillanatig, majd:

- Esetleg később kilovagolunk, Tantika - mondták - előbb szeretnénk bent körülnézni, még nem jártunk ilyen régi és híres kastélyban, vagy inkább: német lovagvárban, mert a kirunai is eléggé régi...!

A hölgyek tehát elindultak a kastély irányában, mi pedig a kastélytól kissé távolabb eső lóistálló felé, de velünk tartott Fanni lányom is, aki addig a háttérben húzódott meg...!

Amíg a család egyik fele bajorországi birtokait vette szemügyre, a másik fele itthon Magyarországon még mindig a hirtelen elhunyt Nellikét siratta! Augusztát csak nagy rábeszéléssel tudták visszatartani attól, hogy a másnapi repülőjáratral Kirunába repüljön. Végül is a szerelem, melyet férje iránt érzett és az a gyengéd szeretet, mellyel a család itthon lévő tagjai igyekeztek tompítani fájalmát - Augusztát édesanyja, Gittus halála után, mondhatni kizárólag Nellike nevelte, érthető tehát, hogy valósággal sokkolta hirtelen halála - megértette vele, hogy nagyanyja már így is tisztes kort ért meg, az a körülmény pedig, hogy elhunyt alkalmával megadatott számára: mindig is szeretett vejének ölébe hullván, áldozatos élete jutalmaként is felfogható! Mivel Csabát aznap teljesen lekötötte a feleségével való törődés, Margitka és az öreg báró /nagyapa/ jelenléte nélkül, nagy valószínűség szerint az ügyeskedők kezére jutott volna a falu határa. De sokat segített Pisti is, aki zsigereiben még a Xéniával eltöltött, be sem fejezett pásztorórával, csatlakozott Annához, hogy hátrahagyva Xéniát, az ünnepség zavartalan folytatásának biztosítására, hazaindulván osztozzanak a család gyászában, ugyanakkor örködjenek, nehogy a családfő távollétét, valamint a család gyászát egyesek

arra használják fel, hogy akadályozzák az építkezés tempóját! De foglalkozunk kicsit a licitálásnak nevezett komédiával:

Nevetségesnek tűnhetett, egyesek nevettek is midőn Melinda, az ügyvédnö kíséretében, Margitka, valamint Pisti karjába kapaszkodva, megérkezett a helyszínre a 92 éves Römer báró, a bajor bankok doyenje, volt multimilliomos - ugyanis vejére és annak családjára hagyta minden vagyonát... - Már az is komikus volt, hogy Pistin kívül mindhárman németül - a jelenlévők többsége szerint - karattyoltak! Mit akarhat ez az öreg totyakos, ráadásul nem is magyar. Mivel a másik hármat már nagyjából ismerték, főképp Pistit, aki az építkezések technológiai részét irányította, s 76 éves létére sem volt ajánlatos kikezdeni vele, csak suttogva mertek vélemény nyilvánítani:

- Arról nem volt szó, hogy idegen állampolgárok is vásárolhatnak - bökte oldalba a szövetségi elnöke agronómusát -!

- Tudtommal megjelent egy újabb rendelet - válaszolta amaz -, de attól, hogy németül karattyol, még lehet magyar állampolgár!

- Az is lehetséges, hogy félévszázada már külföldön élő magyar arisztokrata - vetette közbe a főkönyvelő - sőt, hogy a megboldogult grófnő férje...!

- Mindegy, bárhogyan legyen is, a grófnő kárpótlási jegyeinek kivételével majdnem valamennyit sikerült összevásárolnunk, az a kevés pedig, ami még idegen kézben van, nem oszt, nem szoroz, a földeket nem engedjük ki a kezünk közül - ezt ismét az elnök -, mit kezdenénk a gépparkkal, bármilyen olcsón jutottunk is hozzá?! De különben is -, hogy engedhetnénk át mindenféle jöttmentnek?

- Úgy igaz, barátom - erősítette meg az elnök szavait a főkönyvelő -, mert akár elűzték őket, akár önként mentek, egy majdnem félévszázad hosszú idő, s ha azt vesszük, hogy ez alatt az idő alatt, nagyobb változott a világban minden, mint előtte ötszáz, ha nem ötezer év alatt! Nemcsak a technikát értem alatta, a tulajdoni viszonyokat is! Elég sokáig uralták elődeik ezt a határt, most egy darabig mi jövünk! Utánunk pedig - akár egy újabb vízözön!

- Hagyd abba! Figyelj - intette le az agronómus - ott jön a polgármester, de nemcsak ő, a Plébános is! Mi van az ő kárpótlási jegyeikkel? Voltál náluk?

- Azt mondták, hogy megvárják a licitálást! - De máris kezdődik! Legtöbb 50% amit adhatunk!

Az árverést vezető tisztviselő a földek aranykorona értékének 100%-os megfelelőjével kezdte a kikiáltási összeget, s csak mivel nem jelentkezett senki, kezdte egyre lejjebb vinni...!

- Valami stiklit sejtek - súgta az öreg báró Margitka fülébe -, figyelje az árverést vezető és annak a néhány úrfélének a szemezését! -

A Plébánosnak, aki Margitkák mögött állt meg, jó füle volt, mert ugyancsak németül közbeszólt:

- Nincs kétségem afelől, hogy a géppark mellé szeretnék a földeket is KFT-jükbe suvasztani! Én - de ezt már magyarul - mindenesetre ragaszkodom a plébánia földjeihez!

- Egyazon állásponton vagyunk - csatlakozott hozzá a polgármester - inkább lemondok a hivatalomról is! Nem hagyhatjuk, hogy ismét ezek páváskodjanak...!

- Okosan cselekszenek - jegyezte meg Melinda - később valószínűleg másra is át lehet váltani kárpótlási jegyeiket, s ha nem is teljes értékét kapják, annál bizonyára többet, hogy leereszthetnék a torkukon, mint ezeknek a szerencsétleneknek a többsége!

A kikiáltási ár egyre esett lefelé, már közeledett az 50%-hoz, Margitka be akart kapcsolódni, már emelte kezét, a báró azonban szenvedélyesen lefogta:

- Még ne, Kedvesem! Várjuk meg őket - a három Tsz.-vezető felé kacsintott - itt mégis csak övék az elsőbbség! Majd szólok, ha itt lesz az ideje!

Már 50% alá esett és sehol egy hang, illetve igen: azok kezdtek sugdolózni, akik potom áron szabadultak meg kárpótlási jegyeiktől...!

- Jó lenne belelátni az öregember koponyájába - lökte oldalba ismét agronómusát az elnök -, mire várhatnak?

- Lehet, hogy nem is érdekli őket a föld - szólt amaz -, hisz az építkezésekhez már megkapták a szükséges területeket!

- Igen - ám - vetette közbe a főkönyvelő - az mind nem elég! Tegnap hallottam, hogy egy komplett téglagyárat akarnak telepíteni az agyagosba, az pedig még szabad! Kissé jobban meg kell fizetniük!

De itt az ideje ringbe lépni! Lejjebb nem mehetünk, mert eleve csalásnak tűnne fel! - Az árindex 46%-nál tartott, s az elnök a főkönyvelő szavait figyelmeztetésnek véelve felemelte kezét -!

- Most kell közbelépniük - súgta a báró - mindig csak eggyel feljebb! Meg kell izzasztani őket!

Miután Margitka is beszállt, az ár egyre gyorsabban csúszott felfelé! Már átlépték a 90%-ot, de a kis asszonyka arcán egyáltalán nem látszott, hogy feladná, sőt - egyre inkább élvezte a három vezető sápadozását, ugyanis hol egyikük, hol a másikuk szállt ringbe, persze csak a látszat kedvéért! Mikor átlépték a 100%-os határt, Margitka csendesen megszólalt:

- Adják fel, Uraim! Én benne lennék a játékban, ha játék lenne valóban, amit itt művelünk! Sajnos azonban, és főképp az Önök részére sajnós, hogy ami itt és most zajlik, nagyon is hűsbavágó, mert emelkedhet ezeknek a földeknek az ára akár a csillagos égig, a volt grófi birtok teljes egészében visszakerül a család tulajdonába! Igaz, a régi grófi családból már csak a fiatal Magdolna grófnő férje van életben, aki maga is Önökhöz hasonló körülmények között élt hosszú évekig, és éppen azért, mert az ő képesítése is mezőgazdász, családunk ragaszkodik ahhoz, hogy legalább hátralévő éveiben saját birtokán gazdálkodhasson! Nos, én eggyel föléje léptem az értékhatárnak, amennyiben folytatni óhajtják, kezdhetjük!

Margitka szavait néma csend követte. A három Tsz.-vezetőnek volt annyi esze, hogy felfogja: itt és most nincs több lépésük! Ám, ha pénzüik nem is volt annyi, hogy felvegyék a feljükk dobott kesztyűt, annyi gög igen, hogy legalább fricskát adjanak az ellenfélnek:

- Mehettek cselédnek, mint apáitok az új földbirtokoshoz - fordult a szájatátók felé a „volt” elnök - eddig legalább szabadon mozoghattatok és munkaegységeitek után tisztos keresethez jutottatok! A különböző szociális juttatásokat már nem is említem, sőt - azokon kívül is...!

- Mondhatod nyugodtan, pajti, hogy szabadon lophattatok! - Ezek azonban már Pisti szavai voltak, aki elvegyült az egyre szaporodó, kíváncsi hallgatóság között, hol egyik, hol a másik csoportosulásnál tűnve fel - ezek az emberek, vagyis ezeknek az elődei valóban cselédek voltak - folytatta -, de hozzáteszem, hogy az én apám is cseléd volt! Hozzátartozik az igazsághoz az is, hogy az árenda mellett, a grófi szérún tartott még öt-hat tehenet, húsz, huszonöt süldőt, aprójószágából pedig - soha nem tudták, hogy mennyi az állomány! Persze dolgoztak látástól vakulásig! Ki a fene törődött azzal, hogy az uraság hintón, a gróf kisasszony lovon jár...? Mi pedig gyalogosan, mezítláb...! Aki becsületesen dolgozott, annak akkor is tisztos megélhetése volt! Az elmúlt 45 éves vörös diktatúra alatt annyiban különbözött ezeknek az embereknek az élete a régebbiekéitől, hogy az úgynevezett munkaegység mellé még szabadon lophattak

versenyezve veletek, de a kettő együtt is csak tizedrésze volt annak, amit Ti markoltatok fel a közösből, úgyszólván azért, hogy naponta megpörgettétek öletekben a titkárnőiteket! A jelenlegi krízishelyzet azért alakulhatott ki, mert aki maga is becsstelen, az nem követelhet becsületet! Ami pedig az úrhatnámságot illeti - a régi földesurak hintóról, lóhátról parancsolgattak, Ti autóról, de ettől még a paraszt mezítláb járhatott a földekre...! A KFT. elnökiigazgatója és a mi családfőnk között annyi a különbség, hogy míg előbbi kiszolgálta, ugyanakkor ki is használta a vörös diktatúrát, utóbbit éppen becsületessége miatt száműzték, amit az építkezéseken dolgozó sokadmagammal tanúsíthatok! De minek is beszélek én? Hát nem eléggé bizonyítja önzetlenségét az a tény, hogy idegenben szerzett vagyonának nagy részét ennek a vidéknek a felvirágzására fordítja...?! - Pisti szavait Margitka még megtoldotta:

- Ebben a családban már az öreg grófnő fiatalkori éveiben is nagyobb megbecsülésnek örvendett az egyszerű munkás, mint a vörös diktatúra kolhozaiban! Ezt a tényt közületek is többen igazolhatják, hisz élnek még a faluban vele egykorúak! Ezután - aki csatlakozik hozzánk, az nem cseléd, családtag lesz! Azt teszi és addig, amíg egészségének károsodása nélkül teheti, aminek a család legtöbb hasznát veszi! Ez korhatártól függetlenül érvényes! A család és a családi vagyon képezi a megtartó erőt! De - annak, aki családon kívül akarja megdolgozni földjét, bérleti díj felszámolása nélkül rendelkezésére bocsátjuk! Sőt - a már útban lévő mezőgazdasági gépekkel a nagyobb munkáknál be is segítünk! Akinek nem lenne pénze vetőmagra, minimális kamatot számítva fel, hitelt nyújtunk...! Mindezekon felül a rákkutató intézet és a gyógyszeralapanyagot gyártó üzem ingyenes orvosi ellátást biztosít - kivétel nélkül - a falu, később város, valamennyi lakosának! Nos Uraim? Ha valakinek lenne hozzátenni valója, szívesen meghallgatom!

- Nekem, Kedvesem - emelte fel kezét az öreg báró, akinek németül mondott szavait Melinda szinkronban fordította magyarra - nekem 92 éves koromban adatott meg, hogy szeretteim közvetlen közelében élhessek! Sajnálatos módon közülük már csak egyetlenegy vejemet találtam életben! - És elmondta, kissé nehézkesen, de szabatosan, élete történetét, amit mi már ismerünk, ezért nem ismétlem, csak a folytatást:

- Biztos vagyok abban, hogy vejem, valamint családja most már enyém is, vagyonomat, amely nem volt kevés, a jó cél érdekében használja fel! Vejem már ismertette velem, hogy célja egy olyan társadalom kialakítása, amelyben nem lesznek szegények és gazdagok, amelyben kemény és becsületes munkával igaz, de mindenki megtalálja helyét és boldogulását! Nem lesz szükség külön családi pótlékokra, sem nyugdíjra, mert a család minden egyes tagja a család betéti számlájáról szükségletei szerint vásárolhat! Mivel családuknak - bármennyire is szaporodna fel - létszáma csak kis töredéke lesz egyelőre az egész emberi társadalomnak, alkalmazkodnunk kell a többséghez! Az alkalmazkodás mindenkori mibenlétét a családi tanács határozza meg mind politikai, mind gazdasági vonatkozásban! Amit itt most elmondtam, nem azt jelenti, hogy szabadon költekezhettek, de azt igen, hogy nagyobb megrázkódtatások nélkül emberhez méltó életet élhetünk! Még csak hasonló sem lesz az úgynevezett vörös paradicsomhoz, melyben a hatalmon lévők különböző hitelekkel biztosítottak egy bizonyos minimális életszínvonalat a legelesettebbeknek is! Ebben a családban a dörzsölködők, hasonlóan az életterlenekhez, nem fognak tudni érvényesülni és előbb-utóbb távozni kényszerülnek, mert a mindenkire egyetemlegesen vonatkozó egyetemi végzettség megszerzése biztosítja az egyedek közötti egyenlőséget, megszünteti az alá- és fölérendeltségből eredő ellentéteket! Tudom, hogy hosszú lesz az út, de megkíséreljük - legalább megközelítőleg megvalósítani, a testvéri és felebaráti szereteten alapuló, teremtésbeli küldetésünk normáit! Lehet, sőt - bizonyára szenilis öregek elképzeléseinek tartják többségükben az általam mondottakat, de ne essen tévedésbe senki, mert a családi vagyon elherdálásának megakadályozására megfelelő biztosítékokat építettünk be...! Végezetül, és ezt nyomatékosan: miért ne valósíthatnánk meg mi laikusok a papság által csak hirdetett, de nem élt krisztusi eszmét,

mely egyedül alkalmas arra, hogy örök időkre kiiktassa a máig tartó, intézményesített rab-szolgaságot! Én, aki gazdag bankár családban nőttem fel, s utána, mint már elmondottam: végigjártam a hitleri nemzeti szocialista, azt követően a sztálini haláltáborokat, koromra való tekintettel is, az igazat kell mondanom nektek: bármilyen izmussal végződő társadalmi struktúrában a pórnép arra kell, hogy munkájával, ha úgy tetszik: munkája által jólétet teremtsen hatalmon lévő urainak! Ti is arra kellettetek volna ezeknek az uraknak - felemelte és körbe forgatta fejét a feszülten figyelő hallgatóság felé: most pedig igyátok meg sörötöket, néhány üveggel talán futja a kárpótlási jegyekért kapott pénzből, s holnap majd részletesebben beszélgetünk! Akkorra talán megérkezik a vejem is!

Még beszélt a báró, midőn egy tűzpiros sportkocsi a csoportosulás közvetlen közelébe hajtott. Egyesek félre is ugrottak, azt hívén, hogy beléjük akarnak gázolni a vesztes fél hozzátartozói, de tévedtek, mert a kocsiból kilépő Edina és Xénia, majd a hozzájuk csatlakozó Anti is a legbarátságosabban köszöntötte őket, majd összelelkezve a család jelenlévő tagjaival, mély fájdalomnak adtak hangot...! A részvét mindkét részről aktuális volt, hisz mindannyian szerették a vén prostituáltat, aki függetlenül vagyoni helyzetétől - volt mit aprítania a tejbe - még a halála előtti órákban is az elhagyott, segítségre szoruló lányokat patronálta!

Mivel a báró szavaival az árverés lezártnak volt tekinthető, a hivatalnok, s vele együtt Melinda is szedelőzködni kezdett, hogy a polgármesteri hivatalban megfelelő köntösbe öltöztessék az árverés eredményét. Margitka is indulni akart velük, Melinda azonban leintette:

- Rád nagyobb szükség van most otthon, Kedvesem! Egy óra múlva értem küldheted a kocsit, ha otthon feleslegesnek érzed magad, jöhetsz vele Te is, hogy elvégezd a szükséges aláírásokat! Ugye, mint mondottad: a birtokot ajándék címén kívánod Jóska tulajdonába adni?! Bocsáss meg, ha helytelenítenéd javaslatomat, de szerintem okosabb lenne, ha Jóska nevét szerepeltetnék már a vételnél is! Kevesebb lenne a kiadás és egyszerűbb a papírforma! Különbözik pedig egyre megy! Az érzelmi kapcsolódást pedig majd elintézték egymás között!

- Azt hiszem igazad van! Ebben az esetben mára elegendő csak a Te aláírásod, holnap pedig már itthon lesz Jóska és majd előkerítjük az illetékes közjegyzőt is!

- Örülök, hogy így alakultak a dolgok, Kedvesem - súgta Melinda - ugye milyen kiszámíthatatlan is ez az élet: még csak álmodni sem mertünk volna erről megismerkedésünk idején! De induljatok, mert nagyapának /a báró/ le kell pihennie!

- Igen! - Margitka csak ennyit mondott, de a rövid, tömör válaszban benne volt minden, amire Melinda emlékeztette. Megfordult, s karonfogva a bárót, a közelben parkoló kocsijuk felé indult -!

- Kövessetek - szólt át Edinához -, a balatoni táborba megyünk! Ott találkozhattok a gyerekekkel is!

Mivel Pisti Xéniához csapódott, a sofőrrel együtt csak hárman maradtak. Felsegítette az öregembert a hátsó ülésre, bent a kocsiiban azonban már ő szorult gyámolításra: fejét a báró vállára hajtva szorosán maga mellé húzta, majd - miután tisztázta magával felsejülő gondolatait - halkán, mintha csak magához beszélne, megszólalt:

- El sem képzeled, Apuka, hogy mekkora nyugalmat érzek itt melletted?! Még nem volt eddig szerencsénk, hogy kettesben beszéljünk, pedig úgy szeretném, ha elmondhatnám neked tévedéseimet, szerelmeimet és mindazt, ami álmatlanná teszi éjszakáimat! Én ugyanis nem voltam haláltáborokban, mint Te, de fiatal koromban azt a kommunista ideológiát vallottam, amely sokaknak haláltáborba, sokaknak tömegsírt, azt már saccolni sem merem, hogy mennyinek hozott lelki, testi kínzást börtönökben, kényszermunkatáborokban...! De őszintén megvallom Neked: akkor meg voltam győződve arról, hogy a munkáshatalomnak nevezett valami

lesz az emberiség megváltója és persze nem tudtam arról, amit később egy börtönparancsnok feleségeként ismertem meg, hogy egyetlen jogos kritikáért súlyosabb büntetéseket szabnak ki, többségében ártatlan embereket tüntetnek el, megtevédt kisembereket rablógyilkosokkal fűznek láncra...! Rövidre fogva: a legkisebb ellenvéleményt is minden másnál nagyobb bűnnek tartották! És hogy miért? Az már azután, hogy Jóskát ugyancsak a börtönben jobban megismertem - korábban már férjem tanítója és barátjaként már találkoztunk - tudatosodott bennem: azért, mert féltek, hogy a galádul becsapott nép előbb-utóbb öntudatra ébredve - amihez ők is hozzájárultak iskolapolitikájukkal, melyben az analfabetizmus felszámolása, kizárólag eszmei dilettantizmusuk széleskörű kiterjesztése volt az igazi cél - nyakukba dobja a kötelet! Szóval...!

- Szóval és tettel, Kislányom...! Te nyugodtan alhatsz attól, hogy fiatal korodban elkötelezt magad egy jobbra hivatott eszmének a szolgálatára! Ugyanis nem maga az eszme volt a rossz, hanem azok az emberek - ha ugyan embereknek lehet nevezni a sok esetben vadállatokat is megszegyenyítő gyilkosokat - akik az eszmét saját, önző céljaik, hatalmi machinációik szolgálatába állították! Nincs miért szégyenkezned, Kislányom, mert komoly, nagy tudósokat is megtévesztett ideig-óráig ez az ideológia! A kiagyalói, ha megadatna nekik a betekintés lehetősége azokba a borzalmakba, melyeket jó szándékkal megírt gondolataikra hivatkozva elkövettek, a napot is megátkoznak, amikor megszülettek! De miért foglalkozunk mi most ezekkel a rég elcsépelet dolgokkal?! Áldjuk Teremtőnket, Kedvesem, mert bármint, bárhogy volt is élünk és mint látod, érzed: ránk süt az áldott Nap! Kívánhatnék-e én 92 évesen többet, szebbet annál, ami most történik velem: egy még mindig szép asszony hajtja keblemre fejét, hogy elstutogja azt, ami bántja, nyugtalanítja kicsi szívét? Szeress, Kedvesem! Tedd azt, ami magadnak is, másoknak is örömet okoz! A legnagyobb bűn, amit ember elkövethet önmaga és embertársaival szemben, hogy akár csak egy napra is megfossza önmagát vagy embertársait a szeretettől, s az élet azon örömeitől, melyek pénzbe sem kerülnek, mert bármeddig éljünk is, az mind semmi, ahhoz a hosszú-hosszú ideig, vagy tán örökké tartó sötétséghez, ami ott lent vár ránk!

A báró eszmélkedése olyan mély hatással volt Margitkára, hogy még az ideiglenes otthonukba való megérkezésük után is lekötötte valamennyi agysejtjét. Talán ezért is volt olyan szűkszavú Edinához, aki, miután a bárót szállására kísérték, utána ment a tópartra, hogy a pesti házak további sorsa felől kérdezősködjön... -

- Nellikével úgy egyeztünk meg - kezdte Edina -, hogy a földszint marad masszázs-szalonnak, az első emelet a balerinaké, a második pedig Antiéké - természetesen közibük tartozom én is...! Ha csak lakásnak használnánk, bőven elég lenne, de... -

- Mi másnak használnátok? - vágta el a szót Margitka -, Nellike nincs, a masszázs szalon működtetése pedig... -

- Na éppen ez az, amiben szeretném, ha támogatnád elgondolásomat: ugyanis szeretném folytatni, amit Nellike elkezdett. Ebben az esetben azonban szükségünk lenne az öreg épületre is! Gondolom, ha Te szólnál Szilviának és hát a többieknek, elsősorban Jóskának, nem lenne akadálya!

- Erről szó se essék - Margitka arca elfehéredett -, az a ház legtitkosabb, egyben legszebb emlékeinket őrző: Amálka, Gitta, KisJózsi, Ákos, Eszterke és most már Nellike is...!

- Viktóriát mért hagytad ki?

- Nem tudom! Igazán nem szánt szándékkal, de bocsáss meg, most szeretnék egyedül maradni! - Egy pillanattal később pedig - ami másik házat illeti, gondolok az emeletesre, amelyikbe már beszállásoltátok magatokat, mindenben támogatlak! Aztán ott lesz nektek a tegnap felavatott „sör-bár”, továbbá a bunker alapítvány valamennyi helyisége! Szőke /Anna/ és Xénia

csak a pénzüket fektették bele, az üzemeltetése valószínűleg rátok vár, persze inkább csak a fiatalokra, mert velem együtt, mint látom, Te is kiégtél...!

- Megbocsáss - válaszolta Edina -, de azt hiszem tévedsz! Én eddig pénzt kerestem, de igazából nem élveztem az életet és érzek magamban 55 éves koromban is annyi energiát, hogy feje tetejére állítsam ezt a képmutató, önmagát is csaló, prúd népséget! Te tudod, kikre gondolok és biztosítalak arról, hogy Te ugyanúgy képes vagy erre, hisz alig látszanak rajtad az évek! Szerencsés voltál, mert saját magad és nem mások - impresszáriók irányították az életed, mint nekem! Itt, hasonlóan hozzám, nem sok hasznodat vennék, míg ketten, régi barátságunkra való tekintettel is legalább akkora forgalmat bonyolítanánk le Budán, mint a többiek itt! Az építkezések egyelőre egyébként is csak nyelik a pénzt, mi pedig a két intézmény üzemeltetésével levehetjük a család válláról azt a terhet, amire Anna és Xénia s nem tudom milyen megfontolásból Jóska is - a bunker-alapítvány révén - kötelezték magukat!

- Meggondolom, Kedvesem! Egy kicsit mindenképp össze kell szednem magam, aztán majd jelentkezem!

Anti megelőzte őket, s mindkét karján egy-egy gyerekkel elibük igyekezett. Edina - egyébként is befejezettnek vélte a beszélgetést, egy pá - aranyossal elköszönt Margitkától, az utánuk kullogó Brünn úr /Nellike partnere/ azonban nem volt olyan könnyen lerázható, de nem is akart szabadulni tőle az asszony, mint valamikori vetélytársától, Edinától. Hogy miért? Azt hiszem könnyű rá a felelet: Brünn úr is túl volt már a nyolcvanon, s Margitka, aki korán veszítette el szüleit /a budapesti bombázások idején/ maga mellől, erősen vonzódott az idősebbekhez, ezenkívül: mindkettőjük felemás életet élt, s a látszólagos jólét ellenére mindig közbejött valami, ami árnyékot vetett boldogságukra... -

Most pedig mivel bajorországi otthonunkba éppcsak bekukkantottunk, lássuk kicsit bővebben, mert ott is ugyancsak mozgalmas volt ez a nap! Ugye ott hagytuk abba, hogy Viktória és Melani lányaim az idős Elízzel a házba mentek, Tilda a gyerekekkel a tóhoz, míg mi: jómagam, az öreg Franz, Ádám és Lehel, valamint a mindig kissé különc Fannika lányom a lóistállóhoz mentünk, hogy megismerjük Ferenc fiam /ugye emlékeznek rá, hogy Ferencet Amálka rábeszélésére, Margitka révén én pottyantottam impotens bankár és ugyancsak meddő felesége fészkébe s az igazság csak a végrendelet felbontásánál - Franz, a bankár halála után-derült ki/ kancáit. Nos, Ferenc valóban gyönyörű arabsz, s angol telivér kancákat vásárolt egy jónevű családból származó, ménnel együtt további tenyésztésre. De jóformán még körül sem nézhettünk, már jöttek Viktória és Melani a grófnő fiatalkori lovaglónadrágjaiban. Fanni végigmérte őket, majd kissé fanyarul:

- Ti aztán cseppet sem vagytok kényesek a kegyeletre - szólt rájuk -!

- Ugyan, mit kényeskedsz - vágta rá Viktória -, majd félévszázados ruhadarabok ezek, s a nagy örülne, ha látná, miképp szellőztetjük meg őket! Eriggy inkább Elíz mamához, rád is kerül még belőlük!

A lovász, aki ápolta és futtatta a lovakat, közbeszólt:

- Még ma nem voltak futtatva, ha a Kisasszony is hajlandó lenne? Önök hárman a kancákat, azok kezesebbek, én pedig a mént...! Úgy istenigazából még nem voltak lestrapálva azóta, hogy ideköltöztettük őket! A baj az, hogy nyeregből csak kettő van, a mén pedig anélkül nagyon rizikós!

- Ezért igazán ne fájjon a feje barátom - Viktória szavai voltak ezek -, mutassa, melyik kanca a legmakrancosabb! Szőrén ülve sem fog ki rajtam, de gondolom rajtad sem - Melanihoz - a

nyerget meghagyjuk neked, Fanni, te úgyis többet lovagolsz a katedrán, mint lovon! Igyekezz! Addig mi fordulunk egyet!

- De Melani, Kedvesem - Ádám ijedten szorította magához feleségét -, nem vállalkozhatsz ilyen merészségre ebben az állapotban! - Lehel csak somolygott az orra alatt, majd:

- Ne féltsd Őt, Bátyó - átvette az idősebb Anti szava járását - Vikim és Melani rénszarvasokon tanulták a lovaglás mesterségét. A ló sörénye az ő kezükben akárha kantár lenne...!

- Azért legyetek óvatosak, lányok - mondtam -, előbb barátkozzatok meg ezekkel a szép és nemes állatokkal! Nem féltelek benneteket, de jobb az elővigyázatosság:

Viktória benyúlt a nadrág zsebébe és egy marék kockacukrot húzott elő. Az almásszürke kanca megérezte-e a szagát, vagy ki tudhatná - kiszakította magát a lovászfű kezéből és nyerítve közeledett Viktóriához, aki egyik kezével átkarolta a ló feléje hajló nyakát, a másikkal nyújtotta a cukrot, melyet a ló előbb megszagolt, megnyalt, majd nyihogva ropogtatta..., persze Viktória pillanatra sem szűnt meg simogatni, csókolni a ló nemes fejét! Melani hasonlóképp cselekedett, neki azonban nem arabsz, hanem éjfekete angol telivér jutott! A lovász fiú visszament az istállóba, s egy ugyancsak arabsz, de hattyúfehérrel közelített felénk:

- Melyikük fogná meg addig, amíg a kisasszony visszatér - kérdezte a fiatalok felé kacsintván -?!

- Nos Bátyó?! Itt a vissza nem térő pillanat - szólította meg Ádámot Lehel - egy ilyen lovat, még megsimogatni is gyönyörűség!

- Meghagyom Neked ezt a gyönyörűséget, kedves kuzin - válaszolt szelíden Ádám - nekem sajnos eddig nem adatott meg, hogy akár lovon, akár rénszarvason nyargalásszak és előre-láthatólag a közeljövőben sem áll majd módomban, mert annyira sűrített családjunk programja, hogy egyik feladat megoldását sem hanyagolhatjuk el a másik rovására! Ha lépest akarunk tartani a hazánkba beszüremkedő többi külföldi tőkessel, a reggeli tornánkat is menet közben vagy munkaköri helyiségünkben fogjuk elvégezni!

- Azért annyira egyik sem égető, édes Fiam - mondtam -, mi a külföldi tőkebeáramlás elején érkeztünk és egyébként sem akarunk közösködni senkivel! Saját tőkénket, magyar állampolgárokként olyan új beruházásokba fektetjük, amelyek egyelőre nem is profitálnak, ám segítik kihúzni gazdaságunkat a kátyúból! Ebben is elsődleges a munkanélküliek elbizonytalanodó seregének a felkarolása! Én ismerem a magyar munkást - higgyétek el: érdemes befektetni, ha csupán a bizalom az egyetlen fedezet! Örömmel fogadtam Annának és Csabának a felvetését egy ütőképes építőipari kapacitás létrehozásáról! Az igaz, hogy a kezdeti beruházási összegek magasak lesznek, de ha összekapcsoljuk egy szinte mindenre képes technológiai szerelő részleggel, bármelyik ország építőiparával felvehetjük a versenyt! Nem örömmel, de gondolok a közeljövő nagy balkáni építkezéseire is! Ami pedig leginkább ösztönöz: legtöbb embert foglalkoztat és leggyorsabban megtérülő befektetés! - Észrevettem, hogy Ádám sápadozik, ezért hozzátettem még - tudom Fiam, hogy a jelenlegi építőipari kapacitás kihasználtsága hazánkban kb. 50%-os, de ne feledd: a mi cégünket mi vezetjük! Összeköttetéseink nemcsak Európa-szerte, azon túl is jók! Aztán az sem közömbös, hogy szinte mindenre akad családon belül egy-egy kitűnő menedzser! Várni akartam vele, hogy majd otthon, de ha már benne vagyunk, itt felvetem: nem halogathatjuk tovább felmondásodat, Fiam! Rád, mint a család organizátorára, egyelőre mellettem, a legnagyobb felelősség hárul! A hazai ismeretség, összeköttetés koordinálását nyugodtan rábízhatjuk Anna Prof.nőre! A tervezés mellett született szervező tehetség, melyet a bunker-alapítvány és az exkluzív sörbár egyenesen megsokszoroz! Tehát...! Továbbá azt ugye nem kell mondjam, hogy jobban megbízom benne, mint saját magamban! Nos, ennyit erről, ami pedig a lovaglást illeti - én negyven elmúltam, midőn először lóhátra ültem és Lehel a lányokkal együtt bizonyíthatja, hogy nem kell szégyenkezni, elég jól megülöm, ha nem is szőrén, mint a lányok, akik már

kicsi koruktól gyakorolják! Gondom lesz rá, hogy a sok munka mellett Te is találj megfelelő alkalmat és időt a gyakorlásra, nehogy szégyenkezned kelljen a lányok előtt! Az alapismertekhez ott lesz melletted a feleséged, a többi tudnivalóhoz elegendő egy jó ló!

- Jól mondd, Apuka - toldotta meg Fanni, aki feszes lovaglónadrágban visszaérkezett mellénk, s hallotta az utolsó szavakat -, a jó ló tökéletesebb idomár az embernél, de hadd látom Te milyen vagy, Kedves?! - Átvette Leheltől a kantárt, majd megismételte, amit előtte Viktória és Melani: a cukorral és simogatással való kedveskedést, aztán hipp-hopp nyeregbe pattant és mint a villám, a másik két lány után vágatott, akik már vagy harmadszor futtatták körbe lovaikat a parkban. A mén, melynek hátára előbb a lovászfiú került, már kezelhetlenebbnek bizonyult - kapart, prüszkölt, dobálta magát, a fiú ugyancsak megizzadt, de nem adta fel! Végül is a mén unta meg, vagy tán megérezte a női nem szagát és az éppen mellénk érkező amazonok nyomába iramodott! A másodszori kör után Lehel alatt megismételte, amit a fiúval, de megérezte-e, hogy mindenképp nehezebb emberrel van dolga, csakhamar abbahagyta a ficánkolást és engedelmesen követte a „gazda” utasításait!

Mivel az öreg Franznak ügyes-bajos dolga akadt a fiúval, s kettesben maradtam Ádámmal, megkérdeztem tőle: hogy jönnek ki Melanival, továbbá: nem okozott-e valamiben csalódást számára az a változás, ami megismerkedésünk után bekövetkezett életében?! Tudom - mondtam neki - nem könnyű elfogadni egy harmincnégy év után felbukkanó apát, de a körülmények ismeretében még mindig jobb, mint soha!

- Téged könnyű volt elfogadni, Apuka - mondta ő - hisz Melani által már régtől benne éltél gondolatvilágomban, de csak, mint az ő imádott Jóska bácsija! Amikor Téged említett, azt olyan szeretettel tette, hogy bennem is melegség futott végig, pedig Emmi - Melani mamája - anyukámhoz hasonlóan, a Szilviával kötött házasságod óta, kerülte a neved említését is! Melanihoz hasonlóan húsz éves voltam akkor, mint tudod: ugyanabban az évben születtünk mindketten, ráadásként egymáshoz közeli napon - érdekes módon mindketten igyekeztek távoltage bennünket egymástól egészen Emmi haláláig! Ott Emmi temetésén árulta el anyuka, hogy Te vagy vérszerinti apám, s hogy mindketten, Emmi is, ő is az örületig beléd voltak esve, míg te vállalva az üldöztetést, a legnagyobb nyomort, Magdaléna halála után előbb egy Izabella nevű, őt követőleg egy Viktória nevű cigánylányt méltóbbnak tartottál náluk, csupán Magdalénához való hasonlóságuk miatt! Bárhogyan volt is, ismervén életed zezugos útvesztőit, csak meghajolni tudok szerelmeid előtt! Nagy kár, hogy gyermekeid közül többen korai sírba hullottak, pedig ismerve az élőket, nagy jövő várt volna valamennyiükre! Hogy egészen őszinte legyek: boldogan lennék akár KisJózsi, akár Ákos, vagy Eszterke íródeákja, mert hozzájuk képest többszörös diplomám mellett is csak gyalogos vagyok, vagy mint a sakkban a paraszt! Mi vagyok én csak Vikihez képest is? Van egyáltalán valami, amihez nem ért ez a nagyszerű asszony? Pedig csak egy egyszerű cigánylány volt az anyja! Melani is nagyon okos! Igaz, ő értelmiségi családból származik, aminek tulajdonítható talán, hogy nem annyira gyakorlati...! Azt persze nem tagadhatná, hogy köze van hozzátok! Annyi mindenben szinte azonosult veletek!

- Érthető, Fiam - mondtam -, hisz a néhány hetes nyári szünidőket leszámítva együtt nőtt fel a többi - mondhatom úgy? testvérel!

- Ez az, Apuka - ez a majdhogynem tény az - Ádám gondolkodni látszott, mielőtt folytatta volna -, ami kétszeresen is boldoggá tesz! Testvérem is! Feleségem is! De minő feleség, Apuka?! Nagyon boldogok vagyunk! Hanem azt az egyet nem értem: hogyan tudtad mindenik asszonyodat, hogy a költő szavaival éljek: a „feleségek felesége”-ként szeretni és ők is viszont, volt úgy, hogy többen egyszerre?!

- Pedig egyszerű a válasz, Fiam - mondtam -, mert mindenikben azt az egyet szerettem!

- Magdalénát! Igazam van?!

- Nem, Fiam! Volt előtte is egy törvényes hitvesem! Gyerekkori iskolatársamból lett azzá, de csak pár órával élte túl a házassági esküt, valósággal a karjaimból lötték ki a fasiszta gyilkosok negyvennégy nyarán, a neve pedig: Judith! /Judith c. kisregény/ Neki -, de nehogy kinevess - különben Szilvia szerint minden lehetséges - már halála után, lelkéből hasadván ki, született első fiam, Izrael, az Andromédák egyik bolygóján! Azt a bolygót Judith és az én nemzetségemnek jelölte ki a Teremtő és a már azóta elhunytakkal, valamint utódaival felszaporodván egy egész nemzetséget alkotnak! Ezt azonban rajtam, és mostantól rajtad kívül senki nem tudhatja, még feleséged sem! Majd, amikor erőt vesz rajtad is az öregség, felfedheted a titkot az előtt a személy előtt, akire a nagy család irányítását bízod!

- A titkot természetesen megőrzöm, Apuka, de láttál már egyet is közülük? Mert addig rendben van, hogy a fogamzás pillanatában a lelkünk is egyesül, a tudomány jelenlegi ismeretanyaga szerint azonban láthatatlan lelkünk sem magyarázható semmivel, az pedig mégúgy sem, hogy a lélek önállóan, a test anyaga nélkül is képes megszülni a már megfogant utódot!

- Első kérdésedre válaszolva: láttam álmomban vagy ébren, vagy csupán hallucináció volt-e? Arra nem mernék esküdni, de láttam Judithot, Magdalénát, Izraelt a fiamat és Judith kislányomat! Tovább menve: a természet és a természetben végbemenő folyamatok ismeretanyagáról még azt sem mondhatni, hogy gyermekcipőben jár! Talán - egészen kezdeti stádiumban! Nem vagyok benne biztos, de sejtésem szerint, ha behatolunk az antianyag világába, akkor a ma még misztikumként elfogadott - elutasított lelki motivációk is egészen egyszerű eljárással bizonyíthatóak lesznek! Ezért is gondoltam arra, hogy Theresának, aki anyja Gitta ösztönös hajlamát örökölte, a kirunai kastélyunkban egy egészen modern technikával ellátott laboratóriumot rendezünk be, ahol a fizikai törvényszerűségeken túl lehetősége nyílik behatolni az antropozófia területére is! Ez részben pótolja az egyetemi katedrát, amiről terhességére való tekintettel előbb-utóbb le kellene mondania! De egyébként sem hagyhatja magára férjét, akit szűkebb családján kívül odaköt a munkája is!

- Egyetértek veled, Apuka! De biztos vagy abban, hogy a családi tanács rám ruházza az utódlást?! Bocsáss meg kérdésemért, bár túlélnél engem is!

- A többiek, Fiam, valamennyien a tudomány egy-egy ágára specializálódtak, továbbá: Te vagy a korosabb, másrészt közgazdasági ismereteid mellett egyedül Te rendelkezel a szükséges társadalomtudományi ismeretekkel, amelyek ma főképp otthon nálunk nem nélkülözhetőek! De azon sem csodálkoznék, ha a többiek csupán megnyerő külsőd, valamint az enyémhez hasonló tulajdonságaid miatt adnák rád szavazatukat! Különben egyikük sem kapaszkodik elsőbbségért, ami tulajdonképpen családon belül nincs is! A vagyoni fel nem oszthatósága egyben a dinamikus fejlődés biztosítója is! Kell azonban, hogy mindig legyen egy személy, aki összefogja terjeszkedő vállalatunkat, akinek áttekintése kell legyen mindenről, ami a családdal van kapcsolatban és - akire, mint családfőre tekinthet föl a legkisebttől a legnagyobbig! Azt persze már tudod, hogy Franz és Jörg nagyapa hagyatékával az örökösök szabadon rendelkeznek! A család csak a befektetéseknel kezeli együtt, profit szempontjából százalékos arányban külön...! Itt tarthattunk, midőn nagy robajjal befutottak Melani és Viktória, s mint a vad, indián lovasok, egy pillanatig a lovak sörényébe kapaszkodva közvetlenül mellettünk lecsusszantak!

- Fantasztikus, ahogy Ti lovagoltok - dicsérte őket Ádám -, ha időből telik, tudom kit vagy kiket kérjek fel, hogy lovagolni tanítson! Persze, ahhoz előbb lovakra lesz szükség otthon is, mert nem jöhetünk mindennap ide...!

- Előbb istállókat kell építenünk, Fiam - szóltam közbe -, ha tudjuk hová bekötni őket, a bábolnai ménes sem silányabb, mint ahonnét ezeket hozták!

- Csak mindent idejében, Apuci - egyedül Viktória lányom szólított így -, ha jól emlékszem a hajó miatt jöttünk! - Fogja kérem a kancákat - szólt a lovászgyerekhez, aki kissé távolabb, még mindig az öreg Franz okításait hallgatta -, férjem még járhatja a mént, elég vad jószág, de gyönyörű állat! Mi addig lemehetnénk a tóhoz Tilda mamáék után, nehogy Gréta hatalmába kerítse a hajót és meglépjen vele, mielőtt még mi láthatnánk!

- Jól mondd, Kislányom! Ha senki más, ő képes erre is! Nekem azonban pontosan gátlástalan céltudatossága imponál! Ez a ritka tulajdonság jellemezte Amálka mamátokat is! Rá ugyan közületek csak Lehel emlékezhet, de Téged is pelenkázott, Vikim! Sajnos rövid ideig tehetted, de milyen nagy szeretettel...! Ugye nem kérek lehetetlent, amikor arra kérek benneteket, hogy szeressétek és segítsétek mindenben kis húgotokat! Nehéz természete van, tudom, de egy ismerős hang azt súgja fülembe, hogy családunknak egy nagyon fontos személyiségévé fogja kinőni magát!

- Grétát nem is lehetne nem szeretni, Apuka - így Ádám -, nekem az az érzésem, hogy ő már előre tisztában van cselekedeteinek következményével, de - és ezt nyomatékosan mondhatom, hisz kirunai tartózkodásom idején feleségemen kívül kizárólag vele foglalkoztam - egyetlen cselekedetében sem találtam meggondolatlan, gyerekes szeleburdiságot! Ami talán legnagyobb erénye: mindenkivel szemben megtalálja a megfelelő hangnemet! Nem tudom Szilvia miért oly ideges hacsak említjük is előtte kisebbik lányát?!

- Én tudom, Fiam - mondtam -, mert hite szerint neki adatott meg, hogy világra segítse előbb a kis francia tanárnőt: Fannikát, majd jóval később annak neveltjét: Amálkát, azaz: Grétát! De hol hagyatok Fannit? - A kérdés felesleges volt, mert szinte egyazon pillanatban tűnt fel a kanyarban professzor lányom...! De minő különbség a másik kettő és közte? Fanni még a nyeregben sem ülte úgy a lovat, mint a másik kettő szőrén..., ellenben a katedrán...! - Ezek a gondolatok a két mondat között csak úgy átfutottak rajtam, de akarván sem tudtam volna egyik gyerekemet sem a másik fölé helyezni! Ennek ellenére úgy sikeredtek, hogy valamiben mindenik felette volt a másiknak...! - Hol is hagytam abba? - néztem magam köré, mielőtt folytattam volna - ja, igen: Szilvia a szeretet mellett egyfajta rácsodálkozással szemléli lányait, vagy hogy is nevezhetném a velük szembeni magatartását? Tudja, hogy az élet továbbadása egyfajta megnyilvánulása a természet csodájának! Talán hite ellenére sem tudta eddig megemésztetni, hogy a két, általa igen tisztelt személy őt találta alkalmasnak arra, hogy visszaköltözzenek közénk! Az én véleményem persze minderről más, de mint Ádámmal már megállapítottuk: bármily előrehaladott is a tudomány, a technika, a természet csodáiról eddig csak keveset tudunk! Hallgassunk azonban Vikire, nézzünk le a tóhoz, délig van szabadidőnk, ebéd után az intéző: a birtok ügyei következnek, s valószínűleg eltart estig, reggel pedig indulni kell haza! Kezdek ideges lenni én is: annyi váratlan, kedvezőtlen dolog, esemény ért bennünket hazaérkezésünk óta, hogy..., de csak azért is végigvisszük, nem hátrálunk meg, hisz mint úttörők indultunk haza, hogy a svéd, svájci, ezentúl német tőkerészedésünk otthoni beruházásaival példát állítsunk azok elé, akik bármi folytán eltávoztak hazulról, idegenben vagyont gyűjtöttek, s most hozzá akarnak járulni elnyomorodott népünk gazdaságának eredményessé tételéhez! Franz bátyám, Te jössz velünk ugye...?! - Te pedig - a fiúhoz: ha visszaérkezik az a vad lovas, küldd utánunk! Lehel már járt a tónál, eligazodik maga is!

Épp jókor érkezünk ahhoz, hogy a kapitány, Gréta unszolására ki ne futtassa a hajót. A dieselmotorok már beindultak, Johann, a kapitány, egyben matróz már indult, hogy kioldja a stéghez feszülő hajókötelet, de megpillantván minket bizonytalan tekintetet vetett a parancsnoki fülkében tartózkodó Gréta felé:

- Engedelmeivel Kisasszony?! - Miután a kislány igent biccentett fejével, Johann elindult felénk, hogy üdvözljön minket és megkérdezze: akarunk-e velük tartani:

- Szeretném, ha megtisztelnének Uram a Magdaléna itteni, utolsó útján! Ezenkívül: szeretném végigkísérni a Balatonra való áttelepítését. A parancsnokságot, mint látja, kislánya már átvette, én csak a hajó szakértőjeként lennék jelen, hisz tudja, Uram...! Továbbá: ha vissza lehetne mondani az amszterdami megrendelést, elsőosztályú hajókat gyártanak Budán is, visszafelé onnét hoznék egyet a fiatalúr részére! Egy egészen modern jachtra gondolok, ami esetleges itteni nyaralás alkalmával, több személy igényét is kielégítené!

- Nem sajnálja, Johann - kérdéssel kezdtem - évtizedekig járta vele ezeket a vizeket...?!

- Ez már a második volt, Uram! Römer báró, a grófnő Amerikából történt hazaérkezése után, a grófnő tudtán kívül egy mindenben a régít utánzó hajót, a jelenlegit bocsátotta rendelkezésemre! Jó és erős hajó, csak kicsi! Egy kis családnak megfelel, az Önök számára azonban... -

- Tudomásom szerint Ön is családkhoz tartozik Johann, és szeretném, ha Franz bátyánkhoz hasonlóan ebbe a ténybe bele is élné magát! Mennyi idős is most? Ha nem vagyok indiszkrét...?

- Hetvenhárom, Uram és ebből több mint félévszázadot töltöttem a grófnő szolgálatában! Igaz, ő idegenben volt, én azonban Franzhoz hasonlóan úgy tettem dolgomat, mintha mindig is körünkben lett volna! Ez a kis hajó sok tekintetben az életet jelentette számunkra!

- Mit szólnál ahhoz, Johann -, de kérek, hogy engem is néven nevez, ha arra kérnélek, hogy költözz be a kastélyba és sokévi szolgálatod jutalmául, a még hátralévő időt töltsd pihenéssel? Persze én ezt a pihenést olyan értelemben gondolom, hogy a gazda szemeivel felügyelitek a birtokot! Erre a birtokon foglalkoztatott egyszerűbb emberek miatt van szükség! Nekik időre van szükségük ahhoz, hogy felismerjék a nagycsaládhoz tartozás előnyeit! A fiam, mint Te is tudod, csak télen tartózkodik egy ideig itt! Egyébként ő választotta ezt a helyet nyári kíséreteinek összegezésére! Nos? Ami a hajót illeti, még visszatérek...!

- Uram, vagyis - bocsánat: Jozef! Nem haragszol meg, ha megkérdem: vajon Te mikor fogsz nyugalomba vonulni?!

- Ha meghalok, Johann! A munkám, a családom az életem!

- Akkor, mivel családom nekem sincs, engedjétek, hogy azzal köszönjem meg befogadásomat hozzátok, hogy ott és azzal szolgáljam immár az én családom is, ahol és amivel félévszázadot töltöttem el! Ez a munka egyúttal számomra is pihenés és itt szeretnék meghalni is! Ami pedig a gazda szemeit illeti: mindig is sajátomként tekintettem a birtokra, a birtokhoz tartozó vizekre, talán ezért is maradhattunk talpon a nehéz időkben!

- Köszönöm, Johann! Bár tudtam előre, vagy legalábbis sejtettem válaszodat! Ebben az esetben apósom megkapja a Magdalénát, Neked pedig veszünk egy olyat, amelyik nagyobb kiránduló csoportokat is képes befogadni és tavasztól őszig a kellemest összekötheted a hasznossal. A család propaganda hálózata gondoskodni fog arról, hogy ne unatkozz, de gondoskodni fogunk arról is, hogy ezentúl ténylegesen csak a kapitánya légy a hajódnak! Meg kell engedned, hogy megfelelő személyzetet adjunk melléd, persze magad válogathatod ki munkatársaidat! Most pedig, mivel mi nem mehetünk veletek, mert délre várom az intézőt, holnap reggel pedig indulnunk kell vissza Magyarországra, Ti - a lányaimhoz - ha kedvetek van hozzá, hajókázhatnátok egyet! Mint látom, Grétát már semmivel sem tarthatnánk vissza!

- Bravó, Apuka - kiáltott felénk Gréta, aki azért hallóközelben volt -, már csak arra kérek engedélyt, hogy mi hárman együtt /Tilda, Tamás és ő/ a Magdolnán folytathassuk a hazafelé utat!

- Arról majd még elbeszélgetünk, kislányom - mondtam -, most azonban tehetek egy körjáratot! Ami pedig a hajó kíséretét illeti - ismét Johannhoz -, hogy is bízhatnám másra! Az

otthoni vásárlás azonban attól függ: lemondhatjuk-e egyáltalán az amszterdami megrendelést?! Egyébként köszönöm, hogy felhívtad a figyelmem: tudnom kellett volna, hogy otthon is kiváló hajókat gyártanak! Szégyellem, hogy én, aki komoly, nagy beruházásokkal akarom ösztönözni a külföldi tőkét az otthoni ipar fellendítésére, magam is a külföldi piacot támogatom! Ádám - a fiamhoz - hívd fel még innét az amszterdami gyárat, a kedvező válasz esetén azonnal kapcsolatba léphetsz az óbudai hajógyárral!

- Köszönöm, Uram, azaz - bocsánat: Jozef! Viszonzásul megismertetem kislányoddal a hajózás minden csinját-binját - fortélyait, de előre látom: nem sok dolgom akad veled!

Johann elismerését Gréta biztatásnak fogta fel, s egy huncut mosoly kíséretében nővérei felé kacsintott:

- Remélem nem utasítjátok vissza a felkínált hajókázást, így együtt még úgysem volt szerencsénk versenyt futni a hullámokkal!

- Még hogy visszautasítjuk-e? - szólalt meg Viktória, majd gondolkodás nélkül rálépett a hajópallóra - gyerünk - a két másik nővérhez - mutassuk meg ennek a tacsónak, hogy mi sem vagyunk utolsók ebben a „szakmában”!

Miután a lányok felmentek a hajóra, hármásban, az öreg Franzzal elindultunk vissza a kastélyba. Útközben találkoztunk Lehellel, aki nyújtott léptekkel igyekezett utánunk. Ő ugyan szívesen csatlakozott volna a lányokhoz, mivel azonban a hajó már kifutott, kénytelen volt hozzánk csatlakozni. Meghallván, hogy le akarjuk mondani amszterdami megrendelésünket, azzal állt elő, hogy mit szólnánk ahhoz, ha Viki /felesége/ születésnapjára kicserélné Lausan-ban horgonyzó /Franztól: a bankár/ örökölt, már kiszolgált jachtunkat?!

Ebben az esetben - gondoltam - nem kell lemondani az amszterdami és megrendelhetjük Johann részére az óbudait is!

- Igen - mondtam - tudnom kellett volna, hogy otthon is tisztos múltra tekinthet vissza a hajógyártás, de ennek tudatában is szerencsésnek mondható, hogy Lehel igényt tart a holland járműre! Ha jól emlékszem, az a kivénhedt is abból a gyárból származik! De - függetlenül egy újabb hajó megrendelésétől, nem bánám, Fiam - Ádámhoz -, ha érdeklődnél a magyar hajóipar privatizálásának jelenlegi helyzetéről is, ha még aktuális, meg kellene nézni, nem lenne-e célszerű versenyezni érte! Mint magyar állampolgárokat talán az ott dolgozók is szívesebben látnának minket!

- Azt hiszem, Apuka, hogy ez így is van! S ha ehhez hozzájárul még, hogy mi nem azért vásároljuk fel, hogy azt elsorvasztva utat nyissunk külhoni gyárainkban termelt áruinknak, mint sajnos - a vagyoniügnökségen szerzett tapasztalatom után nyugodtan mondhatom - a külföldi tőkéscsoportok többsége teszi! Privatizált gyáraink egyre-másra mennek tönkre, szaporodik a munkanélküliek hadserege, s ha tovább folytatódik ez a folyamat, a létfontosságú élelmiszereken kívül, a hazai keresetektől nem fedezhető import cikkek tömegével telítik a piacot! A szabad piac azok részére szabad, akiknek van lehetőségük, s ahhoz még kurázsijuk is a szabad rabláshoz! Ha az ország mai vezetői nem állítják le ezt a gazdasági, később nemzeti tragédiába torkolló, elszármított, elhibázott stratégiát, hiába hivatkoznak majd a keleti piacok elvesztése miatti kényszerre, nem lesz mit szemére vetnünk a Habsburgoknak Ausztria iparosítása miatt! /Hazánkat túl szépnek tartották ahhoz, hogy bemocskolják levegőjét, mérgezzék földjét, különben lőttek a vadászatnak/- De azokat sem vádolhatjuk az ország elkótyavetyéléssel, akik a népük szájától megvont életet csörgők és egyéb játékszerekért a német és olasz fasizmus felhizlalásához adták, és azokat sem, akik egy már születésekor megbukott, kiutált eszme import-exportjához a guruló dollárokat adták - értsd alatta a vörös-fasizmust!

Lehel, aki addig türelmesen hallgatott, be akarván kapcsolódni a beszélgetésbe, azzal kezdte, hogy mielőtt tovább lépnénk az otthoni beruházások terén, számvetést kell csinálnunk, nehogy a még nagyon is labilis gazdaság nullára futtasson bennünket. A jószándéknak is megvan a határa és a Viktóriával, valamint Budával történt konzultációnk után mondhatom: az építőipari kapacitás beruházásaival a határszélre érkeztünk! Ez nem azt jelenti - folytatta -, hogy kifogytunk volna a beruházható tőkéből, de nem mondhatunk le a prompt /azonnal/ profitáló üzletkötésekről sem!

Már nyitottam a szám, hogy válaszoljak Lehel eléggé pesszimista megjegyzéseire, de az intéző, akinek kocsija hirtelen mellettünk termett, egy későbbi időpontra halasztatta...!

Mivel mi már nagyjából ismerjük a kastélyt és nagyjából a hozzá tartozó gazdaságot is, bajorországi látogatásunkat befejezhetjük azzal, hogy Gréta addig-addig dörzsölődött, végül is engedélyt kapott arra, hogy Tilda mamával, valamint Tamással a Magdalénán, azaz a „Lénán” folytathatták az utat hazafelé! Ami pedig Lehel pesszimizmusát illeti, vagyis az azonnali profitot termelő beruházásokat, választ kapunk, ha szemügyre vesszük a budai masszázst, valamint az exkluzív intézmények forgalmát! A Bunker Alapítvány mindkettőt szinte ingyenesen szolgáltató hölgyekkel és urakkal látta el! Az úrgazdagok kisasszonyai, de inkább asszonyai, teljes diszkréció betartása mellett egymással versenyeztek a szegény sorsú diákokért, persze segítőkészségük mellett hajtotta őket saját kielégítetlenségük is! Udvarlóniknak és férjeiknek a „szabadpiac” farkastörvényei mellett csak egy „pá-aranyosra” tellett idejükből! A kialakult hiányt - inkább csak férfiakból - bőven pótolták az egyre intenzívebbé váló idegenforgalommal! Buda nemcsak természeti szépségeivel bűvölte el a gazdag nyugati turistákat - a konzern csaknem az egész földgolyót behálózó üzleti kapcsolatai már a kezdet kezdetén propaganda dömpinget zúdítottak az idegenforgalmi irodákra, hanem tüzes lányokkal és szükség szerint „fiúkkal” is! A volt légtalmi bunkerből átalakított „sör-bár” tánc- és balettkarának színpada valósággal elszívta a pesti színházak pénzes látogatóit! Edina és a fia, Anti nem hiába éltek majd másfél évtizedet Közép- és Dél-Amerikában, nemcsak elsajátították a forró égöv temperamentumosabb mozgásművészetét, tanították is, és a magukkal hozott brazil lányok tánca valóságos karnevált varázsolt a táncparketre, örületig felcsigázva a szolidabb előadásokhoz szokott közönséget! És mit gondolnak, ki került ennek a nagyreményű vállalkozásnak az élére, az elhunyt Nellike helyére? Hát Margitka! Edina és Anti addig-addig gyözködte, hogy végül is elvállalta, s maga is multimilliomos lévén, menedzserként kamatoztathatta bankár élettársától tanultakat!

A gyönyör házait azonban nem kell különösebben bemutatni, önnön magukat prezentálják, tegyük inkább egy nagy lépést, a Balaton melletti volt „Ligeti”, ezentúl Kovács birodalomba: történt-e említésre méltó az árverés folytán újból magántulajdonba került volt grófi szérűn? Egy ideig - értve alatta a gabona betakarítását is - mondhatom, semmi nem történt, ami változásra emlékeztetett volna! A TSz. kisebb-nagyobb nehézségekkel küszködve megmaradt! Tagsága orrolt ugyan vezetőire, de a rendeletek körüli bizonytalanság miatt óvatosak voltak! Az óvatosságot a volt és új vezetők magabiztos magatartásán kívül az új földbirtokossal szembeni kivárási is erősítette: hátha csak lidérces álom volt az egész rendszerváltás, vele együtt a tulajdonváltás is!

Az előző évekhez viszonyítva csak az volt feltűnő, hogy mellőzve minden elővigyázatosságot, szabadon dézsmálták valamennyien a közös vagyont! A kétfelé történő betakarítás: fele hivatalosan, fele feketén és az építkezések - már elkezdődött az Ausztriában vásárolt komplett, építőipari anyagokat gyártó üzem összeszerelése is, elvonta a figyelmet az egymás után érkező mezőgazdasági gépekről, mikorra pedig felfigyeltek rájuk, az újonnan érkezett gépek már elkezdték a tarlóhántást a letakarított táblákról! A TSZ. vezetői által olcsón megkaparintott, részben már elhasználódott gépeket az új földtulajdonosok nem igényelték, beteljesedett

a mondás: ebül szerzett jószág, ebül vesz el! A hoppon maradt TSZ.-vezetők akkor figyeltek fel igazából, mikor a felszántott földek hasznosítására került sor: az ideiglenes tanácskozó terembe összehívott agronómusok, új-tulajdonosok részére vejem Jörg, a kirunai nagybirtok résztulajdonosa, egyben üzemgazdász tartott eligazítást, természetesen magyarul, de egyelőre csak elképzeléseit arról: mi módon lehetne az egyéni parasztgazdák által igénybe nem vett földeket az alapanyag-termelő gyógyszeripari nagyüzem szolgálatába állítani! Volt ugyanis néhány bátor gazda ember, akik igénybe vették a család bankja által felajánlott, időlegesen kamatmentes hitelt, s az olcsón felszámolt gépmunkákon kívül saját tapasztalatukra, munkaerejükre támaszkodva láttak hozzá az önálló, csak a természettől és a piactól függő gazdálkodáshoz! Jörg bejelentését, hogy egy éves időtartamra a szövetkezet is szabadon gazdálkodhat visszavásárolt földjeinken, megnyugvással vették tudomásul, azt azonban már kevésbé, hogy az egy év arra szolgál, hogy felmérjük ki, hol, mennyire alkalmas a rábízott feladat elvégzésére, főképp arra való tekintettel, hogy az egyéni ambíció, valamint a leleményesség külön elismerésben részesül. Külön kihangsúlyozta, hogy a családban gyakorlattá vált egyenlősdi szerint azok részesülhetnek a javakból, akik szellemi és fizikai erejük teljes latba vetésével vesznek részt a közös munkában! Aki úgy gondolja, hogy a családban uralkodó munkamorál terhes lenne számára, már a kezdet-kezdetén legjobban teszi, ha odébb áll, mert a letűnt rendszer siker machinációi nálunk nem ismételtetők, csak a valós eredményeket díjazzuk! Jörg bejelentésére, miszerint hetente ide repül újabb instrukciók és szemrevételezés végett, a volt - új TSZ. Kft., vagy maguk sem voltak még tisztában azzal, hogy milyen nevet adjanak szerveződésüknek - elnöke megjegyezte:

- Uram! A nagy távolság oda-vissza már egymagában is megerőltető hetente! Megbízhat bennünk, hisz tudjuk, hogy számunkra a jelenleginél kedvezőbbben nem is alakulhatott volna sorsunk! Az Önök nagylelkűsége egyéni és társas gazdaságaink irányában egyedülálló! Arról bizonyára tudomással bír, hogy a rendszerváltás előtt hazánk agrárágazata a világelsők között szerepelt és nyilván nekünk is részünk volt benne! Nem fogunk visszaélni bizalmával abban az esetben sem, ha ritkábban venné a fáradságot és...!

- Kedves Barátom - szakította félbe a megkezdett mondatot Jörg -, a bizalom kölcsönös közöttünk! Én örömmel közlöm, hogy disszertációm a magyar mezőgazdaság eredményességének axiómáiról készítettem, tehát van rálátásom az Önök képességeire! Szeretném azonban, ha világelsők és nem a világelsők között lennének a jövőben! Ami pedig a repülést illeti: jómagam, de feleségem is repülés közben szoktunk pihenni! - Az elképedés láttára még hozzátette: Azért néha le szoktunk feküdni is! - Szavait persze derűség fogadta, s ezzel aznapra be is fejeződött a megmérettetés...!

Jörg bemutatkozása után úgy tűnt, hogy a falu régebbi lakói és az idegenek /Anti sorstársaira ragasztották ezt a jelzőt/ megbékélnék egymással és a volt vezetők is belenyugszanak abba, hogy nem uralhatják tovább egyedül a negyvenöt előtti grófi birtokot. A látszólagos nyugalom azonban csak felszínes volt. Az úgynevezett „proletárdiktatúra” negyven éve alatt gyökeret vert az emberekben a színlelés, az ármánykodás olyannyira, hogy szinte lehetetlen volt külső megnyilvánulásokból megállapítani, hogy kiben mi lakik! De a hazatelepült család tagjainak idejük sem volt arra, hogy pszichológusként turkáljanak a többnyire csak félrevezetett emberek lelki világában! Úgy gondolták: az idő és a magatartásmód, mely a család tagjaira volt jellemző, előbb-utóbb kiegyenlíti az ellentéteket. A mellékgondolatok nélküli jóindulat, jobbító szándéknak tudható be az a szívélyes, mindenkit egyforma hangsúllyal invitáló mód is, ahogy a „Léna” fogadásának ünnepségét előkészítettük. Az ünnepség célja több irányú volt: mivel hazajövetelünk óta még nem volt módunkban a család valamennyi tagjának azonos időben történő jelenlétét megfelelő hellyel biztosítani, a szabadban megrendezendő ünnepségsorozat jó alkalmat kínált arra is! Amíg a gyerekek a tóparton, a vízben viháncolnak, a felnőtteknek mód nyílik arra, hogy kiválasszák az elhunyt Ákos helyére a legmegfelelőbbet

és meghatározzák a család jövőbeni stratégiáját, figyelembe véve az itthoni körülményeket. Nem volt közömbös a család részére Römer báró, vagyis apósom bemutatkozása sem, hisz őt, annak ellenére, hogy ránk hagyott vagyonával mélyen beágyazódhattunk a német bankrendszerbe, azon keresztül a német gazdaságba, addig csak néhányunknak volt szerencséje megismerni! Kislányom Gréta, a kis külön elhatározása, hogy amennyiben az általa még ismeretlen nagypapa mellett, a hajón készülhet fel középiskolai vizsgáira, abban az esetben búcsút mond Stockholmnak és „hazajön” velünk, szintén érdeklődésre tarthatott számot! De különben ő mindig is kész volt meglepetéseket okozni és engem nagyon is megnyugtatott az a tény, hogy apósom mellett biztonságban tudhatom, aztán majd az idő őt is a helyére teszi! Végül, és talán nem kimondott, mégis legfontosabb célja volt a nagyszabású ünnepségnek: megtalálni a megfelelő hangot a falu régi és új közössége, valamint köztünk!

A sürgős mezőgazdasági munkák miatt úgy időzítettük a hajó érkezését, hogy vasárnapra essen! A család tagjai persze már előző nap szállingóztak, ki innen, ki onnan, volt aki New Yorkból, Tokióból érkezett, a közelebbieket nem is tartottam számon! Tény azonban, hogy mikor már valamennyien együtt voltunk, háromszor is belekezdtem, hogy számba vegyem, megállapítsam a pontos létszámot, de nem sikerült a végére jutnom! Römer báró meg is jegyezte:

- Édes Fiam, a mi családunk szaporasága csak a Habsburgokéhoz hasonlítható, s mint ahogy ők is, mi is fennmaradunk a világ végezetéig, ha egy újabb özönvíz, esetleg tűzözön el nem pusztít bennünket! Rendelkeznetek kell, Fiam, előbb egy óceánjáróval, majd a tűzözön ellen egy nagyméretű tengeralattjáróval! Mi, hála a technikának, már huzamosabb ideig fent, vagy ha úgy esik, lent tudunk maradni, mint Noé a bárkájával! Ne adja Isten, hogy erre szükség legyen, de manapság tőkebefektetésnek sem rossz, hisz a turisztika a jövő egyik legreményteljesebb üzletága!

De maradjunk csak a Magdaléna, „Léna” megérkezésének tiszteletére rendezett ünnepségnél:

Már előző nap tehát szombaton levágták az ökörsütéshez szánt göbolyöket, s ugyancsak a süldőket is - a család megvásárolta a TSz. megmaradt állatállományát - de még előbb elkészítették a forgatáshoz szükséges nyársakat. Anti falubéliei értettek legjobban ehhez a mesterséghez, és - hogy egészen őszinte legyek: legjobban megbíztam én is bennük! Mielőtt azonban tovább haladnánk, meg kell még jegyeznem, hogy a család számbeli nagysága láttán a falubeliek is összenéztek, ami pedig a legnagyobb izgalmat keltette köztük, az a polgármester és a pap bejelentése volt, miszerint: amennyiben befogadjuk őket, kárpótlási jegyeikkel együtt, egész családjukkal csatlakoznak hozzánk! Mi természetesen örömmel nyújtottunk testvéri jobbot és már a családi tanácsban is teljesjogú szavazattal tiszteltük meg őket! A családhoz tartozás nem érintette közjogi méltóságukat, talán annyiban, hogy attól a naptól kezdődően súlyosabban esett latba minden megnyilatkozásuk, hisz az egyszerű köztisztviselő, s ugyancsak egyszerű, részben üldözött Plébános mögött Európa egyik legbefolyásosabb tőkés csoportja állt! Ez a tény persze nemcsak barátaik, ellenségeik számát is növelte, akik azonban akkor még saját „helyezkedésükkel” voltak elfoglalva! A maguk számára mindenképp biztosítani akarván egzisztenciájukat, kettős játékot űztek: mellettünk is, ellenünk is! Az általunk jól ismert gyenge jellemű embereket béreltek fel uszításra, de persze ugyanoda nyalni is, meg rúgni is egyszerre, nem marad észrevétlen! Csak nem tulajdonítottunk neki különösebb jelentőséget! De menjünk tovább:

A rendelkezésünkre bocsátott partszakaszon már kora hajnalban fellobbantak a nyársak alatti tüzek! Anti öccse, aki a lincselésnél ugyancsak megsérült, hol egyiknél, hol a másiknál tűnt fel, hogy tanácsokkal lássa el a csokoládé színű, fiatalabb legényeket. A hajókikötésre szolgáló sólyán ácsolták a tábori oltárt, mellé kisebb emelvényt is, hogy a prédikációt végző pap mennél messzebből látható legyen! Röviden: minden az előre eltervezettek szerint, a leg-

nagyobb rendben készülődött a hajó fogadására! Még a tüzek körül ólálkodó gyerekek és a lopakodva közeledő kóbor kutyák is belefértek a protokollba!

Reggel nyolckor már a parton tolongott a falu apraja, nagyja! A nyárson forgatott fél marha, süldő ínycsiklandozó szagát a túlpartra is átvitte a délről fújdogáló szellő, s volt kelete a szabadban felállított söntés italainak is: édessel, töménnyel, sörrrel, borral öblögették az idő előtt nyáladzó szájakat! Aztán pontban nyolckor, a pappal együtt, megérkezett a család is teljes létszámmal, s kezdetét vehette a tábori mise! Az aznapra szóló evangéliumi lecke felolvasása után a pap prédikációjában az eljövendő földi paradicsom áldásait ecsetelte, s egyben felszólította híveit, hogy kövessék példáját, mert szép és dicsérendő dolog az egyéni küzdés, de ritkán vezet eredményre! Mise után a család felnőtt tagjai együttesen autóbuszra ültek s visszatérve az ideiglenes szállásra, a nagyteremben elkezdődött a tanácskozás, majd szavazás a család organizátorára vonatkozólag, aminek a kimenetele nem volt ugyan kétséges, mert Ádám, tekintet nélkül arra, hogy korban is felette állt a többinek /természetesen a szűkebb családot érve/, minden szempontból megfelelt a követelménynek, melyeket Amálka végrendelkezése tartalmazott, Margitka és Jörg, azaz: Gitta vagyont öröklő lányaim: Theresa és Augusztia pedig hallgatólagosan tudomásul vették! Az immár négy, vagyis Römer papáéval együtt öt részből álló családi vagyon annyira egymásba volt gabalyodva, hogy képtelenség lett volna a külön kezelésük, egyben értelmetlen is! Érdekes módon a legboldogabbaknak Katinka, Anna, és Xénia látszottak! Utóbbi a papékkal egyidőben csatlakozott hozzánk! Midőn a tanács végeztével melléjük léptem, hogy megérdeklődjem, mi dobta fel annyira őket, egyöntetű volt a válasz:

- Azon derülünk, hogy mi mindhárman a Te mézelőid maradtunk és hozzátehetjük: boldogan!

- Te is - fordultam Xéniához - és Pisti?

- Igen, én is, Pistivel együtt! A nagy medve ugyanis csak ivartalan mézzel traktál! - Xénia válasza hangos hahotát váltott ki belőlünk, majd midőn lecsillapodtunk:

- Köszönöm, lányok - mondtam - csodálatos emberek vagytok! Nélkületek minden bizonnyal csonka család lennének!

Römer báró, aki mellettünk sündörgött, ezt hallván mellénk csapódott, majd:

- Úgy bizony, Fiacskám! Anna és Xénia csodálatos emberek! Hanem veled, Kedves még nem találkoztam! - Ezt Katinkának mondta, aki mise közben érkezett, egyenesen a reptérről -!

- Bocsáss meg - szóltam - nekem kellett volna bemutatnom a mi kedves professzorunkat. Katinka már régtől a család tagja, sebész, onkológus! Az ő svájci klinikáját akarjuk ide áttelepíteni, természetesen kísérleti laboratóriumaival együtt!

- Hát igen, Nagyapa! És akár tetszik, akár nem, most megcsókollak, mert mint már tapasztalhattad, nálunk ez így dukál - folytatta Katinka átvéve tőlem a szót - én ugyanis nem ismerhettem sem apámat, sem nagyapámat, s ha a szokásosnál több szeretetet tapasztalsz részemről, ne neheztelj meg rám!

- De édes Kislányom - a báró elérzékenyülve szorította kebléhez - valakinek csak oda kellett cseppentenie, különben nem léteznél!

- Éppcsak odacseppentettek, drága Nagyapa és ott is hagytak! Ha nem találkozom össze Jóskáékkal, most nem professzor lennék, legfeljebb egyszerű orvos egy eldugott faluban!

- Nem úgy van, Kislányom! Ha jól emlékszem, már Neked is mondtam, Annácska: a tehetőségek, van úgy, hogy csak holtuk után, de kiemelkednek a tömegeből! Majd folytatjuk, ha meglátogattok: a hajón, mert azt én már csak holtan fogom elhagyni, hogy elfoglaljam helyem - szeretteim mellett!

- Vigyázni fogok rád, Nagyapa, hogy minél később kerüljön erre sor!

- Majd ezt is megbeszéljük, Kislányom, de - órájára tekintett, majd felém - azt hiszem, Fiacskám, hogy ideje lesz indulnunk, különben elszalasztjuk a „Léna” érkezését! Johann nagyon pontos ember! Biztos vagyok abban, hogy percnyi pontossággal fog érkezni!

- Igazad van, Apám! - Katinkához hasonlóan nekem is jóleső érzés volt kimondani ezt a szót, ugyanis csak halvány emlékeim voltak apámról - indulhatunk, lányok?! - Szilviáék felé tekintettem, ők a pappal és a polgármesterrel tárgyaltak nagyban valamiről, vagyis néhány szóból következően: az - éhségstrájkolókról! Néhányan az országgyűlési képviselők közül is csatlakoztak az egyre nehezedő terhek miatt éhségstrájkot folytató szegények és a létminimum alatt élők csoportjaihoz! Úgy vettem ki a néhány elkapott szóból, mintha Szilvia és Betti, s velük együtt a kis Szidónia is csatlakozási szándékát nyilvánította volna! Mivel azonban valóban nem volt több elvesztegetni való időnk, belekaroltam apósomba és: Induljunk apám - mondtam - a lányok majd beérnek minket, még könnyebben mozognak!

- Ha megengeditek - szólalt meg Katinka apósom másik oldalára farolva - én veletek tartok! Annának ott az exférje, Xéniának pedig Pisti! Igazából csak én vagyok facér!

- Valóban úgy is gondold - kérdeztem, s apósom háta mögött megszorítottam a felém nyújtott szabad kezét - én ugyanis - folytattam - abban a meggyőződésben élek, hogy nálunk senki nincs egyedül!

- Ez így is van, Kedvesem, ne érts félre, csak a pillanatot rögzítettem! Szerettem volna így kettesben, vagyis hármásban lenni veletek! Tudod, hogy minden felesleges szótól irtózom, a lányok pedig...! De menjünk inkább az én kocsimmal, íme...! A késésből is származhat haszon!

Még szerencse, hogy elfogadtuk Katinka ajánlatát, mert ha bevárjuk a buszt, hogy a többiekkel együtt induljunk, valóban elkésünk, s a hajóval érkezők, akik hozzánk hasonlóan már napok óta készülődtek a találkozásra, rossznéven veszik! Épphogy kiértünk a partra, úgy jó két kilométer távolságban feltűntek a Léna vitorlái...! Römer báró, aki huzamosabb időt töltött a hajón, ismerte fel előbb, de lehet, hogy inkább csak érezte, mint látta a hajó közeledtét! A majd mindig nyakában lógó távcső persze kizárta a tévedést, s miután azzal is előbb ő maga vette szemügyre, átadta nekem, mondván:

- Nézzed már, Fiacskám, miféle gyerek áll kapitányi egyenruhában Johann mellett?!

- Gyerekeknek gyerek, kedves Apám - mondtam miután szememhez illesztettem a távcsövet - ez a gyerek azonban az én legkisebb lányom, az unokád, azaz: Gréta! - De minő változás! A vadonatúj, Münchenben gyártott tiszt egyenruhát mintha ráöntötték volna, és Tamás is úgy állt elsőtiszti egyenruhájában Gréta mellett, mint egy igazi szárnysegéd! Nocsak, lesz nekem nemulass - gondoltam - ha meglátják őket a szülei...! Mit vagy kit akarok én, de nem is én, hanem a lányom nevelni ebből a fiúból? Hogy nem pap lesz, az már biztos! Mikorra ezek a gondolatok átvillantak rajtam, már ismét apósom kezében volt a távcső, mert amint Gréta nevét kiejtettem a számon, valósággal úgy kapta ki kezemből a műszert:

- Mein Gott! Ist Wunderschön! - kiáltotta - gyerünk a sólyára! Én akarom elsőként magamhoz ölelni ezt a kis csodakapitányt! - A helyezkedés sürgős volt, mert közben megérkeztek a többiek is a busszal és mindenik előre igyekezett...!

A hajó egyre közeledett, s már szabad szemmel is követni lehetett a három, azaz már négy személy - mert Tilda is megjelent a fedélzeten - mozdulatait! Johann mondhatott valamit Tamásnak, aki hátrafelé indult, a tatra, míg Tilda a hajó belsejébe, hogy a rádiótelefonnal térjen vissza! Gréta kezelte a kormányt, ám Johann pillanatra sem mozdult el mellőle! Hogy mire kellett a rádiótelefon, azt csak akkor tudtuk meg, mikor kecsesen a sólya mellé siklottak,

s Tilda még mindig Kirunával beszélt, azaz: Dianával, aki férje, az idősebb Janzen betegsége miatt le kellett mondja jelenlétét! A pillanat nagysága azonban most igazán nem alkalmas arra, hogy jelentéktelen időhúzással foglalkozzunk: amint a hajó magállt, s átdobták a hajópallót, kislányom szinte repült át rajta, de az öreget sem lehetett volna lefogni, azt a pillanatot és módot pedig, ahogy a két addig egymást soha nem látott személy ölelkezett, csak azzal lehet magyarázni, hogy a két sejt létezésük korai szakaszában /embriógenezis/ valaha egy volt! A falusi fúvós zenekar fanfárjai igencsak kitétek magukért, de még abból is kihallatszott - persze átvitt értelemben - a még fiatal, hajlékony és az idős, elmeszesedett csontok ropogása!

- Hát Te vagy az én 15 éves kapitányom - suttogta az öreg ismételten már kitudja hányadszor, kebléhez ölelvén a kislányt -!

- Csak a 13.-ban vagyok, Nagyapa, de ettől még elvezetem úgy a hajódat, mint egy 15 éves! Kérdezd meg Johanntól, mire is vagyok képes?! Ha akarod, le sem lépek a sólyárról, megyek veled a hajóra és...!

- Nem, Kicsinyem! Annyira azért nem vagyok önző, hisz még nem is köszöntötted tiedet! Előbb essünk túl azon, aztán majd meglátjuk...! Sok-sok megbeszélőnivalónk van!

- Ha nem maradhatok melletted, máris fordulok vissza Stockholmba! Úgy egyeztem bele abba, hogy ideköltözöm, ha veled maradhatok a hajón!

- És az iskola - kislányom?!

- Tilda mama egyedül pótol tíz tanárt is és mellette ott leszel Te!

- Rám már nem is számítasz - ez a mondat Viktóriától származott, aki megelőzve Szilviát, elragadta nagyapa mellől Grétát... -?

- Ó - dehogynem - válaszolt Gréta viszonzva a testvéri csókot -, de csak abban az esetben, ha hajlandó leszel órákat adni a hajón, mert én egy pillanatra sem leszek hajlandó magárahagyni nagyapát!

- Mi sem fogjuk magárahagyni, Kedveském és Téged sem, de majd később megbeszéljük, hogy hogy s mint lesz, most pedig átadlak anyukának, apukának, láthatod milyen sóvárogva tekintenek feléd!

Amíg a család tagjai - most már a papék is, egymásnak adták a jövevényeket, a báró Katinkát karolva fellépett az emelvényre, mely eredetileg a papnak készül, s elragadtatásában vagy túlárado boldogságában, természetesen Katinka tolmácsolása által a következőket mondta:

- Testvéreim! Az emberiség eddigi legszörnyűbb elméletét egy német fogalmazta meg! Több mint félszáz millió ember halt többségében szörnyet miatta! Miért ne ismét egy német fogalmazza meg az emberiség fennmaradásának egyetlen járható útját: a békés egymás mellett élést! Mert éljen az ember a Föld bármely részén, tartozzon bármely nációhoz, bármilyen nyelven beszéljen, az emberi fajhoz tartozik és ugyanazok a jogai és a kötelességei! A mánapság hangoztatott kisebbségi meghatározás a fajelmélet egyik válfaja! Vegyük már észre, hogy mindaz, ami az emberiségre nézve káros, csupán néhány hatalomra éhes személy machinációinak az eredménye! Hogy a faji, vallási és egyéb különbözőségek miatt egymásra uszított tömegek halálából egyedül a fegyvergyárosok és azok uszályhordozói húznak hasznot! Hogy a bibliai meghatározás, miszerint minden ember a mi felebarátunk, akár jóakarónk, akár ellenségünk, a tömegpusztító fegyverek korában idejét múlt! Az ellenségképet ki kell törölni még szótárainkból is! Ember és ember között az általános szeretetnek kell uralkodóvá válnia! Aki vét ez ellen, vagy akadályozza, hogy a kultúra, a technika, vámhatárok nélkül minden ember számára hozzáférhető legyen, azt meg kell semmisíteni, ki kell vágni az emberiség

testéből, mert a rosszindulatú kicsi gócból keletkeznek a nagy világegések! A Teremtő, akihez én máris késve érkeznék meg, nem aszerint ítéli meg a hozzá beérkezőket, hogy ki milyen színben leledzett, milyen politikai, vallási gyakorlatot követett életében, hanem hogy a rendelkezésére álló lehetőségeken belül jóra vagy rosszra használta-e fel a tőle kapott talentumot! Tudom - legtöbbször azt gondoljátok most, hogy a gazdag báró könnyen jártatja a száját! Teheti ezt, arra való tekintettel is, hogy már egyébként sincs sok keresnivalója az élők között...! Hát -, Kedveseim! Én itt Isten és előttek kijelentem: közületek csak keveseknek juthatott osztályrészül annyi szenvedés, mint nekem! Nem ismétlem, hogy min mentem keresztül hosszúra nyúló életem folyamán, azt azonban meg kell mondjam, hogy imént említett és általam egyedül üdvöztetőnek tartott szeretetből csak azóta kortyolgatok, hogy néhány hete megismerhettem rég elhunyt kislányom férjét, valamint annak családját! Most pedig engedelmekkel visszavonulok remeteségembe, hogy távol a világ zajától, újra át- meg átgondoljam: mi is tulajdonképpen az ember rendeltetése?! A végtelen szeretet vagy a végtelen gyűlölet tovább vitele szerencsétlen bolygónkon?!

A hangosbemondó persze felerősítve adta a báró gyengécske szavait, s midőn idáig jutott, a felcsattanó tapsorkántól - a szomszédos falvakból is sokan jöttek - lehetetlen lett volna folytatnia, de a már elmondottak is meghaladták erejét! Tulajdonképpen már nem is igen lett volna mit hozzátenni, hisz a már elmondottak akár a legújabb történelem belépője is lehetne, ha még aznap alkonyattájt, a Balaton-part és a falu között egyik kanyarnál nem történik az a sajnálatos, de végül is szerencsés kimenetelű esemény, amely sok mindenben átértékelésre készítette családunkat:

Az ünnepséggel emelkedett hangulata közepett, senki nem gondolt, azaz volt, aki igen, arra, hogy a háttérben valami más is készülődik! A néhány, pontos számot nem tudok: féligszüneten elfogyasztott marha, süldő és a lekortyolt nagymennyiségű badacsonyi bor, sör, egyéb ital, de nem kevésbé a fiatal Anti, valamint édesanyja, Edina szervezésében megrendezett egésznapos mulattató műsor, gondoskodott arról, hogy a jelenlévők, fiatalok, idősek, jól érezzék magukat! De magam is hol itt, hol ott elvegyülve, elégedetten hallgattam az egyszerű emberek szájából na lám - ezek a kapitalisták nem is olyan veszedelmes fickók, mint ahogy lefestették őket! Ha jó a kezdet, jó lesz a vége is! Na meg aztán, ahogy mondják: nincs szükségük cselédekre, tulajdonosi joggal rendelkező családtagok leszünk! Ez talán több mint TSz.-tagnak lenni, egy-néhány szélhámos kapcarongyaként!, mert mik vagy kik is voltunk mi?, részben hörcsögök, részben patkányok! Vannak köztünk, akik a színét, és vannak, akik a szemetjét dézsmálták a közösnek! - Na és most, hogy állítólag, legalábbis látszatra szabadok lettünk?! Hozzászoktunk ahhoz, hogy mások gondolkodjanak helyettünk, s bár már módunkban lett volna változtatni alantas helyzetünkön, nem tettük! Bólintottunk, amikor a Kft-sített hármas fogat /elnök, agronómus, főkönyvelő/ ócskavasként fillérekért vette tulajdonába a közös vagyont képező mezőgazdasági gépparkot, s ha nem jönnek a grófnő rokonai, bólintottunk volna a földekre is! Akkor lettünk volna igazán cselédek! Már eddig is másfele néztek, ha szót kellett váltani velünk, nehogy megcsapja orrukat a trágyaszag! Ganajsznak hitták azt, koma - szólt közbe egy harcsabajsú veterán - bezzeg a grófkisasszonyunk...! Vót, mikor én kötöttem fel a pendelyét! - Tehetted, Gergő - így egy másik hasonlókorú - parádés voltál! Az ám...! - volt a válasz - csak míg a kocsim szurtos gyerekekkel volt teli, a kis grófnő lóháton poroszkált mellettünk! Hallottátok volna, mekkorákat nyerített, mikor a lovak eregették a szelet! Bezzeg az elnök lányai..., nemcsak az orrukat fogják be, a lovak seggét is befalaztatnák, pedig hát az öregapjuk is itt volt cseléd-béres az uradalomban és szívott annyit magába, hogy az unokákon is érezni lehet a ganajszagot, hiába parfümözik magukat! Továbbmenve: én úgy látom, ezek sem rosszabbak, mint a mi nagyasszonyunk volt, amiket pedig ez az öregnek is öreg német mondott...! Én holnap reggel lejelentkezem náluk! Még mindig jobb, ha ők, mint ezek a...! Én bezzeg igénybe veszem a bank és az úr segítségét és megkísérlem magam zöldágra vergődni!

Dolgozni így is, úgy is kell, de inkább a nap járása ébresszen, mint a kolomp! Én még várok - így a sokadikuk - hadd tisztuljon ez a politikai zagyvalék, nehogy két szék közül a földre essünk! - Lesz itt több szék is, koma - egyszerre többen is reagáltak - a gyárak, a közületek...! Város leszünk, hallottam, egyetemmel! - Azt még meg is kell érni...!

Nyugodtan járhattam, kelhettem köztük, mert amelyikük esetleg látásból ismert, az sem tudhatta, hogy valójában milyen tisztet töltök be a családban! Amit tehát inkognitóban itt is, ott is hallottam, az biztató volt számunkra. Megfeledkeztem a óvatosságról, pedig tudhattam volna, hogy a vörös bárók és azok, akiknek az elmúlt rendszerben megfutott, nem fogják harc nélkül feladni állásaikat! De - persze - lehetséges, hogy az úgynevezett szélsőjobb sem nézte jó szemmel azokat a változásokat, amelyeket hazajövetelünk után a környéken eszközöltünk! Mivel jóhiszeműséggemmel odáig mentem, hogy azok iránt sem tápláltam gyűlöletet, akik annak idején a fejemre pályáztak, nem állítottam sem magam, sem a család semelyik tagja mellé gorillát /testőrt/ s még csak gondolatomban sem fordult meg, hogy mások kihasználják elővigyázatlanságomat! Mikor, mint már jeleztem, alkonyat tájt Szilvia elém állt, hogy Betti és a kis Szidónia kíséretében hazaszállítják a papékat, még biztattam is őket:

- Legyetek hozzájuk tapintattal, Kedvesem, nehogy megnehezteljenek ránk Tomi /fiuk/ miatt!
- A fiú ugyanis követte Grétát a hajóra, s akkor már feltehetőleg Tihany előtt magyarázta nagyapának a tihanyi apátság történetét. - Nem kell sietnetek visszafelé - mondtam -, ha túl későre maradnátok, elétek megyek!

Feleségem szó szerint vette szavaimat, s mivel egyébként is szívesen tartózkodott a kedves, intelligens „házaspárnál” /ha megrónak is érte: én nem vetem meg őket azért, mert vadházaságban élnek a szerintem már rég idejétmúlt tilalmak miatt/ beszélgetésük igencsak hosszúra nyúlt, s úgy jó két óra múltán indultak vissza, akkor is csak azért, hogy jelen legyenek a balettkar szabadtéri előadásán /esti/! Indulás előtt a Plébános még meg is kérdezte tőlük:

- Nem félnek, Kedveseim? /a vékony felhő mögül leskelődő hold szürke egyveleggé olvasztotta össze a tájat/ Nem lenne okosabb, ha bevárnák, míg értük, elibük jön az úr, vagy küld valakit?

- Ó, kedves magától, hogy aggódik értünk, de gondoljon csak vissza a kirunai szarvasfogatra! Hányszor jártuk meg éjszaka csupán szórakozásból is azt a vad, embert igénylő vidéket és eszünkbe sem jutott félni!

- A táj vad szépsége, Kedves, inkább lebilincselő, mint ijesztő! Az állat és a természet zord-sága nélkülözi a fondorlatokat! Vigyázzatok, Kedveseim - köszönt el a papné - itt a táj nagyon is szép, az emberek azonban..., de hadd ne mondjam...! És talán van okuk is a bizalmatlanságra!

- Igazán kár, hogy nem házasodhatnak össze - szólalt meg Betti, miután elköszöntek és elindultak vissza a táborhelyre - egymáshoz illő párocska! Na és az a fiú?! Nem gondolod - Szilviához -, hogy Gréta és Tomi egymásba szeretnek és korán elkezdik a... -

- Fékezz - sikította el magát Szidónia, aki elöl, Szilvia mellett húzódtott meg -, ismeretségük óta mindenüvé együtt indultak, még az ágyba is - kötél van kifeszítve előttünk! - hogy a lány, a maga módján asszony, időben észrevette a veszedelmet, s a hirtelen fékezéstől annyi előnyük származott, hogy bukfenc helyett oldalt faroltak, s csak épp centiben volt mérhető a nagy kocsi és a mély árok közti távolság! Az ütközés és a fékezés ereje így is szinte egymásba préselte a három asszonyt, s mire Szilvia nagy nehezen kikecmergett a kocsiból, a jajveszékeltő Szidóniát már vonszolta két csuklyás fiatalember!

- Istenem segíts! Gazemberek, nem látjátok, hogy terhes?! - Kiáltotta magából kikelve, majd visszatámolyogva a kocsihoz Bettinek: Gyere már, ne sopánkodj! Elvitték a kis angyalt, segítenünk kell! Szedd össze magad!

Szidónia, aki hallotta ugyan Szilvia szavait, csak magára összpontosított:

- Hozzám ne nyúljatok! Istent hordom a hasamban! -

Az egyik csuklyás elengedte, majd hosszú törkést húzott elő és a koci felé indult... -

- Hagyd azt a két vén spinét - rivallt rá a másik -, add a kést, lássuk miféle Istent hordoz ez a néger-cigány a hasában?! Előlegnek elég lesz ez az egy is, hogy megtanulják ezek a jöttmentek: még korai lenne a végkiürítés! - Hogy minek a végkiürítése, arra nem kaptunk magyarázatot...!

Szidónia rúgkapálózása, és azért a másik két asszony is a közelben volt, lekötötte a két pribék figyelmét, s nem vették észre a halkán fékező, szembejövő kocsit, amikor pedig felfigyeltek, már nyakukon volt két hatalmas tenyér - nem hiába nevezte Pistit Xénia medvének -! Ők ketten a bunker-paradicsomba indultak, melyet egyelőre Xénia tartott kézben! Az öreg „medve” nemcsak kísérője volt Xénianak, szexuális partnerként is helyt állt! Pistiből nem ölte ki a nemi kapacitást a 15 évnyi börtön, sőt - meghosszabbította akcióképességét... -!

- Hajítsd el azt a kést, fiam, különben megroppantom a torkod! Nem szükséges felvágnod a hasát ennek a gyönyörűségnek, anélkül is találkozhat az Isten erejével! Íme itt vagyok, annak a bizonyos istennek a végrehajtójaként! - Pisti lassan, méltósággal ejtette ki szavait - lehúznátok ezt a csuklyát? Elcsúfítja a pofikátokat, meg aztán szeretnék szemetekbe nézni, mert hogy ha ismételen találkozunk... -

- Engedd őket futni - Szilvia, aki legelőbb tért magához, hitének humánusaként próbálta túltenni magát az ellenük intézett támadáson -, kisebb zúzódásokon kívül nem esett bajunk!

- Rendben van - válaszolt Pisti -, de azért egy kis ajándékot vigyenek magukkal - abban a pillanatban nagy csattanás -, a két pribék feje szemből egymásnak csapódott, s a csuklyák alól fröcskölt a vér - hogy ne feledjétek, fiaim: Isten mindig és mindenütt jelen van! - E szavak után egyiket jobbra, a másikat balra lódította - ez csak figyelmeztető, fiaim - szólt utánuk -, legközelebb már nem leszek irgalmas hozzátok!

Miután a támadók hátrahagyva a drótkötelet eltűntek, Pisti átült a nagy kocsiba, hogy visszavigye a megszeppent hölgyeket a parókiára, ahol biztonságban bevárhatják, míg értük nem jönnek, ő maga pedig visszaült Xénia mellé, hogy folytassák az utat, csak most már nagyobb sebességre kapcsolva Budára. A pap, mert ő nyitott ajtót, összecsapta tenyereit:

- Istenem - mondta -, hangjában részvét és ijedelem egyaránt jelen volt - már itt is garázdálkodnak ezek a skinheadek?! Jól mondta a báró úr: ha a kis góccokat nem szüntetik meg, előbb-utóbb átszövi az egész testet, mint a rákos daganat...! Hitler és a bolsevikok is előbb csak kis sejteket hoztak létre és mivé fejlődtek?! Reméljük, hogy tanultak a múltból politikusaink és...!

- Reméljük - ismételte Szilvia miközben a telefon után nyúlt - engedelmével, Kedves!

- Egy család vagyunk, Asszonyom - így a pap - köztünk nincs enyém, tied, övé! Ellenben, de csak egészen rövid leszek: az ember a kezdetek óta állandóan tanul tanul és tanul! És mi az eredmény? Egyre szörnyűbb cselekedeteket visz végbe, egyre közelebb jut a kritikus ponthoz, amitől már csak mint szörnyetegre emlékeztetnek majd hátrahagyott tárgyai! -

Szilvia telefonhívását Ádám vette, ő tartott éppen ügyeletet, s anélkül, hogy engem megkerestek volna, értük mentek busszal és mindjárt a két orvos is! Linda szintén ügyeletet tartott és férje, aki jelen volt, amikor Ádám közölte a hírt feleségével, szintén csatlakozott hozzájuk. Engem ki akartak hagyni az egészségből, de nem sikerült nekik, mert miután Szidóniát nem

láttam a nézőtérre igyekvő két asszony között /még tartott az előadás/, a keresésére indultam, s mit tesz Isten: a rendelő műtőasztalán találtam rá. Katinka prof.nő a valósággal véreben fekvő Szidónia mellett - mintha csak angyal szólította volna vissza a hajóról és épp időben, ugyanis felkísérte a bárót a hajóra, mert mint mondotta, még neki sem volt alkalma alaposabban körülnézni a Balaton festői partjain! Szidóniáról figyelmem Linda és Simon felé fordult, akik két piciny poronty csomagolásával voltak elfoglalva, de még mielőtt szót válthattunk volna, berontottak Viktória és Lehel és szinte lihegve jelentették, hogy a helikopter készen áll a babák szállítására. Sejtettem, hogy valami csúnya dolog történhetett, de inkább félreálltam - itt én úgysem segíthetek - gondoltam -!

- Nem lenne jobb, ha az anyát is magunkkal vinnénk? - fordult Simon kérdéssel Katinkához -.

- Nem szállítható - volt a rövid válasz - azonnal induljatok! Én itt maradok mellette!

- Időközben persze Szilvia és Betti is megneszelték, hogy Szidóniával baj van, s mikor elindultak az újszülöttekkel, már ők is az ajtóban várakoztak:

- Istenem! Ikrek! - csúszott ki Szilvia száján a csodálkozás -!

- Még élnek! De ne tartsatok fel bennünket! Most a másodpercek is életet vagy halált jelenthetnek! - Ezt Linda mondta, de meg sem állván, Simon pedig húzott utána...!

Mivel Viktória és Lehel csak került-perdült a rendelő és a gép között, mire Lindáék a helikopterhez érkeztek, már felzúgtak a motorok, s szinte pillanatokon belül elszálltak velük..!

- Hová viszik a kicsiket? - kérdeztem Katinkát -.

- Pécsre!

- Nem lenne jobb Bécs?

- Nem - volt ismét a lakonikus válasz -, Pécsen is megvan életben tartásukhoz a megfelelő gyakorlat és műszerpark! Emlékeztetek a lombikbébi ügyekre!

- Istenem! Ikrek lettek! Lehetséges, hogy Eszter és Ákos megint testvérként jöttek vissza közénk? - Betti bizonytalan kérdésére én is csak hasonlóképpen válaszolhattam:

- Ezt nektek jobban kell tudni, Kedvesem! Ti vagytok a lélekvándorlás apostolai és ha sejtésem nem csal, már Szidónia és a családból többen is esküsznek rá!

- Szeretném, ha most magunkra hagynátok - szólalt meg Katinka -, sok vért vesztett ez a kis angyal és bizonyos értelemben kómában van! Majd szólítalak benneteket, ha segítségre lesz szükségem!

- Nem fektethetnénk ágyba a kicsikét? - ismét Szilvia okoskodott -, ott jobban tud helyezkedni a teste!

- Egyelőre nem szabad mozgatni - válaszolt Katinka -, nem szeretném, ha ismét vérezni kezdene! De mondtam már, hogy hagyjatok magunkra!

- Gyerünk, lányok! Katinka jobban tudja, mire van most szüksége a kis angyalnak - szóltam, majd karonfogtam a két asszonyt, hogy velük együtt én is távozzak, a profnő azonban visszatartott, mondván:

- Te maradj! Nem lehet tudni, hogy mi következik!

Miután Szilvia és Betti távoztak, Katinka megfogta a kezem és közelebb húzott a műtőasztalon fekvő mozdulatlan lányhoz:

- Nem szeretnék sem megijeszteni, sem biztatni, Kedvesem - mondta - én a magam részéről megtettem, ami emberileg és a szakmát illetően lehetséges, de ha tudsz még imádkozni, akkor fogj hozzá, mert nagyon nagy szükség lenne a mi Urunk segítségére is!

- Hát - nem tudom - mondtam -, már azt hittem, szusszanhatunk egyet és komolyan hozzá láthatunk a munkálatokhoz, s megint...! Van remény az újszülöttek életben tartásához?

- Annyi mint itt, Kedvesem! Tudomásom szerint rendelkeznek minden eszközzel, ami szükségeltetik hozzá, azok azonban csak eszközök, ami azokon kívül szükséges..., ismét csak azt mondhatom: ha tudsz imádkozni és van az imának ereje, akkor...! A magam részéről fontosabbnak tartottam az anya mellett maradni! Szerencsére volt kéznél megfelelő mennyiségű, azonos vércsoportoz tartozó vérünk és a beavatkozás is időben történt! Ha ott a helyszínen indul el a vérzés, akkor sajnos semmi reményünk sem lenne...! Így talán...!

- De hát mi történt? Mondtak valamit neked?

- Csak szófoszlányokból következtethetem, mert mint Linda mondotta, mikor megérkezett ide a busz meg Szilvia és Betti is eléggé sokkos állapotban voltak, s talán azért is sikerült rábeszélni őket, hogy hagyják a rendelőben Szidóniát, akinél az átélt izgalmak súlyosabb hatást váltottak ki! Gondolom Linda és Simon is helytálltak volna, de - főképp a kicsik miatt jobb, hogy én is kéznél voltam!

- Arra válaszolj kérlek, hogy mi történt velük?

- Visszafelé jöttek már a papéktól, midőn egy kifeszített drótkötéllal megállásra kényszerítették őket! Észrevették ugyan, de késve, ami nem okozott volna különösebb bajt, hanem a két suhanc! - És elmondta nagyjából, hogy mi indíthatta meg Szidóniánál a korainak is korai szülést! Hogy Szilvia és Betti még most is az események hatása alatt vannak, az is mutatja, hogy tudták: Szidóniánál ikerszülés várható, mégis meglepődtek!

- Nem tudom, miféle átok súlyt az utóbbi időben - mondtam -, hisz mindent a jobbítás szándékával tettem!?

- Kedvesem, Te tudod, hogy minden valaminek a következménye, de semmi esetre sem az átoknak! Azóta, hogy hazajöttünk, csak felgyorsultak azok a történések, amelyek már hosszú ideje érlelődtek: Eszter és Ákos, valamint Dávid esete nem rögtönzött volt! De az idős grófnőé vagy Nellikéé sem! Ami pedig most történt, Kedvesem - a jelenlegi itthoni állapotok az anarchiára jellemzőek, egyenesen kaotikusak! Soha ekkora lehetősége nem volt a gyors meggazdagodásnak, rablólovagok pedig mindig is voltak! Ha történetesen mi nem jövünk, akkor kis pénzügyi mahinációval majdnem ingyen kapják tulajdonukba a Tsz. volt vezetői mindazt, ami a volt állampárt idején közös tulajdonnak számított. Nem kell sokáig keresgélni, kik állhatnak a szörnyű tett háttérében. A baj csak az, hogy a közbiztonságot szolgálni hivatott szervezet tagjairól sem tudható: melyik oldalon állnak! Sok a rendőrség egyes tagjai által fedezett bűnözés! Ezt ugyan az alacsony fizetéseknek tudják be, de szerintem vannak olyanok is köztük, akiket a bűnöző csoportok építenek be, azért, hogy a már felderített eseteket is elbagatelizálják! Nyilvánvaló, hogy ilyenén, a szervezetnél alkalmazott fizetések többszörösét kapják! Egy dolgot tehetünk: mi is súlyunkhoz mérten, megfelelő hálózatot építünk be a belbiztonsági szervezetünkbe és akkor akár egyenként ki tudjuk szűrni a kártékony elemeket, a gilisztáim pedig - mint, ha jól emlékszem már volt is róla szó: a társadalom részére hasznosítják őket!

Szidónia arca megmozdult, arcizmai rángatózni kezdtek, mondani készült valamit, de inkább csak lehelte: gyi-l-l-l..., bizonyára gyilkosokat akart mondani! Emelni akarta kezét, majd lábait, természetesen le voltak kötözve, önkívületi állapotában egyetlen pillanat alatt is tönkretelhette volna Katinka minden igyekezetét, ugyanis császármetszést kellett alkalmaznia, hogy lehetőség szerint a kicsik életét is megmentse...!

- Ő már a miénk, Kedvesem - súgta Katinka - hiába, fiatal és erős lány! Ha mégis kedvezőtlen állapotba jutna, az már az én hibám lenne, de biztosítalak, hogy...!

- Nem kell külön biztosítani, Kedvesem! Elég régóta ismerjük egymást! Módodban lett volna már több ízben is kisajátítanod, hisz szép és egészséges voltál és az vagy még most is!

- De miért is sajátítottalak volna ki? Valahogy nekem mindig az volt az érzésem, hogy semmivel sem vagyok hátrányosabb helyzetben, mint törvényes feleséged! Amálka - őt talán említenem sem kellene szexuális kapcsolatunkat illetően, hisz már akkor, mikor házasságot kötöttetek, betegsége miatt csupán lelkileg lehettetek egymáséi! De tudtommal Gittus és utána Szilvia is tudott-tud kapcsolatunkról, ugyanakkor soha nem tapasztaltam a féltékenység legkisebb jelét sem, Margitka pedig... -

- Még mindig találkoztok? Érted, hogy gondolom?!

- Arról ne beszéljünk, Kedvesem! Ő is, én is tiéd vagyunk, amikor csak tehetjük, de egymás-iránti vonzalmunkról sem mondhatunk le! Több ízben megvallottam már Neked, hogy szeretjük egymást Margitkával, de az egészen más, semmi köze nincs ahhoz, ami évtizedek alatt köztünk kialakult! Nem tagadom: attól a pillanattól, hogy a sátorban, Viktória unszolására melléd feküdtem, s Te azt hívé, hogy őt öleled, magadévá tettél, egyfolytában szerelmes vagyok beléd és boldoggá teszel, ha csak melléd húzódhatom, mint most is! Van egy hetem, ami szükségeltetik ahhoz, hogy Szidóniát talpra állítsam, mit szólnál ahhoz, ha arra kérnélek, küldd el Szilviát és Bettit Lausanne-ba?! Ott a környezet hatására előbb kigyógyulnak, elfeledik az átélt izgalmakat, Margitka most teljesen beletemetkezett a - magunk között nyugodtan mondhatjuk: pest-budai bordélyokba, együtt tölthetnénk egy teljes hetet, ami megismerkedésünk óta még soha nem fordult elő, közben naponta ellenőrizném az ikrek állapotát is, mert ne gondold ám, hogy teljesen másokra bízom őket, nemcsak azért, mert tulajdonképpen én adtam nekik életet, azért is, mert Te vagy az apjuk!

- Bocsáss meg, ha netán indiszkréciót követnék el, de szeretném tudni, miért nem szültél Te, hisz rajtam bizonyára nem múltott!

- Kedvesem, csak ismételni tudok: ha jól emlékszem, már mondtam, hogy Amálka halálakor megesküdtem, hogy a tudományak szentelem életemet, s a kettő sajnós, legalábbis nálam, nem megy! Biztosítalak azonban, hogy minden gyermekedet sajátomként szeretem!

- Ez így igaz és hálás is vagyok érte! Ami pedig szerelmeimet illeti: Neked tudnod és érezned kell, hogy soha egyiket sem helyeztem a másik elé, de fölé sem! Nos, Szilvia és Betti bizonyára örülnek, ha rövid időre szabadságot adjuk őket, de van valaki, aki valamennyiteknél több jogot formál velem kapcsolatban: Szőke, vagyis Anna!

- De hisz neki itt a férje is!

- Válni akar! Állítása szerint soha nem szerette, csak hozzáment, részben az én biztatásomra!

- Hát váljon, ha úgy gondolja, hogy jobb lesz neki! Vannak férfiak, akik úgyszólván semmire sem valók! Ha Anna is ilyet fogott ki, akkor nem csodálkozom! Gyermekekük nincs?!

- Annak nem biztos, hogy a férj az oka! Annának volt már néhány kürete, még mielőtt hozzánk került volna! Ha történetesen én lettem volna a férje, akkor sem biztos, hogy... -

- Értelek! Ne mondd tovább! De függetlenül Annától és mindenkitől, amíg ez a gyönyörűség lábra nem kap, addig én leszek a mamája neki is, ikreinek is, Neked pedig...! Ölelj át - de várj...! Előbb ráfordítom a kulcsot, most ne zavarjon senki bennünket! Nézd - már kezd pirosodni az arca, már nem fog itt hagyni, pedig majdnem remény nélkül fogtam a műtéthez! Te is fáradt vagy, látom, de nem hagyhatjuk magára, itt ledőlünk és...!

Egy, de lehet hogy több órára rá, hogy ledőlünk, Szidónia ismét mocorogni kezdett, majd egészen érthetően kérdezte:

- Hol vagyok? Mi történt velem? Mért nem tudom mozgatni a kezem?

Katinka nagyon ki volt fáradva! Kimerítette a műtét, s utána az ölelkezés, ha nem is az igazi volt! Az az igazság, hogy ő sem fiatal már, inkább csak a szem és a szív játéka volt, mert végtagjaink rugózása már a múlté, de - Szidónia szinte első szavára úgy ugrott fel mellőlem, mint a minden rezzenetre fülét hegyező tapsifüles:

- Jó helyen vagy, Aranyoskám - mondta fölé hajolva a lánynak -, Katinka nénéd van melletted és itt van Apuka is! - Ekkor már persze én is ott álltam a lány másik oldalánál -!

- Itt vagyunk, kis Csibém és vigyázunk Rád - mondtam én is -, baleset történt veletek az este és a kis ikreidet el kellett venni tőled, de élnek és... -

Halkan kopogtak az ajtón, majd:

- Mi vagyunk: Viktória és Lehel! Engedjete be, jó hírünk van!

- Igazán?! Ó Istenem...! És azt tartják, hogy nincsenek már csodák!? Gyerekek...! Legszívesebben leborulnék, hogy hálát adjak a legfőbb úrnak - mondta Katinka, akinek legtöbb köze volt ahhoz, hogy az anya és a kicsik is túléltek az iszonyatot -! Kinyitotta az ajtót és a megilletődéstől, vagy ki tudhatná, a belépő Viktóriával és Lehellel valósággal egymásba estünk, így maradhattunk állva -!

Szidónia kinyitotta a szemét s oldalt fordította fejét, valószínűleg, hogy ne lássuk előbb csak vékonyan, majd egyre vastagabban csordogáló könnyeit:

- Istenem - sóhajtott -, hát tényleg Téged hurcoltalak volna a hasamban?! Légy áldott mindörökké! Oldozzátok el a kezem, már emlékszem mindenre! Midőn a két csuklyás arra készült, hogy felvágják a hasam, valóban azt mondtam: hozzám ne nyúljátok! Istent hordom a hasamban! Utána már csak arra emlékszem, hogy két hatalmas tenyér nyúl fölénk és azt mondja a kezek tulajdonosa: Istent akartátok látni? Íme - itt vagyok!

- Valóban úgy is volt, Kislányom! Pisti bátyád Istent helyettesítette abban a pillanatban - szólt hozzá Katinka, ajka elé téve kezét - de neked most kis ideig beszélned sem szabad, mert azt már nem tudta megakadályozni a kedves öreg, hogy az életükért kapaszkodó kis porontyaid ne próbálkozzanak meg a meneküléssel, csak hát még gyengécskék és segíteni kellett nekik! Most hogy már tudod, miért fekszel ezen a kemény és kényelmetlen asztalon, eloldom a kezed, lábad, de nagyon kell vigyázzál, mert egy rossz mozdulat vagy hangosabb szó is elégséges ahhoz, hogy ismét vérezzen és én nem szeretném! Megfogadod?

- Igen, drága Nénikém! De ha megkérhetlek - hajolj közelebb, hadd adjak legalább egy puszit! Aztán - ha megtudhatom: hol vannak a kicsinyeim? Hogy vannak? És máris alszom tovább!

Katinka ráhajolt a halványpiros ajakra:

- Itt vagyok, Kicsim, és boldogan - na azt azért nem, de a legjobb tudásommal tettem, amit tettem! Pécsett vannak a kicsik! Linda nénéd és Simon vigyáznak rájuk! - Nem hiszem, hogy Katinka utóbbi szavaiból valamit is értett, mert ismét lehunyta szemét és mintha nem is

evilági mosoly cirkulált volna arcredői között! Ez azonban már nem a kómabeli állapotát tükrözte, inkább - mint mikor a gyönyör először hullámozott végig zsenge testén!

Ismét kopogtak az ajtón, Szilvia és Betti kértek bebocsátást:

- Csak egy pillanatra engedjétek be - könyörgött feleségem -, nem tudunk addig megnyugodni, amíg nem láthatjuk! Csendben leszünk!

- Engedjétek be őket - szólta Katinka -, a krízis elmúlt, de csak egészen csendben, nehogy megzavarjuk álmát! Látjátok? Mintha méz csorogna szája szegletében!

Ezúttal én nyitottam ajtót! Ott állt előttem a két asszony kisírt szemekkel, gondozatlan, gyűrődött arccal, hajjal, amit náluk még soha nem tapasztaltam, mögöttük pedig még vagy harmincan tolongtak, valamennyien részvétől lehangolt tekintettel!

- Már nincs aggodalomra ok, Kedvesem - igyekeztem nyugalmat erőltetni magamra -, a kómából már felébredt, beszélt is, úgy nagyjából emlékszik a történetekre, most azonban alszik, nem zavarhatjuk! Nézzétek meg, aztán menjünk át egy másik helyiségbe! Úgyis meg kell beszéljünk a történeteket: valami elindult itt és én nem szeretném, ha családomból bárki is áldozatául esne!

Nem mondom - kicsit meglepődtem, midőn a csoport végén megpillantottam a volt kolhoz - Katinka szerint - három felső vezetőjét, ám gyorsan le is higgadtam, nehogy megsejtsék, hogy őket gyanítom a merénylet mögött! Mutassunk inkább jó pofát hozzá és majd ha már bizonyítható lesz bűnösségük...! Egyelőre a védelmünket kell biztosítani és erre a célra legmegfelelőbb egy jól képzett karate csoport! Az építkezéseket Anna és Csaba kézben tartják, Pistit kiemelhetem onnét és ki más lenne alkalmasabb nála megszervezni, ugyanakkor irányítani is a védelmi csoportot! A nyugati tőke térhódításával sajnos nyugati mintára rendezkedik be az eddig állami státusszal védett maffiózók csapata is és természetesen, hogy minket sem kímélnek...! Ezek a gondolatok a részvénytulajdonosok közepett fogalmazódtak meg bennem és mikorra szembekerültem a volt elnökkel, már nem esett nehezemre olyan pofát vágni, mintha semmi rendkívülit nem tulajdonítanék az eset kapcsán...! Megszoktuk odaát az ehhez hasonlókat, Uram - mondtam - a kapitalizmus közeli rokonságban van a banditizmussal! A szabadpiac legtöbb esetben véres kimenetelű harcot eredményez! A sárkányfogak és a saskarmok gyakran összecsapnak! De nyugodtan mondhattam volna azt is: Uram, a gyilkos legtöbb esetben visszatér a tetthelyre helyszínelni! Persze arcomon a legkisebb jele sem mutatkozott annak, ami bensőmben lejátszódott, s a végén udvariasan megköszöntem együttérzésüket!

Még az ajtó előtt tartózkodtam és válaszolgattam a feltett kérdésekre, midőn előbb Xénia és Pisti, majd néhány perccel később a pap és élettársa, de még jóformán szót sem válthattunk befutottak Margitka és Anna a kocsis hátsó ülésen két tagbaszakadt gorillával! Megfogadták Pisti figyelmeztetését: amíg nem konszolidálódnak a dolgok, lépést se tegyenek megfelelő kíséret nélkül! Első kérdése szinte mindegyiknek Szidóniára és az ikerre vonatkozott, Katinka azonban egyenesen megtiltotta, hogy bárki is bemerészkedjen a betegszobává berendezett hálóba! /Míg a kastélyparkban el nem készültek a felvonulási épületek, ideiglenes szálláshelyünk volt! Oda helyeztük át Szidóniát, arra az időre, amíg biztonságosan szállítható nem lesz! Ádámnak, aki a készenléti idejének letelte után útbaigazításért lépett mellém, azt javasoltam: amíg a család többségében a közelben megtalálható, hívjuk egybe és gondoljuk át ismételten, hogy mit, miért, hogyan! Szidónia és Katinka mellett megerősített őrséget hagyunk, mi pedig busszal visszamegyünk a faluba, a nagy ebédlőterem valamennyiünket befogad, szeretném, ha köztünk maradna mindaz, amiről szót kell ejtenünk!

A szót tett követte és egy órán belül már a felvonulási épületek nagy ebédlőtermében parázs vita folyt arról, nem kockázatos-e az itthoni befektetésünk, mivel még a belső politikai helyzet is nagyon ingoványos, s ha mellé még a háború /boszniai/ is felénk eszkalálódna...?! A

kérdést Ádám vetette fel, aki, mint később kitűnt, legjobban aggódott esélytelenségünk miatt, talán azért is, mert még szokatlan volt számára nagy összegű és általában az első szakaszban majd mindig kockázatosnak ígérkező beruházások eszközzése! Nem beszélve a különböző tőzsdéken forgatott értékpapírokról...! Az itthoni tervgazdálkodás idején csak kevesek tanulták meg a kockázatvállalásos gazdálkodást! De nem is fűződött hozzá érdekük, hisz az állam zsebére ment a veszteség és ugyanoda áramlott a haszon is! A milliós prémiumokkal dotált párt és állami posztokon „ügyelő” maffiózókat kivéve, igencsak hasonló életszínvonalon mozgott az ország népe! Ingyenkonyhák nem voltak, de nem is dúskálódhattak a javakban! Aki kissé többet mutatott fel, akár spórolás árán, az már gyanússá vált még testvérei körében is! Ádám a kommunista egyenlőség idején is egy általában jómódúnak nevezhető családban nőtt fel, szerencséjét azonban kizárólag nagyszülei és édesanyja nyelvtudása alapozta meg, akiket egyszerűen nem tudtak nélkülözni a szükségképpen nyugattal is kapcsolatban álló állami vállalatok! Nyelvtudásával ő is messze kiemelkedett középiskolai, majd egyetemi társai közül, de inkább hátrányára, mert a jobbára munkáscsaládok eminens gyerekei sem versenyezhettek vele, ezért tisztelet, megbecsülés helyett féltékenység, irigység vette körül: alapos volt tehát félelme attól, hogy a rendszerváltás utáni tömeges elszegényedés árán egyre szaporodó újgazdagok és a hatalom arrogánsága miatt ismét, ha nem is véres, de elszámoltatás következik!

Buda, Margitka legidősebb fia, aki bankügyekben leginkább járatos lévén, indonéziai, általában a maláj szigeteken történő beruházásokat részesítette volna előnyben, de Margitka, aki már régebben is ellenezte azokat, ismételten megemlítette a hatvanas évek középső szakaszában megrendezett vérfürdőket, amikor a hivatalos híradások szerint is tömegével legyilkolt munkások /kommunisták/ vére pirosra festette a patakok vizét! Lehel és felesége Viktória, akik szintén a bankszakmában specializálódtak, Margitka mellett ágáltak, mondván: ha a bizonytalansági tényezőket vesszük szemügyre, akkor az ottani közállapotok semmivel sem biztatóbbak az itteninél! Igaz, a technika nagyot fejlődött, de attól még a néptömegek élete nem lett biztonságosabb! A túlszaporodás ismételt katasztrófához vezethet és -, hogy kiknek a vére fog folyni...?! A hatvanas években történtek fordítottja is lehetséges!! A műholdas adások a Föld legtávolabbi részére is elviszik a kultúrát, és a gondolkodni tudó tömegek már nem mennek szembe a hatalom fegyvereseivel, a hátuk mögé kerülnek és akkor...!?

Margitka mögé sorakozott fel másik két fia, Csaba természetesen feleségével együtt és Ferenc, azaz Franz, akinek ugyan minden mindegy volt, csak finanszírozzák kutatásait! De Margitka azzal, hogy elutasította Buda indítványát, még nem kötelezte el magát a honi beruházások folytatása mellett sem, Theresa és Jörg pedig, mint született svédek, inkább hazafele húztak, igazából őket sem nagyon érdekelte, hogy tőkéjük hol kamatozik, ők is inkább a tudománynak éltek, csak míg Theresa az elméleti, Jörg a gyakorlati tudományokban jeleskedett. Ezért is vállalkozott arra, hogy a visszaszerzett, volt grófi birtokot alkalmassá teszi gyógyszeripari alapanyagok előállítására! Szilvia és Betti, s velük együtt Anna, Xénia és Pisti, de a család legnépesebb csoportját képező: Anti, Viktória, és Szidónia, rokonsága, valamint a papék és a polgármester is felém tekintettek! Összhangot kellett tehát teremtenem a különböző irányzatok között, olyan megoldást kerestem és találtam, amelyiket sértődöttség nélkül valamennyien elfogadhattunk:

- Kedveseim - kezdtem - már amennyire én figyelemmel tudom kísérni a napi eseményeket, nemcsak kontinensünkön, az egész Föld-golyóbison olyan állapotban van a föld népe, mint a föld belseje: fortyog, kavarog, a vulkán bárhol, bármikor kitörhet, még a legbiztonságosabbnak tartott Egyesült Államokban is! Én azt tanácsolom: folytassuk itt, amit elkezdtünk! Gondoljunk arra, hogy a kalóztámadások sem tudták megakadályozni a tengeri kereskedelmet, annyit értek el, hogy a kereskedelmi hajókat megfelelő önvédelmi fegyverekkel szerelték fel, és ez nekünk is módunkban áll! Végso döntés előtt azonban kérjük ki apósom tanácsát! Neki

még most is nagyobb áttekintése van a tőkebefektetések terén, mint bármelyikünknek, és mint tudomásomra hozta: saját részére visszatartott kis zsebpénzéből értékpapírokat vásárolt, s csupán a játék kedvéért, ma is jelen van a new yorki tőzsdén!

- Azt hiszem, legokosabban tesszük, ha valamennyien melléd állunk, Apuka - szólt közbe Ádám - magam is szeretném, ha döntés előtt meghallgatnánk nagyapát! Sajnos azonban, hogy kissé bonyolult, mert midőn fellépett a hajóra, ha jól emlékszem, azt mondta anyukának /Tilda/, hogy őt innét már csak holtan távolíthatjuk el!

- Nem okoz gondot, fiam! Arra való a rádiótelefon, de előbb szeretném, ha a többiek is nyilatkoznának! Margitka, Theresa, a Ti hozzáállástok külön is érdekel!

- Ne húzzuk az időt, Apuka! - Ezek Lehel szavai voltak, aki idegesen mozgolódott, s mellette Viktória is mintha tükön taposott volna - anyukánk - így Lehel - mindig tiszteletben tartotta a te szándékaidat, Theresa pedig..., majd megbeszélitek! Nekünk, úgy értem Viktóriának és nekem vissza kell sürgősen mennünk a telepre, hogy Katinkát Pécsre vigyük a kicsikhez! Különben mi, és azt hiszem kivétel nélkül, nagyapa döntését tartjuk mérvadónak, hisz ő ebben a legilletékesebb!

Lehel szavait viharos ováció követte, s mivel az éljenzéstől szóhoz sem jutottam, csak pusztit küldtem lányom és férje után, akik búcsút intve a többinek, rohanást indultak, hogy igénybe véve a legközelebbi parkoló kocsit a telepre hajtsanak!

Katinka maga akart meggyőződni arról, hogy valóban rendelkezik-e a pécsi kórház az újszülöttek életben tartásához szükséges eszközökkel, mert amennyiben nem, akkor bármennyire sajnálná is a csak ritkán ismétlődő alkalmat, hogy kizárólag ketten együtt lehessünk, Buda külön gépén, Szilvia és Betti kíséretében, késelem nélkül indul bázeli klinikájára!

De ne fussunk előre! Viktória lányom és férje távozása után azonnali érintkezésbe léptem apósommal, aki kérdésemre, hogy hogy érzi magát, röviden csak annyit mondott: Édes Fiam, ez itt számomra több mint mennyország! Remélni sem mertem volna, hogy szerettem közelében, ilyen luxus kivitelben élhetem utolsó napjaimat!

- Örömmel tölt el, Apám, hogy jól érzed magad, de az utolsó napokat ne is említsd! Nekünk még sokáig szükségünk lesz tanácsaidra! A gyerekek, de jómagam is, tőled várjuk a döntő szót,- és elmondtam, ami történt... -

- Édes Fiam - kezdte apósom némi hallgatás után -, hová mennétek, hisz országotok lesz a jövőben Európa paradicsoma!

- Nehezen tudom elképzelni, Apám! Hogyan lenne ez lehetséges?

- Úgy, édes Fiam, hogy Magyarország lesz Nyugat-Európa és Amerika szárazföldi repülőgép-anyahajója! Márpedig a veszélyeztetettséggel együtt jár a jólét is! Hogy egészen megnyugodjatok, maradj a készülék mellett, megkísérlem elérni fiatal washingtoni barátomat, ő bővebb és közelebbi információval szolgálhat!

Amíg az öreg báró keresi washingtoni összekötőjét, nézzünk körül a hajón, mit csinálnak a többiek?! Tilda mama és Johann arról vitatkoznak, hogyan keletkezhetett a Balatonnak nevezett kis magyar tenger?! Tilda elmondta Johannak a mondabeli történetet, de valószínűleg nem győzte meg, mert a nagydarab bajor-sváb csak mosolygott a bajusza alatt, majd: Ha ilyen egyszerűen keletkezhetek volna tavaink, akkor a jelenleginél sokkal több lenne belőlük! Inkább vulkánikus eredetre vall a Balaton melletti és a közeli kúphegyek jelenléte.

- Geológiai szempontból bizonyára helytállóbb az Ön megállapítása - válaszolt Tilda mama -, nekünk azonban a mondabeli kedvesebb!

De hadd vitatkozzanak csak tovább, számunkra kedvesebb, idillikusabb, ami a kapitány /Gréta/ kabinjában történik! Gréta vízből kijövet egyenesen a tükör elé futott, s hátraszólt Tamásnak, aki ugyancsak fürdésből jövet a szomszédos kabin felé tartott! /Tamás ideiglenesen összeköltözött Johannal./

- Gyere csak, Tomika - szólította meg a lány -, nem nézett hátra, de ösztöne súgta, hogy a fiú egy pillanatra megállt a nyitott kabinajtóban -!

- Miben mesterkedsz már megint? - kérdezte Tamás belépve a kabinba -, előbb talán felöltöznénk! Bármelyik pillanatban lejöhet Tilda mama és...!

- Jön vagy nem, most egyáltalán nem izgat, sokkal inkább ez! - szembefordult a fiúval s az ágyéktól lefelé csordogáló friss, piros vérre mutatott -!

- Istenem! Megszúrt valami? Maradj így, azonnal hívom Tilda mamát!

Tamás hátraarcot csinált, készen arra, hogy elrohanjon segítségért, Gréta azonban ijedtség helyett jóízűt kacagott:

- Te számár! Nehogy már közhírré tedd, hisz nem történt más: csak annyi, hogy a szó valódi értelmében nő lettem! Megjött a vérzésem! Nem érted! Menstruálok! Ezentúl már gyerekm is lehetne, ha akarnánk, persze az lehetséges, hogy Te még éretlen vagy hozzám!

- Ne bolondozz, Gréta - szólt a fiú -, tudtam, hogy kicsit kelekótya vagy, de ez már több a soknál: hogy beszélhetsz te gyerekről, mikor még magad is az vagy?!

- Hogy melyikünk gyerek még, arról lehetne beszélni, Tomikám! Én még nem említettem neked, nehogy felhúzd az orrod, de már többször észrevettem, hogy mikor egymásba kapaszkodva fürdünk, a füttyösöd majd átszúrja a combomat! Mitől van az, ha nem attól, hogy Te is kezdesz férfiasodni?! Azt ugye már mondanom sem kell, hogy olyankor bennem is mintha egy kasra való darázs zszibongna!

- Jó, rendben van, hallottam már én is erről, de mért kellett most nekem bejelentened?! Hisz bármint lenne is, mi mindketten még nagyon fiatalok vagyunk ezekhez a dolgokhoz! Előbb a középiskola, majd az egyetem...! Miképp tudnánk tanulni, ha már most elkezdenénk a keményedéssel meg a zszibongással foglalkozni?

- Tudod, Tomika, ez az érzés előbb-utóbb azoknál is bekövetkezik, akik egyáltalán nem járnak iskolába! Aztán nem is olyan rossz érzés! De nem kell mindjárt a nem is tudom mire gondolni - engem például egyáltalán nem befolyásol a tanulásban! Magad is tapasztalhatod: naponta harminc francia szóval gyarapodik a francia tudásom és ez már az ötödik nyelv! Sok egyetemet végzett is csak nyögdécseli az idegen nyelvet, s ha ebből indulunk ki, akkor én már akár le is diplomázhatnék!

- Valóban! Úgy igaz, ahogy mondod, de csak keveseknek adatik meg az a lehetőség, hogy már a családban, kicsi korától öt-hat nyelven tanul beszélni az ember. A Te helyzeted különleges, ugyanakkor magad is különleges személy vagy! Nem is tudom, mit eszel rajtam, szegény, egyszerű zszibgyereken?! Soha nem fogok annyit tudni, mint Te már most!

- Látod, tényleg maradi vagy egy kicsit, ugyanis: Te már nem vagy sem szegény, sem zszibgyerek! Szüleiddel együtt a mi családunkhoz tartozol és csak idő kérdése, hogy Te is annyi nyelven beszélj, mint én, persze csak ha kitartasz mellettem! Ádám bátyámmal megbeszéltem: amíg nagypapa él, csak akkor hagyjuk el a hajót, amikor vizsgázni megyünk! Még ezen a héten bemegyünk felvételizni a budai piarista gimnáziumba, aztán majd félévkor és tanév végén vizsgákra! De ne bámulj olyan értetlenül! A Te előmeneteled ezentúl éppolyan fontos lesz családunk számára, mint az enyém! Gyere már közelebb, ne nézz olyan bambán, nézd mi van a bal mellem alatt?! Még soha nem figyeltem fel rá, pedig nem most látom először! - E

szavakkal egy időben félrehúzta keblén a fürdőköpenyt, két ujjával felemelte a kis dudort és elkezdte birizgálni...!

- Ezért hívtál be - szólt hozzá a fiú, de le nem vette szemét a zsendülő, korához mérten fejlett, még szűzi emlőkről - ezt nélkülem is elvégezhetted volna! Hallottam, hogy a fiatal lányok szappanos kézzel masszírozzák nagyobbra keblüket! Különbem nem látok semmi különöset az egy anyajegyén kívül, az meg ha nem lenne ott, hiányozna!

- Ezt komolyan mondd? Én azt hittem elfogja csúfítani a mellem! - e szavakkal egy időben Tamás mellé lépett és bár kissé sután átkarolta és megcsókolta - na, ne húzódozz - folytatta - nem akarok én semmit, csak örömben...! És - ezentúl akár mint testvérek nyugodtan megcsókolhatjuk egymást még Tilda mama és nagypapa előtt is!

- Nem bánom - szólt Tamás - ha csakugyan így gondolod?! - szorosan magához húzta a lányt és viszonzta a csókot!

- Ugye ezentúl nem kell eltakarnom előled - kérdezett vissza Gréta -, fürödhetek én is mezítelen felsőtesttel?!

- Eddig sem kellett volna - válaszolt Tamás -, hisz függetlenül attól, hogy menstruálsz, még gyermeklány vagy! Este akár mezítelenül is fürödhetünk, a halak sem szégyenkeznek egymás előtt!

- Nem is hinnéd, milyen boldoggá tesznek szavaid, Tomika - mondta Gréta, majd ismételten csókra nyújtotta ajkát - semmi kétség - folytatta - lassan lekopik rólad a szenteltvíz és a tömjén szaga, s ha visszamegyünk északra, áldozhatunk a vikingek Istenének is!

- Azt azért nem - mondta a fiú -, csak egy Isten van és többnek nem áldozhatunk!

- Egy frászt! Ahány ember, annyi Isten! Mindenki másnak és másképpen áldoz! - Gréta arca egészen belepirult, úgy elfogta a hév - csak egyszer kell eljőnnöd velünk fel a határ-vidékre, végignézned, hogyan fogjuk az áldozatnak szánt szarvast, a tiétekhez egyáltalán nem hasonlítható előkészületeket, mígnem a több évezred koptatta sziklán fellobban az áldozati láng -, bizonyára megváltozik véleményed Istenről és a neki szánt áldozatról is!

- Izgató, amit mondasz, de nehezen hiszem, hogy megváltozna a véleményem Istenről!

- Pedig a mi hitünk egyszerűbb és igazabb, mint a tiétek! Megcáfolni sem tudnád, hogy mi és velünk együtt az egész természet komputerizálva vagyunk a mindenség nagy szellemével és neki, aki kötöttség nélkül át- meg átszővi láthatatlan hullámaival az étert, nagyobb gyönyörűségére van a természet még szeplőtlen vad szépsége, mint a Ti cifra tunikátok!

- Nem tudok mit szólni hozzá, de egyre izgatóbbat mondasz, Gréta, sok felnőtt sem tudná jobban megfogalmazni! Elárulnád, ki volt a tanítómestered?

- Egyáltalán nem titok: Janzen, Jörg testvéröccse! Ő szokott magával vinni helikopterrel azokon a bizonyos napokon, amikor az áldozat bemutatása valami oknál fogva szükségessé vált!

- És hogy fogtátok a szarvast?

- Ó, az nagyon könnyű volt! Tudod, arrafelé egész rénszarvas csordák legelnek! Följük szálltunk és amelyik állat bedugta fejét a gépről lelógatott hurokba, azt felrántottuk a föld fölé, a tetthelyen leereszkedtünk, előre odakészített hasábfából oltárt raktunk, elvágtuk a szarvas nyakát, a vérével végiglocsoltuk a farakást, keresztben ráfektettük a szarvast, aztán meggyújtottuk!

- És Te ebben örömet leled?!

- Nem én! Isten!

- De hát itt honnét vennének annyi szarvast? Kipusztítanák az egész vadállományt!

- Tévedsz! Évente elég lenne egy, egy-egy közösség részéről és ha kibelednének, lehúznák a bőrét, a fej és a bőre elegendő lenne az áldozat bemutatásához, a húsát közösen el is fogyaszthatnák, mert Istennek a szándék a fontos, a körítést ő adja hozzá, mint Ábrahám atyánknak is! Nemegyszer említette a nagytiszteletű úr, hogy miként mentesítette Isten Ábrahámot elsőszülött és egyetlen fia feláldozása alól!

- És mit szoktatok csinálni a lobogó tűznél?

- Állunk! Hallgatjuk Isten szavát, mert a lángok magát Istent, vagyis annak mindenható erejét jelenítik meg! A tűz az élet és a megsemmisülés forrása, szokta mondani Janzen! Mi is égünk egész életünkben, csak épphogy nem lángolva!

Még sokáig beszélgettek így, egymást átkarolva, s nem vettek észre, hogy Tilda mama a fedélzetről jövet megállt az ajtó előtt, s elhűlve hallgatta a több esetben is minden körülírás nélkül kimondott intim szavakat, mikor pedig megszólította őket, Gréta szinte természetes naivsággal szolgált:

- Csak testvéri csókot váltottunk, Tilda mama! Mától kezdődően testvérként szeretjük egymást!

- Nagyon-nagyon szép, amit mondasz, kislányom, csak meg ne feledkezzetek magatokról, mert jó tudni, hogy szeretve vagyunk valaki vagy valakik által, de a szerelem az más, az bennetek még csak kárt okozna, még éretlenek vagytok hozzá! - Gréta elkacagta magát:

- Szerelemről köztünk még csak szó sem esett, Tilda mama! Ha egyszer szükségét érezném, elsőként Neked szólok!

- Ezt el is várom, Kislányom! Ugyanis a szerelem miatt senki nem szenvedett annyit környezetünkben, mint én, és ha egyszer tanácsra lesz szükséged, ki máshoz lehetne nagyobb bizodalmod?! Különben kis ideig meg kell osztanunk egymással ezt a kabint, mert most, hogy nagypapa beköltözött az övébe, nincs más mód Johann távozásáig! Bőviben leszünk az időnek tájékoztatni egymást egyről-másról!

- Igazán szíves-örömet osztanám meg veled kabinomat, Tilda mama, de ha nem haragszol meg rám, én inkább átmegek nagypapához, ha nem lesz ellenére! Őt ugyanis nem hagyhatjuk magára és én megígértem apukának hogy vigyázok rá, mint a szemem fényére! Ebben az esetben Neked és Tomikának is külön kabin jut Johann távoztával! De én azt sem bánám, ha Johann maradna! Nagyon kedves ember és nagypapa is megszokta már! Neked persze abban az esetben is külön kabinod lenne!

- Nem bánom, Kislányom - szólt Tilda -, de előbb kérdezzük meg nagypapát: mit szól a Te elképzelésedhez és csak azután határozzunk a kabinok elosztásáról!

A szót tett követte! Gréta egy pillanat alatt sortra cserélte a fürdőköpenyt, majd:

- Mehetünk - szólt szinte két méterről nyakába ugorva az asszonynak, a lenge blúzt szinte ugrás közben rántva magára...!

Nagypapa kabinajtaja is nyitva, az öblös karosszékből alig látszott ki, csak hangja hallatszott, s hogy kivel beszélt, az első elkapott szóból megalapíthatták:

- Édes Fiam! - így csak apukát szólítja, súgta Gréta Tilda mamának, várjuk meg míg befejezik, s majd aztán...! - Az ügy lefutott - folytatta nagypapa - Tényként közölte velem barátom, hogy az atlanti és az amerikai haderő egyelőre csupán technikai átcsoportosítást hajt végre magyar terület igénybevitelével! A cél természetesen: elébe állni a háború eszkalációjának,

távolabbi tervek pedig: kialakítani a béke szilárd magvát Európa közepén: mivel legjobb tudomásom szerint nem szokott mellébeszélni, továbbá az átcsoportosítás már el is kezdődött a közeljövő meg fog győzni benneteket, hogy legokosabb maradni! Egy nukleáris katasztrófa elől úgyszincs menekvés, akár északra mennétek vissza, akár Svájcba, vagy mint mondtad: a kelet-indiai szigetvilágot választanátok! De bízunk kell abban, hogy nem akad még két olyan örült, mint Hitler és Sztálin voltak és az egész európai kontinensre kiterjedő ernyő alatt bárhol biztonságosan munkálkodhattok! Jól tettétek, fiam, hogy megkérdeztetek. Örülök, ha segíthetek valamiben, így legalább nem érzem magam feleslegesnek, vagyis tehernek, púpnak a hátatokon. Hogy hogy érzi magát a kisunokám? Meglátásom szerint nagyon jól! Mielőtt ideszóltál, fürödni mentek a fiúval és még valószínűleg most is a vízben lubickolnak! Jól megérti egymást a két kis kamasz, Tilda pedig akárha mindkettőnek édesanyja lenne! Johann pedig...! Jó lenne, ha maradhatna még, de hát Franz és Elíz..., na meg a birtok! Egyelőre Johann az a személy, aki szellemileg is, testileg is jól bírja még a strapát és sem a múlt, sem a jelen, de a jövő szempontjait figyelembe véve sem nélkülözhető - az ottani jelenléte! Különbben ne félts bennünket! Kislányunk boszorkányos ügyességgel kezeli a kormányt, s Johann szerint a gépházban is ismeri minden csavarnak a rendeltetését, de ő is mondta, hogy már Kirunában is motorizált, nem új keletűek számára a gépek, a fiú pedig igyekszik lépést tartani vele! Rövidre fogva: megleszünk, fiam! Miattunk ne aggódj, mint hallom, nélkülünk is van elég bajod! Örülök, hogy annyival megúszták szegények! Jó utat és jó pihenést Szilviának és Bettinek! Igen aranyos teremtések, a kis Szidóniának pedig mielőbbi felépülést kívánok! Boldog lennék, ha megmaradnának az ikrek! Még jó, hogy Katinka időben érkezett vissza, pedig én és velem együtt itt mindnyájan marasztaltuk! De megbocsáss, édes Fiam, elfáradtam, esetleg később folytathatjuk...!

Miután a beszélgetés abbamaradt, még kicsit vártak, s annak ellenére, hogy Tilda figyelmeztette Grétát: nehogy most még ő is kifárasza kérdéseivel nagyapát, a kislány egyenesen a közepébe vágott:

- Történt valami apukáékka, Nagyapa, ugyanis az utolsó mondataidat hallottuk, csak nem akartunk megzavarni!

- Nem veszélyes, kislányom! Úgy néz ki a dolog, hogy valamennyien jól vannak, de megbocsássatok Ti is, most szeretnék lepihenni!

- Csak annyit még, nagyapa: megengeded, hogy behozzam a hálózsákom hozzád? Én éjjelnappal veled szeretnék maradni?!

- És ki fog parancsnokolni a hajón, kislányom?

- Jó-jó! Tudom, mit akarsz mondani, de amíg Johann velünk lesz, addig vele közösen tartunk ügyeletet, távozása után pedig megengedem apukának, hogy felvegyen egy gyakorlott karatés, egyben mesterlövész hölgyet, de csakis hölgyet, mert férfiből elegenden lesztek Tomikával! A kapitányi rangot átengedem Neked, én csak végrehajtom utasításaidat! Ezért is fontos, hogy közelebben legyek állandóan!

- Nem bánom, Kisunokám! Neked különben sem tudnák ellentmondani, de bármikor megváltoztathatod elhatározásodat, mert egy ilyen magamfajta vén csont nem valami kellemes látvány, viselkedése pedig sokszor nagyon is kellemetlen lehet! De - hogy egészen őszinte legyek: ajánlatoddal nagy-nagy örömet okoztál nekem!

- Nekem is Te, nagyapa, azzal, hogy elfogadtad! Tudod, én nagyon szerettem nagyit is! Akkor lennék most igazán boldog, ha ő is itt lehetne köztünk!

- Ő is itt van, Kisunokám! A teste ott az oldalfalon életnagyságban, a lelke pedig - tudod a szellemet nem köti sem idő, sem tér, én objektíve érzem jelenlétét, s ha átköltözöl hozzám, Te is hasonlóképp fogod érezni!

- Akkor most pihenj le, drága nagyapa! Látom, leragadnak a szemeid! - Gréta letérdelt az öreg elé, megcsókolta homlokát, fekvő helyzetbe állította a nyugvószéket, betakargatta, majd:

- Azt hiszem, most legjobb, ha magára hagyjuk! Sokáig beszélt apukámmal, elfáradhatott szegény! - Inkább apukától informálódnánk, Tilda mama!

- Csakugyan, Kislányom! Jó lenne tudni, mi történt anyukádékkal!? Mint nagyapa szavaiból is kitűnik: valami rendkívüli megrázkódtatás érthette őket, különben nem következett volna be a koraszülés, ha egyáltalán bekövetkezett! De - érzésem szerint most nemigen érnek rá velünk foglalkozni - talán ebéd után! Addig tegyünk egy fordulót, elringatjuk nagyapát, s ha kihente magát, tőle is megtudhatunk egy s más!

- Valóban nem lenne okos dolog most zavarni őket, adjunk nekik egy kis sanszt, Tilda mama, addig pedig hajókázunk egyet!

- Add ki a parancsot az induláshoz, Gréta! - Tamás, hogy ő is mondjon valamit, kissé bohókásan, de vigyázzállásba vágta magát a lány előtt -!

Így történhetett meg, hogy midőn Szilvia Bettivel búcsúzkodni érkezett a sólyához, a hajó már Tihany körül bóklászott, s mivel Buda gépe időhöz volt kötve, csak rádiótelefonon keresztül köszönhettek el! Szilvia persze nyugodtan távozhattott, hisz Tilda mellett nagyobb biztonságban tudhatta kis vadócát, mint saját felügyeletében, s az igazság az, hogy nem is függött tőle lánya, Gréta sokkal inkább megértette magát a család bármelyik nő tagjával, mint primabalerinaként emlegetett szülőanyjával, az apukát pedig egyenesen imádta!

De - ha történetesen még a hajó elindulása előtt fordultak volna hozzám tájékoztatásért, akkor sem mentek volna sokkal többre, mert a nagyapával lefolytatott, részben befejezetlen beszélgetést követően elsősorban a család egybegyűlt, s még jelenlévő tagjait kellett megnyugtatom: nagyapa magnóra vett szavait ismételte többszörösen az erősítő:

- Hova mennétek? Északra? Délre? A nukleáris katasztrófa elől nincs menekvés! Bízunk kell abban, hogy nem akad még két olyan örült, mint Hitler és Sztálin voltak! S bárhol Európában nyugodtan munkálkodhattok!

- Nos - mondtam -, közben persze figyelemmel követtem a rám irányuló tekinteteket - a hallottak után mi a hozzáállástok? Tudom: egyesek, azt gondolják, nagyapának már nincs veszítenivalója! Pedig dehogy nincs: mi vagyunk! Jelenleg sokkalta többet veszítene, mint eddigi életében bármikor! De - hogy saját szavaival éljek „ennyi szeretetet, édes Fiam, mint tőletek, soha és senkitől nem is kaphattam volna, de ma sem...!” Továbbá: „ha történetesen nem a ti, ma még ritkaságszámba menő nagy családokat fogom ki, szeretet nélkül úgy éltem volna továbbra is, mint a dúvad az erdőben, vagy mint a vak patkány a rengések hasította vájatok arany és gyémánt rögei közt!” - Én nehogy bármelyikteket is befolyásoljam, majd csak utánatok nyilatkozom!

- Apuka! Nekem és akik velem jönnek, nincs időnk további latolgatásra! Én rád, valamint anyukára bízom sorsunk alakítását! Ami nektek jó lesz, az bizonyára nekünk is! - Buda a svájci bank-konzorcium elnöke, Margitka legidősebb fia mondta ezeket, s mindjárt szedelődzködni is kezdett, s vele egy időben Szilvia és Betti is, akik ezt követően szerettek volna búcsút venni kislányunktól, én ugyanis már a döntéshozatal előtt áldásomat adtam néhány hetes lausannei tartózkodásukhoz... -

Miután Budáék elköszöntek, s velük együtt feleségemék is, Melinda, Linda és Eszter lányaim, édesanyja, a család örökös ügyvédje jelentkezett szólásra, s mint megjegyezte: lánya Linda és férje Simon véleményét is tolmácsolja! /tudjuk, hogy Eszter öngyilkos lett, Linda és Simon pedig orvosi minőségükben az ikrek mellett, Pécssett tartózkodtak!/:

- Kedveseim - kezdte -, mi itt születünk, s ha nem következik be ismét egy, az 1944 évihez hasonló erőszakos megsemmisítési hullám - az utóbbi időben egyesek ismét sokat és sokszor zsidóznak még a parlamenten belül is, itt akarunk továbbra is élni, majd meghalni is! Nagypához hasonlóan értelmetlennek tartanám a tőke kivonását hazánkból, sőt - ennek az ellenkezőjét szeretném: még több tőkét befektetni itthon! - Melinda szavai Pistit annyira fellelkesítették, hogy egymáshoz csapkodva két hatalmas tenyerét, felállt:

- Megbocsáss, Kedves - szólott, s tömör bajuszát többször is végigsimította - szavaid annyira szívemből is fakadtak, hogy kitört belőlem - az őstermészet, s ha megengeded, szeretnék most, közvetlenül csatlakozva hozzád, szót kérni?!

- Hogy megengedem-e? Csak abban az esetben, ha idejössz hozzám és adhatok egy csókot anélkül, hogy Xénia megorrolna rám!? - Melinda a maga hetven esztendejének igéző mosolyát küldte Pisti felé, aki egy pillantással elintézte Xéniát, majd korát meghazudtoló fürgeséggel igyekezett Melinda mellé... -

- Nos itt vagyok, Kedves - mondta és csókra nyújtotta borostás állát -!

- Ha valaki, akkor Te ötszörösen kiérdemelted - szólott hozzá az asszony, miután kibontakoztak egymásból - ha nem érkezel időben az este, akkor valószínűbb, mint nem, hogy most öttel kevesebben lennénk! /Szilvia, Betti, Szidónia és az ikrek/

- Nem szabad túlértékelni az esetet - mondta Pisti -, de mivel szóbahoztad, megengeded, hogy helyetted befejezzem?! Érzésem szerint gondolatmenetem egyezik Jóskáéval, tehát ha - nyilván - nem futamodunk meg néhány bőrfejű siheder és az őket felhasználók elől, azt sem engedhetjük, hogy hasonló esetek ismét bekövetkezzenek! Én, mint egyetlen ágrólszakadt a családban, a profitból részemre átutalandó teljes összeget felajánlom egy ütöképes kis csapat szervezésére, finanszírozására és ezt engedelmetek nélkül is megteszem! Most pedig hadd adjak ismét egy veterán csókot, s máris elkezdem a csapat felállítását! - Miután Melinda engedelmesen nyújtotta feléje ajkát, s teljesült kívánsága, intett a hátrébb szorongó Xéniának: Indulhatunk Angyalkám, a többi már ránk tartozik!

Nem volt teljesen igaza Pistinek, mert Xénia, aki szinte kullancs módjára belefúrta magát a behemót, de még mindig jó mozgású férfiba, ugyancsak ágrólszakadt volt: testvérei nem lévén, szülei elhaltak, s érdekes módon ő nem félt attól, hogy Pisti kitöri a nyakát, mint első feleségéét. Pisti unszolására feladta párizsi bérleményét, s Annával együtt egy, az exkluzív „sör-bárhoz” közeli helyiségben rendezték be külső- és belsőépítészeti műtermüket, ahol extrém irányzatú termékeikkel, inkább csak büvölték az odalátogatókat, a kivitelezés az új Balaton melletti város épületeire korlátozódott! Haza kellene jönni a többi külföldre szakadt művészünknek is - mondogatta nekik Pisti - mert jó-jó, nézzenek körül a világban, de itthon kamatoztassák tudásukat!

Intettem Pistinek, hogy várjanak, nekem is lenne néhány szavam nagyfontosságú ajánlatához, de többre nem futotta az időből, mert Ádám jelezte, hogy Katinka immár Pécsről kíván sürgősen beszélni velem. Mivel, akik a teremben voltunk, különböző szempontból ugyan, de valamennyiünket érintette Katinka közlése - midőn kezembe vettem a rádiótelefont, még a levegő áramlása is megállt, aki ült ülve maradt, aki állt állva maradt:

- Itt vagyok, Kedves - szóltam - hallgatlak!

- Sajnos, Kedvesem, a tervünk, hogy néhány napig csakis egymásnak áldozunk, dugába-dőlt! Már az is csoda, hogy a kicsik még életben vannak! Innét egyenesen viszem őket Svájcba, ahol az ittenihez hasonlíthatatlanul biztonságosabb körülmények között tarthatjuk őket! Viktória és Lehel Pestre repültek, s velük mentek Linda és Simon is! Lehel egyenesen idehozza a repülőgépet, Viktória pedig a két orvossal hazarepül, hogy felvegye Szidóniát! Őt is magammal viszem! Én műtöttem, nem szeretném, ha bárki más belekontárkodna! Sajnálom, Kedvesem, hogy így történt, majd legközelebb pótoljuk! Szeretném, ha idejövet elkísérnéd a kis Angyalt, persze csak Pécsig! Tudom, hogy most ott van rád szükség! Ami a családi tanács döntését illeti: részemről szóba sem jöhet a visszavonulás stratégiája! Ami rám tartozik: abban biztos lehetsz, hogy minden tudásomat, sőt másokét is latba vetem családunk és hazánk érdekében! Azzal fejezem be, hogy szeretlek, de ezt mondanom sem kellene - minden porcikádban érezned kell! - A vonal megszakadt, néhány pillanatig magam elé bámultam, majd:

- Katinka nem jöhet vissza - mondtam a többiekhez fordulva -, a kicsikkel és Szidóniával Svájcba indul! Lehel viszi őket, Viktória rövidesen megérkezik Szidóniáért, Pécsig velük megyek! Szeretném, ha velem tartanál - Annához -, Te pedig, Ádám fiam, Pisti bátyáddal, a legszűkebb körben intézzétek el, hogy az elkezdett munkálatoknál az esetleges zavaró körülmények időben ki legyenek szűrve, és lehetőleg a legnagyobb csendben! A biztonsági intézkedések finanszírozását majd holnap megbeszéljük! Jómagam s velem együtt Katinka is, nagypapa indítványát támogatjuk: itt építjük tovább, amit elkezdtünk, nem lesz visszavonulás! - Mivel Melinda, Pisti és Xénia álltak hozzám legközelebb, örömeimben, hogy a munkálatok folytatása mellett határozta meg, majd feldöntöttek, de azt hiszem, hogy a család még jelenlévő valamennyi tagja helyeselte döntésemet! A Plébános és a Polgármester a kocsiig kísérték, előbbi még áldását is adta, hogy szerencsével járjunk!

- Szeretnek itt minket, Jóska - súgta felém Anna, aki majd kiugrott bőréből, hogy őt viszem magammal - Melinda és sokan mások is tartanak a kirekesztéstől és mégis inkább az itthon maradás mellett voksolnak! Nem tudom, jól érzékelem-e a többséggel hatalomra kerültek politikáját, de mintha kissé szabadjára engednék az erőszakot! Veszélyes politika ez akkor is, ha elenyésző kisebbségről beszélnek, mivel többségi pártban vannak támogatóik...!

- Hagyd, Kedvesem! Most ne...! Mindig undorodtam a politikától, de ha szükségessé válik, semmiféle, -fajta eszköztől sem riadok vissza, hogy időben lefogjuk a gyilkosok kezét, bármelyik oldalról nyúlnának is felénk!

- Utolsó leheletemig melletted leszek, Kedvesem, de nemcsak én - a veszély összébb hozza a veszélyeztetetteket! Az embernek maszkírozott szörnyek nem támadhatnak többé váratlanul, s a fürdőnek álcázott barakk csapjaiból többé nem ömölhet gyilkos gáz a megsemmisítés céljából beteretelt gyanútlan tömegekre!

- Vannak hibák, Kedvesem - mondtam -, de - talán a Teremtő már a lét kezdetekor belekalkulálta a természetbe, persze az emberi lénybe is! Mi sem bizonyítja ezt jobban, mint az Őstörténetből fennmaradt azon állítás, hogy Ádám és Éva - persze csak fenntartásokkal fogadom el - jobban szerette Ábelt, mint Káint! Ez a megkülönböztetett szeretet vezetett aztán az első gyilkossághoz! Nem kell tehát különösebb bizonyítási eljárás ahhoz, hogy megértsük a szinte állandósult feszültségek mibenlétét! Nincs két egyazon természettel, hajlammal megáldott ember, s ez vonatkozik nagyobb népcsoportokra, nemzetekre is! Az egyik izgága, s abban leli örömét, ha a másikat felbosszanthatja: izeg-mozog, lökdösődik, nem hagyja, hogy a másik nyugodtan munkálkodjon, építse saját és a hozzá közelállók egzisztenciáját! Arra nem gondol, hogy amíg a másikat akadályozza, addig saját magát is gátolja, hisz az előrehaladáshoz szükséges erő haszontalan fricskákra használódik fel! De ennél a fene - amíg a civódások nem torkollnak véres konfliktusokba, egymás likvidálásokba...! Legfeljebb lassabban haladna a szekér! A legnagyobb veszélyt a kapzsiságban látom és annak átka most nálunk többszörösen

is kimutatható! Valami olyasmi történik, mint amikor egy kiéheztetett csorda megpillantja a friss, üde legelőt: az erősek a gyengék tetemein keresztül gázolva törtetnek előre, pedig, ha rendezett sorokban érkezének a helyszínre, mindeniknek, a gyengéknek is jutna elegendő, vagy legalábbis jóllakásig! Én a szociális egyenlőség híve vagyok! Meg arravaló tekintettel is, hogy tudom: az emberek különböző teherbírásúak! Különböznek kitartás, akarat, fizikai, szellemi adottságok tekintetében! Az élethez való jogot és az ahhoz szükséges feltételeket, minden ember részére biztosítani kellene! Meggyőződésem, hogy legtöbben nem is kívánnának ennél többet!

- Mintha helikopter húzna el felettünk - szólalt meg Anna -, figyelj csak!

- Igen! A miénk! Megismerem a motor zúgásáról! Mire mi odaérünk, már fel is készítik Szidóniát - ha egyáltalán hagyja magát!? Szilvia és Betti viszont már elmentek, nem befolyásolhatják, nincs akire hallgatna! Hacsak Linda, valamint Simon nem a kis ikreire hivatkoznak!?

- Nem gondolod, hogy Viktóriára jobban hallgat? Végül is őt jobban ismeri mindegyünkénél! Szidónia egyszerűen meglepte Xéniát francia tudásával! A vérszerinti rokonság mellett sok minden összeköti őket! Kétlem, hogy ne tudná meggyőzni!

- Látod, Vikiről meg is feledkeztem! Egy kis emlékeztetkiesésem már nekem is van, pedig hát - apósom, huszonegy évvel idősebb és még mindig borotvaként vág az emlékezete, akarom mondani: az agya!

Be kellett fejezzem, mert megérkeztünk a nyaralótelepnek ható ideiglenes szállásról /az első/, s az ideiglenes, de ettől függetlenül majd mindennel ellátott /műtővel is/ orvosi rendelő még nem lett átköltöztetve a faluba /Linda és férje épp akkor cipelték Szidóniát a helikopterhez, Viktória pedig még bent az épületben, a szükséges cók-mókot szedte össze!/ Egészen a gép közelébe jártam, hogy segédkezzünk a hordágy gépen való elhelyezésénél, de még menet közben beértük őket és két oldalt a hordágy mellé álltunk...!

- Hisz itt van Apuka is - csodálkozott rám a lány -, mért nem mondtátok, hogy ő is velünk jön?!

- Angyalkám - hajoltam fölé -, ők még nem tudhatták, mert velem később beszélt a te Katinka professzornőd! Még szerencse, hogy rám talált és így elkísérhetlek Pécsig, láthatom a mi kis ikreinket, akiknek az érdekében kell neked is Svájcba repülni! Itt sajnos nincs lehetőség az életben tartásukhoz, s Katinka nénéd úgy gondolta: jobb, ha te is a közelükben leszel! Ő különben mindig mellettetek lesz, mert a klinika a család tulajdonát képezi! - Azt már a gépen, felszállás után mondtam neki, hogy Szilvia és Betti is Svájcba utaztak pihenni, de az ő elindulásuk idején még nem tudhattuk, hogy a kicsiket és hát őt, az anyát is sürgősen szállítani kell! De nem kell félnie, Lehel vezeti a család repülőgépét, s vele már elég hosszú utat megjártunk együtt!

- Nem félek, Apuka, de azért jó lenne, ha te is velünk jöhetnél - mosolyával valósággal belehasított a szívembe - eddig mindenüvé veled mehettem...!

- Bár mehetnék angyalkám, de sajnos most nem tehetem, részben azért is, hogy megtoroljuk a rajtatok esett sérelmet!

- Inkább gyalázatot - szólt közbe Viktória, aki fülhallgatóján keresztül figyelemmel kísérte beszélgetésünket -, készüljetek fel és jobb lenne, ha már itt a gépen búcsút vennétek egymástól, mert egyenesen a reptérre megyünk, ahol már útra készen várnak bennünket Katinka és férjem az ikrekkel!

- Sokat nem fogsz látni az ikrekből, Apuka - de ezt már Linda mondta - és lehetőség szerint a leggyorsabban történjen az átpakolás, mert a másodpercek is számítanak jelen esetben! Különben már megegyeztünk: Simon elkíséri a gépet, azaz Katinkáékat, inkább két férfi, mint két nő legyen mellettük!

- Akkor vigyázz, Kicsikém, de most már nemcsak magadra - hajoltam ismét Szidónia fölé - fogadj szót Katinka nénédnek mindenben, mert ezt az életet és a kicsinyeinkét is tulajdonképp neki köszönhetjük! Mihelyt időt tudok szakítani, repülök hozzátok, most azonban - ismételten kérlek bocsáss meg, de nem tehetem! Még nagyon cseppfolyós itt minden és már eddig is nagyon nagy összeget fektettünk be, nem hagyhatjuk, hogy ebek harmincadjára jusson!

- Értelek, Apuka - mondta halkán a lány - a baleset, azaz az ellenünk való támadás sem a szeretetnek a jele, éppen ezért én is nagyon kérlek, vigyázz magadra, de vigyázzatok egymásra is! Szeretném, ha gyermekeink még a te életedben legénnyé fejlődnének! Nagyapa és Gréta példája mutatja, hogy ez nem lehetetlen. Ha meggyógyulok, jöhetnek sorra a többiek, én csak általad és neked akarok gyereket szülni!

- Reméljük, hogy van rá még elég időnk, Angyalkám! - megcsókoltam egyszer, kétszer, majd: Tudod-e, mennyivel szebb vagy, mint voltál? Nem is tudom..., Katinka nénéd tán még az arcodat is átformálta az éjszaka!?

- Még szebb leszek, ha visszatérek, Apuka - mondta, majd még gyengécske karjaival átfogta nyakam és visszacsókolt - nem sírok - folytatta - ígérem, hogy erős leszek...!

Időközben már ereszkedett lefelé a helikopter:

- Fogjátok a hordágyat, Apuci - szólt hátra Viktória - leszállásnál eléggé labilis!

- Fogjuk, Kislányom - mondtam -, csak nyugodtan tedd földre! - Ami ezután következett szinte pillanatok műve volt: Lehel már a repülőgép mellett várakozott, míg Katinka a kicsikkel a gép belsejében! Igaza lett Lindának: a Profnő közelükbe sem engedett a kicsiknek, hogy miért? Azt csak jóval később tudtam meg!

- Sajnálom, hogy így történt - mondta ismételten Katinka -, de mint látom, nem fogsz unatkozni! Nehogy túlzásba essetek, most hogy részben az én javallatomra szalma lettél! /Ezt inkább Annának mondta, aki mintegy bocsánatkérően átölelte és súgott a fülébe valamit/, rendben van - folytatta Katinka -, de ne feledd: mától rajtad minden felelősség!

- Vállalom - volt Anna válasza -!

- Apuka indulunk - szólt hátra Lehel - még egy ölelést engedélyezek, aztán...!

- Megyünk, Fiam! - Néhány másodperc múlva elhagytuk a repülőgépet feldübörögtek a motorok, s alig huszonöt, harminc méteres nekifutás után levegőbe emelkedtek...!

- Isten áldása legyen veletek! - De ezt inkább csak magamnak, hangosan pedig: Induljunk mi is, lányaim /Viktória és Linda/, még sok a tennivalónk mára!

Aszód, 1992. december 3.

Király László